

Edit + Beta: Liệt Hỏa Các

- Des by Mac Y Phi -

Nữ Pháp Y
thiên tài

Thiên Định Phong Lưu

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

Quyển 1

- Chương 1: Người Đàn Ông Kiêu Ngạo
- Chương 2: Gã Quái Vật Khôn Ngoan
- Chương 3: Tôi Muốn Cô Ấy
- Chương 4: Định Nghĩa Của Đại Thần
- Chương 5: Nhà Bếp Ở Đằng Kia
- Chương 6: Tất Cả Đều Là Thi Thế
- Chương 7: Ma Quỷ Thì Có Làm Sao?
- Chương 8: Vụ Án Hiếp Giết (1)
- Chương 9: Vụ Án Hiếp Giết (2)
- Chương 10: Đồ Lót Của Đại Thần
- Chương 11: Không Có Năng Khiếu
- Chương 12: Tôi Là Trợ Lý Tàn
- Chương 13: Nét Xinh Đẹp Đáng Yêu
- Chương 14: Bóng Đèn Thật Sáng
- Chương 15: Cô Ấy Không Lọt Mắt Cậu
- Chương 16: Cô Không Phải Người Ngoài
- Chương 17: Quá Thừa Hormone
- Chương 18: Trông Thấy Áo Lót
- Chương 19: Trung Khuyển Không Phải “Chó”
- Chương 20: Mộng Xuân Của Đại Thần
- Chương 21: Chuyện Cười Nhảm Nhí
- Chương 22: Tôi Là Đàn Ông
- Chương 23: Hành Động (1)
- Chương 24: Hành Động (2)
- Chương 25: Hành Động (3)
- Chương 26: Hành Động (4)
- Chương 27: Đòn Tự Vệ
- Chương 28: Chiêu Của Đại Thần
- Chương 29: Đau Đầu
- Chương 30: Bài Ăn Năn
- Chương 31: Tôi Có Thể Hôn Cô Không
- Chương 32: Chờ Tâm Trạng Cô Tốt Hơn
- Chương 34: Ai Bảo Anh Xấu Xa!!!
- Chương 34: Cô Ta Còn Kém Rất Xa
- Chương 35: Hiến Thân Dục Vọng
- Chương 36: Cô Ấy Cũng Không Bằng Lòng
- Chương 37: Bộ Não Gi Sét
- Chương 38: Đổi Qua Địa Cầu Mới Sống

Chương 39: Chưa Từng Nói Chuyện Yêu Đương

Chương 40: Tôi Quá Hoàn Mỹ

Chương 41: Cô Ấy Muốn Xin Nghi Phép Dài Hạn

Chương 42: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô

Chương 43: Người Đàn Ông Thù Dai

Chương 44: Đến Xyri

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Người Đàn Ông Kiêu Ngạo

“So với tất cả những người đàn ông ở xung quanh em, tôi là hoàn mỹ nhất, em không được phép đưa ra bất cứ lý do nào cự tuyệt bước vào thế giới của tôi.” – Tiêu Tự Trần

Mặt trời đã khuất sau ngọn núi nhưng vẫn cố gắng tỏa ra những ánh sáng bóng gắt cuối cùng của một ngày, toàn bộ thành phố Kỳ được bao phủ bởi một màu vàng kim rực rỡ trông giống như một con thú đang ngủ say.

Ngày đầu tiên của tháng sáu, nhiệt độ đạt đến mức 28 độ.

Tần Khanh ngồi ở trong xe, hai tay đặt trên tay lái, trong lòng hơi khó chịu.

Nguyên nhân một phần cũng là do trời nóng, lại nhằm ngày Quốc Tế Thiếu Nhi nên giờ tan tầm tắc đường khá nghiêm trọng.

Lúc trước chỉ cần mất nửa tiếng thì hôm nay hơn hai tiếng đồng hồ mới về đến cư xá, đến nơi thì trời đã nhá nhem tối.

Dưới ánh đèn đường le lói, Tần Khanh nhìn một chiếc taxi vượt qua mặt cô dừng trước cổng cư xá, chắn ngang lối vào, xe của cô đành phải đứng lại chờ.

Nhưng thời gian trôi qua từng giây từng phút chiếc taxi chẳng thấy động đậy,

Tần Khanh nhấn còi xe vài cái, không thấy hiệu quả. Cô cố gắng kiềm chế, giữ bình tĩnh bước xuống, gõ cửa xe taxi.

Tài xế nghe âm thanh liền quay kính xe xuống, lộ ra gương mặt nhăn nhúm đầy khó chịu. Giọng nói có chút thô lỗ: “Chuyện gì?”

Tần Khanh chỉ chiếc xe của mình đang đậu phía sau: “Chú có thể nhường một chút được không, xe tôi không vào được.”

Tài xế vô thức quay về phía sau liếc một cái: “Cô ở trong khu cư xá này sao?”

Tần Khanh gật đầu.

Đối phương nói tiếp: “Vậy nhờ cô giúp vị khách ngồi phía sau đây trả tiền đi!”, giọng đầy oán giận, “Ngồi taxi có mấy đồng mà đòi quẹt thẻ! Thật không hiểu là đầu óc nghĩ thế nào nữa!”

Vừa nghe dứt lời, tầm mắt của Tần Khanh dời về hàng ghế sau lưng tài xế.

Ánh sáng mờ mờ che hơn phân nửa thân người, cô nhìn ra vị khách này là một người đàn ông, đầu tóc gọn gàng, hai chân thon dài vắt chéo.

Anh ta cầm chiếc thẻ trên tay trong một không gian chật hẹp.

Dường như phát giác ra được Tần Khanh đang nhìn mình, anh ta nheo mắt. Tần Khanh vội vàng thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt mở miệng: “Bao nhiêu tiền?”

Tài xế xòe tay: “28 đồng!”

“Chờ một chút!”

Tần Khanh quay về xe lấy ví, rút ra 30 đồng, trong khi cô quay trở lại taxi, người đàn ông đã xuống xe, đứng nghiêm chỉnh ở phía bên ngoài.

Tần Khanh không nghĩ ngợi nhiều, liền đưa tiền trả tài xế.

Cũng chẳng thèm đếm tiền, người tài xế quay sang nói với người đàn ông kia, thanh âm bực bội: “Mày cho rằng đang ở đâu chứ! Không có tiền mà cũng bày đặt ra khỏi nhà!”

Sau đó đạp chân ga phóng đi mất, để lại hai người vẫn đứng yên tại chỗ.

Người đàn ông kia dường như chẳng nghe thấy gì; về phần Tần Khanh, cô cảm thấy hơi lúng túng.

Anh ta quay lưng về phía cô, đứng cách cô vài ba bước, hai tay đút túi quần, ánh mắt hướng về dãy nhà lầu san sát nhau trong khu cư xá.

Tần Khanh đứng như trời trồng mất mấy giây, hình như đối phương có vẻ không có ý định qua đây nói chuyện với cô.

Không sao cả, Tần Khanh có thể xem 30 đồng kia là bị đánh rơi ngoài đường.

Tần Khanh tính cho qua chuyện này nhưng không ngờ về trước cửa nhà, cô lại trông thấy người đàn ông đó.

Nói đúng hơn là bóng lưng của anh ta.

Lúc này cô mới nhìn rõ, người đàn ông này mặc chiếc quần kaki, áo thun đen polo, trông dáng vẻ thoải mái, đầy nam tính.

Anh ta nghe thấy tiếng bước chân của cô, khi ngón tay của cô đang vừa chạm tới mặt mã trên ổ khóa, lập tức truyền đến một giọng nam trầm ấm.

Rõ ràng là một câu hỏi, nhưng sao lọt vào tai cô lại rất lạnh lùng và cao ngạo.

“Đây là căn hộ 1402 lô C?”

“Đúng vậy!”

Tần Khanh đáp lời, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Người đàn ông này tướng mạo khá tuấn tú.

Hai hàng lông mày rậm, cặp mắt đen trông có vẻ không còn giữ được kiên nhẫn nhưng lại không khiến người khác chán ghét, hàng mi dài và cong, chiếc mũi cao thẳng hòa cùng hình dáng đôi môi hết sức xinh đẹp. Gương mặt thanh tú, đường nét anh tuấn.

Tần Khanh lại nhớ đến bóng lưng thon dài của anh vừa rồi. Rõ ràng là người đàn ông hết sức hoàn mỹ.

Anh ta nhíu chặt mi, Tần Khanh cũng ý thức được ánh mắt của mình đã nhìn chăm chú vào đối phương quá lâu, liền thay đổi đề tài: “Anh sống ở căn hộ 1402 sao? Không ngờ chúng ta lại là hàng xóm, vừa mới ở cổng ...”

“Tiêu chuẩn lựa chọn bạn gái của tôi rất cao, xin vui lòng đừng nhìn chăm chăm tôi quá ba giây.”

Câu nói của Tần Khanh chưa dứt đã bị cắt ngang, người đàn ông vừa nói vừa vòng hai tay ôm trước ngực, khẽ nhếch cằm, lộ ra chút khinh miệt.

Lời nói đó của anh ta khiến cô nghĩ ngay đến ý tứ ẩn sâu trong đó: Toàn bộ phụ nữ trên thế gian này đều mang một nét đẹp ngu xuẩn.

Tần Khanh rất muốn đáp trả lại: Coi như có ngu ngốc đi chẳng nữa cũng không thích mấy tên mắc bệnh tâm thần.

Nhưng dù sao cô cũng là người có ăn học, cô chỉ cười cười mà nói: “Ngài đây cứ yên tâm, tôi hoàn toàn không có bất cứ hứng thú nào với ngài.”

Thật đúng là người đàn ông ngạo mạn.

Cô nhanh chóng nhập mật mã, bước vào nhà.

Tầm mắt người đàn ông dừng trên số 1401 trên cánh cửa. Một lúc lâu sau mới quay về nhìn cánh cửa trước mắt mình, lấy điện thoại gọi đến một số.

“Mật mã nhà tôi?”

Đầu dây nhanh chóng đọc ra một dãy số, ngón trở thon dài liên tục nhấn các nút, trước khi cúp điện thoại, anh không khỏi hừ lạnh: “Chỉ số IQ thấp luôn luôn đặt mấy cái mật mã đơn giản như thế này.”

Triệu Quang Hi dĩ nhiên không kịp phản ứng, đồng đội trực đêm cùng anh trong Cục Điều Tra hình sự, Dịch Lưu, vỗ vai anh ta một cái, ân cần hỏi han: “Sao vậy?”

Triệu Quang Hi ‘a’ lên một tiếng, giọng nói có chút ủy khuất: “Đại thần chê chỉ số IQ của tôi thấp ...”

Dịch Lưu cười phun nước miếng: “Những lời đại thần nói đều là chân lý!

Triệu Quang Hi tức xì khói.

Sáng sớm đi làm Tần Khanh cũng không phải chạm mặt tên hàng xóm kiêu ngạo kia, trái lại lại cô nhìn thấy một tờ ghi chú dán trên cánh cửa.

Cô híp mắt, lấy tờ ghi chú xuống. Nét chữ mạnh mẽ, tiêu sái đập vào mắt.

Giấc ngủ của tôi từ 9 giờ tối đến 7 giờ sáng, thứ bảy và chủ nhật trễ hơn một tiếng. Trong khoảng thời gian này xin vui lòng không làm phiền, bằng không tôi sẽ xử lý ngay.

Tần Khanh vô thức nhìn về căn hộ 1402, lần đầu tiên cô hiểu được cảm giác không thốt nên lời nghĩa là gì.

7 giờ 45 phút, Tần Khanh đến Cục cảnh sát thành phố Kỳ.

Đang đậu xe cô đã trông thấy hai người đồng nghiệp vừa mới tốt nghiệp cũng vừa đến. Chu Hội thấy cô trước, kéo tay Chu Tử Ngôn đang đứng bên cạnh, cả hai đứng đợi cô.

Tần Khanh tiến về phía họ, Chu Hội níu cánh tay cô một cách tự nhiên, Chu Tử Ngôn nở nụ cười hỏi: “Sư tỷ! Ngày hôm qua viết báo cáo xong rồi sao? Gần đây làm phiền chị quá, hung thủ thật sự quá biến thái.”

Không đợi Tần Khanh trả lời, Chu Hội tiếp lời: “Đó là lẽ đương nhiên, đã có sư tỷ siêu cấp xinh đẹp của chúng ta ở đây mà!”

Tần Khanh nhìn hai người bọn họ, lắc đầu: “Laptop hôm qua hết pin nên chỉ mới viết được một nửa thôi.”

“Tại hai đứa tụi em vô dụng”, Chu Tử Ngôn cảm thấy có lỗi, “Nếu không đã có thể giúp đỡ được sư tỷ rồi.”

Chu Hội nhìn loanh quanh, nghe mấy lời này chỉ còn cách mím chặt môi, Tần Khanh cười cười an ủi bọn họ: “Đừng nghĩ ngợi nhiều quá, từ từ rồi bọn em cũng quen thôi.”

Vừa đi vừa trò chuyện, ba người bọn họ đã ra đến cửa bãi đậu xe, đột nhiên bước chân Chu Hội ngừng lại, hai mắt sáng rỡ: “Ôi trời ơi! Siêu xe Shelby kìa!”

Tần Khanh và Chu Tử Ngôn liếc nhau một cái, sau đó theo tầm mắt của Chu Hội nhìn về chiếc xe hơi thể thao màu trắng, hình dáng chiếc xe trông như trong mấy phim viễn tưởng, ngang dọc tứ phía.

Miệng Chu Hội há to đến mức có thể nhét được một quả trứng gà, cô ta lay mạnh tay Tần Khanh: “Chiếc xe siêu cấp Shelby (1) , giá thấp nhất cũng hơn năm mươi triệu đó. Ôi ... đại thần đến rồi!”

Ông anh Tần Xuyên cũng thích chơi xe, Tần Khanh đương nhiên cũng biết giá trị của chiếc Shelby này, nhưng hình như nó có vẻ không thích hợp để đi làm ...

Chu Tử Ngôn nghe xong, nghĩ nghĩ một chút, chớp chớp mắt. Sau đó ánh mắt lóe lên tia dị thường, trong trẻo, cô mở miệng nói pha chút xấu hổ nhưng cũng có chút hào hứng: “Đại thần? Là Tiêu đại thần sao?”

“Dĩ nhiên, chỉ có Tiêu đại thần mới có tư cách ngồi lên chiếc xe như thế này chứ!” Chu Hội nhú mày: “Không đúng! Chỉ có Tiêu đại thần mới có thể làm tăng thêm giá trị chiếc xe này thì đúng hơn.”

Chu Hội và Chu Tử Ngôn nhỏ hơn Tần Khanh hai tuổi. Là những thiếu nữ độ tuổi hai mươi ba, vừa mới tốt nghiệp, vẫn còn tràn đầy nhiệt huyết và sự phấn chấn khao khát và tò mò về thế giới mới.

Tần Khanh chỉ nở nụ cười, sau đó bước chân ra khỏi bãi đậu xe: “Đi thôi! Chị còn báo cáo chưa làm xong!”

Dọc đường đi, hai tai cô nghe đầy những thần tích của Tiêu đại thần, từ thời đại học xuất sắc cho đến hàng ngàn hàng vạn người hâm mộ cuồng nhiệt, rồi đến các thành tích phá án. Chu Hội không tiếc lời nịnh nọt khen anh ta đã chủ động về nước giúp đỡ quốc gia ...

Đến trước cửa phòng giải phẫu, Tần Khanh ngừng bước, quay đầu nhìn hai cô gái đang nói chuyện khí thế hùng hực lửa: “Các em muốn đi vào

không?”

Chu Tử Ngôn nghe thấy thế liền ngẩng đầu nhìn một cái, phảng phất hình như đã có quyết tâm rất lớn: “Sư tử! Em cho rằng bọn em cứ thế này không phải là một cách hay, dù là ngồi trên ghế nhà trường hay làm việc trong Cục không có khác biệt gì mấy. Chỉ là do hiện trạng tử thi là đặc biệt hơn một chút. Nếu đã lựa chọn là một pháp y, chúng em quyết tâm vượt chướng ngại tâm lý.”

Chu Hội hiển nhiên không còn tiếp tục đề tài về Tiêu đại thần, ngẩng đầu sững sờ nhìn Chu Tử Ngôn, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng.

Tần Khanh trầm ngâm: “Cũng tốt, sớm muộn gì bọn em cũng phải đối mặt, nhưng bọn em xác định sẽ không gặp ác mộng chứ?”

Chu Tử Ngôn liên tục gật đầu.

Tần Khanh liếc qua Chu Hội: “Còn em có vào không?”

Chu Hội lắc đầu liên hồi: “Không đi được không ạ, ngày hôm qua hiện trạng tử thi khủng khiếp quá!”

Chu Tử Ngôn nghe xong sắc mặt trắng bệch, trong đầu lại liên tưởng đến tử thi toàn thân bị giội đầy axit sunfuric, cô hơi giao động: “Sư tử, nếu không chị viết tiếp báo cáo đi, lát nữa chúng ta cùng nhau đi!”

Tần Khanh gật đầu rời đi.

(1) Siêu xe Shelby

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Gã Quái Vật Khôn Ngoan

Viết xong báo cáo nghiệm thi đã gần chín giờ sáng.

Tần Khanh vùi người vào chiếc ghế tựa, vươn vai, lấy hai tay xoa xoa thái dương để giảm mệt mỏi.

Một lúc lâu sau mở mắt, trên màn hình xuất hiện một cánh tay thon dài đỡ chiếc đầu đầy máu được ngâm trong dung dịch formalin.

Cô cứng đờ, không biết người sau lưng cô đã vào từ lúc nào.

Chưa đầy một giây sau, tâm trạng Tần Khanh thả lỏng, cô cười thầm, đã trong nghề lâu như vậy mà bây giờ vẫn còn giật mình.

Thời gian đầu khi chứng kiến tử thi đều rất kinh khủng, có một vài đồng nghiệp đêm đến còn mơ thấy ác mộng. Ngay lúc này cô không kích động thét lớn lên, coi như tâm lý cô cũng thuộc hàng thứ dũ.

Ánh mắt của cô ngừng trên chiếc bàn giải phẫu phía sau lưng chiếc ghế tựa phản quang trên màn hình.

Đôi bàn tay trắng nõn đang đỡ một bộ xương sọ, tuy rằng có mang theo bao tay y tế nhưng vẫn không giấu được nét đẹp của bàn tay đang linh hoạt sờ nắn bộ xương sọ, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Tay áo xắn lên cao, lộ ra chuỗi hạt trên châu phía cổ tay, thắm màu, trông rất tinh xảo.

Tần Khanh đảo mắt, thì ra là hắn ta ... Trên trường quốc tế bọn họ đặt cho hắn biệt danh là gì nhỉ?

Gã quái vật khôn ngoan.

Cũng chẳng hiểu duyên cớ vì sao ‘Gã quái vật khôn ngoan’ lại yêu cầu được đến Cục Cảnh sát thành phố Kỳ của bọn cô công tác.

Tần Khanh kìm lòng không động, lại ngẩng đầu nhìn vào màn hình, theo góc độ này cô không nhìn rõ gương mặt của hắn, chỉ trông thấy đôi tay là đang thoăn thoắt thao tác.

Hắn hình như vẫn chưa phát hiện ra cô, hoặc có lẽ cũng chẳng muốn để mắt chú ý đến cô.

Điều này không phải là không có khả năng, bởi loại người này có tiếng là khó gần.

Hắn đột nhiên ngừng mọi động tác, ngay sau đó cầm lên vật gì đó rồi đặt sang một bên, cuối cùng âm thanh tháo chiếc bao tay truyền đến.

Tần Khanh nhìn chăm chăm vào màn hình ... nhìn hắn ưu nhã, chậm chậm lột chiếc bao tay, lộ ra hai bàn tay trắng trẻo xinh đẹp, cốt cách thật lịch sự, tao nhã.

Trong khi đang miên man suy nghĩ, chiếc màn hình trắng đen phản chiếu hình ảnh dòng nước hòa cùng tiếng nước chảy, sau đó mọi âm thanh im bật.

Vậy là đã đi rồi!

Tần Khanh nghĩ chắc chắn đã đi khỏi rồi, cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào màn hình từ từ sụp xuống.

Giáo sư ngành tâm lý học tội phạm, là huyền thoại trong giới cảnh sát. Nếu đến tìm hắn, liệu hắn có thể ... Dòng suy nghĩ đột nhiên bị cắt ngang

bởi mùi hôi thối của miếng thịt người đang cháy và lở loét.

Cô nâng mi.

Cạch! Tần Khanh khép chiếc laptop, sau đó giẫm chân trên đôi giày cao gót bước ra ngoài.

Một số việc đã qua lâu lắm rồi, chứng cứ cũng chẳng còn.

Tiêu Tự Trần đẩy cánh cửa toilet, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua chiếc ghế đã trống không, sau đó nhấc đôi chân thon dài bước đến bàn giải phẫu, bàn tay cầm mô hình giống như nguyên bản ném vào trong thùng rác.

Anh cau mày, giơ tay nhìn đồng hồ, sau đó cởi chiếc áo blouse trắng, lộ ra bộ trang phục bằng vải kaki thường ngày.

Anh đút một tay vào túi quần, tay kia nâng cằm, nhìn chiếc bàn giải phẫu không chớp mắt, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy anh giãn mày.

Sao vắng vẻ quá vậy? Hay là anh đến chưa đúng lúc?

Tiêu Tự Trần nở nụ cười, giãn mi.

Thôi buổi chiều anh quay lại xem sao.

Trước khi rời đi, ánh mắt của anh vô thức lại nhìn vào chiếc ghế trống không, sắc mặt không chút biểu cảm, lấy hai tay khép cửa.

~~~~~

Chu Hội cũng không vòng vo tam quốc, sau bữa trưa cô ta quần quýt lấy Tần Khanh: “Sư tử, sư tử! Chiều nay em và Tử Ngôn đi vào phòng giải phẫu với chị nhé!”

Tần Khanh vô cùng kinh ngạc, đưa mắt nhìn về phía Chu Tử Ngôn, cô ta cũng ngại ngùng thỏ thẻ: “Em nghe nói Tiêu đại thần thích những người có lá gan cực lớn, vì thế muốn luyện lá gan của mình.”

Tần Khanh cười thầm, dù sao thì Chu Hội và Chu Tử Ngôn cũng một lòng muốn khắc phục tâm lý. Do bản chất nhút nhát nên họ rất ít khi ra hiện trường gây án. Bây giờ biết hướng mục tiêu là Tiêu Tự Trần để phấn đấu coi như cũng được.

Giờ nghỉ trưa loáng cái đã qua.

Tần Khanh đưa hai người bọn họ đến phòng giải phẫu, đưa tay vào ổ khóa vân tay, tiếng cửa phòng giải phẫu mở ra. Tần Khanh ngẩng đầu ...

Trước mắt cô là thân ảnh của một người đàn ông.

Tất cả các rèm cửa trong phòng đã được kéo lại, ánh sáng trong phòng chỉ nhờ vào duy nhất ngọn đèn phía trên bàn giải phẫu. Toàn bộ không gian âm trầm, nhuộm màu u ám. Tầm mắt chỉ chú ý đến phần tay chân thi thể đã bị rửa nát. Vẫn còn đầy máu, da thịt bong tróc.

Theo phản xạ Tần Khanh quay đầu, miệng vừa vọt ra tiếng ‘Nhắm mắt’ thì đã truyền đến tiếng hét chói tai.

Cô cảm giác bóng lưng đó vẫn không động đậy. Chu Hội ôm lấy cánh tay của cô, trốn sau lưng cô, thanh âm run rẩy: “Sư tử, sao nhiều cánh tay như vậy? Sợ muốn chết đi được!”

Chu Tử Ngôn đã nhanh chóng trấn tĩnh nhưng sắc mặt vẫn còn trắng bệch.

Tần Khanh trấn an bọn họ, nở nụ cười nói với hai người: “Hai em về phòng trước đi, chuyện ở đây để chị xử lý.”

Hai cô gái gương mặt căng thẳng, dò dẫm từng bước ra khỏi phòng giải phẫu. Tần Khanh nhíu chặt mi, nhìn về người đàn ông trong chiếc áo blouse, chỉ lộ ra gấu quần tây đen và đôi giày da đen bóng loáng.

Được phép ra vào phòng giải phẫu, không lẽ đây là pháp y mới tới?

“Thưa ông, hình như có vẻ không chút lễ phép!”, Tần Khanh đứng ở cửa nhàn nhạt mở miệng.

Người đàn ông trước mặt cô cũng không phản ứng, hai tay phía trước mặt vẫn đơng đưa liên hồi, có vẻ như đang rất bận rộn.

Cô nhíu mày, đang dợm bước chân liền nghe thấy tiếng nói của Triệu Quang Hi vang lên: “Pháp y Tần, Đội trưởng Tề nhờ em thông báo mời chị đến họp, sắp bắt đầu rồi, chị mau đến đi!”

Tần Khanh thu cước bộ, nghiêng đầu nhìn Triệu Quang Hi, sau đó lại quay sang nhìn bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông một lần nữa rồi mới rời phòng giải phẫu quay về phòng làm việc.

Triệu Quang Hi la lớn như vậy ắt hẳn là anh ta có nghe thấy.

Khi Tần Khanh đến phòng họp thì mọi người trong tổ điều tra hình sự cũng đã đến đông đủ, đang ngồi nói chuyện phiếm.

Tần Khanh không trước không sau, chọn vị trí ngay chính giữa, trong đầu còn đang thắc mắc không biết Tề Lục mở cuộc họp về vấn đề gì.

Gần đây các vụ án xảy ra trong thành phố khá nhiều, không ai nói ai nhưng tâm trạng mọi người đều căng thẳng. Tề Lục vẫn cà kê chưa phát biểu. Dịch Lưu không giấu nổi tò mò, cao giọng hỏi: “Đội trưởng Tề! Có vụ án nào sao?”

Ngồi bên cạnh đội trưởng Tề là đội phó tên Cung Túc, anh ta mỉm cười tủm tỉm, phất phất tay: “Khẩn trương như thế làm gì, hôm nay triệu tập mọi người lại đây là để giới thiệu một người.”

Tần Khanh đã nghe tiếng Chu Hội thì thào bên tai: “Chị xem, em đã nói là Tiêu đại thần đến đây rồi mà!”

Tần Khanh quay sang Chu Hội, liếc một cái. Tuy rằng thường ngày cô rất hòa đồng, nhưng trong cuộc họp cần duy trì im lặng và nghiêm túc. Huống chi hai cô gái này lại do cô dẫn dắt, cô không muốn để người ta nói hai người bọn họ không lễ phép.

Chu Hội nhác thấy ánh mắt sắc bén của Tần Khanh thì lập tức im bật, không dám hó hé. Tần Khanh lại quay sang nhìn thẳng vào mắt Tề Lục. Đúng lúc này anh cũng nhìn về phía Tần Khanh, nở nụ cười tao nhã, biểu thị cô không cần phải lo lắng quá như thế.

Tần Khanh bất đắc dĩ nở nụ cười đáp lại. Nữ cảnh viên Lâm Hoài Dư bắt gặp hai người trao đổi ánh mắt liền bĩu môi: “Pháp y Tần, Đội trưởng Tề thích cô à?”

Tần Khanh sửng người, nhớ tới tin đồn trước đó không lâu Tề Lục một mực cự tuyệt tình cảm của Lâm Hoài Dư, lúc ấy cô còn bán tín bán nghi, hôm nay xem ra tin đồn là thật.

Lâm Hoài Dư đang thử dò xem ý của cô với Tề Lục là gì. Có phải hay không Tề Lục thích cô?

Tần Khanh cười thầm, cô chớp mắt bày ra vẻ mặt vô tội: “Tôi và Đội trưởng Tề còn chưa nói chuyện với nhau nhiều, làm gì xảy ra chuyện đó được?”

Lâm Hoài Dư nhún vai, thở dài một cái, rồi cười nói: “Tôi chỉ đùa chút thôi!”

Triệu Quang Hi là người cuối cùng an tọa. Tề Lục vỗ tay mấy cái để ổn định. Mọi người tập trung chú ý về phía anh ta, giọng anh ta vang lên trầm ấm: “Hôm nay mời mọi người đến đây chủ yếu là để giới thiệu một người.”

Vừa dứt lời, phía dưới đã vang lên tiếng rầm rì to nhỏ, Tề Lục gật đầu khẳng định lại lần nữa: “Đúng như mọi người đã dự đoán, đó chính là vị giáo sư tâm lý học nổi danh.”

Nói đến đây mọi người đã hiểu ngọn ngành, phòng hội nghị lại càng thêm an tĩnh, không ai có ý kiến.

Chu Hội là người kích động nhất, gương mặt sáng rỡ như hoa.

Chu Tử Ngôn đỡ hơn một chút, nhưng sắc mặt cũng phiếm hồng.

Mấy ông đàn ông thì vẫn ngồi im lặng, chỉ có mấy nữ cảnh viên mới biểu lộ ra mặt, tỏ vẻ chờ mong.

Gã quái vật khôn ngoan đã đến.

Tần Khanh chỉ mới nghe qua đại danh, sáng nay cũng chỉ được diện kiến đôi bàn tay trắng nõn thông qua chiếc màn hình vi tính.

Tim của cô cũng chỉ đập nhanh hơn bình thường 0.01 phần của giây. Rốt cục nhân vật thần bí cũng khiến cô có chút hiếu kỳ.

Tề Lục đứng trước mặt mọi người, ánh mắt nhìn xuyên qua gương mặt anh tuấn đang đứng phía sau tấm cửa kính. Anh thu hồi tầm mắt, bước đến mở cửa. Khóe miệng khẽ nhếch, mỉm cười, ra hiệu mọi người đứng dậy: “Chúng ta cùng chào đón Giáo sư Tiêu!”

Tề Lục vỗ tay, Tần Khanh cùng mọi người đứng dậy vỗ tay theo nhịp. Đôi chân thon dài thẳng tắp rảo bước tiến về phía trước.

Cô đoán người đàn ông này ít nhất cũng phải cao khoảng 1m83.

Anh mặc tây phục màu đen, phối hợp cùng đôi giày da bóng loáng, sạch như mới. Cũng có thể là mới mua bởi hôm nay dù gì cũng là ngày đầu tiên ra mắt Cục Cảnh sát thành phố Kỳ, cũng phải nên chỉnh chu một chút.

Tần Khanh nhìn vào cặp đùi thon dài, bước đi của anh ta trông thật ưu nhã, thư thái. Lần đầu tiên trong đời cô mới gặp được một người đàn ông có tướng đi đẹp như vậy.

Tràng pháo tay vẫn vang lên giòn giã theo nhịp chân của anh ta.

Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng, tay áo vén lên đến khuỷu tay lộ ra cánh tay rất đẹp, đút vào túi quần.

Tần Khanh có chút ghen tị, cô là con gái mà cũng không có được đôi bàn tay đẹp như anh.

Cô nghĩ cặp mắt của cô đã bị đôi bàn tay của anh hút mất.

Cô ngẩng đầu nhìn gương mặt người đàn ông ... tướng mạo anh tuấn, vóc dáng hoàn mỹ ...

Thế nhưng ... sao lại là anh ta. Người đàn ông ngạo mạn. Cô buông thông tay, thu hồi tầm mắt.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Tôi Muốn Cô Ấy

Tiếng vỗ tay đột nhiên ngưng bật, thay vào đó là những tiếng kính ngạc, cùng lời xì xào bàn tán không dứt.

Tần Khanh rũ mi, ấn đường nhăn lại. Nhìn trang phục của anh ta, xem ra người cô gặp được trong phòng làm việc và phòng giải phẫu suốt ngày hôm nay không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Tiêu Tự Trần.

Cô còn nhớ kỹ trên cổ tay anh có một chuỗi hạt bằng gỗ khá đơn giản nhưng rất tinh xảo. Đó cũng chính là vật đính ước theo tin đồn giữa anh ta và ảnh đế Ti Lạc do nhóm paparazzi chụp lại được.

Khi ấy Tiêu Tự Trần khoảng 24 tuổi, vừa được thăng chức là giáo sư, thân phận cực kỳ sáng chói, một bước lên đến trời, được hàng ngàn nữ nhân săn đón, trong đó không thiếu những ngôi sao trong giới showbiz.

Còn đối với người dân bình thường mà nói đó chỉ là một huyền thoại.

Đương nhiên ... mấy chuyện bà tám này cô cũng chỉ nghe qua cô bạn cùng phòng tên Đệ Ngũ Quý nói lại.

Nhắc đến cái tên cực kỳ quái lạ Đệ Ngũ Quý, Tần Khanh đột nhiên thất thần.

Một ánh mắt sắc bén chiếu thẳng đến đỉnh đầu của cô, giống như ánh trăng soi chiếu trong đêm đen, đẹp rực rỡ và chói mắt, khiến người khác cảm thấy kinh hãi.

Tần Khanh cuộn chặt năm tay, tầm mắt trên đỉnh đầu cô nhanh chóng biến mất, sau đó một thanh âm trong trẻo, nhẹ nhàng truyền đến: “Chào mọi người! Tôi tên Tiêu Tự Trần!”

Dứt lời, Tề Lục ra hiệu mời anh an tọa.

Anh ưu nhã vắt chân chữ ngũ, hai tay đặt trên đùi, cặp mắt trong vắt không gợn sóng.

Không còn bất cứ lời thì thầm bàn tán nào, tất cả đều hoàn mỹ phối hợp với phong cách của anh.

Tề Lục chống tay xuống bàn: “Mọi người ngồi đi, từ hôm nay trở đi Giáo sư Tần sẽ chính thức trở thành đồng nghiệp của chúng ta.”

Mọi người vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh, Tề Lục cũng ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tự Trần, rồi anh nói tiếp: “Giáo sư Tiêu lần đầu tiên đến thành phố Kỳ, sinh hoạt vẫn còn chút khó khăn. Nếu gặp bất cứ vấn đề gì xin cứ nói, đồng nghiệp ở đây đều rất nhiệt tâm.”

Tần Khanh ngồi phía đối diện, cách nhau một chiếc bàn họp lớn, cô thầm nghĩ: Ủ! Cảnh viên Cục cảnh sát rất nhiệt tâm, không phải tối qua tự động móc tiền trả tiền xe cho anh ta sao?

Cô tự dừng lại nghĩ đến tờ giấy ghi chú dán trước cửa căn hộ mình sáng nay ... Thật đúng là ... Giúp đỡ mà không nhận được một tiếng cảm ơn.

Sau khi nghe lời nói khách sáo của Tề Lục, Tiêu Tự Trần gật đầu, thanh âm vẫn trầm ấm như trước: “Được!”

“Từ trước đến nay tôi có thể tự chăm sóc bản thân, chưa bao giờ chủ động tìm người khác hỗ trợ.”

Tần Khanh chú ý lúc anh nói chuyện, lưng cực kỳ thẳng, cằm khê nhếch, giống hệt tư thế anh nói chuyện với cô tối qua: Xin vui lòng đừng nhìn chăm chăm tôi quá ba giây!

Ánh mắt Tiêu Tự Trần khê lướt qua Tần Khanh, sau đó bốn mắt nhìn nhau, cô liền nghĩ ngay đến ý tứ trong câu nói này của anh: Cô gái à, tối hôm qua cô tự tay rút hầu bao, chứ tôi không có mở miệng cầu xin cô giúp đỡ!

Tất cả mọi người trong phòng họp không vì câu nói này của anh mà buồn bực, Tần Khanh nghĩ chắc có lẽ do biệt danh ‘Gã quái vật khôn ngoan’ quá mức vang dội nên mọi người vẫn chưa kịp chuẩn bị tâm lý để chào đón.

Vài nam nữ cảnh viên trẻ tuổi nhìn nhau cười cười nói nói, có một người nêu lên câu hỏi: “Tiêu đại thần, tôi có thể hỏi một câu không?”

Đó là giọng nói đầy ngại ngùng của một nam cảnh viên, thân mặc cảnh phục nhưng vẫn không che giấu được nét ngây ngô.

Tiêu Tự Trần chớp mắt, mở miệng nói một từ tiếng Anh đầy sáng khoái: “OK!”

Nam cảnh viên hai mắt sáng rỡ: “Từ lúc còn ngồi trên giảng đường đại học em đã rất quan tâm đến Giáo sư, luôn luôn chú ý đến từng tin tức của Giáo sư! Giáo sư có thể cho biết lý do tại sao giáo sư lại đồng ý quay về nước không ạ?”, nam cảnh viên ngượng ngùng nói tiếp, “Không phải là bán nước, nhưng dù sao ở nước ngoài làm việc danh tiếng cũng được biết đến nhiều hơn ạ!”

Không biết có phải do Tần Khanh hoa mắt hay không, nhưng khi nghe câu hỏi này rõ ràng cô trông thấy tâm trạng Tiêu Tự Trần có chút thay đổi, có ẩn ý phía sau không thể nói ra sao?

Ngay sau đó, anh nhếch miệng, ánh mắt sâu thăm thẳm, dường như muốn chiếu thẳng đến tận sâu trong tâm hồn cô.

“Tôi quay trở về chủ yếu điều tra hai vụ án!”

Quay về tra án??? Nhưng tại sao lại quay về tra án? Anh đã che giấu đi mục đích ban đầu của mình.

Tiêu Tự Trần thu hồi tầm mắt, đảo một vòng khắp phòng họp, rồi cất giọng: “Có thể mọi người ở đây chưa từng nghe qua hai vụ án này. Vụ án trúng độc hơi gas cách đây mười năm và vụ án một cơn bão lửa vào tám năm trước đây ở huyện Thượng Thủy!”

Lời Tiêu Tự Trần vừa dứt, Tần Khanh nghe như sét đánh ngang tai, một lúc lâu sau toàn thân mới được thả lỏng. Cô tựa hồ cảm nhận được dòng máu huyết cuộn trào dâng thẳng lên não bộ, một mùi máu huyết tanh nồng cùng mùi thịt người cháy xém phảng phất bay ngang đầu mũi.

Chẳng qua điều này đã từ lâu không còn khơi dậy nỗi sợ hãi trong lòng cô.

Tề Lục cau mày suy nghĩ, một lúc lâu sau anh lắc đầu: “Tôi chưa từng nghe nói, dù sao tôi mới công tác chưa đến sáu năm, có gì Giáo sư Tiêu có thể tìm lại hồ sơ lưu trữ thử xem sao.”

Tiêu Tự Trần nhàn nhạt trả lời, dường như anh đã sớm biết đáp án: “Không có ghi chép!”

“Vậy phải làm sao?”, Triệu Quang Hi nhanh mồm nhanh miệng.

“Hai vụ án này được xử lý như một tai nạn ngoài ý muốn.” Kèm theo câu nói của anh là thanh âm của Tần Khanh, mọi người đều quay sang hướng mắt về phía cô. Tần Khanh cong môi, nửa thật nửa giả nói: “Tôi cũng có nghe người khác nói qua.”

Cô cảm giác người đàn ông đối diện cô luôn phóng tầm ngắm về phía mình, có điều thời gian rất ngắn, chỉ liếc nhìn cô không quá một giây.

Không gian im ắng.

Tần Khanh cúi đầu, ngay sau đó, nghe giọng của Tiêu Tự Trần truyền tới: “Cô gái cuối cùng vừa lên tiếng, phiền cô sau khi tan họp đến phòng làm việc của tôi. Từ nay về sau cô chính thức đảm nhiệm chức vụ trợ lý cho tôi.”

Why??? (Tại sao?)

Hầu hết mọi người nghe xong quyết định này đều thốt lên một từ quốc tế hóa. Chỉ một mình Tề Lục mau chóng khôi phục lại trạng thái.

“Giáo sư Tiêu cần trợ lý sao?”

Tiêu Tự Trần không trả lời, hai tay đan chéo nhau, chân mày cau lại tỏ vẻ khó chịu.

Phí lời, nếu không để cô ta làm bình hoa trang trí à? Đúng là một câu hỏi ngu xuẩn.

Quả nhiên sự nhẫn nại của Gã quái vật đã đến mức cuối cùng.

Tề Lục cũng nhanh chóng ý thức được câu hỏi dư thừa của mình, anh ta nhanh chóng thay đổi phương thức nói chuyện. Ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tần Khanh: “Pháp y Tần, cô thấy thế nào?”

Tần Khanh nghĩ thầm: Đó bây giờ đã sang cho cô rồi đó.

Nhưng những câu nói của Tiêu Tự Trần cũng khiến cô động tâm. Cô nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần đang ung dung ngồi đó, cô còn chưa nêu lên ý kiến của mình đã nghe giọng anh đầy khí khái truyền đến.

“Cục trưởng Lâm cho phép tôi được tùy ý chọn lựa.” Tiêu Tự Trần hướng mắt nhìn về phía Tề Lục, ánh mắt sắc bén.

Ồ! Người đồng nghiệp này, ý kiến của anh là tối cao nhất, tôi có đồng ý hay không cũng không quan trọng.

Tề Lục khá lúng túng, anh thu hồi tầm mắt, liếc nhìn Tần Khanh một cái.

Một cảnh viên lâu năm tên Đồng Huyền lập tức khẽ cười: “Giáo sư Tiêu, pháp y Tần làm việc ở đây đã hai ba năm rồi, cùng cộng tác với đội chúng tôi cũng đã quen, thêm vào đó kinh nghiệm của pháp y Tần hết sức phong phú. Nếu giáo sư muốn, tôi có thể ...”

Người đàn ông tên Tiêu Tự Trần này ngay cả ánh mắt cũng chẳng thèm nhìn đến, đã phủ quyết.

“Tôi chỉ cần cô ấy! Không người nào thay thế được!”

Là cô!

Người khác đều không được!

Chắc như đinh đóng cột.

Tim Tần Khanh đánh thịch một tiếng, một cảm giác không tên lan tỏa khắp người cô.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Định Nghĩa Của Đại Thần

Cuộc họp kết thúc, tâm trạng mọi người đều cảm thấy khó chịu.

Sau khi nói xong câu cuối cùng, Tiêu Tự Trần trực tiếp đứng dậy không nói thêm lời nào, liếc nhìn về phía Tần Khanh một cái, hai tay rút túi quần, tiêu sái rời khỏi trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Tề Lục ngẫm nghĩ một chút, anh nhìn ra phía cửa ra vào rồi lại quay đầu nhìn Tần Khanh.

“Về chuyện làm trợ lý cho Giáo sư Tiêu, Pháp y Tần nếu như không muốn ...”

“Tôi không có vấn đề gì hết!”

Tần Khanh mau chóng đáp lời, đôi mắt to tròn dụi dụi nhìn Tề Lục.

Đối với cô, người đàn ông kia có thể có chút ngạo mạn, cổ quái; làm việc chung đôi lúc sẽ không thấy thoải mái, nhưng một cơ hội tốt như vậy không phải dễ mà có được. Thêm vào đó, Tiêu Tự Trần quá giỏi, ở bên cạnh anh ấy cô lại được học thêm nhiều điều.

Tề Lục cười cười. Trong nhận thức của anh, Tần Khanh không hề giống với những người con gái khác. Nếu bắt anh phải nêu những điểm khác nhau này, có lẽ cả ngày nói không hết.

Cuối cùng Tề Lục đành đáp lại một tiếng: “Được!”

Đội phó Cung Túc đảo mắt một vòng, vỗ tay kêu gọi sự tập trung chú ý của mọi người: “Về chuyện mở cuộc họp chào mừng Giáo sư Tiêu sẽ được tổ chức trong vòng hai ngày tới, đến lúc đó mọi người cố gắng tham dự. Được rồi, tan họp.”

Bên trong các đồng nghiệp nối đuôi nhau ra ngoài.

Đi ngang qua Tần Khanh, có người nở nụ cười chúc mừng: “Pháp y Tần, được làm trợ lý của Giáo sư Tiêu là một vinh hạnh rất lớn, từ trước đến nay Giáo sư Tiêu chỉ có duy nhất một trợ lý mà thôi.”

Cũng có người thở dài, tiếc hận, vỗ vai cô: “Tôi thấy làm việc chung với Giáo sư Tiêu không đơn giản, sau này coi chừng nếm mùi đau khổ.”

Có thật lòng, có giả dối; Có hâm mộ, có ghen tỵ. Nhưng Tần Khanh chỉ cười cười không nói.

Chu Hội và Chu Tử Ngôn đi theo cô về phòng làm việc.

Chu Tử Ngôn không nói nhiều, trong khi đó Chu Hội lại phấn khích, nói liên tục, xem ra rất khoái trá.

“Sư tỷ! Tiêu đại thần thật soái á. Đẹp như thánh thần tái thế!”, Chu Hội mặt tươi hơn hoa, “Không đúng! Thánh thần cũng không đẹp được như Tiêu đại thần. Ôi! Đẹp quá!”

Chu Tử Ngôn cũng liếc mắt phụ họa.

Tần Khanh lắc đầu thở dài. Nếu như cô kể cho Chu Hội chuyện tối qua, và tờ giấy ghi chú sáng nay, có lẽ hai người bọn họ sẽ không tin.

Giọng Chu Tử Ngôn vang lên pha lẫn tiếc nuối và thương cảm: “Sư tỷ sau này trở thành trợ lý của Tiêu đại thần vậy không thể dẫn dắt chúng em tiếp nữa rồi!”

Tần Khanh không ngờ Chu Tử Ngôn lại nói câu này, sau khi kịp định thần, cô phá lên cười.

“Đâu phải chuyển công tác, sau này vẫn còn gặp nhau thường xuyên mà. Thêm vào đó các em đâu cần đến hiện trường, cứ cố gắng ở trong phòng thí nghiệm hoàn thành tốt công việc”, Tần Khanh vừa nói vừa vỗ vai an ủi bọn họ.

“VẬY sau này có gì không hiểu bọn em sẽ đến tìm chị.”, Chu Hội kết luận.

Tần Khanh gật đầu: “Không thành vấn đề!”

Gần đến giờ tan tầm, Triệu Quang Hi vẻ mặt tươi cười đi đến phòng giám định, anh ta mở miệng chào hỏi mấy vị đồng nghiệp rồi đi thẳng đến chỗ ngồi của Tần Khanh.

Tần Khanh ngẩng đầu.

“Pháp y Tần, Tiêu đại thần nói tôi qua đây giúp cô chuyển đồ đạc.”

Triệu Quang Hi mở cặp mắt to tròn, trên mặt có vài vết rỗ nhưng không khiến người khác chán ghét, lại còn cảm thấy có nét đáng yêu. Có điều sao anh Triệu đây lại coi trọng cô như vậy chứ!

Tần Khanh khoát khoát tay: “Không cần, không cần, đâu có đồ đạc gì nhiều đâu, lát tôi tự đem qua là được!”

Triệu Quang Hi lắc đầu nguầy nguậy: “Không nên, không nên, việc Tiêu đại thần đã giao tôi phải hoàn thành. Từ lúc Giáo sư đến thành phố Kỳ đều do một tay tôi tiếp đón, chuyện ăn ở thế nào là do tôi sắp xếp.”

Rồi anh ta cười hăng hắc: “Ngày hôm nay là ngày cuối cùng tôi là trợ lý cho anh ta. Tôi phải làm hoàn tất thật tốt để không lưu lại ấn tượng xấu, bôi

đen hình tượng của Cục cảnh sát chúng ta.”

Tần Khanh cười cười, đành vạy, cô đưa cho anh một tập văn kiện: “Vây phiền anh Triệu!”

Lúc này trời đã chạng vạng, ánh dương gần tắt, nụ cười của Tần Khanh phảng phất trông như ánh mặt trời. Hàng mi dài và cong như bông hoa dưới ánh sáng ấy. Gần gũi, làm rung động lòng người.

Đầu óc trước nay vẫn tỉnh táo của Triệu Quang Hi bỗng chốc như rơi vào mê trận, chỉ còn nhìn thấy duy nhất một đôi mắt sáng lấp lánh.

Quả nhiên là “Hoa khô” trong Cục cảnh sát.

Triệu Quang Hi đột nhiên cảm thấy chua xót.

Tề lão đại đã coi trọng pháp y Tần từ rất lâu rồi. Tề lão đại anh tuấn như vậy, gia thế lại giàu có, anh coi như chẳng còn hi vọng.

Vậy mà, bây giờ đóa hoa ấy lập tức phải dời đến bên cạnh ... một Tiêu đại thần xoi mói, hoàn mỹ, nghiêm khắc, thuần khiết, hơi bị thần kinh ...

Aidaaa ... anh lo sợ chẳng bao lâu sau Hoa khô Tần Khanh sẽ biến thành đóa hoa héo mất.

“Anh Triệu???”

Tần Khanh lấy tập văn kiện khua khua.

Triệu Quang Hi phục hồi lại tâm trạng, liền nhận lấy tập văn kiện, ngại ngùng nói: “Pháp y Tần tôi về trước. Tiêu đại thần muốn gặp cô trước năm giờ chiều nay.”

Tần Khanh nở nụ cười cảm ơn.

Triệu Quang Hi xoay người rời đi, dường như không an tâm, anh lại quay lại: “À ... Pháp y Tần phải nhớ kỹ thời gian ... chứ Tiêu đại thần quả thật có hơi ... à ... à ... chắc cô hiểu.”

Tần Khanh một lần nữa nói tiếng cảm ơn, tiễn Triệu Quang Hi ra khỏi phòng làm việc.

Khoảng gần đến năm giờ, đồng nghiệp thu dọn bàn làm việc, cúi đầu chào Tần Khanh ra về.

Tần Khanh nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ hẹn với Tiêu Tự Trần. Cô cầm túi xách chuẩn bị đi thì nhìn thấy Chu Tử Ngôn và Chu Hội bước đến.

“Sư tỷ, chị đi luôn bây giờ sao?”

“Không! Qua gặp Giáo sư Tiêu trước đã!”

Chu Hội nghe xong quay người, mặt hướng ra phía cửa, chỉ ngón tay: “Ra khỏi cửa queo phải, phòng làm việc của Tiêu đại thần ở trên lầu.”

“Cậu cũng biết rõ nhỉ!”, Chu Hội trêu ghẹo, rồi quay sang Tần Khanh: “Sư tỷ, bọn em đi trước nhé!”

Tần Khanh cười cười vẫy tay: “Bye bye!”

“Sư tỷ, gặp lại sau, để dành hơi nói chuyện với Tiêu đại thần đi ạ!”

Hai người bọn họ đã khuất sau ngã rẽ cầu thang nhưng thanh âm vẫn vọng đến tai cô.

Tần Khanh bật cười ...

Nói lớn như thế, chắc toàn Cục cảnh sát cũng đã nghe thấy hết rồi.

Tần Khanh theo chỉ dẫn của Chu Hội, ra khỏi cửa, quẹo phải. Vừa đặt chân đến ngưỡng cửa đã thấy một dáng người dong dỏng cao.

Người ấy tựa vào vách tường, một tay đút túi quần, một tay cầm điện thoại di động. Cặp mắt rất chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại. Ngón cái thon dài của Tiêu Tự Trần linh hoạt nhấn nút bàn phím.

D_A_S_H

Ồ! Có!

Người thứ tư _ _ _

Đại thần!

Ngón tay cái Tiêu Tự Trần cử động thêm vài cái, mấy giây sau, gương mặt lộ ra tia hài lòng.

Đúng là một người xuất sắc trong lĩnh vực này!

Tiêu Tự Trần thu tay về.

Thật sự là người xứng với anh!

Tiêu Tự Trần đứng thẳng người, tâm trạng khá tốt. Anh giơ tay nhìn vào chiếc đồng hồ Patek Phillippe (1), rồi đến bên cạnh Tần Khanh.

“Rất chính xác!”, anh vươn tay, “Đi về nhà thôi!”

Về nhà?

Tần Khanh nhìn chìa khóa trên tay, nheo mắt.

Người đứng phía sau dường như không thể chờ đợi, thấy chiếc chìa khóa trên tay, Tần Khanh theo bản năng chớp lấy.

“Nhanh lên, không nên làm lỡ giờ tan sở.”

“Thưa Giáo sư Tiêu, tôi có xe!”, Tần Khanh vẫn đứng yên tại chỗ.

“Xe của cô thì có liên quan gì đến tôi?”, Tiêu Tự Trần cau mày.

“Đó là lí do tôi muốn anh tự lái xe về nhà!”

“Tôi không lái xe!”, đối phương từ chối thẳng thừng.

“... Vậy sáng nay anh đi làm thế nào?”

“À ... gọi cho cái anh Triệu ... gì ... gì ... đó đến!”

Tần Khanh nhìn vào bóng lưng của người đàn ông to cao trước mặt, trong lòng dâng lên tia úy khuất.

Triệu gì đó ...

Ngay cả tên người ta còn không nhớ.

(1) Nhãn hiệu đồng hồ Patek Philippe:

Patek Philippe & Co. (PP) là một nhà sản xuất đồng hồ đeo tay và đồng hồ bỏ túi cao cấp của Thụy Sĩ, được thành lập năm 1851 và có trụ sở tại Geneva và thung lũng Joux.

Hãng thiết kế và sản xuất đồng hồ và bộ chuyển động đồng hồ, trong đó có những chiếc đồng hồ cơ cực kì tinh xảo.

Rất nhiều các chuyên gia và người hâm mộ đồng hồ đánh giá Patek Philippe là thương hiệu đồng hồ đeo tay có uy tín nhất trên thế giới.

Trong năm 2014, để kỷ niệm 175 năm thành lập, hãng đã cho ra mắt Grandmaster Chime 5175, mẫu đồng hồ đeo tay 2 mặt có thiết kế phức tạp

nhất từ trước đến nay, Patek Philippe cho biết hãng đã mất đến 8 năm để thiết kế và chế tạo chiếc đồng hồ này.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Nhà Bếp Ở Đàng Kia

Tiêu Tự Trần bước đi với tư thế cực kỳ tao nhã. Bàn tay phải xinh đẹp đút vào túi quần, tay trái buông thõng tự nhiên, hai chân thon dài, thẳng tắp cất bước.

Tần Khanh cũng im lặng theo sau Tiêu Tự Trần, đi ngang qua chiếc xe Chevrolet màu trắng của mình, rồi tiến đến chiếc xe hơi thể thao màu trắng.

Đó chính là chiếc siêu xe Shelby mà Chu Hội nhìn thấy lúc sáng.

Cơ mà một giáo sư nhậm chức Cảnh sát hình sự quốc tế mà có thể mua được chiếc xe này ... không lẽ gia đình có của ăn của để lắm sao?

Tần Khanh còn đang miên man suy nghĩ, tự dưng có một vật lạnh lạnh chuyển động trong lòng bàn tay. Nhìn lại ... thì ra chiếc chìa khóa đã ở trong tay Tiêu Tự Trần từ lúc nào.

Tiêu Tự Trần mở khóa cửa, bước lên xe, cũng không quay đầu lại nhìn, quăng chìa khóa về phía cô. Tần Khanh nhanh tay chụp lấy thanh âm trầm thấp ở đằng trước vang lên: “Mau chóng hòa nhập vào cuộc sống của tôi, tôi không muốn nói lại lần thứ hai.”

Dứt lời cửa xe bên ghế phụ đóng sầm lại.

Tần Khanh cắn cắn môi.

Được rồi! Ninja vô địch! ^_^

Tần Khanh lần đầu lái chiếc xe hơi thể thao trị giá hàng triệu đồng này, bên cạnh là một Giáo sư đại học không giấy phép lái xe. Dọc đường đi tâm trạng có chút run sợ chỉ lo một là hư xe, hai là sẽ có người tử vong.

Đưa xe vào khu vực đỗ, Tiêu Tự Trần mở cửa bước xuống xe. Tần Khanh bước về phía anh, giao lại chìa khóa. May là anh không bắt cô mở cửa xe ... chả hiểu mua chiếc xe đắt tiền thế này để làm gì.

“Giáo sư Tiêu, chìa khóa của anh đây!”

Cô cảm giác ánh mắt của anh dán chặt trên trán cô, sau đó xoay người lạnh nhạt nói.

“Cô giữ đi!”

Người đã đi xa ... Tần Khanh thu hồi tầm mắt, ngẫm nghĩ: Vẫn là nên quay lại Cục cảnh sát mang xe về nhà, rồi sau đó trả anh ấy chìa khóa, tiện thể hỏi xem giai đoạn này cần làm những việc gì.

Trong lúc về Cục lấy xe, cô tình cờ gặp Cung Túc cũng đang lấy xe, đối phương đã thấy cô từ đằng xa, quay sang gọi lớn: “Pháp y Tần còn chưa về sao?”

Tần Khanh đứng bên cạnh chiếc xe: “Về ngay đây!”

“Vậy tôi về trước. Cuối tuần vui vẻ!”

Tần Khanh nhớ trong nhà cũng không còn đồ ăn nên ghé vào siêu thị mua đồ, về đến nhà đã hơn bảy giờ.

Cô thu dọn đồ đạc thực phẩm cho vào tủ lạnh. Tần ngần suy nghĩ một lúc lâu, sau đó cô qua gõ cửa căn hộ bên cạnh.

Tần Khanh lịch sự gõ ba tiếng rồi đứng yên tại chỗ đợi. Cô cảm giác ánh mắt sắc bén của người đàn ông đó nhìn chăm chăm cô qua lỗ mắt mèo.

Mấy giây sau, tiếng cửa mở, ánh sáng ấm áp từ chiếc đèn vàng bên trong lọt ra ngoài theo khe hở nhỏ.

Tần Khanh sợ làm ‘bẩn’ khu vực riêng tư của đại thần nên đã cố tình thay đôi dép mới tinh.

Cô đẩy cửa vào nhà.

Một luồng hơi lạnh phả vào mặt. Máy lạnh ở mức 23 °C. Căn hộ thiết kế chủ đạo với hai màu đen trắng, chủ nhân mặc bộ đồ thể thao bằng vải kaki rộng rãi, đang an nhàn ngồi trên chiếc ghế sofa nhìn chăm chăm chiếc điện thoại trong tay.

Tần Khanh bước đến gần anh. Cô vẫn đang loay hoay không biết mở miệng nói với anh ra sao thì đã nhận được ánh mắt lạnh lẽo của anh quét đến.

Hất cằm một cái, anh nói: “Nhà bếp ở phía bên kia!”

Nói xong, ánh mắt lại chăm chú vào chiếc điện thoại.

Không hề coi cô là khách.

Ánh mắt Tần Khanh nhìn về phía Tiêu Tự Trần chỉ.

Là nhà bếp, phòng khách, nhà tắm.

Cô vô thức nghĩ: Anh ta muốn cô nấu cơm sao?

Cuộc sống này thay đổi quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng.

Có lẽ Tiêu Tự Trần cũng phát hiện ra cô đang đứng bất động, không ngẩng đầu mà nói: “Có chuyện gì?”

Tần Khanh quay đầu nhìn về phía Tiêu Tự Trần, ánh mắt nhìn vào trò chơi trên tay anh ... mấy con số theo quy luật nhảy vào tầm mắt.

Đùa à? Anh đang chơi 2048?

Cũng không phải cô ngạc nhiên vì trò 2048 mà là số điểm sáng chói kia của anh hơn ... thế mới biết Tiêu Tự Trần thông minh đến mức độ nào.

Số điểm mà không ai có thể tưởng tượng được. Cô tự nói với bản thân ... không muốn nghĩ nữa.

Tần Khanh ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện anh. Chiếc ghế thật mềm mại, giống như cô đang được vùi trong đám bông mềm mịn.

Thật sự biết hưởng thụ mà!

“Game Over!”

Một âm thanh đột nhiên truyền đến, Tần Khanh ngẩng đầu nhìn liền bắt gặp anh đang cau mày.

“Giáo sư Tiêu!”, Tần Khanh chọn đúng thời điểm lên tiếng.

Tiêu Tự Trần nhìn qua cô.

“Là trợ lý của anh, tôi muốn biết trọng tâm công việc của tôi là gì!”, Tần Khanh nhàn nhạt mở lời.

Lông mày Tiêu Tự Trần càng cau chặt hơn, rồi lại tiếp tục thao tác trên màn hình điện thoại, thanh âm bình bình: “Không có trọng điểm!”

Tần Khanh kinh ngạc: “Không có?”

“À! Vậy tất cả đều là chuyện quan trọng!”

Tiêu Tự Trần không ngẩng đầu nói thêm một câu cực kỳ có logic.

Tần Khanh hơi bực mình nhưng cô cố nhẫn nhịn: “Giáo sư Tiêu, tôi muốn biết tôi cần phối hợp với anh thế nào?”

Lúc này Tiêu Tự Trần mới ngẩng đầu nhìn cô mang đầy vẻ nghi hoặc.

“Chẳng lẽ không phải là 24/24, bất kể chuyện gì sao?”

24/24???

Anh ấy nghĩ là đang tìm ...

Tần Khanh dẫn lòng, giải thích: “Trợ lý chính là thời gian làm việc trong Cục cảnh sát thành phố.”

“Đừng nghĩ có thể lừa được tôi! Lúc Ty Lạc là trợ lý, 24/24 gọi lúc này cũng có mặt!”

Ty Lạc?

Ty Lạc là ai?

Không phải là ảnh đế Ty Lạc chứ?

Làm sao có thể so sánh như vậy được?

Đâu có giống nhau.

Không chờ Tần Khanh nói tiếp, Tiêu Tự Trần đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng như ngày thường, thanh âm trầm thấp: “Nếu như không muốn, tôi có thể thay người khác. Tiêu Tự Trần tôi xưa nay không thiếu ...”

“Thôi được rồi! Tối nay muốn ăn gì?”

Tần Khanh thở dài một cái, chỉ có cô biết mình đang cần ‘chức vị’ này như thế nào.

Tiêu Tự Trần cúi đầu, khóe miệng khẽ nhếch.

... Tâm trạng tốt thế này, ăn món gì đây???

“Một phần rau xào, trứng chiên khố qua, đậu xào mộc nhĩ ...”, ngừng một chút Tiêu Tự Trần bổ sung thêm, “Thêm một món thịt kho nữa!”

Một bữa ba món, thật biết cách sống mà.

Có điều may mà cô cũng biết nấu ăn.

“Tôi đi mua thức ăn!” Dứt lời Tần Khanh đóng cửa về nhà.

Ngón tay cứng lại một chút, rồi sau đó Tiêu Tự Trần lại tiếp tục thao tác trên màn hình, tốc độ so với vừa rồi nhanh hơn nhiều.

Nếu có Cung Nhị ở đây, anh ta chắc chắn biết được trong đầu của đại thần vừa chơi game vừa đang suy nghĩ chuyện gì.

Ừ ... Chuyện Tần Khanh đồng ý làm trợ lý cho anh là điều đương nhiên!

Tại sao ư?

Không phải vì mị lực tỏa ra từ anh sao? Không phải vì sắc đẹp ngút trời của anh à?

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Tất Cả Đều Là Thi Thế

Bếp nhà Tiêu Tự Trần ngoại trừ bồn rửa chén thì chẳng có thứ gì, Tần Khanh cứ phải chạy đi chạy lại về nhà mình để lấy gia vị, do vậy cơm nước xong xuôi đã gần tám giờ rưỡi.

Tiêu Tự Trần đã đói bụng từ lâu, lúc Tần Khanh làm cơm, anh cứ đi loanh quanh trong phòng khách, rồi đưa mắt nhìn về nhà bếp, rồi lại ngồi xuống chơi tiếp trò chơi của mình.

Trong đầu Tần Khanh ngẫm nghĩ chắc chắn Tiêu Tự Trần cũng biết nhà mình không có đầy đủ dụng cụ nấu nướng, vì thế anh sẽ không trách cô lè mề.

Dọn bàn ăn hoàn chỉnh, cô vào nhà tắm rửa tay. Là một bác sĩ cho nên cô cũng mắc căn bệnh sạch sẽ, một ngày rửa tay không biết bao nhiêu lần.

Trong nhà tắm, cô hong khô tay dưới máy sấy, vừa bước ra khỏi cửa đã trông thấy ánh mắt Tiêu Tự Trần hướng về phía mình.

Anh liếc mắt nhìn một bàn đầy thức ăn, ánh mắt sáng rỡ nhưng không ngồi xuống ngay mà đi đến đầu bàn bên kia, kéo ghế, sau đó duỗi tay, khoe miệng cong lên: “Xin mời!”

Tần Khanh sửng người, cảm giác thụ sủng nhược kinh. Cô vốn dĩ dự tính không ăn cơm ở đây, nhưng ... trên bàn ăn đã bày thêm một bộ bát đĩa từ lúc nào. Nếu Tiêu Tự Trần mời, bữa ăn là do chính tay cô làm, sau này thời gian tiếp xúc với anh còn dài, vì vậy cô không có lý do nào để từ chối.

Tần Khanh bước đến, ngồi xuống, thấp giọng nói lời cảm ơn.

Anh ung dung quay về chỗ ngồi của mình, múc cơm vào chén, ngẩng đầu nghiêm giọng: “Ăn được rồi!”

Đầu ngón tay thon dài cầm đũa, dưới ánh đèn vàng càng thêm thu hút. Đầu tiên anh chọn món đậu hũ xào mộc nhĩ, gắp vào miệng. Nhai một cách từ tốn như đang nghiền ngẫm, đầu mày giãn ra, sau đó mở miệng nói: “Cũng không tệ!”

Một con người hay soi mói như anh mà thốt ra được ba chữ ‘Cũng không tệ!’ cũng không phải đơn giản.

Tần Khanh dùng đũa gắp món trứng xào khố qua cho vào chén mình, chọt nghĩ số cô cũng chưa đến mức ‘khố’ lắm.

Gắp thêm một miếng đậu xào mộc nhĩ, Tiêu Tự Trần mới nhàn nhạt nói: “Đang giảm cân sao?”

Tần Khanh nuốt đồ ăn trong miệng xuống, trả lời: “Đâu có!”

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy!”, Tiêu Tự Trần lại nhìn cô chăm chú một lúc rồi mới gắp thêm miếng thịt cho vào chén.

“Vóc dáng cô ổn rồi, không cần giảm cân.”

Tiêu Tự Trần lại gắp miếng thịt vào chén Tần Khanh.

Đáy mắt cô ánh lên tia run sợ, sau đó ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, nở nụ cười: “Cảm ơn!”

Tiêu Tự Trần khẽ gật đầu: “Ăn đi!”

Tần Khanh gắp miếng thịt dưới ánh mắt bóng rât của người đàn ông, cô âm thầm nhúu mày, khẽ cắn một cái. Mùi vị thơm ngon của miếng thịt lan

tỏa trong khoang miệng, trong khi cô đang chuẩn bị nuốt xuống, thanh âm của anh từ từ truyền đến:

“Thích ăn thịt sao?”

Tần Khanh còn chưa gật đầu đã nghe tiếng anh nói tiếng: “Ừ ... cũng may không phải vụn thịt thi thể đã rửa nát.”

Thi thể???

Mùi xác thối, những thầy người khô khốc không nhìn rõ diện mạo, những cơ thể giòi bọ lúc nhúc phủ trắng xóa. Làm bạn với cô hàng ngày, hàng tháng, hàng năm chính là những thi thể ấy.

Aizza ... Tiêu Tự Trần cũng biết cách lấy ví dụ ghê.

Nhưng học pháp y hơn năm năm, mỗi ngày đều tiếp xúc với thi thể, cô sẽ có cảm giác như thế nào?

Tần Khanh nuốt hết miếng thịt trong miệng, sau đó gật gù: “Theo định nghĩa, tất cả các loại thịt đều được coi là thi thể của động vật, tất cả các loại rau đều được coi là thi thể của thực vật.”

Rồi cô nhìn vào đĩa rau xào anh đang tính gắp: “Quả thật món rau xào này cũng được coi là thi thể.”

Bàn tay cầm đũa của Tiêu Tự Trần bất giác cứng lại trên không trung, anh không lên tiếng. Một lát sau, coi như không có chuyện gì xảy ra, anh gắp miếng rau cho vào miệng, liếc nhìn Tần Khanh.

Đáy mắt sáng lấp lánh, đầy thần bí. Anh duỗi ngón tay thon dài, đặt đũa xuống bàn, dùng khăn ăn lau miệng một cách từ tốn. Cuối cùng đặt hai tay lên đùi, anh ưu nhã cất tiếng hỏi: “Cô tên gì?”

Tần Khanh ngẩng đầu, cũng đặt đĩa xuống bàn, trả lời anh: “Tần Khanh!”, dừng một chút cô giải thích thêm, “Tần trong Tần Hán, Khanh trong Công Khanh.”

“Cũng không tệ lắm!”, Tiêu Tự Trần nhìn vào mắt Tần Khanh, “Cô thông qua sát hạch, từ bây giờ trở đi ...”

Tiêu Tự Trần đưa tay: “Chúc mừng cô trở thành trợ lý đời thứ hai của tôi!”

Chúc mừng?

Có gì đáng để chúc mừng sao?

Tiêu Tự Trần vẫn cho rằng được trở thành trợ lý của anh là một vinh dự sao?

Tần Khanh nhếch miệng, cũng lịch sự bắt tay Tiêu Tự Trần: “Cám ơn! Tôi sẽ cố gắng hoàn thành tốt công việc.”

Bàn tay của anh mát lạnh, cô phảng phất cảm thấy máu huyết sôi trào và nhịp tim đập mạnh.

“Nói đúng hơn, chúc mừng cô trở thành nữ trợ lý đầu tiên của tôi”, Tiêu Tự Trần thu tay về: “Tuy nhiên, từ trước đến nay tôi không kỳ thị phái nữ.”

Tần Khanh: “Tôi sẽ không làm vướng chân anh!”

“9 giờ sáng mai chúng ta sẽ đến số 62 khu Thượng Thủy, cô chuẩn bị một chút!”

Ánh mắt Tần Khanh đột nhiên trở nên sâu thẳm thẳm, sau đó cô thấp giọng trả lời: “Được! Không thành vấn đề!”

“Tôi ăn xong rồi, phiền trợ lý Tần dọn dẹp!”

“Vâng!”

Tần Khanh nhìn bóng Tiêu Tự Trần đứng dậy rời đi, cô cũng đứng lên bắt đầu thu dọn bát đĩa.

Tâm trạng Tiêu Tự Trần phấn chấn hơn hẳn, cầm lấy điện thoại đăng nhập weibo, không ngờ đến Ty Lạc cũng đang online. Tiêu Tự Trần khịt mũi, anh hướng điện thoại về phía nhà bếp, chụp một tấm hình.

Cập nhật trạng thái weibo _ _ _

“Tâm trạng rất tốt. Trợ lý đời thứ hai ... lại là nữ trợ lý!”

Vừa đăng được hai giây, Ty Lạc đã gọi điện thoại cho anh.

“Có trợ lý rồi sao?”

Tiêu Tự Trần đút tay vào túi quần, bước ra ngoài balcon: “Dĩ nhiên!”

“Ba năm rồi, lần này rất hài lòng sao?”

“Hiện tại rất thỏa mãn!”

“Nhưng ý của người ta thế nào, lại còn là phụ nữ!”

“Cô ấy cũng rất hài lòng về tôi!”, Tiêu đại thần hất cằm, “Không được kỳ thị phụ nữ!”

Ty Lạc bật cười: “Làm sao cậu biết người ta hài lòng về cậu?”

Tiêu Tự Trần xoay người nhìn về phía nhà bếp một lần nữa, khẽ nở nụ cười: “Bởi cô ta can tâm tình nguyện nấu nướng, thu dọn bàn ăn cho tôi!”

Ty Lạc ngẫm nghĩ một chút, coi như anh luôn luôn thất bại. Nói chuyện với Tiêu Tự Trần không bao giờ cùng một hệ.

“Trả lương cho người ta cao cao một chút, không người ta chạy mất!”

“Cô ta bỏ được sao?”

Sau đó, Tiêu Tự Trần khăng khái cúp máy, anh cất điện thoại quay vào phòng ngủ. Lúc trở ra phòng khách, Tần Khanh cũng rửa bát đĩa xong xuôi.

Tiêu Tự Trần đưa một tấm thẻ ra trước mắt Tần Khanh: “Sin hoạt hằng ngày dùng tấm thẻ này. Mật mã 860614.”

Tần Khanh suy nghĩ một chút, rồi đưa tay cầm lấy.

Đây cũng coi như là công việc đi, tuy rằng có hơi khó chịu.

Tiêu Tự Trần nhìn cô, giải thích thêm: “Bốn số phía sau là ngày sinh của tôi theo âm lịch. Cô nhớ kỹ.”

Cái này không phải gián tiếp nói cho cô ngày sinh của anh sao? Thật sự chẳng biết bắt nhớ để làm gì.

Nhưng mà ... người đàn ông trước mặt cô đây chỉ mới 27 tuổi thôi sao? Trẻ như vậy nhưng thành tích thật đáng nể.

Tần Khanh gật đầu đáp lại.

“Tiền lương mỗi tháng là ba trăm ngàn. Tôi không có thời gian, vì vậy cô tự rút tiền trong thẻ luôn!”

Tần Khanh run tay: “Không cần tiền phụ cấp, nghe nói Cục cảnh sát thành phố sẽ trả lương.”

“Không được!”, Tiêu Tự Trần một mực phủ quyết: “Tôi cũng trả cho trợ lý Ty Lạc giá này.”

Tần Khanh thu hồi tấm thẻ. Thôi cũng được! Coi như đây là giá cô đáng được nhận vậy!

Người đàn ông liếc nhìn đồng hồ: “9 giờ 10 phút, đã đến giờ tôi nghỉ ngơi.”

Tần Khanh liếc nhìn đồng hồ: “Vậy tôi về trước!”

“Ok! Nhớ 7 giờ rưỡi qua đây chuẩn bị bữa sáng. Mật mã cửa 0727.”

“Vâng, thưa giáo sư Tiêu!”

“Good night!”

“Chúc anh ngủ ngon!”, Tần Khanh xoay người chuẩn bị ra về, lại nghe giọng nói trầm thấp người đàn ông truyền đến _ _ _

“À ... mật mã cửa là ngày sinh của tôi theo dương lịch.”

Tần Khanh dừng bước, thở dài một cái, sau đó quay đầu mỉm cười: “Tôi sẽ nhớ kỹ!”

“Đừng quên!”, Tiêu Tự Trần vung tay ra hiệu cho Tần Khanh ra về.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Ma Quỷ Thì Có Làm Sao?

Tần Khanh làm bữa sáng tại căn hộ của mình. Dĩ nhiên cô chẳng điên lại chạy đi hỏi Tiêu Tự Trần thích ăn món Tây hay món Tàu.

Cô chỉ nghĩ anh ở nước ngoài lâu như vậy, dựa vào tính cách của anh mà nói chắc không hảo mấy món Tây đầy chất béo, nên cô thay đổi khẩu vị cho anh một chút.

Tần Khanh nấu cháo trắng với dưa cải. Đúng bảy giờ rưỡi, cô gõ cửa nhà Tiêu Tự Trần.

Anh vừa tắm xong, mái tóc đen dày ướt thẫm, vài giọt nước thi nhau chảy từ thái dương anh xuống cổ, trông cực kỳ gợi cảm.

Giọng Tiêu Tự Trần khàn khàn: “Xin chào trợ lý Tần!”

Anh lịch sự nhìn vào mắt Tần Khanh, cô khẽ mỉm cười trả lời: “Chào anh, Giáo sư Tiêu! Điểm tâm đã xong, anh thích ăn ở đây hay ...”

“Là món Hoa sao?”

“Đúng!”

“Trong lĩnh vực ăn uống, tôi yêu cầu rất nghiêm!”

“Vậy tôi mang qua đây, giáo sư Tiêu chờ một chút!”

Tiêu Tự Trần ăn không nhanh không chậm, tác phong rất thư thái và tao nhã.

Ngày hôm qua anh ăn thịt, vì vậy sáng nay làm món cháo dưa cải, Tiêu Tự Trần ăn được hai chén. Dùng xong, anh cũng không keo kiệt lời khen tặng, vẫn câu nói như ngày hôm qua ‘Cũng không tệ lắm!’

Tần Khanh cảm thấy rất thỏa mãn bởi sống chung với Tiêu Tự Trần cũng không khó như tưởng tượng của cô. Hôm qua, cô cố tình lên mạng tra cứu thêm thông tin về anh. Mọi người trên internet đồn anh lựa chọn trợ lý rất hà khắc, bây giờ cô cảm thấy dường như dư luận có hơi nói thái quá.

Ngoài tối hôm đầu tiên gặp anh không được vui vẻ cho lắm, thì đến nay anh vẫn không có bất cứ công kích nào với cô.

Khoảng tám giờ bốn mươi, Tần Khanh thay quần áo. Cô mặc chiếc váy đen, nhũ nhận, kết hợp đôi giày búp bê, và chiếc mũ lưỡi trai. Trên vai là chiếc balo da màu đen.

Khi Tần Khanh mở cửa cũng là lúc Tiêu Tự Trần đi về phía nhà cô. Ngày hôm nay vẫn như mọi ngày anh diện bộ đồ bằng vải kaki sẫm màu, chiếc mũ lưỡi trai đen, cũng đeo balo.

Tần Khanh ngẩn người: Không trùng hợp như vậy chứ?!?

Dĩ nhiên ánh mắt Tiêu Tự Trần cũng không bỏ qua điều trùng hợp ngẫu nhiên này. Anh liếc nhìn cô từ đầu đến chân, rồi lại nhìn vào mắt cô: “Con mắt nhìn cũng rất tốt!”

Haizzz! Chẳng qua chọn style giống anh nên mới không keo kiệt ban tặng chữ ‘Rất tốt!’

Tần Khanh sóng đôi cùng Tiêu Tự Trần bước đi, cô suy nghĩ một chút, sau đó thương lượng: “Giáo sư Tiêu! Đi xe của tôi nhé!”

Bước chân khựng lại, anh ngạc nhiên hỏi: “Tại sao???”

Cặp mắt Tần Khanh đảo qua đảo lại, cuối cùng nói mấy câu thật lòng: “Tôi cho rằng xe của anh không thích hợp cho lắm!”

“Tôi cũng cho là như vậy!”, Tiêu Tự Trần bước tiếp, trong ánh mắt thoảng qua chút kiêu ngạo, “Nhưng cái tên Ty Lạc cứ nói mấy chiếc xe ‘quái dị’ mới hợp với tôi.”

Tần Khanh cong môi cười thầm. Một người ngay cả xe còn không biết lái mà vẫn có thể mở miệng nói ra hai chữ ‘thích hợp’.

Hôm nay Tiêu Tự Trần bước đi rất nhanh, vành nón kéo xuống thấp, sải bước đi đến tầng hầm đậu xe. Lên xe anh cũng không nói lời nào, ngồi im lặng nhưng ánh mắt rất sắc bén.

Dọc đường đi Tần Khanh không dám quấy rầy anh nhưng dưới bầu khí như vậy cũng khiến tâm trạng cô trở nên căng thẳng hơn. Chuyện cũ cứ dồn dập ùa về, gương mặt Tần Khanh bỗng chốc trở nên u ám.

“Này ... ở trong nước không phải dùng đèn đỏ à?”, câu hỏi của Tiêu Tự Trần vang lên.

Tần Khanh ngẩng đầu, đèn đỏ cách đó không xa, theo bản năng cô thẳng gấp.

Tiếng phanh xe rít trên mặt đường, theo phản xạ người Tần Khanh cúi về phía trước. Cô nắm vững tay lái, giữ vững thân thể, sau đó ngay lập tức nhìn sang Tiêu Tự Trần.

Dáng người anh thẳng tắp, không động đậy.

“Xin lỗi!”, Tần Khanh cụp mắt tạ tội.

“Cô đang suy nghĩ chuyện gì?”

Âm thanh lạnh lẽo của Tiêu Tự Trần truyền đến. Tần Khanh thấy anh hơi tức giận, đèn xanh bật sáng, cô khởi động xe, nhanh chóng phủ quyết: “Không! Không! Đâu nghĩ chuyện gì!”

“Ờ ...!”

Tần Khanh căng thẳng hơn nhiều, Tiêu Tự Trần là ai chứ, làm sao không biết cô đang nói dối.

Nghĩ sao thành vậy, chưa kịp chờ cô nói thật, Tiêu Tự Trần khó chịu: “Cô có vẻ coi thường năng lực của tôi.”

Tần Khanh mím môi, một lúc lâu sau lắc đầu, nhỏ giọng nói: “Không có! Chỉ là ... tôi ...”

“Cô cảm thấy không biết tại sao tôi lại chọn cô làm trợ lý?”

Tần Khanh sửng người, đây cũng là điều cô đang thắc mắc.

Luận vai vế và năng lực, Đồng Huyền bên tổ hình sự vẫn có kinh nghiệm hơn cô nhiều. Bên khoa giám định có rất nhiều pháp y lão làng, tại sao anh lại chọn cô?

Tiêu Tự Trần trông thấy Tần Khanh nhú mày, anh thu hồi tầm mắt, đặt hai chân song song cho tay lên đùi, chậm rãi nói: “Thứ nhất, trong phòng pháp y cô là người trấn tĩnh nhất. Thứ hai cô phối hợp với tôi đôi khi cũng dễ dàng hơn. Thứ ba ...”

Tiêu Tự Trần lại liếc sang cô: “Cô và hai vụ án tôi sắp điều tra đều có quan hệ.”

Câu cuối cùng chính là ngòi nổ, tim Tần Khanh đập liên hồi.

Anh biết?

Làm sao anh biết được? Rõ ràng Cục cảnh sát thành phố đều không có hồ sơ ghi chép.

“Vụ án mười một năm về trước và tám năm về trước được coi như là tai nạn ngoài ý muốn, không lưu trong hồ sơ của Cục, tại sao anh biết?”

“Tôi tình cờ biết thôi. Nhưng trong hai vụ án ... có chút khả nghi. Thượng Thủy là khu thành cổ, cô biết đường đi, thậm chí không còn cần chỉ đường.

Pháp y quanh năm tiếp xúc với người chết, chuyện màu sắc quần áo thế nào cũng không còn quá câu nệ. Nhưng hôm nay cô lại chọn trang phục màu đen. Đây là hàm ý biểu thị sự kính trọng người đã khuất.”

Khóe môi Tần Khanh giật giật. Sau đó, anh lại nói tiếp: “Chuyện này cũng chẳng biểu thị được chuyện gì, chỉ là ... cô lại mang họ Tần!”

Tiêu Tự Trần nói xong câu này mới thu hồi tầm mắt đang dán trên gương mặt Tần Khanh, khóe miệng hơi nhếch lên: “Vụ án khí gas, nạn nhân cũng mang họ Tần.”

Trong lòng Tần Khanh cũng đang sôi trào cảm xúc mãnh liệt, cô cho xe dừng ở ven đường, cụp mi, gương mặt như vùi hẳn trong chiếc mũ lưỡi trai khiến đối phương không nhìn rõ biểu cảm khuôn mặt.

Giọng cô khẽ vang lên, chất chứa nỗi niềm bi thương tột độ: “Giáo sư Tiêu phân tích rất chuẩn xác. Nạn nhân trong vụ án khí gas là cha mẹ của tôi. Vụ án tám năm về trước trùng hợp lại chính là người cô và chú ruột của tôi. Tôi không tin bọn họ tự sát hay chỉ là tai nạn bất ngờ.”

Tiêu Tự Trần từ lâu đã đoán được, gương mặt anh không chút biểu cảm. Đối với anh đây là chuyện tốt vì cô càng có thể giúp anh hiểu rõ thân phận của những người đã mất.

Nhưng anh không ngờ lại làm rướm máu toàn bộ vết thương sắp kết vảy, lại còn sát thêm muối vào những vết thương ấy.

Tần Khanh không nghe tiếng Tiêu Tự Trần nói chuyện, cô hít sâu một hơi, nhanh chóng ổn định tâm trạng, khởi động lại xe: “Tôi sẽ tận lực làm việc.”

“Được!”, Tiêu Tự Trần nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất lâu sau một giọng nói trầm thấp mới vang lên, từng chữ từng chữ thấm thấu lòng người.

“Tôi_sẽ_tìm_ra_hung_thủ!”

Tần Khanh vô thức nhìn sang người đàn ông bên cạnh.

Đây là lời hứa cho vết thương anh đã lỡ tay ‘khều’ ra sao?

Nhưng cho dù là gì đi chăng nữa, cô có niềm tin người đàn ông này sẽ làm được.

Bởi anh chính là Tiêu Tự Trần.

Cô muốn kể cho anh chuyện bắt đầu của hai vụ án. Và cũng bắt đầu từ lúc này cô đồng ý tin anh vô điều kiện. Cho dù anh có là ma quỷ, cô cũng can tâm tình nguyện dâng hiến linh hồn của mình.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Vụ Án Hiếp Giết (1)

Chỉ còn khoảng vài trăm mét nữa là đến nhà số 62 khu Thượng Thủy.

Từ lúc nói câu cuối cùng, Tiêu Tự Trần luôn giữ im lặng, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ tập trung suy nghĩ. Trong khi đó Tần Khanh vẫn còn đang loay hoay mãi một vấn đề. Cuối cùng nhịn không nổi đành mở miệng hỏi.

“Tại sao anh muốn điều tra hai vụ án này?”

Cô rõ ràng trông thấy biến chuyển thật nhanh trong đôi mắt Tiêu Tự Trần, nhưng chưa kịp nắm bắt thì tiếng chuông điện thoại của cô reo vang.

Tần Khanh liếc mắt nhìn Tiêu Tự Trần, đối phương không nói năng gì, cô vội giải thích: “Đây là nhạc chuông tôi đặt riêng khi Cục Cảnh sát thành phố gọi đến, tôi nhận điện được không?”

Tiêu Tự Trần cau mày, một lúc lâu sau mới nói: “Được rồi! Hôm nay phá lệ cho cô tiếp điện thoại một lần.”

Tần Khanh nhận điện, thanh âm Dịch Lưu vang vọng khắp xe: “Pháp y Tần. Một năm trước chúng ta có tiếp nhận vụ án một bé trai bị cưỡng gian rồi giết chết. Hiện tại ở khu ngoại ô phía Đông thành phố cũng xảy ra vụ án tương tự. Cô có thể đến hiện trường nghiệm thi được không?”

Tần Khanh cảm thấy hồi hộp hơn hẳn, theo bản năng nhìn về phía Tiêu Tự Trần, trán anh nhăn thành một đường.

“Vụ án từ năm ngoái đến năm nay cũng chưa giải quyết?”

Tiêu Tự Trần lạnh lùng nói: “Trong một phạm trù nào đó mà nói mấy người cũng gián tiếp là hung thủ vụ án xảy ra hôm nay.”

Đương nhiên Dịch Lưu cũng nghe thấy giọng nói của Tiêu Tự Trần, anh ta sững người một lúc sau mới lên tiếng: “Pháp y Tần đang ở cùng Giáo sư Tiêu sao? Nếu có việc thì không cần đến đâu, tôi tìm người khác thay được rồi!”

“Vụ án trước do chính tôi phụ trách, vì vậy tôi phải đi. Cho tôi địa chỉ cụ thể đi!”

Dịch Lưu vẫn còn do dự, nhưng anh ta không thấy tiếng Tiêu Tự Trần phản đối nên mới dám nói: “Được! Vậy để tôi nhắn tin cho cô.”

Tin nhắn mau chóng được gửi tới, nhưng chỉ vì câu nói kia của Tiêu Tự Trần khiến tâm trạng cô tệ hơn hẳn.

Sau khi xem qua tin nhắn trên điện thoại, cô vô thức thở dài một tiếng.

“Giáo sư Tiêu, tôi đưa anh về nhà hay ...”

“Tại sao cô thở dài?”, Tiêu Tự Trần nêu ra câu hỏi mà không cần nhìn Tần Khanh, tựa hồ như đã nhìn thấu tâm tư của cô: “Là bởi vì cái chết của đứa nhỏ hay bởi vì cô không được về nhà mình?”

Tần Khanh quay đầu xe, ngữ khí nhàn nhạt: “Cả hai đều đúng!”

Tiêu Tự Trần khẽ cười: “Quả nhiên rất thành thật!”

“Không cần đưa tôi về, tôi đi với cô.”

Tần Khanh kinh ngạc, liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Cô không ngờ một người cao ngạo như vậy, lúc này lại cảm thông đến người khác như

thế.

Cô nhớ rõ hôm qua khi tìm kiếm thêm thông tin về anh, có người trên internet đã đưa ra bằng chứng ‘lãnh huyết vô tình’ của anh.

Họ đăng một bức ảnh chụp ba năm về trước ở Mỹ. Trong ảnh là Ty Lạc và Tiêu Tự Trần một thân âu phục đen, mắt kính đen xuất hiện trên một góc khuất của con đường. Khu vực đó có rất nhiều ăn mày. Nhìn thấy hai người bọn họ liền ngửa tay xin ăn.

Khi ấy Ty Lạc rút ví lấy mấy tờ tiền nhưng Tiêu Tự Trần ... hình ảnh đó đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ.

Trong ảnh là một Tiêu Tự Trần ngông cuồng tự cao tự đại, cằm hếch cao, trong mắt đầy vẻ coi thường. Đôi bàn tay đẹp đẽ đút túi quần, mở miệng nói “Thân thể tàn, nhưng cái đầu không được tàn.”

Cô tin đây hoàn toàn là lời Tiêu Tự Trần có thể nói ra. Trời sinh anh là người hoàn mỹ, cho dù không phải đi chạng nữa, tự bản thân anh cũng sẽ biến mình thành người như vậy.

Qua chuyện này, nhân phẩm Ty Lạc nổi trội hơn hẳn, đương nhiên lấy tiền đề là hình ảnh trái ngược của Tiêu Tự Trần.

Nhưng có điều Tần Khanh không biết. Lần đó Tiêu Tự Trần đã chỉnh tên ăn mày vì anh biết bọn họ giả tàn tật để lừa tiền.

Thanh âm trầm thấp của Tiêu Tự Trần kéo Tần Khanh trở về thực tại. Ánh mắt của cô bắt gặp hình ảnh người đàn ông cúi thấp đầu, ánh sáng chiếu lên người anh giống như tỏa ánh hào quang.

“Mấy người cũng không thích áp dụng tâm lý tội phạm trong việc phá án đúng không?”, Tiêu Tự Trần bỗng nhiên lên tiếng, không chờ Tần Khanh

đáp lời anh lại thẳng thắn nói tiếp: “Tôi biết trong nước không coi trọng phương pháp này.”

Tần Khanh không đáp vì cô biết đó là sự thật.

Tuy rằng tất cả mọi người trong Cục cảnh sát thành phố đều sùng bái và kính trọng Tiêu Tự Trần chẳng qua vì danh tiếng nổi như cồn của anh mà thôi.

27 tuổi đã là một giáo sư là điều khiến người khác nể phục.

Nhưng, chưa ai trông thấy thực lực thật sự của anh.

Đối với suy đoán này của mình, Tiêu Tự Trần cũng không vui vẻ gì. Đột nhiên anh trầm giọng ra lệnh: “Lái nhanh một chút!”

Tần Khanh đạp chân ga tăng tốc, bỗng nhiên cô chợt hiểu lý do vì sao anh đi theo cô. Cô nhếch miệng cười: Rất nhanh mọi người sẽ lãnh hội tài năng được Cảnh sát hình sự quốc tế ca ngợi là thế nào.

Hiện trường vụ án nằm ở vùng hẻo lánh phía Đông thành phố. Hiện tại cảnh sát đã phong tỏa hiện trường, nhân viên giám định đang tiến hành chụp ảnh.

Tần Khanh và Tiêu Tự Trần bước xuống xe. Dịch Lưu, Đồng Huyền và Tề Lục đều có mặt ở đó. Vụ án bé trai bị cưỡng gian và giết hại một năm trước cũng chính do bốn người bọn họ phụ trách. Không ngờ rằng chỉ sau một năm tên hung thủ lại tiếp tục ra tay tàn độc.

Tề Lục ngẩng đầu nhìn hai bóng người đang bước tới, anh ngăn người một lúc nhưng ngay lập tức nhanh chân đi về phía bọn họ.

“Giáo sư Tiêu cũng đến sao?”

Tần Khanh khỏi nghĩ cũng biết Tiêu Tự Trần không hề vui khi nghe Tề Lục nói câu này nhưng may là Tề Lục cũng phát giác mình lỡ lời nên mau chóng phủ đầu: “Ý của tôi là vụ án đơn giản này bên tổ điều tra hình sự đảm nhiệm được rồi, không cần làm phiền đến Giáo sư Tiêu.”

Tần Khanh cũng có ý muốn giải thích thêm nhưng Tiêu Tự Trần nhanh chân bước qua cô. Cô vốn nghĩ anh muốn xem xét hiện trường nhưng không nghĩ tới anh lại bình tĩnh đứng trước mặt Tề Lục ngẩng cao đầu, thanh âm nhàn nhạt nhưng chiếm ưu thế cả mười phần.

“Mấy người điều tra được sao? Tra cả năm trời? Nói không chừng còn tiếp tay cho tên hung thủ gây thêm vài vụ án nữa.”

Dứt lời anh đi ngang qua người Tề Lục. Ánh mắt Tề Lục tối xăm, không thốt nên lời.

Tần Khanh gật đầu chào ba người còn lại: “Tôi ra xem qua thi thể một chút!”

Dịch Lưu nghiêng người để Tần Khanh bước qua. Đồng Huyền mím mím môi vỗ vỗ vai Tề Lục an ủi.

“Đi thôi! Chúng ta cũng qua đó!”

Hiện trường được bảo vệ rất kỹ, không có dấu vết từng được động qua.

Một bé trai khoảng chừng bảy tuổi nằm thành hình chữ đại (1), quần áo chỉnh tề, trên cổ có một ngấn tím đen. Con người đã phân hủy nặng. Trên người tỏa ra mùi hôi thối nồng đậm.

(1) Hình chữ đại 大 – Hai tay hai chân dang rộng.

Tần Khanh ngồi xổm, đeo găng tay. Tiêu Tự Trần vòng lấy hai tay đứng bên cạnh, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào thi thể, nghiêm túc đánh giá.

Nhân viên phụ tá bắt đầu ghi chép. Tần Khanh cởi quần áo nạn nhân, thanh âm bình bình vang lên.

“Nạn nhân là nam giới. Khoảng chừng bảy tuổi. Nguyên nhân cái chết do nghẹt thở. Trên người xuất hiện những vết thi ban lớn. Tử thi có dấu hiệu trương phình. Bước đầu phán đoán thời gian tử vong trong khoảng từ 24-28 tiếng. Sau khi bị giết chết, bị cắt quần áo, sau đó một hung thủ đồng tính cưỡng hiếp. Hậu môn không phát hiện ra tinh dịch. Không thấy rõ dấu chân quanh khu vực hiện trường.”

Nhân viên ghi chép ghi đến mấy từ cuối cùng thì nhìn thấy Tần Khanh mặc lại quần áo cho người chết.

Cô thở dài, xoay người nhìn về phía Tề Lục: “Ngoại trừ khác địa điểm, còn thủ pháp ra tay đều giống hệt vụ án một năm về trước!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Vụ Án Hiếp Giết (2)

Sau khi nhận được tin báo của cảnh sát, nửa tiếng sau người thân của nạn nhân mới chạy đến Cục cảnh sát thành phố. Hai ông bà lão độ chừng năm mươi mấy tuổi gào thét khóc than bên cạnh thi thể đứa cháu trai của mình.

Tần Khanh đứng phía sau lưng bọn họ. Đã gặp qua nhiều chuyện sinh ly tử biệt nhưng lần nào trong lòng cô cũng đều có cảm giác bi thương.

Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, vốn dĩ đầu tháng chín này sẽ tung tăng bước vào lớp một vậy mà ... giờ đây lại nằm một mình trong nhà xác lạnh lẽo.

Ông lão còn nhớ đứa cháu nói muốn đi mua một chiếc cặp hình robo, muốn ba mẹ đến đón khi tan học, muốn nhận được nhiều phiếu bé ngoan, muốn làm đứa trẻ ngoan nhất. Nhưng tất cả đã kết thúc. Chỉ hơn hai mươi bốn giờ trước tên tội phạm đã cướp mất đi hơi thở của đứa bé. Không biết nó có biết mình sắp chết không? Không biết nó có nhìn thấy rõ tướng mạo của hung thủ hay không?

Dáng người lom khom của ông lão gục trên vai đứa cháu trai nấc nghẹn cứ quanh quẩn bên tai Tần Khanh.

Cô không muốn nghe nữa, lúc này trong lòng cô dâng tràn cảm xúc phần nộ.

Cô nhíu chặt mi rời khỏi nhà xác, trở về phòng giám định. Bước đến bàn làm việc của mình cô mới nhớ ra toàn bộ đồ đạc của mình đã được chuyển đi rồi. À ... cô quên mất mình đã qua làm việc cho Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh nhắc chân về phòng của Tiêu Tự Trần, trên đường gặp Tề Lục đang xuống lầu.

Nhìn thấy Tần Khanh, Tề Lục ngẩn người, đảo mắt nhìn cô. Bây giờ anh mới chú ý hôm nay phong cách ăn mặc của cô rất ... trang trọng ... rất khác với phong cách thường ngày.

Ánh mắt Tề Lục trở nên thâm trầm, anh mím môi, giọng nói trầm thấp vang lên: “Pháp y Tần đã nghiệm thi xong rồi sao?”

Tần Khanh gật đầu: “Đã cho người thân đến đón về!”

“Ừ!”, Bước được vài bước anh đột nhiên chững lại, “... Đừng quá đau buồn ... dù sao ... việc cũng đã đến nước này, chúng ta chỉ còn cách dốc toàn lực truy bắt hung thủ.”

Tần Khanh nhìn Tề Lục bằng ánh mắt đầy nghi hoặc. Trên mặt cô hẳn rõ hai chữ ‘Mất mát’ như vậy sao?

“Tôi hiểu mà!”, Tần Khanh khẽ cười, gương mặt rạng rỡ. “Cám ơn Đội trưởng Tề!”

“Đừng khách sáo!”, Tề Lục quay người rời đi.

Cửa phòng làm việc rộng mở, ánh mặt trời chiếu sáng qua lớp cửa kính trên cửa sổ sát đất, mang lại cảm giác ấm áp cho cả gian phòng.

Tiêu Tự Trần đang ngồi tựa lưng vào ghế chộp mắt nghỉ ngơi. Anh đã cời mũ, lộ ra mái tóc đen dày mềm mại, đường nét gương mặt ôn hòa tươi sáng, không hề giống với vẻ cao ngạo thường ngày.

Tần Khanh nhẹ nhàng bước tới, ánh mắt liếc về phía chiếc bàn làm việc được kê đối diện với bàn của anh. Vừa đi được vài bước đã nghe giọng trầm thấp của Tiêu Tự Trần truyền tới.

“Máy giờ rồi?”

Thì ra anh chưa ngủ, Tần Khanh giơ tay nhìn đồng hồ: “Mười hai giờ hai mươi!”

“Muộn vậy sao?”, giọng có chút không vui, “Tại sao không gọi tôi dậy ăn cơm trưa?”

Tần Khanh xoay người: “Thật ngại quá, vừa rồi tôi nghiệm thi. Bây giờ tôi gọi thức ăn bên ngoài cho anh được không?”

“Thức ăn ngoài???”, đôi mắt tròn tròn đầy ngạc nhiên: “Tại sao không về nhà?”

Tần Khanh chỉ chỉ máy vi tính: “Vì tôi còn phải viết báo cáo nghiệm thi.”

“Báo cáo nghiệm thi không cần thiết!”, Tiêu Tự Trần đứng dậy, bước về phía Tần Khanh, sau đó vươn tay trái, hàng lông mày cau chặt ...

“Thời gian dùng bữa trưa của tôi là đúng 12 giờ. Bây giờ đã qua 22 phút 36 giây.” Giọng nói đã có thêm vài phần tức giận. Trong khi đó Tần Khanh hoàn toàn mù mịt.

“Tại sao không cần thiết viết báo cáo nghiệm thi?”, Tần Khanh giương mắt nhìn Tiêu Tự Trần.

Bàn tay ở trước mắt Tần Khanh giờ thuận thế đút vào túi quần. Anh nhún vai nở nụ cười, xõ một tràng tiếng anh lưu loát: “Because it’s settled!” (Bởi vì nó đã được giải quyết!)

Gương mặt anh không mang vẻ kiêu ngạo, khóe môi nhếch lên trông thật mê người. Không hiểu tại sao lúc này cô lại nghĩ đến Hawking (1), một người tuy cơ thể không trọn vẹn nhưng lại là một người cực kỳ trí tuệ.

Cô còn nhớ có một bài viết:

Trong một hội thảo Giáo sư Hoyle công bố một kết quả nghiên cứu vẫn chưa được hoàn chỉnh đến mọi người, liền bị Hawking cực lực phản đối.

“Vấn đề mà Giáo sư đang nói đến là sự tán xạ.”

Giáo sư Hoyle tức giận: “Cái đó không liên quan đến tán xạ!”

Hawking cực liệt khẳng định: “Chính là nó!”

Giáo sư Hoyle thét lên: “Làm sao cậu biết được?”

Tần Khanh nghĩ lúc đó không biết Hawking sẽ trả lời thế nào?

Vẻ mặt ông chắc cũng giống Tiêu Tự Trần lúc này đây. Dừng dừng như không nhưng lại vượt quá sức tưởng tượng của mọi người.

Hawking đã nói: “Bởi vì tôi có thể tính được nó!”

Tiêu Tự Trần hờ hững nói: “Because it’s settled!”

Quá tự tin, khiến đối phương nghe một lần đều phải nhớ mãi.

Mãi rất lâu sau đó Tần Khanh vẫn còn nhớ người đàn ông khí khái bất phàm, dùng ngữ điệu êm tai nhất, nâng hàm dưới cực kỳ tinh xảo, ngữ khí nhàn nhạt nói với cô: Because it’s settled!

Thanh âm tươi đẹp ấy sau khi vang lên, cô cũng quên mất phải hỏi tại sao mà cứ vô thức bước theo anh ra khỏi phòng làm việc, cho đến khi lên xe, bên tai vang lên tên của đủ loại món ăn cô mới ngớ người quay về thực tại. Bây giờ mới nhớ ra cô quên chưa hỏi anh tại sao anh biết hung thủ.

“Bữa trưa ăn cà chua xào trứng, ‘Lung linh ngọc tâm’ (2) , nắm hương xào cải ... thêm một món thịt nữa!”

Vẫn là một bữa ba món rau một món mặn. Tần Khanh bật cười, rõ ràng ngày hôm qua món thịt anh không chạm đĩa, nhưng mấy món ‘cao lương mỹ vị’ mà anh yêu cầu chắc cô phải lo đi tham khảo, ghi chú chắc được cả một quyển thực đơn dày cộm ấy chứ!

Ôi nữ đầu bếp của thế kỷ 21!

Tần Khanh nở nụ cười nhưng nghi vấn trong lòng vẫn còn.

Tiêu Tự Trần hình như đã biết cô đang suy nghĩ điều gì, khoanh hai tay, giọng nói nhàn nhạt cất lên: “Dáng vẻ này của cô cho thấy cô đang rất tò mò.”

Tần Khanh đánh một vòng tay lái, sau đó mới cất giọng trầm thấp: “Tôi cực kỳ hiếu kỳ!”, không phải là ‘rất tò mò’.

Nghe cô nói, Tiêu Tự Trần liền liếc mắt nhìn người phụ nữ đang lái xe bên cạnh, không hiểu sao anh nghe trong ngữ điệu của cô có vẻ như cô đang oan ức lắm thì phải.

Anh bật cười vui vẻ: “Đây là bài học nhập môn trong chuyên ngành của tôi. À ... Không! Vụ này đơn giản hơn vì nó có nhiều dữ liệu hơn!”

... Tự đại!!!

Tần Khanh thầm ca thán trong đầu, nhưng ngay lập tức cô nhanh chóng phủ quyết bởi cô biết người đàn ông đang ngồi bên cạnh cô đây thật sự chẳng thèm quan tâm, không phải tự cao mà anh nghĩ gì nói đấy thôi.

Trên thế giới sợ nhất là chuyện gì?

Chính là chuyện mình thì luôn quanh quẩn vấn đề đó trong đầu nhưng đối phương thì chẳng hề nghĩ đến, thậm chí còn không thèm quan tâm.

“Bữa trưa sẽ giải thích cho cô!”, Tiêu Tự Trần kéo thấp vành nón, ý muốn được nghỉ ngơi.

Tần Khanh liếc nhìn sống mũi cao thẳng của anh, khóe miệng bất giác cong lên.

Bây giờ cô mới phát hiện gương mặt anh phảng phất nét đẹp của người Ai Cập, sống mũi cao thẳng tắp của dòng giống Hy Lạp.

Nghĩa là cả Caesar Đại Đế và thống chế Mark Anthony đều ‘quy phục’ dưới váy của Cleopatra.

Cô tự hỏi không biết người phụ nữ như thế nào mới lọt được vào mắt xanh của người đàn ông đẹp như thế này?

Tiêu chuẩn lựa chọn bạn gái của tôi rất cao, xin vui lòng đừng nhìn chăm chăm tôi quá ba giây.

Tần Khanh nhớ lại cuộc đối thoại chẳng hề vui vẻ gì trong lần đầu tiên gặp mặt.

Cái tên đàn ông này ... còn nợ cô ba mươi đồng đó!

-- -- -- --

Đọc để hiểu thêm:

(1) Năm 1948, cùng với Hermann Bondi và Thomas Gold, Hoyle đã đưa ra học thiết về sự phát triển đều của vũ trụ (Steady State). Nội dung chủ yếu của học thuyết này là vũ trụ liên tục liên tục sinh ra vật chất mới.

Trong giai đoạn những năm 1950, 1960, học thuyết này được nhiều người ủng hộ. Nhưng từ cuối những năm 1960, học thuyết này đã gần như bị bác bỏ do sự phát hiện bức xạ nền của vũ trụ.

Khi Hawking bắt đầu làm nghiên cứu sinh, có nhiều tranh cãi trong cộng đồng vật lý về các lý thuyết đang thịnh hành liên quan tới sự khai sinh vũ trụ: thuyết Vụ Nổ Lớn và thuyết vũ trụ tĩnh tại (được Hoyle cổ vũ).

Cám ơn Phong Lữ đã giúp tra cứu thông tin này!

(2) Lung Linh Ngọc Tâm: Queenie cũng không biết món ăn này tiếng Việt gọi là gì nhưng đại khái món ăn được chế biến từ củ cải cắt thành hình trái tim, sò điệp để ở giữa tâm của hình trái tim đó, cải thìa trang trí xung quanh tạo màu xanh đẹp mắt cho món ăn

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Đồ Lót Của Đại Thần

Trên đường về nhà Tần Khanh nhận được điện thoại của anh trai Tần Xuyên, nhưng Tần Khanh nhanh chóng nhấn phím ‘từ chối’, dù sao sáng nay Tiêu Tự Trần đã nói cho cô ngoại lệ tiếp điện thoại một lần.

Nói cách khác khi làm việc với anh là không được tùy tiện nhận điện thoại? Hay là chỉ cần còn ở trước mặt anh là không được phép nhận bất cứ cuộc gọi nào?

Tốt nhất tối nay Tần Khanh về gọi lại cho anh trai sau vậy!

Cô dừng nghe trước cửa siêu thị của khu cư xá, Tiêu Tự Trần ngẩng đầu liếc mắt nhìn, trầm giọng hỏi: “Tại sao không lái về nhà?”

“Tôi xuống mua thức ăn!”

Đại thần không vướng bụi trần này làm sao có khả năng vào trong mua sắm.

Cô đẩy cửa bước xuống, vòng qua thân xe vào trong siêu thị.

Đã qua giờ cơm nên siêu thị khá vắng người, Tần Khanh cấp tốc lựa thực phẩm cần dùng. Cô vốn tính mua luôn cho bữa tối, nhưng không biết Tiêu Tự Trần tối nay nghĩ ra món gì nên đành chịu.

Trong lúc tính tiền, nhân viên thu ngân quen với cô thuận miệng hỏi: “Nhà chị có khách sao? Gần đây em thấy chị mua đồ nhiều hơn trước!”

“Cứ coi là như vậy!”

Tần Khanh cười nhạt, quệt thề, sau đó khệ nệ túi lớn túi nhỏ. Bởi mới nói, ngay cả nhân viên thu ngân cũng nhận ra rồi.

Cô bước khỏi siêu thị, đặt mấy túi đồ ăn xuống ghế sau, xoay người lên xe.

Tiêu Tự Trần nghe tiếng mở cửa. Anh mở mắt, ánh mắt rơi trúng trên người cô, lên tiếng hỏi: “Đồ đâu?”

Tần Khanh hất cằm về phía sau, người đàn ông bên cạnh dời tầm mắt ra hàng ghế đằng sau, cánh tay thon dài duỗi thẳng với lấy mấy chiếc túi đem đặt lên đùi.

Tần Khanh cho xe vào tầng hầm của cư xá, tên đàn ông này lại bắt đầu soi mói ...

Đúng như dự đoán, vừa nghĩ đến thôi thanh âm quen thuộc đã vang vọng bên tai ...

“Cà chua quá chín, tôi thích ăn hơi sống một chút!”

Tiêu Tự Trần dùng hai ngón tay cầm quả cà chua đỏ ửng, ánh mắt rơi vào phần thịt mềm mềm của nó, nhếch mi ...

“Thôi được rồi! Coi như cô cũng là nữ trợ lý đầu tiên, ngày hôm nay tôi phá lệ một lần!”

Tần Khanh im lặng lắng nghe, bây giờ chẳng còn tí nào kinh ngạc nữa rồi ... tên đàn ông này lắm chuyện thật! Tuy nhiên còn có câu sau ...

“Tôi không muốn có lần thứ hai ...”

Quả nhiên lần một lần hai ... nhưng không thể nào có lần thứ ba.

“Cảm ơn!”

Tần Khanh muốn nổi điên, cô mới quen anh được bao lâu? Làm sao có thể biết được sở thích của anh chứ!

Cô lái xe vào tầng hầm, tắt máy, sau đó với tay lấy túi đồ ăn trên đùi Tiêu Tự Trần. Nhưng người đàn ông đã lấy tay cản lại.

Anh cầm mấy cái túi, quay đầu nhìn Tần Khanh: “Tôi tuy rằng không kỳ thị nữ giới, thế nhưng khoa học đã chứng minh sức đàn bà luôn yếu hơn đàn ông.”

Tiêu Tự Trần mở cửa xe: “Do vậy để tôi cầm!”

“Huống chi tay tôi cũng bị cà chua làm dơ rồi!”

Tần Khanh bây giờ mới nhớ ra trái cà chua chín bị anh xoay tròn trong lòng bàn tay. Cô lại vô thức nghĩ đến thông tin trên baidu hôm qua: Nhân vật này mắc căn bệnh sạch sẽ ...

Cô chỉ muốn hỏi cuối cùng ai là người cập nhật thông tin trên baidu cho Tiêu Tự Trần? Làm sao có thể hiểu rõ anh đến vậy.

Tần Khanh về nhà mình, thay dép, sau đó bới gọn mái tóc, sau đó mới đeo tạp dề vào nhà Tiêu Tự Trần.

Cô tự nhập mật mã đi vào, nguyên do là gõ cửa một lúc lâu cũng không thấy ai ra mở cửa. Vào trong mới phát hiện Tiêu Tự Trần đi đâu mất.

Tần Khanh tiến vào nhà bếp, vừa nhấc chân đã nghe tiếng nước chảy ào ào, Tần Khanh theo bản năng quay người về phía âm thanh phát ra ...

Thân thể bất giác cứng đờ.

Chiếc mũ lưỡi trai màu đen, áo thun Polo màu đen, quần kaki, chiếc quần lót màu đen ...

My Godness!!!

Cô quên mất phòng tắm của Tiêu Tự Trần thiết kế dạng mở.

Người đàn ông mắc căn bệnh sạch sẽ này đương nhiên về nhà sẽ đi tắm ngay lập tức ... còn ... cởi hết quần áo ... tất cả đều là ...

Tần Khanh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại.

Bây giờ cô hối hận còn kịp không? Có thể từ chức không?

Cũng may bồn tắm có rèm dây cản bớt, Tần Khanh lại đứng ngược sáng nên chỉ trông thấy lờ mờ bóng lưng của anh, sau đó bóng dáng ấy mau chóng biến mất trong chiếc bồn tắm lớn.

Tần Khanh thu hồi tầm mắt, quay người hướng về phía nhà bếp.

‘Quái nhân’ ngay cả dây thần kinh ngưng ngưng cũng không có. Coi cô là đàn ông hay đàn bà đây?

Làm thức ăn cả buổi, trong đầu cô vẫn chú ý đến động tĩnh phía bồn tắm lớn nhưng nửa mắt cũng không dám nhìn về phía ấy, sợ mình nhìn thấy cái không nên thấy. Lúc ấy lại khiến cả hai lúng túng.

Có điều hai chữ ‘Lúng túng’ ... hình như Tần Khanh đã lo xa rồi.

Qua hơn nửa tiếng, thức ăn cũng đã dọn lên bàn, nhưng Tiêu Tự Trần vẫn chưa thấy ra.

Tần Khanh cảm thấy không yên lòng, tầm mắt hướng về hướng Tiêu Tự Trần dò hỏi: “Giáo sư Tiêu?”

“Có chuyện gì?”, giọng nói Tiêu Tự Trần vẫn réo rắt, chỉ là âm thanh xuyên qua tầng hơi nước cũng tăng thêm vài phần gợi cảm.

Xem ra chưa bị chết đuối.

“Ăn cơm được rồi!”

“Được! Giúp tôi mang quần áo vào đây!”

Tiêu Tự Trần nói một cách rất tự nhiên, nhưng Tần Khanh thì không tin được vào tai mình, lặp lại lần nữa: “Quần áo?”

Dĩ nhiên Tiêu Tự Trần lại hiểu nhầm ý cô, anh nghĩ rằng cô không biết anh để quần áo ở đâu ...

“Quần áo ở tủ thứ ba, đồ lót ở trong ngăn kéo!”

Tần Khanh không nhúc nhích mà từ từ ôm lấy cánh tay, hai mắt nheo lại, “Giáo sư Tiêu, tôi cho rằng chúng ta cần nghiêm túc nói rõ ràng mọi chuyện.”

Tần Khanh nói xong một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy âm thanh đáp lại, gần một phút sau, thanh âm Tiêu Tự Trần truyền tới: “Tôi cho cô cơ hội lần này! Nhưng trước tiên đem quần áo vào cho tôi trước ... hay cô muốn chiêm ngưỡng thân thể hoàn mỹ của tôi?”

Tần Khanh đờ miệng, trước mặt cô là một người đàn ông mà ngay cả thân thể cũng phải dùng từ ‘Hoàn mỹ’ để hình dung!

Cô xoay người bước vào phòng ngủ, sắc mặt bình tĩnh, mãi đến khi mở cánh cửa tủ, trông thấy một hàng quần áo giống nhau như đúc cô mới có cảm giác thất kinh thực sự.

Bên trong treo hơn ba mươi bộ đồ thể thao. Ngăn tủ phía dưới chưa mở. Chỉ có điều tất cả quần áo đều giống nhau như đúc, không sai biệt một phân.

Tần Khanh mở tủ thứ hai, bên trong là quần áo đi làm giống như hai hôm nay Tiêu Tự Trần vẫn hay mặc. Là âu phục nhưng cũng không khác nhau một ly.

Tần Khanh nhất thời không nói nên lời, cái tên đàn ông này thật sự không biết là do anh quá lười hay là do sở thích đây.

Cô cầm bộ quần áo thể thao, sau đó mở ngăn kéo vớ đại chiếc quần lót, rồi ngay lập tức bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên cô cầm quần lót của người khác phái, vậy mà lại phải dâng hiến lần đầu tiên ấy cho cái tên đàn ông này. Quả thật quá lãng phí!

Tiêu Tự Trần nhận bộ quần áo trên tay Tần Khanh, nhanh chóng mặc vào.

Tinh thần sáng khoái bước đến bàn ăn, thấy Tần Khanh vẫn đứng ở đó, anh khẽ nói: “Mời ngồi!”

Vẫn rất phong độ, không có chút ngượng ngùng khi vừa rồi còn nhờ phụ nữ lấy dùm quần lót.

Tần Khanh cũng không khách sáo, ngồi xuống.

Tiêu Tự Trần ngồi ngay ngắn đối diện Tần Khanh, ánh mắt đảo qua các món ăn trước mặt, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

Ừ! Anh đã tìm được một người trợ lý còn tốt hơn Ty Lạc gấp nhiều lần, ít ra còn biết nấu nướng. Mai mốt nhất định anh sẽ mời Ty Lạc đến nhà dùng cơm một lần!

Anh nhắc đĩa bắt đầu ăn, nghĩ đến gương mặt xám xịt của Ty Lạc khi ấy, anh không nhịn được khóe môi nở nụ cười.

Tâm trạng của anh đang rất tốt, ngẩng đầu nhìn Tần Khanh: “Ăn xong tôi sẽ nói cho cô biết ai là hung thủ!”

Tần Khanh giật mình, nội tâm lại dâng trào nhiệt huyết, chuyện lần đầu tiên cầm quần lót cho đàn ông đã bị ném lên chín tầng mây.

Aizza! Coi như là quần lót của Đại thần đi, đâu phải ai muốn cầm là cầm!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Không Có Năng Khiếu

Tần Khanh ăn rất ít, cả bữa cơm chỉ chăm chăm một suy nghĩ không biết Tiêu Tự Trần dùng phương pháp gì để phá án do vậy đôi đũa trên tay cô chuyển động với tốc độ rùa bò.

Trái lại, Tiêu Tự Trần ăn rất ngon miệng, hai mươi phút sau món cà chua xào trứng sạch bách.

Đại thần mỉm cười hài lòng, đặt đũa xuống, ngược mắt nhìn Tần Khanh, ánh mắt phảng phất vài phần không thể tin được, anh thở dài thấp giọng nói: “Không ngờ mùi vị cà chua chín cũng không tệ lắm!”

Tần Khanh ngay lập tức buông đũa, nghe người nào đó lần thứ hai khích lệ ‘Cũng không tệ lắm’, cô đã hoàn toàn miễn dịch.

Nói chung những vấn đề liên quan đến anh nhất định sẽ là hoàn mỹ, còn những thứ chẳng có chút quan hệ gì thì trong miệng anh mãi mãi sẽ chỉ là ba chữ ...

Cũng không tệ lắm!!!

“Giáo sư Tiêu dùng bữa xong rồi sao?”

“Ừ!”, Tiêu Tự Trần nhẹ giọng đáp lời sau đó hai bàn tay đan nhau, chiếc hàm tinh xảo đặt trên đôi tay ấy, nhìn chăm chăm Tần Khanh.

Tần Khanh bị nhìn chòng chọc có chút sợ hãi, cảm giác tóc tai phía sau dựng ngược hết lên, giống như một con nhím đang xù lông tự bảo vệ mình.

“Ha ...”

Một tiếng cười khẽ vang vọng, Tần Khanh giương mắt nhìn Tiêu Tự Trần, người đàn ông này hai mắt vẫn sáng rỡ.

“Sao cô căng thẳng vậy?”

“Tôi ... không ...”

“Trả lời nhanh như vậy sao???” Tiêu Tự Trần thu cánh tay về, tựa vào thành ghế, nửa cười nửa không.

Tần Khanh thông minh, giữ im lặng.

Ánh mắt Tiêu Tự Trần quá mức sắc bén và trong vắt như nước hồ. Bạn chỉ mơ hồ nhìn thấy anh ấy, nhưng anh ấy lại có thể thấu triệt tâm tư của bạn.

Rõ ràng vừa rồi cô cảm thấy rất căng thẳng, một sự căng thẳng không tên.

“Thật ra rất đơn giản!”, Tiêu Tự Trần thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, “Cô có thể đứng dưới góc độ của hung thủ để suy nghĩ vấn đề.”

Tần Khanh nhíu mày, hai mắt nheo lại, bắt đầu suy nghĩ lời nói của Tiêu Tự Trần.

“Bên trái!”, thanh âm Tiêu Tự Trần nhàn nhạt vang lên, Tần Khanh theo bản năng quay sang bên trái ...

Nhưng chẳng có gì bất thường.

Cô kinh ngạc quay sang Tiêu Tự Trần nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Không chuyện gì!”, Tiêu Tự Trần nhú mày, nói lảng sang chuyện khác: “Hung thủ một năm trước gây ra hai vụ án, một năm sau mới tiếp tục gây án. Vậy năm vừa rồi hắn đi đâu?”

Đi đâu?

Tần Khanh nhú mày, chậm rãi đáp lời: “Có khả năng hắn không tìm được cơ hội?”

“Như vậy, tại sao hắn giết người rồi mới muốn đi cường hiếp?”

Tần Khanh mím mím môi, một lúc lâu sau khẽ cong môi trả lời, nhưng tốc độ rất chậm: “Hay là ... bởi vì ... hắn ... mắc bệnh pedophilia(1)”

(1) Pedophilia – Ấu dâm: là một chứng rối loạn tình dục bao gồm những ham muốn tình dục mạnh mẽ liên tục mà đối tượng muốn quan hệ là trẻ em. Người bệnh phải ít nhất 16 tuổi và lớn hơn trẻ bị hại ít nhất 5 tuổi. Các hành vi bao gồm nhìn, vuốt ve, thủ dâm và ép quan hệ tình dục.

Tiêu Tự Trần nghe xong cười rung người: “Đúng là cô chẳng có chút năng khiếu nào hết!”

Anh ung dung thốt lên nhưng lọt đến tai Tần Khanh, cô lại cảm thấy có chút khó chịu.

Thực sự là một câu mỉa mai đầy khinh bỉ.

Tần Khanh cụp mắt không nói nữa. Người đàn ông kia bỗng nhiên lên tiếng: “Tuy nhiên cũng không phải không có cách cứu chữa!”

Anh ngẩng đầu nhìn về mặt kính ngạc của Tần Khanh, cong môi nói: “Ít ra còn biết đến từ Pedophilia!”

Tần Khanh giật giật khóe miệng, tên đàn ông này đúng là vừa đấm vừa xoa.

Chờ đến khi Tần Khanh chú ý đến anh lần thứ hai, thì đối phương đã đứng dậy, một tay rút túi quần, tay kia dùng đưa theo nhịp bước chân.

Bóng lưng cao lớn đứng quay lưng về phía cô, tiến đến gần nơi ngập tràn ánh sáng mặt trời.

Tần Khanh hơi nheo mắt thì nhìn thấy bóng dáng Tiêu Tự Trần bỗng nhiên cúi gập xuống, lúc bật người trở lại đã thấy trong tay là chiếc quần kaki!

Ánh mặt trời trong suốt như pha lê chiếu vào chiếc bồn tắm lớn, xuyên qua chiếc rèm dây, cho đến khi ánh sáng truyền đến các khớp tay của anh cũng đã dịu đi vài phần. Nhưng cũng khiến Tần Khanh trông thấy rõ ràng, bởi so với ánh đèn giải phẫu trắng đen trong phòng khám nghiệm thì đây đã quá đủ sáng.

Vẫn là chiếc vòng thắm màu trên cổ tay trắng muốt, đẹp đẽ khiến người khác không thể rời mắt.

Tần Khanh nhìn lông mày của anh cau lại thành một đường, ngón cái và ngón trỏ tay phải cẩn thận từng li từng tí nắm một góc quần, hai ngón tay bên trái nhanh chóng mò vào túi quần.

Anh cứ yên tĩnh mà hành động, nhưng đôi môi khê nhếch đã bán đứng anh ...

Tiêu Tự Trần ngay cả với quần của chính mình cũng ghét bỏ đến cực điểm ...

Tần Khanh thật sự muốn bật cười. Tiêu Tự Trần cuối cùng cũng mò được vật cần tìm trong túi, sau đó xoay người hướng về bàn ăn. Tần Khanh cố nín cười, khước miệng bụm chặt, đôi mắt lặng lẽ quan sát Tiêu Tự Trần.

Thời khắc này, cô muốn biết rốt cục anh là hạng người gì, có quá khứ ra sao, bạn bè thế nào, tương lai rồi đi về đâu ...

Tiêu Tự Trần kéo ghế ngồi xuống, cầm trong tay một tờ giấy đặt ngay ngắn lên bàn, đẩy đến trước mặt Tần Khanh.

Tần Khanh đưa tay nhận lấy, trên tờ giấy là nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ, giống y hệt nét chữ trên tờ ghi chú dán trước cửa nhà cô buổi sáng hôm ấy.

Cô biết đây là nét chữ của Tiêu Tự Trần.

Mặt trên là sơ đồ chi chít các mối quan hệ, trình tự thời gian của nhân vật đó, bối cảnh gia đình, nghề nghiệp đã từng trải qua ... Hết tất cả các hoạt động xã hội của một người được kể một cách sinh động trên giấy.

Nước mắt Tần Khanh đột nhiên dâng đầy khóe mi, không cần nói cũng biết đó chính là khiếp sợ.

Đây chính là dòng suy nghĩ trong lúc phá án của anh, không quá tỉ mỉ, nhưng có thể thu hẹp được phạm vi của hung thủ, hoặc cũng có thể nói đã xác định được thân phận hung thủ.

Ánh mắt Tần Khanh ngưng đọng trên tờ giấy, từng chữ ngay ngắn như có cánh, bay vào đầu cô.

Nam giới, khoảng chừng 25 – 28 tuổi. Mắc bệnh đồng tính luyến ái. Có thể là một thầy dạy trẻ nhỏ, giáo viên tiểu học, cảnh sát, hoặc quanh năm làm việc công ích.

Người này bình thường ăn mặc chỉnh tề, làm việc nhã nhặn, ở cùng với ba mẹ.

Tuổi thơ đã từng bị xâm hại, rất có thể đã tiếp nhận điều trị tâm lý hoặc từng ở trong bệnh viện tâm thần. Có 70% khả năng đã ngồi tù khoảng một

năm.

Tần Khanh đặt tờ giấy trong tay xuống bàn, đôi mắt nheo lại.

Nếu điều tra dựa vào thông tin của Tiêu Tự Trần cung cấp, như vậy hung thủ sẽ nhanh chóng xuất đầu lộ diện.

Nhưng những thông tin này làm sao anh ấy có được?

Tần Khanh ngẩng đầu, tóc mái che kín mắt, cô gạt tóc qua một bên, đôi mắt phảng phất nhìn thấy ánh hào quang chói mắt.

Cô lắp bắp, câu nói còn chưa thốt lên đã nghe thấy tiếng chuông điện thoại reo vang.

Tần Khanh vô thức nhìn lên màn hình, là Tề Lục gọi đến. Lòng mày cau nhẹ, do dự không biết có nên nhận điện hay không thì thanh âm trầm thấp của Tiêu Tự Trần truyền đến.

“Cho phép cô nghe!”

Tần Khanh nheo mắt, giọng Tề Lục vang lên trầm ổn bên tai.

“Pháp y Tần, vụ án phá rồi!”

Tần Khanh kinh ngạc, “Nhanh như vậy sao?”

Đối phương trầm mặc vài giây, sau đó trịnh trọng tiếp lời: “Theo manh mối Giáo sư Tiêu cung cấp, rất nhanh đã điều tra ra, phát hiện trong nhà hãn có rất nhiều ảnh người chết cùng di vật.”

Ánh mắt Tần Khanh chuyển hướng về phía Tiêu Tự Trần, người đàn ông dương dương tự đắc: “Bây giờ mới biết tôi, có phải cảm thấy vô cùng tiếc nuối không?”

Tiêu Tự Trần chậm rãi đứng dậy, hai tay chống trên mặt bàn, áp sát gương mặt Tần Khanh: “Thế nào? Bản thân có đủ tư cách điều tra hai vụ án kia hay không?”

Tiêu Tự Trần không đợi nghe câu trả lời, bởi xuyên qua cặp mắt trong vắt như pha lê kia đã nghe thấy tiếng nói từ đáy lòng của cô.

Anh xoay người đi vào phòng tắm, lần này cả hai bàn tay đều ở phía ngoài, không đặt tay vào túi quần như phong cách thường thấy của Tiêu Tự Trần.

Bởi vì vừa rồi đôi bàn tay này cầm chiếc quần cũ và tờ giấy, mấy con vi khuẩn chết tiệt chắc chắn vẫn còn lưu lại trên đó.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Tôi Là Trợ Lý Tần

Cánh cửa phòng tắm từ từ khép lại, Tần Khanh rốt cục cũng có thể phá lên cười.

Cô phát hiện tên đàn ông Tiêu Tự Trần này tuy thông minh, tỉ mỉ nhưng cũng rất ... đáng yêu!

Lúc làm việc là một nam thần cao ngạo, lúc đề nghị món ăn thì tao nhã quý tộc, lúc phá án thì kiêu căng tự phụ ... nhưng ẩn sâu bên trong cũng có hơi hướm ‘bệnh thần kinh’!

Trong tiềm thức của anh, anh ghét người nào coi thường mình, nhưng lại không muốn tự khoe khoang, đành dùng mấy phương thức kỳ quái để công phá những ý nghĩ cực đoan của người khác khi nhận xét về mình.

Thí dụ như hôm nay anh dùng năng lực phá án chuyên nghiệp của mình để nói cho cô biết ...

Anh có tư cách tham gia điều tra hai vụ án này, không những thế mà còn là đầy đủ tư cách.

Đáy mắt Tần Khanh tắt hẳn ý cười khi nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Tiêu Tự Trần bước ra. Anh liếc nhìn Tần Khanh một cái, sau đó đứng cách xa cô ba mét, vươn ngón tay chỉ xuống sàn nhà.

Trong lòng cô nảy sinh dự cảm không ổn, lập tức nhớ tới chuyện mình muốn nói với Tiêu Tự Trần.

Người đàn ông trông thấy ánh mắt của Tần Khanh nhìn mình, anh liền chỉ tay xuống phía dưới, cầm hất lên, tốc độ nói chậm rãi: “Áo, quần, quần lót, cô đều cầm chúng nó ném xuống sàn!”

Ánh mắt Tần Khanh dừng lại trên chiếc quần lót màu đen một lúc, sau đó liếc qua bộ quần áo Tiêu Tự Trần đang mặc trên người, nhớ đến chiếc quần lót cô cầm vừa nãy vẫn, bàn tay vẫn còn cảm giác bóng rát, một làn sóng mạnh đập vào tim cô.

Tần Khanh âm thầm hít sâu một hơi, chuẩn bị cùng Tiêu Tự Trần nói chuyện một cách rõ ràng.

“Giáo sư Tiêu, có mấy chuyện tôi nghĩ chúng ta phải thảo luận cho rõ.”

Tiêu Tự Trần nhắc chân, gương mặt đầy vẻ kinh ngạc. Sau đó anh chậm rãi bước đến bàn ăn, ánh mắt nhàn nhạt nhìn đồng tử dư sau khi đã đánh chén no nê, không hề ngồi xuống mà đứng một bên lạnh lùng mở miệng: “Cô cần bao lâu?”

“Hả???” , Tần Khanh chưa hiểu, rồi ngay lập tức đáp lời: “Rất nhanh, không mất nhiều thời gian!”

Tiêu Tự Trần nhắc cầm đánh giá Tần Khanh một chút: “Được rồi! Đến phòng ngủ tôi nói chuyện!”

“Không cần ...”

Tần Khanh lập tức từ chối, tại sao nói chuyện phải đi đến phòng ngủ????

“Nhưng đã qua thời gian ngủ trưa của tôi, tôi muốn bù lại”, Tiêu Tự Trần chỉ vào đồng hồ trên cổ tay, lông mi sụp xuống rõ rệt.

Tần Khanh cúi đầu cân nhắc thiệt hơn, suy nghĩ một chút: “Được! Vậy chúng ta bàn bạc sau vậy!”

“Nói ngay bây giờ!”, Tiêu Tự Trần ngữ khí như đinh chém sắt, “Nếu không tôi ngủ cũng không yên!”

“Được!”

Tần Khanh mím mím môi, ngón tay thon dài chỉ đống quần áo ngổn ngang trên nền đất, sau đó nhìn về phía Tiêu Tự Trần.

“Tôi cho rằng mình cần giới thiệu kỹ về mình một chút!”

Tần Khanh nở nụ cười, rồi từ từ nói tiếp: “Tôi 25 tuổi. Là một phụ nữ khỏe mạnh, xu hướng tình dục bình thường, là một người hoàn toàn độc thân.”

Nói hết câu này, Tần Khanh ngừng một chút ánh mắt hướng về người đàn ông không mấy may động đậy. Anh thông minh như vậy chắc chắn anh hiểu rõ ràng tại sao cô lại đem hai từ “Độc thân” đặt ở cuối cùng.

Người kia nhún vai một cái, bờ môi khẽ gợi chuyển động, một chuỗi âm thanh trầm thấp vang lên.

Anh hỏi: “Rồi sao?”

Tần Khanh bật người, có phải cô nói chuyện khó hiểu lắm không?

“Vì vậy, tôi nghĩ để một người phụ nữ độc thân lại đi giúp Giáo sư Tiêu lấy ... ‘Y phục cá nhân’ ...” Tần Khanh cắn nhẹ bờ môi, nói tiếp, : “Hình như không tốt cho lắm?”

Rốt cục, hai chữ ‘Quần lót’, cô ngại đến mức không thể thốt ra khỏi miệng.

Đấu với Tiêu Tự Trần coi ra công lực của cô vẫn còn quá thấp.

Nhưng tên Tiêu Tự Trần dường như không thèm để ý, hàng lông mày anh tuấn nhíu lại, thấp giọng nói: “Tôi đã nói rồi tôi không có hứng thú với cô!”

Sau đó hất cằm hừ lạnh: “Đừng tưởng rằng tôi cho phép cô nhìn chằm chằm tôi ba mươi giây trở lên đồng nghĩa với việc tôi chấp nhận yêu đương với cô.”

“Tôi ... không ...”

Từ ‘có’ còn chưa nói ra, Tần Khanh bỗng nhiên nhớ tới nếu ở trước mặt Tiêu Tự Trần phủ nhận quá nhanh thì dưới con mắt của anh, điều đó biểu thị 80-90% là khẳng định.

Cô ngẩng đầu nhìn về hướng Tiêu Tự Trần, trịnh trọng nói: “Tôi biết anh không có hứng thú với tôi, nhưng ... tôi ...”

“Không lẽ cô có hứng thú với tôi?”

Sau đó trong đầu Tiêu Tự Trần là hình ảnh sinh hoạt thường ngày với Tần Khanh ... Tuy rằng anh không bài xích mãnh liệt, thế nhưng ngày nào cũng cùng nhau làm việc chung như vậy liệu có ổn không?

Có khi nào không chuyên nghiệp không?!

Bị cắt đứt câu chuyện, Tần Khanh lúng túng há hốc miệng, nhắm mắt, lạnh lùng nói: “Giáo sư Tiêu! ‘Nam nữ thụ thụ bất thân’, huống chi là ‘Y phục cá nhân!’”

Tiêu Tự Trần nghe xong liền nở nụ cười.

Nụ cười anh réo rắt êm tai, lại đầu độc lòng người.

Một lúc lâu sau, anh cố áp chế tiếng cười ... mơ hồ nói: “Thì ra, Trợ lý Tần của tôi vẫn là người cổ hủ!”

Tần Khanh thở dài một cái.

Thật sự căn bản không thể nào cùng một tiếng nói với người đàn ông này.

Thôi quên đi, giao tiếp với người đàn ông có suy nghĩ lập dị thì tốt nhất nên mau mau chóng chóng về nhà là đúng đắn nhất.

Tần Khanh thu dọn bát đĩa đi về phía nhà bếp, cô vẫn còn nghe phảng phất tiếng cười của Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh cảm thấy choáng váng, cuộc sống bây giờ của cô chẳng khác gì một bảo mẫu.

Đột nhiên cô dừng tay, cười híp mắt quay đầu nhìn Tiêu Tự Trần nhún vai khẽ nói: “Giáo sư Tiêu, sau khi ăn xong không vận động sẽ dễ lên cân!”

Tiêu Tự Trần cụp mi, tựa như đang đánh giá vóc dáng hoàn mỹ của mình, một lát sau mới nói: “Tỉ lệ cơ thể của tôi là tỉ lệ vàng, bụng sáu múi, còn có ...”

Tần Khanh chen ngang: “Tôi là bác sĩ pháp y, đối với cấu tạo cơ thể con người đặc biệt hiểu rõ. Nếu anh cứ tiếp tục thói quen này, như vậy quần áo của anh sẽ nhanh nhanh chóng không còn mặc vừa.”

Tần Khanh vừa đi vừa nói, thả bát đĩa xuống chậu rửa, lại nhìn Tiêu Tự Trần: “Nếu như không mặc vừa quần áo, lại phải đi mua một lần nữa. Anh đã mặc quen loại quần áo này, nếu mua quần áo mới cần phải có thời gian thích ứng. Trong khoảng thời gian thích ứng nếu xảy ra trường hợp quần áo mới xuất hiện vấn đề, anh lại phải đi chọn trang phục khác, ... cứ như thế thành một vòng tuần hoàn ...”

Rõ ràng Tiêu Tự Trần đang trầm tư suy nghĩ, Tần Khanh ngừng lại không nói tiếp. Người đàn ông kia vượt cảm chậm rãi suy nghĩ một lúc sau

đó, bình tĩnh giương mắt nhìn về phía Tần Khanh.

“Cô nói như vậy để làm gì?”

Tần Khanh mím môi nở nụ cười. Đó thấy chưa không phải dễ lừa gạt sao????

Cô nhìn xung quanh một vòng: “Nhà anh không có mấy thiết bị tập thể dục tại nhà, vì vậy vận động tại chỗ là cách nhanh nhất và đơn giản nhất!”

Khóe miệng Tiêu Tự Trần khẽ nhếch, dĩ nhiên cũng chưa có đồng ý, Tần Khanh bồi thêm: “Nếu như đến lúc mập mới đi giảm cân thì còn phiền phức hơn.”

Người đàn ông liếc Tần Khanh một cái, vẻ mặt không bằng lòng nhưng vẫn phải duỗi thẳng đôi chân thon dài, và cánh tay đã rửa sạch sẽ.

Tần Khanh nhìn người nào đó đang ở phía sau, khẽ nhếch miệng, đáy mắt chứa đựng vài phần giảo hoạt khó có thể che lấp.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Nét Xinh Đẹp Đáng Yêu

Rốt cục Tiêu Tự Trần cũng không được ngủ bù, bởi vì khoảng hơn hai giờ Ty Lạc gọi điện thoại đến nói rằng anh ta đang ở thành phố Kỳ, muốn gặp mặt Tiêu Tự Trần một chút.

Tần Khanh trong lòng tim đập loạn xạ. Cô có thể có một lần cơ hội được nghe lỏm câu chuyện bí ẩn giữa Ảnh đế Ty Lạc và Đại thần không?

Trong lúc Tiêu Tự Trần nhận điện thoại mặc dù gương mặt tỏ vẻ khó chịu nhưng Tần Khanh có thể nhìn ra được tâm trạng của anh thật ra đang rất vui.

Trước khi cúp điện thoại, ánh mắt Tiêu Tự Trần đột nhiên lướt nhẹ qua Tần Khanh. Cô run lên một cái, không hiểu sao trong đầu lại nhảy ra bốn chữ ‘Giết người diệt khẩu’.

Không biết đầu dây bên kia Ty Lạc nói gì, Tiêu Tự Trần lấy tay che loa ngoài, hỏi: “Cô ăn lẩu bao giờ chưa?”

Tần Khanh cong môi: “Ăn rồi, mùi vị cũng không tệ lắm.”

“Có thể đề cử một nơi nào ngon không?”, Tiêu Tự Trần lại hỏi.

“Được ...”, Tần Khanh chớp mắt suy nghĩ, một lát sau mới nhớ tới một nơi: “Độc Gia, nằm ở trung tâm thành phố, nghe nói cũng khá ngon. Mấy ngói sao hay ăn ở đó vì nó có phòng riêng.”

“Cô đi rồi?”

“Đúng!”

Tiêu Tự Trần gật đầu, lại cầm điện thoại, giọng nói vang lên: “Được rồi! Máy giờ cậu đến?”

Ty Lạc ngồi nhịp nhịp chân trong phim trường, nghe Tiêu Tự Trần nói vậy liền nhếch mày, thấp giọng nói: “Cậu hỏi ý cô ấy rồi sao? Cậu nghĩ cô ấy sẽ đồng ý qua đây?”

“Đương nhiên hỏi rồi!”, Tiêu Tự Trần đi cách Tần Khanh vài bước, mũi hếch lên trời, “Cô ấy cực kỳ tình nguyện!”

Ty Lạc xoa xoa mi tâm, cái tên này trước sau đều đi ép buộc người khác.

Rõ ràng Ty Lạc nghe anh hỏi người ta ăn lẩu chưa, rồi hỏi ăn lẩu ở đâu ngon, cuối cùng mới hỏi đã đi lần nào chưa ...

Còn chuyện tham dự bữa tiệc này anh vốn không hề đả động đến một chữ.

Trong chớp mắt Ty Lạc hầu như hiểu tâm tư của Tiêu Tự Trần rõ mồn một.

Anh sợ Tần Khanh chưa từng ăn lẩu, nên quanh quanh co co hỏi cô đã từng ăn món này chưa, câu thứ hai nói lảng sang chuyện khác, câu thứ ba chính là Tần Khanh không lý do nào từ chối ...

Khá lắm, lâu rồi không gặp .... Bây giờ còn biết đi lừa con gái người ta.

Tần Khanh thấy Tiêu Tự Trần nói chuyện điện thoại xong, liền bước tới, khẽ mỉm cười: “Giáo sư Tiêu, nếu không có việc gì tôi xin phép về trước!”

“À! Có việc!”

Tần Khanh chỉ là theo lễ nghi phép tắc nói ra câu này, không ngờ Tiêu Tự Trần trả lời mấy từ đã khiến cô ghen hòng, từ chối không được, mà đồng ý cũng chả xong.

Tiêu Tự Trần đánh giá Tần Khanh từ trên xuống dưới, sau đó chỉ qua sát vách: “Cho cô mười phút về nhà thay quần áo. Sau đó chúng ta sẽ ra ngoài một chút!”

Tần Khanh cau mày, đây có phải là phục vụ 24/24 không?

“Đi đâu?”

“Độc Gia!”, Tiêu Tự Trần lạnh nhạt nói, chân bước về phía phòng ngủ, mắt vẫn nhìn Tần Khanh: “Cô đưa tôi đến đó vì tôi không biết chỗ.”

Cho dù anh có biết thì có tác dụng gì chứ, anh đâu có biết lái xe!

Nhưng mà ... Tiêu đại thần à, anh có thể gọi xe mà? Tại sao cứ phải kéo cô đi cùng? Thả ra một chút khó đến như vậy sao?

Tuy nhiên câu này Tần Khanh chỉ dám giữ trong bụng, bởi cô biết sau khi cô nói ra mấy câu phản bác này anh sẽ dùng ngôn từ như thế nào đã kích lại cô.

“À! Trợ lý Tần của tôi, cô muốn tôi giải thích 24/24 là thế nào sao?”

“Đâu phải tôi không cho cô thời gian để ngủ?”

“Từ lúc tôi chọn cô là phụ tá thì từ giờ khắc đó chính là cô mất hết tự do.”

...

Tần Khanh cảm thấy ... cô đang gặp ác mộng.

Cô cong môi ẩn giấu tâm trạng không vui, chỉ dám kháng nghị một điều nhỏ nhỏ: “Vậy tôi không cần phải thay quần áo, chỉ là một tài xế, đưa anh đến, đón anh về!”

Tiêu Tự Trần nghe xong, gương mặt xám ngoét, quét mắt nhìn Tần Khanh một cái, vòng hai tay, mắt đối mắt, cúi gập người áp sát Tần Khanh.

“Cô là trợ lý Tần của tôi. Cái tên Ty Lạc đó nếu trông thấy cô mặc bộ đồ này sẽ trực tiếp phủ định ánh mắt của của tôi, còn nhạo báng tôi không có phẩm vị.”

Sắc mặt Tiêu Tự Trần rất nghiêm túc, giống như Ty Lạc thật sự đang rủa anh vậy.

Tần Khanh đảo mắt nói: “Vậy tôi đưa anh đến cửa, cố gắng không để anh ta trông thấy.”

“Cậu ta nói ra cửa đón tôi.”

“...”, Tần Khanh thở dài một cái, ngẩng đầu, đành bất lực đóng vai một trợ lý tốt: “Vậy thưa giáo sư Tiêu, tôi nên mặc quần áo như thế nào?”

Tiêu Tự Trần đứng thẳng người, nhớ đến mấy người phụ nữ vây quanh Ty Lạc đều quần là áo lượt, lắc lắc đầu: “Cô mặc bộ đồ trang nhã một chút, chỉ cần đáng yêu và xinh đẹp là đủ.”

Tần Khanh lặng lẽ nghĩ thầm: Người xinh đẹp đáng yêu là thế nào đây ...

Không phải xưa nay cô cũng là người phụ nữ đáng yêu sao?

“Ok!”, Tần Khanh nhếch môi mỉm cười, chào Tiêu Tự Trần rồi về nhà mình.

Tiêu Tự Trần nhìn theo bóng dáng Tần Khanh, sau đó mới vào phòng ngủ thay âu phục. Tâm trạng anh đang rất tốt, còn ngâm nga một điệu hát.

Anh từ từ bàn tính ...

Ngày hôm nay sẽ cho tên Ty Lạc thấy trợ lý tuyệt vời của anh, sau đó ngày mai cho hắn nếm thử tay nghề nấu nướng của trợ lý.

Tiêu đại thần nhếch miệng ... Perfect!!!

So với trên tivi, 360 độ đâu đâu cũng là soái ca Ty Lạc trên tivi, giờ đây anh muốn trông thấy vẻ mặt ghen tị trên gương mặt đó!

Đại thần dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, đứng trước gương, đáy mắt đượm ý cười.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Bóng Đèn Thật Sáng

Tần Khanh thay quần áo hết mười lăm phút.

Cô mặc chiếc đầm hai dây màu trắng, độ dài tới đầu gối, không dài không ngắn.

Dây áo mỏng đặt trên bả vai, lộ ra xương quai xanh quyến rũ.

Tần Khanh đeo một chiếc dây chuyền kim cương. Đầu tiên cô chọn trang điểm đậm, hàng mi vốn đã dài nay thêm chút mascara trở nên cong hơn, yêu kiều hơn hẳn. Phấn mắt màu nâu đậm khiến cặp mắt to đen càng thêm phần mê hoặc.

Nhưng ... sao Tần Khanh cảm thấy không ổn chút nào.

Cô như biến thành con người hoàn toàn khác, còn nữa, trừ phi là ngôi sao điện ảnh, chứ bình thường đâu có ai trang điểm thế này?

Tần Khanh đi rửa mặt, trang điểm lại lần nữa nhưng nhạt hơn một chút. Tô đôi môi màu hồng nhạt. Cột nhẹ phần má, đuôi tóc buông thả che đi phần vai lộ ra phía ngoài. Ngắm mình trước gương một chút rồi mới xoay người rời đi.

Cô vừa bước ra khỏi cửa đã trông thấy Tiêu Tự Trần đứng đó, Tần Khanh giơ tay nhìn đồng hồ phát hiện mình đã vượt quá quy định năm phút.

Tuy nhiên hôm nay tâm trạng của Tiêu đại thần vô cùng tốt, cũng không tính toán chi ly thời gian với cô, chỉnh đốn lại trang phục.

Tiêu đại thần nheo mắt, Tần Khanh có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh cô qua đôi mắt của anh.

Người kia nhẹ nhàng đánh giá một chút. Tần Khanh cũng chẳng trông mong anh sẽ ngạc nhiên hay phản ứng nào đại loại thế. Chỉ thấy ánh mắt anh dừng nơi bả vai để lộ của cô một chút, rồi lập tức bước nhanh chân, trầm giọng nói: “Đi thôi!”

Tần Khanh theo sau bóng lưng cao lớn của Tiêu Tự Trần. Từ nãy đến giờ hai người cũng nói vài câu nhưng cô chưa nghe thấy câu ‘Cũng không tệ lắm’ của anh, điều này khiến cô có cảm giác mông lung: Hay là trang phục cô mặc chưa đủ tao nhã, xinh đẹp, đáng yêu?

Nhưng mà ... có người phụ nữ tao nhã nào lại làm tài xế kiêm bảo mẫu không?

Tần Khanh lên xe liền đổi giày cao gót. Tiêu Tự Trần hai chân song song nhau, hai tay đặt lên đầu gối. Ra khỏi khu cư xá, anh lại đưa mắt nhìn cô một cái.

Tần Khanh cảm thấy hơi buồn bực ... Tiêu Tự Trần hôm nay sao thế này ... Ánh mắt chăm chăm nhìn cô đầy soi mói?

Gương mặt không biến sắc, cô chăm chú lái xe. Trong lòng cô càng ngày càng hoang mang vì người đàn ông bên cạnh cứ cách hai phút lại cau mày quay sang nhìn cô vài giây ... khiến cô mấy lần suýt đạp nhầm chân thắng thành chân ga.

Được nửa đường, hành động kỳ lạ này của Tiêu Tự Trần cuối cùng cũng ngừng lại. Thanh âm bình tĩnh, đầu hướng nhìn ra phía cửa ...

“Cô biết Ty Lạc chứ?”

Tần Khanh nhìn qua kính chiếu hậu, chỉ trông thấy phía sau gáy của Tiêu Tự Trần, đáp: “Biết chứ, mấy khu thương mại gần đây đâu đâu chẳng có ảnh quảng cáo của anh để. Anh ta rất nổi tiếng, lượng fan hâm mộ cũng rất lớn.”

“Ồ??? Cô cũng là fan của cậu ta sao?”

Xe chuyển qua giao lộ, cô lắc đầu một cái: “Không! Từ trước đến nay tôi không theo đuổi thần tượng.”

Nghe vậy, Tiêu Tự Trần đột nhiên nhíu mày, liếc mắt nhìn Tần Khanh: “Vậy tại sao hôm nay cô lại ăn mặc hở hang như vậy?”

Hở hang???

Tần Khanh liếc chiếc đầm chỉ lộ quá nửa vai.

Đây cũng gọi là hở hang sao?

Ông trời ơi!!! Trên đường không biết có bao nhiêu cô gái lộ đùi, lộ eo ... cô mặc thể này cũng bị coi là bảo thủ lắm rồi. Nếu không phải anh nói cô phải mặc cao quý, đáng yêu và xinh đẹp thì phỏng chừng món quà sinh nhật Ngũ Quý mua cho cô này đã mãi mãi bị vứt một xó ...

“Nhà tôi toàn quần áo thể thao, chỉ có bộ này là phù hợp với yêu cầu của anh”, Tần Khanh giải thích.

Ánh mắt Tiêu Tự Trần lại một lần nữa rơi trên đầu vai trắng nõn của Tần Khanh, quay đi phì cười: “Phụ nữ trong ngoài như thế này, cũng sẽ thu hút đàn ông ...”

Tần Khanh không lên tiếng, một lát sau như nhớ ra điều gì đó, ánh mắt lại rơi xuống trước ngực Tần Khanh, bỏ thêm một câu ...

“Tuy nhiên, Ty Lạc không thích loại này.”

Tần Khanh cup mắt nhìn ‘chỗ lồi, chỗ lõm’ trên cơ thể cuốn hút của mình ... Thôi nên quên người đàn ông cực đoan này đi ... cô chuyên tâm lái xe thì hơn.

Ngay lúc này đây cô không muốn tranh luận với anh. Đối với thế giới của anh, suy nghĩ của anh chính là sự thật.

Xe từ từ dừng trước cửa nhà hàng ‘Độc Gia’, nhân viên bảo vệ mau chóng bước tới gõ cửa, Tần Khanh quay kính xe xuống nở nụ cười sáng lạn: “Cám ơn, chúng tôi không cần đỗ xe, lập tức đi ngay thôi!”

Bảo vệ gật đầu đi ra.

Tiêu Tự Trần ngồi ở vị trí phụ lái bất động, không có ý xuống xe.

Tần Khanh nghiêng đầu nhắc nhở: “Giáo sư Tiêu, chúng ta đến rồi!”

Tiêu Tự Trần không lên tiếng, anh rút điện thoại nhanh chóng gọi một dãy số, đầu dây nhanh chóng nhận máy.

Tiêu Tự Trần: “Tôi đến rồi!”

Ty Lạc ngồi trong phòng chờ, nghe vậy nhú mày: “Đi vào đi, tớ ngồi ở phòng Cẩm Sắt.”

Tiêu Tự Trần ở đầu dây bên này nghi ngờ hỏi: “Cậu chưa đến sao? Được rồi! Để tôi tự vào.”

Ty Lạc mù mờ, cái tên này ăn nói linh tinh gì vậy?

Nhưng cũng chẳng chờ Ty Lạc đáp lời, đầu dây lại nói thêm một câu: “Không sao! Trợ lý Tần cũng đến, tôi nhờ cô ta đưa vào.”

Tiêu Tự Trần bình tĩnh ngắt điện thoại, quay đầu, đôi mắt đen láy nhìn Tần Khanh.

Người đối diện đương nhiên đâu nghe thấy Ty Lạc nói gì, cô quay sang nói với Tiêu Tự Trần: “Nơi đây không thể dừng xe quá lâu, tôi đi đậu xe, sau đó đưa anh vào.”

Tiêu Tự Trần khẽ gật đầu: “Vậy cô đi đậu xe đi!”

Tần Khanh một lần nữa khởi động xe. Thật ra cô muốn nói với anh bên trong có người phục vụ, họ có thể dẫn đường ...

Có điều ... thà cô mất công đi thêm vài bước còn đỡ hơn tốn thêm chút nước miếng. Nói chuyện với tên này quả thực nhiều lời vô ích.

Tần Khanh ngừng xe, đổi giày cao gót, sau đó sánh đôi cùng Tiêu Tự Trần vào trong.

Nhân viên phục vụ chào lớn: “Hoan nghênh quý khách đến Độc Gia, xin hỏi quý khách có đặt trước không?”

Ánh mắt Tiêu Tự Trần còn không thèm nhìn đến, Tần Khanh đành hướng về nhân viên mỉm cười, gật đầu: “Đã có một vị khách đặt phòng Cẩm Sắt, hiện tại vẫn chưa đến.”

Nhân viên phục vụ xác nhận một lần nữa, sau đó mỉm cười giơ tay: “Dạ! Là tầng cao nhất, mời quý khách đi lối này!”

Đang quan sát một vòng đánh giá nhà hàng, nghe nói vậy, Tiêu Tự Trần liền quay đầu sang, khẽ lướt nhìn Tần Khanh sau đó chuyển tầm mắt đến nhân viên phục vụ, lạnh lùng nói: “Không cần cô!”, rồi chỉ Tần Khanh: “Cô ấy biết đường!”

Nhân viên phục vụ không hề nghĩ đến người đàn ông đẹp trai này lại cao ngạo như vậy, nhìn anh bằng ánh mắt đầy kính ngạc, sau đó mỉm cười lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu: “Thưa ngài, đây là nhiệm vụ của chúng tôi.”

Tần Khanh tiến đến Tiêu Tự Trần, thấp giọng nói: “Tôi chưa từng đến tầng cao nhất!”

Bởi vì chi phí quá đắt.

Tay phải Tiêu Tự Trần đút túi quần, ánh mắt cao thâm khó dò nhìn Tần Khanh, rồi tiến về thang máy.

Tần Khanh chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng anh truyền đến, ngữ khí khá cao ngạo: “Vậy hôm nay tôi cho phép cô cảm thụ một chút thế nào là tầng cao nhất.”

Nhân viên phục vụ cảm thấy người khách này quá quái dị, cảm thụ là cảm thụ, mắc gì cần được cho phép chứ!!!

Cô mỉm cười nhìn Tần Khanh, trêu ghẹo: “Bạn trai của cô nói chuyện ... quả thực ... rất đặc biệt!!!”

Tần Khanh dường như không để ý đó là lời trêu ghẹo, nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên cửa thang máy, rồi nhìn vào nhân viên phục vụ ... sững sờ ...

Quá xứng đôi!!!

Người đàn ông kia tuy rằng có chút cao ngạo ... có điểm khác người ... nhưng đứng chung một chỗ với anh thật sự không có gì để nói!!!

Tần Khanh nhìn bóng lưng cao lớn của Tiêu Tự Trần, trong lòng dần dần sáng tỏ.

Tên này thật ra muốn cô đi cùng!

Cái gì mặc trang phục tao nhã, xinh đẹp, đáng yêu.

Cái gì mà chưa từng ăn lẩu.

Cái gì mà nhà hàng lẩu nào ngon.

Cái gì mà không biết đường đi.

Cái gì mà có phải là fan của Ty Lạc không.

Cái gì mà mặc hở hang như vậy ...

Tên đàn ông này đúng là vòng vong tam quốc, khó chịu chết đi được.

Tần Khanh làm như không nghe thấy câu nói kia của nhân viên phục vụ, suy nghĩ một chút, cô quay đầu nói: “Vậy phiền cô dẫn đường!”

Nhân viên phục vụ ‘Vâng’ một tiếng, sau đó nhanh chân tiến về phía trước.

Tần Khanh đi sau, mỉm cười thầm . . .

Aizza, Được đi gặp ‘Bạn trai tin đồn của đại thần’, có nên tìm cách ghi âm hay chụp trộm gì không đây? Là cơ hội ngàn năm có một đó!!!

Cơ mà tại sao Tiêu Tự Trần lại mang theo cô làm bóng đèn làm gì?

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Cô Ấy Không Lọt Mắt Cậu

Khi Tiêu Tự Trần bước vào phòng thì Ty Lạc cũng đến rồi, đang dựa ghế nghịch điện thoại di động.

Tiêu Tự Trần đứng ở cửa, nhướn mày, bình tĩnh nói: “Đến nhanh vậy sao!”

Ty Lạc đặt điện thoại xuống, vòng hai tay đánh giá một lượt hai bóng dáng đang đứng ở cửa, ánh mắt lưu chuyển đầy ý nhị ... mà chỉ có Tiêu Tự Trần mới hiểu ...

Anh ta cũng không vạch trần lời nói dối của Tiêu Tự Trần, thuận thế nói: “Lúc cậu gọi tôi đã đến cửa sau rồi!”

Tiêu Tự Trần gật gù: “Thì ra là vậy!”

Ty Lạc cố nén cười, người xướng người họa thật nhịp nhàng.

Ánh mắt anh lướt qua đầu vai Tiêu Tự Trần, nhìn bóng dáng người con gái đứng phía sau anh. Đôi mắt anh ta sáng rõ, Tiêu Tự Trần ngay lập tức trừng mắt cảnh cáo, nghiêng người hất cằm kiêu ngạo giới thiệu: “Đây là trợ lý của tôi.”

Tần Khanh hơi lúng túng, ngữ khí của Tiêu Tự Trần khiến cô cảm giác mình là một người cực kỳ phi thường vậy!

Ty Lạc mặt không biến sắc, đứng dậy bước đến.

Tần Khanh cong môi cười, đôi mắt lóng lánh tạo thành một đường cong thu hút, duỗi cánh tay trắng nõn, nhẹ giọng nói: “Xin chào anh Ty Lạc!”

Ty Lạc mau chóng vươn tay, đôi mắt sắc bén liếc nhìn gương mặt tuấn tú của Tiêu Tự Trần, nhẹ nắm lấy bàn tay mềm mại của người phụ nữ ấy: “Hóa ra là cô Tần đây sao!”

Sau khi bắt tay, anh thu tay về, mỉm cười nói: “Chào cô!”

Hình như mỗi lần nói chuyện Tiêu Tự Trần đều lặp đi lặp lại ‘Trợ lý Tần của tôi’, ‘Trợ lý Tần của tôi’ nên mới khiến anh để Ty Lạc biết được tên của cô.

Tần Khanh bất giác thụ sủng nhược kinh. Cuộc sống của anh để Ty Lạc sáng chói ngời ngời, cao cao tại thượng mà bây giờ lại chính miệng gọi ra tên của cô...

Tần Khanh suy nghĩ đến xuất thần. Tiêu Tự Trần quét mắt nhìn cô một lúc, sau đó tiến về phía bàn ăn ngồi xuống trước.

Tuy rằng là bạn bè đã nhiều năm, nhưng giọng nói của anh vẫn lạnh như băng ...

Anh ngẩng đầu nhìn Ty Lạc, ngữ khí có chút khinh bỉ : “Gấp gáp gì? Cô ấy không mê thần tượng, không lọt mắt cậu đâu.”

Tần Khanh nhìn Tiêu Tự Trần đang thong dong thu hồi tầm mắt, rồi quay sang quan sát sắc mặt Ty Lạc, cảm giác cực kỳ lúng túng.

Cái tên Tiêu Tự Trần này!!! Một câu thôi như mũi tên trúng hai con nhạn.

Nghe qua thì có vẻ cô không coi trọng Ty Lạc.

Hoặc có ý cô chả có kí lô nào mà lọt vào mắt xanh của đại minh tinh.

Lần này thì ngon rồi, nếu như để fans của Ảnh để Ty biết, cô thực sự chết không có đất chôn.

Tuy nhiên Tần Khanh vẫn còn có cách cứu vãn tình thế ... nhưng không biết có hiệu quả gì không.

“Anh Ty Lạc, tôi bình thường công việc quá bận rộn nên không thường xem tivi.”

Ty Lạc cười rạng rỡ, Tần Khanh cảm giác như có luồng gió xuân ấm áp tràn về: “Không sao! Làm trợ lý của Giáo sư Tiêu nhất định sẽ rất mệt mỏi.”

“Xong chưa? Tôi đói rồi!”, Tiêu Tự Trần gõ gõ ngón tay lên bàn, biểu thị cực kỳ bất mãn với hai người bọn họ.

Ty Lạc quay lưng với Tiêu Tự Trần nhìn Tần Khanh nhún vai, gương mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ. Anh ta mấp má môi.

Sau khi anh ta xoay người, Tần Khanh mới hiểu Ty Lạc vừa nói gì với mình ...

Cậu ta rất ấu trĩ!

Tần Khanh nhướn mày. Người đàn ông này không phải ấu trĩ thường đâu!

Ty Lạc kéo chiếc ghế bên cạnh Tiêu Tự Trần, vừa muốn ngồi xuống liền bị Tiêu Tự Trần dùng cánh tay đẩy ra.

Tiêu đại thần duỗi ngón tay cao quý nhẹ nhàng chỉ sang phía đối diện, hất cằm ra lệnh: “Cậu qua bên kia đi!”

“Aizza ... chúng ta đã lâu không gặp ...”, Ty Lạc nhúu mày, gương mặt lộ rõ sự oan ức.

“Làm sao có chuyện đó? Tôi mỗi ngày không phải đều gặp gương mặt đầy phấn son của cậu trên internet còn gì!”

Quả thực Tiêu Tự Trần khịt mũi coi thường nghề nghiệp của Ty Lạc, anh phất tay giọng ghét bỏ: “Tránh xa tôi ra một chút ... tôi ghét người nào trên người lúc nào cũng nồng nặc mùi mỹ phẩm.”

Ty Lạc thở dài: “Hôm nay tớ có trang điểm đâu, cậu thấy tớ trên tivi. Lên tivi đương nhiên phải trang điểm, nếu không ...”

Tần Khanh rõ ràng thấy vừa rồi còn thấy Ty Lạc mặt mày hớn hờ, vậy mà chưa đầy mấy giây sau, gương mặt lộ rõ sự oan ức. Bởi mới nói, mấy người trong thế giới giải trí là nhiều bộ mặt nhất.

Người chân thật được như Tiêu Tự Trần lại quá ít, nhiều khi lại quá mức thẳng thắn.

Giống như việc vừa rồi đó ... Bắt cô cầm quần lót cho anh ... thật sự đến giờ cô vẫn không thể tiếp nhận được chuyện này.

Tiêu Tự Trần rõ ràng không muốn nghe thanh âm léo nhéo làm phiền của Ty Lạc, nhú mày, quay sang Tần Khanh bắt chuyện: “Qua đây ngồi, không phải đã từng đi rồi sao? Bây giờ gọi món đi!”

Ty Lạc cũng bắt chước Tiêu Tự Trần dời tầm mắt về phía Tần Khanh, đáy mắt vụt qua một tia sáng. Một lát sau mới đứng dậy đi đến phía đối diện Tiêu Tự Trần, ôm lấy cánh tay, rồi quay sang nói với Tần Khanh: “Người đàn ông họ Tiêu này rất phiền phức đúng không? Chi bằng cô qua làm trợ lý cho tôi đi ...”

Ty Lạc đá lông nheo, nhìn gương mặt tối sầm của Tiêu Tự Trần, lại cong môi nói tiếp: “Cô Tần xinh đẹp ơi! Nếu cô làm trợ lý cho tôi ... có nhiều cơ hội tiếp cận giới giải trí!”

Anh ta duỗi hai ngón tay, dương dương tự đắc: “Tiền lương tôi trả cho cô gấp đôi!”

Chưa đợi Tần Khanh có cơ hội phản bác, một tiếng cười nhạt đã vang lên.

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần. Người đàn ông này giống như nghe được một câu chuyện không thể tin nổi, khóe miệng nhếch lên, đang đưa chén trà trong tay, khóe mắt hơi nhíu, chậm rãi nói:

“Gấp đôi??? Vậy tôi có thể trả gấp bốn lần, gấp mười lần, thậm chí là hai mươi lần!”

Tần Khanh ngay lập tức nhấm tính: Ba trăm ngàn ...mà ... gấp bốn lần ... Quả là một con số không hề nhỏ.

Tuy nhiên cô vẫn thản nhiên liếc mắt nhìn Tiêu Tự Trần, toàn thân anh tỏa ra luồng khí lạnh lẽo. Cô thông minh từ chối lời dụ dỗ.

Tốt nhất không được bán mình vì tiền. Ai biết tên đàn ông kia ngoài việc bắt cô cầm quần lót còn bắt cô làm thêm chuyện kinh hãi thế tục cỡ nào nữa.

Tần Khanh đi tới bên cạnh Tiêu Tự Trần, quay sang Ty Lạc khoát khoát tay: “Tôi cảm thấy công việc hiện tại rất tốt. Tiền lương của Giáo sư Tiêu đã rất nhiều, thêm nữa tôi cũng không muốn tiến vào giới giải trí. Cám ơn ý tốt của anh Ty ... tôi không có ý định thay đổi chỗ làm.”

Tần Khanh vừa dứt lời, Tiêu Tự Trần đưa cánh tay qua ghế bên cạnh chỉ chỉ vào, liếc mắt ra hiệu Tần Khanh.

Tần Khanh hiểu ý tiến đến ngồi xuống. Tiêu Tự Trần chuyển thực đơn qua vị trí của Tần Khanh, sau đó hất cằm đặc ý về phía Ty Lạc _ _ _

“Hey boy! Weak-burst!” (1)

(1) Weakburst ~ Quá bèo! || Quá yếu!

Ty Lạc liếc nhìn tên đàn ông đang vênh vênh váo váo kia, thực sự không biết cậu ta rốt cục đặc ý để làm gì chứ!

Ty Lạc nhẹ nhàng kéo ghế ngồi đối diện Tần Khanh, cầm lấy một tờ thực đơn khác, cùng Tần Khanh thảo luận món ăn.

“Cô Tần có đặc biệt yêu thích loại thịt nào không?”

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn, vô thức liếc qua Tiêu Tự Trần, suy nghĩ cẩn thận mới trả lời: “Không có yêu cầu gì ...”

Rõ ràng là cô nói câu này cho Tiêu Tự Trần nghe ... vậy mà người đàn ông bên cạnh sống lưng thẳng tắp, không nói một lời.

Ty Lạc gật đầu, rung chuông gọi phục vụ đến. Gọi hai phần thịt dê và một món lẩu.

Người phục vụ ghi chú rồi rời đi.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Cô Không Phải Người Ngoài

Tần Khanh đoán Ty Lạc gọi món lẩu hải sản là cho Tiêu Tự Trần. Quả nhiên đúng như vậy. Lát sau, Ty Lạc đề nghị nhân viên phục vụ đặt nồi lẩu trước mặt Tiêu Tự Trần.

Người đàn ông kia đang đắm mình trò chơi 2048 phiên bản mới nhất nhàn nhạt ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái, tiện thể quay sang nhìn về phía nồi nước lẩu đỏ chót trước mặt Tần Khanh, nhíu mày hỏi: “Cô muốn ăn món này?”

Tần Khanh không ăn được cay nhiều, nhưng mức độ này thì cũng không hề gì nên gật gù: “Được!”

Tiêu Tự Trần mặt sầm, giơ tay ra hiệu gọi phục vụ, chỉ vào nồi lẩu đỏ chót đó: “Đổi cho tôi y như thế kia!”

Không quan tâm thái độ của Tần Khanh, Tiêu Tự Trần lại khoát tay, dặn dò: “Không cần đổi, lấy thêm một phần giống của tôi cho cô ấy!”

Tần Khanh nhìn Tiêu Tự Trần ra lệnh nhân viên phục vụ, cô đưa mắt nhìn Ty Lạc.

Ảnh đế đang tựa thành ghế nghịch điện thoại di động, yên tĩnh như một bức tranh.

Không dám làm phiền, Tần Khanh đành mở miệng nhìn Tiêu Tự Trần nói: “Giáo sư Tiêu, anh không cần phiền toái như vậy, tôi có thể ...”

“Ừ! Tôi không cảm thấy phiền!”

Tiêu Tự Trần trả lời rất nghiêm túc, sau đó lại lấy điện thoại chơi tiếp.

Đợi đến khi tiếng đóng cửa của nhân viên phục vụ vang lên, ánh mắt anh mới chuyển sang cô, cau mày nói một cách nghiêm túc: “Cô đừng ăn cùng với cậu ta. Cậu ta tô son đó!”

Ngữ khí của Tiêu Tự Trần rất nghiêm túc, giống như là muốn nói ...

Cô không được ăn cùng với cậu ta, cậu ta mắc bệnh truyền nhiễm cực kỳ nguy hiểm.

Cô thầm nghĩ Thật ra tôi cũng tô son mà.

Con người này mắc bệnh ưa sạch sẽ ... Không biết làm sao Ty Lạc có thể kết bạn được với anh ấy. Dựa trên tình hình thực tế, khả năng ‘Đồng tính’ của hai người bọn họ là không thể xảy ra ... Tiêu Tự Trần có vẻ như không thể chịu đựng nổi Ty Lạc ...

Nghe Tiêu Tự Trần nói vậy, Ty Lạc cũng không ngẩng đầu. Tần Khanh đành hóng cổ đà điếu chờ người phục vụ mang thức ăn đến.

Vài phút sau nhân viên phục vụ đem lên đủ loại thức ăn. Ty Lạc buông điện thoại xuống, nhìn những món ăn tươi ngon, gật gật đầu: “Cám ơn!”

Mấy nhân viên được Ảnh đế Ty Lạc nói tiếng cám ơn liền cười híp mắt, luôn miệng nói Không có chi! Không có chi ... Vốn dĩ muốn mượn cơ để xin chữ ký, ai ngờ bị Tiêu Tự Trần xen ngang.

Anh đứng dậy, vuốt thẳng âu phục, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía nhân viên phục vụ lạnh giọng: “Chỗ rửa tay ở đâu?”

Nhân viên phục vụ bị khí chất lạnh như băng của người đàn ông này dọa sợ, trong chớp mắt quên mất việc xin chữ ký, giơ tay ra hiệu dẫn đường cho

Tiêu Tự Trần: “Xin mời đi lối này!”

Trước khi đi, anh nhẹ nhàng đưa mắt nhìn Tần Khanh rồi nhìn sang người ngồi đối diện cô, Ty Lạc, đáy mắt đầy ẩn ý ...

Ty Lạc hiểu ý của Tiêu Tự Trần:

Đào chân tường của người khác là chuyện thất đức. Cậu tốt nhất đừng có làm!!!

Sau khi nhìn Tiêu Tự Trần đóng cửa ra ngoài, Ty Lạc nhếch miệng, nghiêng đầu nhìn ra khung cảnh phía bên ngoài giống Tần Khanh, khẽ hỏi: “Cô cảm thấy Tiêu thế nào?”

Tâm hồn Tần Khanh đang lơ đãng ngoài cửa sổ vội vàng thu hồi tầm mắt, quay qua nhìn Ty Lạc, cô dùng bốn chữ vụn vặt của Tiêu Tự Trần đáp lại: “Cũng không tệ lắm!”

Ty Lạc bật cười, tiếp tục truy hỏi: “Không tệ ở điểm nào?”

Tần Khanh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Ty Lạc, phát hiện Ty Lạc lấy một tay chống cằm, ánh mắt bức người nhìn cô đầy chăm chú, vẻ mặt không giống như đang đùa.

Tần Khanh chỉ nói thật suy nghĩ của mình.

Tuy rằng có đôi lúc cô không theo kịp tư duy của Tiêu Tự Trần; tuy rằng có những lúc anh đưa ra những yêu cầu rất kỳ quái; tuy rằng anh rất cố chấp, chỉ cứng nhắc tuân thủ quy tắc nghiêm ngặt của bản thân mình; tuy rằng anh là người mắc bệnh sạch sẽ thái quá, lại không có ý thức phân biệt giữa nam và nữ ...

Nhưng cô chưa từng cảm thấy phiền phức khi ở bên anh, thậm chí có đôi lúc cô còn tình nguyện thỏa mãn những yêu cầu vô lý của anh.

Vẻ mặt trầm tư của Tần Khanh rơi vào trong đáy mắt Ty Lạc. Anh ta nhìn về phía cửa, liếc một cái, sau đó thu hồi ánh mắt, lên tiếng: “Không biết cô có từng nghe qua, trước cô Tiêu chỉ tuyển trợ lý nam.”

Tần Khanh gật đầu: “Tôi có đọc tin này trên internet, thêm vào đó có người còn nói anh tuyển trợ lý rất hà khắc.”

“Cô rất tò mò vì sao cậu ta lại chọn cô đúng không?”

“Đúng!”

Tần Khanh lại ngẩng đầu lên nhìn. Cô rất muốn biết ngoài lý do liên quan đến hai vụ án kia, còn có lý do nào khác không.

“Tôi cũng rất tò mò, vì thật ra tôi cũng không hiểu tại sao!”

Ty Lạc mở tay, biểu thị anh không biết chuyện gì cả.

Sau đó tâm trạng của anh ta trầm xuống, chậm rãi nói: “Người đầu tiên nhận chức trợ lý cho cậu ta là một thanh niên người Anh, tên Tait, cũng là nghiên cứu sinh đầu tiên dưới sự hướng dẫn của Tiêu Tự Trần.”

Tần Khanh rõ ràng cảm thấy khi nhắc đến Tait vẻ mặt của Ty Lạc ngưng trệ, gián tiếp báo cho cô biết thông tin tiếp theo của anh ta rất nặng nề.

Quả nhiên, Ty Lạc thu tay về, đặt lên đùi, khôi phục dáng vẻ lạnh lùng thường thấy trên tivi, nói tiếp: “Tait làm việc với Tiêu được một năm. Bọn họ rất hiểu ý nhau, nhưng ba năm trước, trước ngày hôn lễ một ngày Tait đột nhiên biến mất. Rong rã suốt một tháng trời, cuối cùng cảnh sát cũng tìm thấy anh ta. Thi thể của Tait bị một thanh sắt cố định một cách đầy bí ẩn ở giữa sông, trên người đầy đất cát, cũng không nhìn rõ được diện mạo.”

Tần Khanh nháy mắt một cái ...

Thì ra cái chết của trợ lý đầu tiên của Tiêu Tự Trần là như vậy. Trên mạng cũng đề cập đến chuyện này, nhưng thông tin khá ít, lúc đó Tần Khanh cũng không để ý lắm.

Bây giờ suy nghĩ lại, có lẽ có người nhúng tay che giấu tin tức, chứ nếu không, với cái chết đầy bí ẩn của trợ lý Giáo sư tâm lý học nổi tiếng, khả năng cũng ảnh hưởng ít nhiều đến danh tiếng của anh.

Tần Khanh nhướn mày, hỏi: “Có tìm được hung thủ không?”

“Đương nhiên là không. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tiêu về nước”, Ty Lạc mím môi nói tiếp: “Tôi cảm thấy anh ta về đây để điều tra vụ án này! Năm đó Tiêu Tự Trần không ăn không ngủ cả tháng trời, tận lực đi điều tra nguyên nhân cái chết của Tait, cuối cùng do làm việc quá sức mà phải nhập viện.”

Nói đến đây, ánh mắt Ty Lạc lại phảng phất ý cười: “Lúc ấy tôi ở Mỹ chăm sóc cho cậu ta, làm dấy lên tin đồn đồng tính giữa hai chúng tôi.”

Tần Khanh gật gù, cái cô quan tâm không phải chuyện đồng tính của Tiêu Tự Trần, thế nhưng Ty Lạc lại cường điệu: “Tiêu không hề đồng tính, xu hướng tình dục của cậu ta rất bình thường.”

“Ồ ...”, Tần Khanh lại liếc Ty Lạc một cái.

Ty Lạc nhú mày: “Cô không tin sao?”

Lần này Tần Khanh không lập tức phủ quyết, mà từ từ đáp: “Trước đây tôi không tin, nhưng bây giờ thì tin rồi.”

Bởi Tiêu Đại thần ghét người đàn ông này ra mặt.

Ty Lạc thông minh không hỏi nguyên nhân, đoán chừng Tiêu Tự Trần sắp quay về, nên nói thêm một câu mấu chốt: “Hiện tại cậu ta chuẩn bị lật

lại vụ này, tôi sợ cậu ta lại làm việc điên cuồng, vì vậy tôi hi vọng cô có thể đứng phía sau cậu ta, quan tâm đến cậu ta một chút!”

Tần Khanh không trả lời ngay, mà mắt hơi sụp xuống, nhúu mày, do dự hỏi: “Người nhà của anh ấy đâu?”

Ty Lạc nhún vai: “Ở nước ngoài hết, hơn nữa họ cũng không ủng hộ cậu ta làm nghề này.”

Đôi mắt đen láy của Ty Lạc chuyển động, giọng nói đầy chân thành: “Được rồi! Ít ra khi tôi vẫn là trợ lý của anh ấy, tôi sẽ cố gắng không để phát sinh là tình huống giống ba năm về trước!”

Ty Lạc ngưng cười, anh đổi đề tài: “Tên Tiêu Tự Trần này có tính sở hữu rất mạnh. Nếu cô thật tâm đứng bên cạnh cậu ta, cậu ta sẽ tôn sùng cô, nâng niu cô như một viên ngọc quý.”

Vừa dứt lời, có tiếng mở cửa, Tiêu Tự Trần bước vào, nhìn Ty Lạc đầy cảnh giác ...

“Cậu vừa nói hươu nói vượn gì đấy?”

Ty Lạc giọng đầy oan ức, mở tay: “Không nói gì. Không tin cậu hỏi trợ lý Tần đi. Tớ chỉ khen ngợi cậu biết nể mặt tớ trước đám nhân viên phục vụ thôi.”

Tần Khanh đứng lúc quay đầu lại, nở nụ cười: “Anh Ty xác thực chỉ khen anh thôi!”

Nói xong cô muốn tự cắn lưỡi mình, khen ngợi gì chứ, rõ ràng là nói chuyện mờ ám thì có.

Tiêu Tự Trần chỉ nhúu mày, hất cằm, hừ lạnh: “Đương nhiên, tôi từ trước đến giờ ở trước mặt người ngoài luôn giữ hình tượng cho cậu.”

Ty Lạc lặng im không nói tiếng nào nhìn Tần Khanh, Tần Khanh thì đang bận suy nghĩ ẩn ý sau câu nói đó của Tiêu Tự Trần:

Sặc! Ý người đàn ông ấu trĩ là không coi mà là người ngoài đó!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Quá Thừa Hormone

Thế nhưng rốt cục Ty Lạc cũng không dùng bữa cùng mọi người. Tiêu Tự Trần vừa ở phòng vệ sinh ra chưa được ba phút thì Ty Lạc nhận được điện thoại. Anh ta liếc mắt nhìn lên màn hình, sau đó nói một tiếng ‘Xin lỗi’ rồi đứng dậy bước nhanh ra ngoài nhận điện.

Lát sau, Ty Lạc vội vội vàng vàng đi vào, một tay với chiếc áo khoác, quay sang Tần Khanh nói: “Cô Tần, hôm nay tôi có việc gấp. Bữa nào chúng ta gặp lại sau.”

Tiêu Tự Trần đang ngồi gấp gấp mấy món cho vào chén, nghe vậy cũng không chào hỏi Ty Lạc, Tần Khanh đành đứng dậy cười cười: “Không sao! Mai một gặp!”

Trước khi rời đi, Ty Lạc quay sang Tiêu Tự Trần hất cằm, nháy mắt với Tần Khanh, ý của anh không cần nói cô cũng hiểu.

Tần Khanh trịnh trọng gật đầu, ra hiệu không thành vấn đề.

Ty Lạc đi rồi, bữa cơm này trải qua trong bầu không khí cực kỳ yên tĩnh, một bàn lớn đầy thức ăn hầu như ăn không hết.

Tiêu Tự Trần vẫn không ăn thịt. Tần Khanh bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, đợi đến khi anh đặt đũa xuống cô mới nói: “Thịt dê ở đây ăn rất ngon, anh không thích sao?”

Tiêu Tự Trần thông dong dùng khăn ăn lau miệng lạnh nhạt nói: “Không thích ăn!”

“Vậy sau này không cần nấu món thịt trong các bữa ăn nhé!” Tần Khanh thăm dò.

“Đương nhiên là không được!”

Anh đứng dậy, chuẩn bị đi rửa tay.

Tần Khanh theo sát phía sau Tiêu Tự Trần, nghe câu trả lời của anh bước chân cô khựng lại, hỏi giọng nghi ngờ: “Tại sao? Anh không thích ăn mà?”

“Không phải cô phải ăn sao?”, bóng lưng thẳng tắp Tiêu Tự Trần dừng lại, quay đầu nhìn Tần Khanh bằng ánh mắt kinh ngạc.

“Tôi tùy ý, ăn cũng được mà không ăn cũng được!” Bớt đi một món tự nhiên có thể giảm chút phiền phức.

Vốn dĩ Tần Khanh nghĩ người sợ phiền phức như anh nhất định sẽ gạt đầu lia lịa, dù sao nấu thêm một món là lãng phí thời gian quý báu của anh. Thế nhưng không ngờ người đàn ông không cần suy nghĩ đã trực tiếp từ chối.

“No no no. Không thể không nấu!”, ánh mắt Tiêu Tự Trần rơi xuống ngay bả vai của Tần Khanh, anh đẩy cửa ra ngoài.

Tần Khanh chỉ nghe giọng anh thấp thoáng

“Ở độ tuổi trưởng thành, nữ giới nếu lâu ngày không ăn thịt sẽ khiến nội tiết tố giảm sút, gây khó khăn trong việc mang thai.”

Tần Khanh há hốc mồm, đây chính là lý luận sinh học tiếp sau câu ‘Thịt thể cũng là một loại thịt’ của anh sao?

“Thêm vào đó, nam giới đã trưởng thành nếu lâu ngày không ăn thịt sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng vấn đề tình dục”, Tần Khanh lạnh nhạt nói.

Pháp y cũng là người học y, về phương diện này cô là người rành nhất.

Tiêu Tự Trần cảm giác người ta đang cực kỳ không tin tưởng anh. Anh nhú chặt mi, ánh mắt sáng quắc quay đầu nhìn Tần Khanh, ngôn từ đầy vẻ nhạo báng ...

“Cô cho rằng tôi là người không có khả năng tự kiểm chế sao?”

Lúc này mi tâm Tiêu Tự Trần cong thành một đường, đôi mắt trở nên thâm thúy, đầy ma mị, đôi môi mỏng khiêu gợi nhìn cô chăm chú.

Hành động này khiến Tần Khanh cảm thấy chỉ cần cô nhẹ lắc đầu một cái, người đàn ông kia lập tức xông tới bóp cổ cô, cho đến khi nào cô thừa nhận anh có siêu năng lực tự kiểm chế mới thôi.

Cô đành nói lời dối lòng: “Thật ra tôi cảm thấy năng lực tự kiểm chế của Giáo sư Tiêu rất mạnh!”

Tuy nhiên tự đáy lòng cô vẫn nghĩ, tình dục nếu quả thực có thể khống chế, vậy thì trong tù đâu có nhiều tên tội phạm cường hiếp như vậy chứ.

Câu trả lời của Tần Khanh khiến Tiêu Tự Trần rất hài lòng. Hai người rửa tay sạch sẽ rồi cùng nhau đi bước ra ngoài đại sảnh, lúc ấy mới biết Ty Lạc đã thanh toán rồi.

Một bữa cơm ăn gần đến năm giờ chiều, ‘Độc Nhất’ lúc này khá đông đúc. Nam nam nữ nữ ra ra vào vào dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, tiếng nói cười vang lên không dứt, đại sảnh bỗng chốc trở nên nhộn nhịp hơn hẳn.

Tần Khanh đi theo sau Tiêu Tự Trần, khi còn cách cửa ra khoảng bốn mét, Tiêu Tự Trần ở phía trước bỗng dừng bước, xoay người nói với cô: “Nhìn thấy cửa không?”

Tần Khanh không hiểu sao lại gật đầu: “Nhìn thấy chứ, chúng ta không phải từ đó để đi ra ngoài sao?”

“Cho cô ba mươi giây biến mất khỏi đại sảnh này!”

Tốc độ nói chuyện cực kỳ nhanh, đại não Tần Khanh còn chưa kịp chuyển biến, thân thể đã ngay lập tức di chuyển theo ý của Tiêu Tự Trần.

Cô mang giày cao gót, ba chân bốn cẳng bước nhanh ra khỏi chiếc cửa xoay.

Lúc này người đàn ông luôn yêu cầu giữ hình tượng lại không thấy nhắc đến chuyện này.

Tần Khanh thở hổn hển đứng ngoài cửa trông thấy Tiêu Tự Trần kiêu căng hất cằm, một tay dứt túi quần, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra.

Ánh mắt Tần Khanh nhàn nhạt đánh giá quang cảnh khu vực tiếp tân, nhiều người ở đó đang chăm chăm nhìn họ.

Tiêu Tự Trần rõ là cũng để ý đến, nắm tay Tần Khanh kéo đi nhanh qua chỗ khác rồi mới buông tay, khôi phục dáng vẻ ‘tiêu chuẩn’.

Nơi cổ tay của Tần Khanh vẫn còn lưu lại nhiệt độ lạnh lẽo và cảm xúc mềm mại của Tiêu Tự Trần, cô khôi phục tinh thần, nhíu mày hỏi anh:

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Một đám đàn ông quá dư thừa hormone.”

Sau đó là một cái hừ lạnh, rồi đi thẳng ra ven đường Tần Khanh đứng chết trân tại chỗ, một lúc lâu sau mới phá lên cười.

Hóa ra người đàn ông này vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện cô ăn mặc ‘hở hang’.

Vầng thái dương sáng óng ánh bao phủ con đường nhộn nhịp nhất của thành phố. Tiêu Tụ Trần trong bộ âu phục thanh lịch bước đi khoan thai trên vỉa hè sạch sẽ.

Xung quanh những người thuộc tầng lớp cổ cồn trắng đang di chuyển hối hả, đối lập hoàn toàn với dáng người thẳng tắp của anh. Cảnh tượng chói mắt ấy khiến người khác phải chú ý.

Tần Khanh bước nhanh về phía bên trái Tiêu Tụ Trần, đưa tay vỗ vỗ vai phải của anh.

Nhưng không ngờ đến người đàn ông ấy bình tĩnh quay đầu sang nhìn cô một cái, chậm rãi nói: “Ấu trĩ!”

Tần Khanh bật cười, không biết là ai ấu trĩ hơn ai, lộ vai cũng không cho.

Đúng lúc này, một cô gái cao gầy ăn mặc cực kỳ khiêu gợi. Cô ta mặc chiếc mini jupe màu đỏ cực ngắn hòa cùng chiếc áo croptop bó sát, đi ngang qua Tiêu Tụ Trần còn giả bộ vén tóc.

Tần Khanh lay lay cánh tay Tiêu Tụ Trần, mắt nhìn mỹ nữ thờ dãi nói: “Mỹ nữ mà!”

Tầm mắt của Tiêu Tụ Trần dừng đúng một giây trên người cô gái, rồi ngay lập tức thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nói: “Quá mức hở hang!”

Sắc mặt mỹ nữ tối xầm lại, Tần Khanh rốt cục không chịu nổi, bật cười.

Tiêu Tụ Trần nghiêng đầu khẽ liếc qua cô, Tần Khanh đành phải cố gắng nín cười: “Được rồi! Chúng ta về thôi, hầm gửi xe bên kia!”

Tần Khanh đứng một chỗ chỉ phương hướng ngược lại, Tiêu Tụ Trần đưa mắt nhìn, phủ quyết: “Ngày hôm nay không được đậu ở đây, chúng ta qua góc đường bên kia.”

Tiêu Tự Trần nhắc chân tiếp tục đi bộ, bỏ thêm một câu: “Coi như vận động.”

Được rồi, Tần Khanh biết mình đã tự đào hố chôn mình rồi ...

Cô thật sự muốn trở về nhà gọi cho anh trai. Từ lúc từ chối cuộc gọi đến giờ cô vẫn chưa gọi lại, cô sợ Tần Xuyên ở nước ngoài lại lo lắng cho cô.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Trông Thấy Áo Lót

Tần Khanh bước trên đôi giày cao gót bảy phân, Tiêu Tự Trần trong bộ âu phục trang nhã phối giày da. Cô đi phía sau anh, hoảng hốt phát hiện tư duy thường ngày của cô đã thoái hóa nghiêm trọng, tự nhiên đi theo anh ăn lẩu, đến tận bây giờ mới phát hiện mình bị anh lừa.

Quả thực quá mức, quá mức ... không bình thường.

Tiêu Tự Trần đang đi phía trước đột nhiên quẹo vào một con hẻm nhỏ. Tần Khanh đi theo anh. Trong hẻm, lề đường vốn đã chật hẹp, vậy mà phía rìa đường lại có một người khoảng chừng bốn mươi tuổi ngồi bán hàng.

Người bán hàng bày trước mặt hai bể cá. Bên trong có đủ loại cá nhiệt đới.

Tiêu Tự Trần thân hình cao lớn đứng trước bể cá, đôi mắt đen láy ngưng đọng trên bể cá kiếng.

Bà bán cá thấy có người đến mua, cười cười bắt chuyện: “Mua cá sao? Cá nhà tôi là cá giống chính gốc ...”

“Sống được lâu không?”, Tiêu Tự Trần nhướn mày hỏi, ngồi xuống cầm cây vợt bắt cá khua khua vài vòng.

“Cũng còn tùy, không ăn cũng sống được hơn một tháng.”

“Ừ ... vậy là cũng lâu, lâu gấp bốn lần so với loại tôi nuôi ở nước ngoài.”

Tần Khanh nghĩ: Thật sự lâu vậy không? Đúng là nói dối không chớp mắt, ngay cả Tiêu Tự Trần cũng tin.

Nhưng mà ... ở nước ngoài anh cũng nuôi cá sao? Nếu anh nói gấp bốn lần, vậy nghĩa là người đàn ông này nuôi cá chỉ sống được bảy ngày thôi sao?

Đi làm một chuyện không ‘hoàn mỹ’ thế này có vẻ như không hợp với khí chất của anh ...

Tần Khanh nhìn trong vọt bắt cá của Tiêu Tự Trần, đã được một con. Một con cá màu đen tuyền mắc lưới, thời điểm còn ở trong nước thì phiêu diêu tự tại, nhưng khi vừa nhấc khỏi mặt nước con cá đã giãy dựa kịch liệt.

Tần Khanh phát hiện người đàn ông này vẫn đang nhìn con cá một cách tỉ mỉ, cô cũng thấy hiếu kỳ liền bước đến bên cạnh anh. Hai tay chống đầu gối, gặp người xuống hỏi: “Anh đang nhìn gì vậy?”

Tiêu Tự Trần nghe câu hỏi, quay đầu nhìn sang ... đập vào mắt anh là đôi chân thon nhỏ. Trong đầu Tiêu Tự Trần lại xuất hiện hình ảnh hai vai trắng mịn như ngọc của cô.

Anh đột nhiên cau mày, mắt nhìn cô ...

“Tôi cho rằng cô không thích hợp với tư thế này.”

“Hả???” Tần Khanh ngẩn người, đương nhiên không hiểu ý anh. Cô khom lưng thấp một chút, ý muốn nghe cho rõ hơn.

Tiêu Tự Trần càng cau chặt mi, ánh mắt anh liếc cô từ dưới lên trên, sau đó cặp mắt quay nhìn hướng khác, giọng lạnh tanh: “Nhìn thấy hết áo lót của cô rồi!”

Trong chớp mắt đầu của Tần Khanh như muốn vỡ tung. Ngay lập tức cô đứng dậy, hai tay bó chặt thân áo, đang tính mở miệng mắng anh ‘Lưu manh’, nhưng nhìn ánh mắt đầy ám muội của bà bán cá nên cô đành nuốt hai từ đó vào bụng.

Tần Khanh lẩm bẩm ‘Tức giận với người đàn ông này là không đáng, thật sự không đáng ...’

“Ngoại trừ loại này, còn lại mỗi loại cho tôi một con.” Tiêu Tự Trần chỉ tay vào con cá màu đen, sau đó đứng dậy coi chuyện vừa xảy ra chẳng có gì to tát.

Tần Khanh chỉ dám hơi cúi người, đứng bên cạnh Tiêu Tự Trần nở nụ cười hiền lành.

“Con cá chuối này là tặng, tổng cộng là hai trăm đồng”, bà ta bày ra bộ dạng thiệt thòi.

Tần Khanh đếm đếm, kể luôn cả con cá được tặng tổng cộng là mười con ... hai trăm đồng, có phải là ‘quý’ quá không?

“Không cần đồ tặng, tôi không lấy con cá đó”, Tiêu Tự Trần lạnh tanh, sau đó quay sang Tần Khanh, “Thanh toán đi!”

Tặng mà không lấy sao, vậy mà cô còn lo lắng suy nghĩ ‘Cái gì quý mà không mắc’.

Từ trước đến nay anh đi ra ngoài đều không mang theo tiền, nếu không phải vậy, ngay trong ngày đầu tiên gặp anh dưới cổng cư xá anh đã không yêu cầu tài xế cà thẻ.

Tần Khanh mở ví lấy tiền, khi đưa tiền vào tay bà bán cá cô nhận rõ ánh mắt bà ta có sự thay đổi rất lớn. Tiêu Tự Trần nhận túi cá, nhìn Tần Khanh

đầy ân ý, sau đó quay sang nói với người bán hàng: “Tiền cô ấy cầm đều là của tôi.”

Bà bán cá một giây trước còn đang suy nghĩ rằng người phụ nữ này thực sự giàu có mới có khả năng bao được trai đẹp thế này, một giây sau tình thế chuyển dời ...

Aizza, thì ra trai đẹp bao nuôi mỹ nữ.

Tần Khanh cuối cùng lại phải nhận ánh mắt đầy miệt thị của bà bán cá. Anh vẫn theo phong cách thường ngày, một tay đúi túi quần, tay kia cầm chín con cá.

Trước khi đi anh còn không quên lấy số điện thoại của bà bán cá, yêu cầu nếu cá không sống nổi một tháng, anh sẽ bắt đền.

Bà ta dĩ nhiên đâu đưa số của mình mà lại đi đọc số của người cháu trai, bà ta nói cháu bà mới là ông chủ, còn bà ta chỉ bán giúp mà thôi.

Tiêu Tự Trần lấy điện thoại của mình lưu số.

Sau khi đi rồi Tần Khanh muốn nói gì đó ... nhưng lại thôi. Cô luôn cảm thấy Tiêu Tự Trần nói và hành động theo một phương thức ... quá mức ... đặc biệt. Vốn định khuyên anh vài câu, có điều ... với tính khí cố chấp của anh ... Thôi! Quên đi, sau này rồi tính!

Hai người về khu cư xá đã hơn sáu giờ tối, Tiêu Tự Trần chúc Tần Khanh ngủ ngon rồi về thẳng nhà mình. Cô cũng không theo anh.

Về đến nhà, Tần Khanh nhanh chóng tắm rửa, sau đó thả mình trên ghế sofa nhớ đến chuyện người trợ lý đầu tiên của Tiêu Tự Trần mà Ty Lạc kể cho cô lúc trưa.

Cô híp mắt suy nghĩ một chút ... nếu Tiêu Tự Trần về nước để lật lại vụ án kia, tại sao lại liên quan đến vụ của gia đình cô?

Tần Khanh nghĩ mãi không ra, cuối cùng lấy điện thoại di động gọi cho Tần Xuyên.

Điện thoại vừa kết nối, Tần Xuyên đã nhanh chóng nhận máy, Tần Khanh còn chưa nói, đã nghe tiếng anh trai gào thét đầu dây bên kia: “Tại sao lúc trưa không nhận điện của anh? Xảy ra chuyện gì?”

Tần Khanh thở dài một cái. Tần Xuyên thực sự quản cô quá nghiêm, chuyện làm trợ lý của Tiêu Tự Trần cô không tính kể cho anh nghe.

Cô nhớ thời điểm đề nguyện vọng thi đại học, cô đăng ký nguyện vọng thứ nhất là cảnh sát hình sự, nguyện vọng thứ hai mới là pháp y. Nhưng sau này, do thể trạng của cô không qua được vòng khảo sát, lúc ấy mới bắt buộc phải học pháp y. Lúc Tần Xuyên biết chuyện này anh đã nổi trận lôi đình, cả tháng trời không thèm để ý đến cô, mãi đến khi cô bị bệnh phải nhập viện, anh mới chịu tha thứ. Cô biết Tần Xuyên chỉ là lo lắng an toàn cho cô.

Do Tần Khanh im lặng quá lâu, Tần Xuyên cảm thấy nghi ngờ, lên tiếng hỏi: “Còn nghe máy không?”

“Còn ...”, Tần Khanh nằm dài trên sofa, chân đặt lên bàn, không cần thận đụng vào bộ ấm trà bày trên đó.

Xoảng!!!

Tần Khanh giật mình, la lớn.

Cô lập tức ngồi bật dậy, bộ bình trà cổ cô tìm mãi mới được nay vỡ vụn nằm trên sàn nhà, nhìn chăm chăm giống như đang lên án sự chệnh mảng của cô.

Tần Khanh lại thở dài một cái, nghe tiếng động Tần Xuyên lo lắng hỏi:
“Sao vậy?”

“Không sao, em làm bể khay trà thôi!”

“Không sao chứ?”

“Không sao!”

“Vậy được rồi, khi nào về anh mua lại cho bộ khác”, Tần Xuyên ngừng một chút, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Công việc dạo này sao rồi?”

“Rất tốt ạ! Trong Cục cũng không có vụ án nào”, Tần Khanh giả bộ ung dung. Tần Xuyên cực kỳ ghét nghề nghiệp của cô, thậm chí có thể nói là bài xích.

Có lẽ một phần cũng là do vụ án của mười năm và tám năm về trước Cục cảnh sát thành phố xử lý đó là tai nạn ngoài ý muốn. Cô muốn xin tra lại vụ án Tần Xuyên cũng không cho, anh nói cảnh sát làm việc quá qua loa, không đáng tin cậy.

“Đừng làm việc quá sức. Khi nào về anh đổi công việc khác cho em. Người ta mà biết con gái làm pháp y thật chẳng ma nào dám cưới nữa.”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Trung Khuyển Không Phải “Chó”

Tần Xuyên vừa dứt lời, tiếng chuông cửa nhà Tần Khanh vang lên, cô nghi ngờ liếc mắt nhìn, sau đó bước nhanh chân ra cửa, trông thấy Tiêu Tự Trần một tay dứt túi quần, gương mặt khá nghiêm túc.

“Ai đến vậy?”, Tần Xuyên cũng nghe thấy tiếng chuông.

Tần Khanh lập tức trả lời: “Là nhân viên giao hàng, em gọi thức ăn ngoài.”

“Không nấu cơm?”

“Hôm nay em mê ngủ quá nên gọi luôn bên ngoài.”

“Đừng ăn hàng quán nhiều, mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe. Không có chuyện gì anh ngắt máy đây, em ăn cơm đi!”

“Dạ ...”, qua lỗ mắt mèo Tần Khanh nhìn thấy Tiêu Tự Trần có vẻ hơi mất kiên nhẫn, chân mày khẽ nhíu, cô hỏi nhanh Tần Xuyên: “Bao giờ anh về vậy?”

“Chắc cả tháng nữa, có thằng bạn rủ anh qua chỗ nó chơi mấy ngày, thuận tiện tìm chút linh cảm.”

“Được rồi! Anh nhớ giữ gìn sức khỏe. Em tắt máy đây, nhân viên giao hàng đợi lâu khó chịu rồi.” Tần Khanh quan sát kỹ gương mặt Tiêu Tự Trần càng ngày càng u ám, cô cong môi cười.

Tần Xuyên ở đầu dây bên kia: “Ồ! Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Sau khi tắt điện thoại, Tần Khanh lập tức ra mở cửa, Tiêu Tự Trần nhíu chặt mi hỏi: “Sao lẽ mề vậy?”

Tần Khanh giờ giờ điện thoại di động: “Vừa nghe điện thoại!”

“Xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại hét toáng lên?”, Tiêu Tự Trần nghiêng người liếc mắt nhìn vào trong phòng.

Tần Khanh đỡ trán, sao biết cô la? Thật kinh ngạc hết sức! Lỗ tai của anh cũng được trời phú cho cực thính sao? Ở nhà cũng nghe được?

Tiêu Tự Trần nhìn ra được vẻ mặt đầy nghi hoặc của cô, anh hất cằm hừ lạnh: “Vừa rồi đứng ngoài balcon tôi nghe thấy cô la lên.”

Tần Khanh nghiêng người chỉ sang chiếc bàn trà: “Tôi lỡ tay làm vỡ ấm trà, giật mình nên hét lên thôi, đây là phản ứng bình thường.”

Tiêu Tự Trần gật gù: “Cũng may là xảy ra trước khi tôi đi ngủ!”

Anh xoay người, chân chưa nhấc, không biết nhớ ra chuyện gì lại quay đầu, chậm rãi nói ... “Tôi cho rằng, khi la hét thanh âm nên nhỏ hơn một chút, như vậy mới điềm đạm đáng yêu!”

Tần Khanh nhìn bóng lưng đang dần khuất dạng, cô đứng đờ tại chỗ gãi gãi đầu ...

Trong đầu tên đàn ông này đang suy nghĩ gì vậy?

Điềm đạm đáng yêu?????

Cuối tuần trôi qua thật nhanh, Tần Khanh chỉ phải làm cơm ngày ba bữa, còn người kia thì yên lặng ở nhà cả ngày. Về chuyện anh đang làm gì, Tần Khanh chẳng biết.

Buổi tối, Tần Khanh đăng nhập vào QQ, vừa kết nối đã nhìn thấy Đệ Ngũ Quý gửi cô một nùi tin nhắn

Ta là Đệ Ngũ: Hun phát! Aizza ... chuyện lớn nè ... đề tài thi giữa kỳ là chủ đề [Tương lai của tôi]! Cậu biết cậu học trò lớp tớ viết gì không?

Ta là Đệ Ngũ: Tương lai hẳn muốn là Trung Khuyển! Trung Khuyển ... Trung Khuyển không phải là chó sao?

Ta là Đệ Ngũ: Tớ nghĩ ngay đến con chó Hachiko (1) ... cậu nghĩ coi làm người không muốn lại muốn làm chó?

(1) Hachikō (tiếng Nhật: ハチ公) hay Chūken hachikō (tiếng Nhật: 忠犬ハチ公) là một chú chó giống Akita sinh ngày 10 tháng 11 năm 1923 tại thành phố Odate, tỉnh Akita, Nhật Bản và chết ngày 8 tháng 3 năm 1935 tại quận Shibuya, Tokyo. Hachiko nổi tiếng khắp Nhật Bản do trung thành với chủ ngay cả sau khi người chủ đã chết nhiều năm.

Ta là Đệ Ngũ: Tớ nghĩ mai không ra ... Học thần hãy ban phát chút ý kiến đi!

Khi Tần Khanh nhập hai chữ ‘Trung Khuyển’ trên thanh tìm kiếm của trang Baidu. Nhấp nút Enter.

Bách Khoa Toàn Thư Baidu đã cho ra các kết quả sau: nhẹ nhàng, khoan dung, không vượt giới hạn, không sợ cô đơn, ngoan ngoãn vâng lời, học rộng tài cao, có chủ kiến, có tài năng.

Cô copy lại, rồi paste qua cho Ngũ Quý, sau đó thoát khỏi trang web.

Đang u ám, trông thấy tin nhắn Đệ Ngũ Quý bật dậy, sau đó trả lời lại bằng ba dấu chấm than: !!! Nó còn có ý chỉ người sao. Ôi trời .. thông cảm ngữ văn của một cô giáo học ngành giải phẫu pháp y nó thế!

Tần Khanh: Tôi xin cô ... ai bảo cô không cố theo pháp y lại quay qua đòi làm giáo viên.

Ta tên Đệ Ngũ: Thôi ... tôi team vếu lép, khó bình thiên hạ. Vinh quang này vẫn nên giao cho cậu thì hơn.

Tần Khanh trầm mặc một lúc, đặt ngón tay lên bàn phím, trả lời ...

Nhưng mà nói đàn ông là Trung Khuyển có mâu thuẫn quá không? Vừa có chủ kiến, lại vừa có thể vâng lời, lại còn phải ôn nhu, bao dung, lại không quá cảm tính??? Quá khó!!!

Ta tên Đệ Ngũ: Bị chạm dây à? Sao lặp lại vậy? Này ... nói chuyện tình cảm đi ... có chuyện muốn báo cáo với tỷ tỷ!

Chat mấy chuyện vớ vẩn với Đệ Ngũ Quý khả năng phải nghe cô ta nói về anh bạn trai của mình. Tần Khanh thông minh liếc nhìn đồng hồ phía góc phải laptop nhìn giờ ...

Chín giờ rưỡi!

Tên đàn ông kia khả năng đã chuẩn bị ngủ rồi, đó là quy luật thời gian của anh.

Nghĩ đến mai còn phải đi làm, Tần Khanh cũng đi về phòng ngủ, hôm nay cô cảm giác chiếc giường cô nằm thường này trở nên quá lớn, trăng soi ngoài cửa sổ rất tròn.

Cô không buồn ngủ chút nào.

Lăn qua lộn lại mấy vòng, trong đầu lại xuất hiện hình ảnh cao ngạo của Tiêu Tự Trần.

Cô đã nghe qua danh tiếng của người đàn ông tên Tiêu Tự Trần này. Anh có rất nhiều đề tài học thuật, chủ trì nhiều buổi hội thảo giao lưu trong

ngành. Mấy bác sĩ pháp y lão làng thường lấy anh ra làm tấm gương sáng.

“Các cô cậu xem, Tiêu Tự Trần, xuất thân từ một nhà nghiên cứu tâm lý tội phạm nhưng kiến thức về pháp y anh ta nắm cũng rất rõ. Đó chính là lý do tại sao ngay cả Cảnh sát hình sự quốc tế cũng phải kính nể anh ta đến vài phần, mà các cô cậu thì lại chỉ biết ru rú ở một chỗ so kè với nhau mấy chuyện nhỏ nhặt từng chút một.”

Cái tên Tiêu Tự Trần quá mức truyền kỳ, cái tên đã đi vào huyền thoại, ngay cả đến giờ phút này cô mới cảm nhận được rõ ràng chuyện cô đã trở thành trợ lý của anh.

Cô nhớ trước đây, trong tưởng tượng của cô anh là một người cực kỳ hoàn mỹ vậy mà ... bây giờ hình tượng của anh trong mắt cô ... thật ‘giá’ thê thảm, lật đổ hoàn toàn tất cả suy nghĩ tốt đẹp của cô.

Anh ngạo mạn, không coi ai ra gì, cực kỳ cố chấp, cứng nhắc, nói một câu ra vẻ rất nghiêm túc nhưng lại khiến người khác chết đứng tại chỗ; tuy nhiên có đôi khi cũng rất ga lăng đến mức bạn có đang bùng bùng lửa giận thế nào cũng không thể phát ra được ... rồi coi như không có chuyện gì bỏ đi.

Thế nhưng một người không hất cẳng kiêu ngạo khi nói chuyện, không bước đi đúng phong cách Tiêu Tự Trần; không gọi duy nhất một loại món ăn, nói chuyện nề nếp hay nho nhã. Cô nhất định sẽ không tiếp nhận được người đó chính là Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh thở dài một hơi ... nếu nghĩ như vậy, chỉ vón vện ba ngày cô đã hiểu anh một cách thấu triệt, và chính bản thân cô cũng đã hòa mình vào cuộc sống của anh.

Trong đầu mơ mơ màng suy nghĩ mấy chuyện vụn vặt này, hai mắt híp lại!

Một đêm trôi qua không mộng mị!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Mộng Xuân Của Đại Thần

Ngày hôm sau, Tần Khanh không mặc chiếc đầm cao quý tao nhã ‘hở hang’ kia, mà chỉ đơn giản là áo sơ mi trắng kết hợp với quần jean.

Tiêu Tự Trần vẫn như thường ngày diện bộ âu phục. Anh mở cửa phụ lái nhàn nhạt chào cô buổi sáng, sau đó lại ý tứ liếc mắt nhìn qua bả vai của cô một cái, ngay lập tức như bị điện giật anh mau chóng thu hồi tầm mắt, dựa vào thành ghế dưỡng thần.

Tần Khanh nhíu mày, từ kính chiếu hậu có thể nhìn thấy quầng thâm trên mắt anh, nhớ tới sáng nay khi cô mang bữa sáng qua cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Bây giờ ngẫm nghĩ một chút ... khi ấy anh vẫn đang ngủ sao?

Tần Khanh liếc thấy hàng mi dài của anh khẽ động, biết anh cũng chẳng ngủ nên lên tiếng hỏi: “Ngày hôm qua ngủ không ngon sao?”

Bên trong xe im lặng, rất lâu sau mới nghe Tiêu Tự Trần ‘ừ’ một tiếng, lại dừng một chút: “Khuya đêm trước ngủ cũng không ngon.”

Giọng anh đầy ảo não, Tần Khanh sửng sốt, lập tức hỏi lại: “Là tôi làm phiền anh sao?”

Lúc này Tiêu Tự Trần không nói nữa, Tần Khanh nghĩ đi nghĩ lại, ngoại trừ tối hôm trước cô làm vỡ ấm trà, còn không mấy ngày vừa qua cô vẫn rất yên tĩnh mà, huống hồ lúc anh tìm cô cũng đâu nói là bị cô quấy rầy.

Bây giờ lại chẳng nói chẳng rằng là ý sao đây?

Cô nhìn Tiêu Tự Trần, người đàn ông đang nhíu chặt mi, mím môi, ra hiệu không ai được phép lại gần. Cô biết điều nên cũng không đi quấy rầy anh. Tuy nhiên, sự thật là Tiêu đại thần không ngủ được là có nguyên nhân.

Ngay cái hôm anh đứng trước cửa lớn của nhà hàng Độc Nhất khinh bỉ mấy tên đàn ông dư thừa hormone, nhưng bản thân anh lại có liên tiếp hai ‘Mộng xuân’.

Trong cơn mơ đối tượng không nhìn thấy mặt, chỉ trông rõ bờ vai trắng mịn, lay động thần kinh xúc cảm con người. Sáng hôm sau, nhìn ga trải giường dính nhơm nhớp, anh tức giận không kịp thay quần áo thu đám mền vứt vào sọt rác. Vì vậy hôm Tần Khanh đến không gặp không phải anh đang ngủ mà đi liệng chúng xuống khu rác thải ...

Tám giờ, hai người một trước một sau tiến vào Cục cảnh sát thành phố. Qua những ngày cuối tuần nghỉ ngơi, ai nấy tâm trạng đều rất phấn chấn, cùng nhau chào hỏi, Đại thần chỉ gật đầu, không chào lại mọi người như thường lệ.

Điều này cảnh báo cho Tần Khanh biết ngày hôm nay tâm tình của Đại thần ở mức đáng báo động.

Cô bước nhanh vài bước, đuổi kịp Tiêu Tự Trần, cùng anh bước lên thang lầu, hỏi: “Chúng ta hôm nay làm gì đây?”

“Đương nhiên là đi hẹn hò.”, thanh âm của Tiêu Tự Trần có chút cao ngạo, có chút đùa bỡn.

Liếc nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Tần Khanh, anh nghiêng người, đứng trên bậc thang cao hơn nhìn cô: “Đối tượng đương nhiên không phải là cô, là tên tội phạm ấu dâm.”

“Chúng ta cần tìm hiểu một chút về nội tâm của hắn, cũng để khám phá nội tâm muôn màu của thế giới.”

Tần Khanh biết rất nhiều nhà tâm lý học tội phạm sau khi xác định được kẻ tình nghi sẽ tiến hành điều tra, mục đích để hiểu rõ hơn về thế giới của nghi phạm, lập nên danh sách các đặc thù phạm tội, hình thái phạm tội, hoàn thiện dần kho tâm lý tội phạm.

Đôi mắt bình tĩnh như nước, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần: “Được! Để tôi liên lạc bên tổ trình sát hình sự.”

Tiêu Tự Trần gật đầu, đi về hướng lầu ba.

Tần Khanh lại nhìn bóng lưng kiên cường của Tiêu Tự Trần ... trong lòng thở dài một hơi ... nói một câu cũng nói không liên tục, còn làm cô tưởng lầm anh muốn hẹn hò với cô.

Tần Khanh qua phòng giám định, đồng nghiệp của cô vẫn vui đùa vào đồng văn kiện. Chu Hội và Chu Tử Thoại cũng đến rồi, hai người đang châu đầu vào nhau không biết đang làm gì.

Cô dừng lại một chút, sau đó đi về hướng văn phòng Tề Lục.

“Sẽ chưa đi xa đâu, đi loanh quanh mấy khu thị trấn nhỏ quanh đó điều tra thử một chút ...”

“Đúng! Không có ghi chép xuất nhập cảnh, cũng chưa dùng đến thẻ căn cước. Tôi sắp xếp anh và Triệu Quang Hi, hai người đi Nam Dương điều tra!”

“Được! Vậy nhé!”

Tề Lục cúp điện thoại, trông thấy Tần Khanh đứng ở cửa, vẻ mặt cô thật sự kinh ngạc: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Tề Lục trầm mặc, một lúc lâu sau mới đáp: “Đình Dương thoát rồi!”

Tần Khanh nheo mắt, nhớ ra Đình Dương chính là tên tội phạm ấu dâm, không tin được vào mắt mình, cô nhìn về phía Tề Lục: “Hôm đó không phải nói đã phá án rồi sao?”

“Hắn ở lâu một, khi bọn tôi vào thì hắn thoát ra ở phía cửa sổ, tiểu khu lại không có lắp đặt camera”, Tề Lục nhíu mày, “Chắc trong quá trình chúng ta điều tra hắn, hắn đã có đủ thời gian sắp xếp, thu vén mọi loại giấy tờ, ngay cả tiền trong ngân hàng cũng rút sạch.”

“Vậy bây giờ có đầu mối gì không?”

“Không! Thẻ căn cước chưa từng dùng nên có thể vẫn ở thành phố Kỳ, hoặc mấy thị trấn nhỏ quanh đó!”

“Được! Tôi biết rồi!”

Tần Khanh cau chặt mi, xoay người bước ra cửa, Tề Lục ở phía sau cô gọi với lên:

“Pháp y Tần?”, Tề Lục đứng dậy, trông thấy Tần Khanh quay đầu lại anh mới hỏi: “Cô đến có chuyện gì vậy?”

“Hừ ... Giáo sư Tiêu vốn là muốn gặp Đình Dương nên nhờ tôi vào đây sắp xếp để gặp hắn.”

Nhưng ai ngờ lại phát sinh ra chuyện này ...

Tề Lục buồn rười rượi, trầm ngâm nói: “Nếu như có tin gì tôi sẽ nhanh chóng báo lại với hai người.”

Tần Khanh nhếch miệng nở nụ cười: “Được! Vậy tôi đi trước!”

“Ok!”

Tề Lục nhìn Tần Khanh rời đi, rồi mới gọi Triệu Quang Hi vào phòng phân công nhiệm vụ.

Khi Tần Khanh trở về phòng thì Tiêu Tự Trần đang cong môi lật quyển sách thật dày, nghe tiếng bước chân anh ngẩng đầu lên liếc một cái, rồi lại cúi đầu: “Hẹn mấy giờ?”

Tần Khanh bước đến bên bàn làm việc Tiêu Tự Trần, ngữ khí có chút mất mát: “Tội phạm thoát rồi, không bắt được!”

Tiêu Tự Trần ngược lại không có chút nào kinh ngạc như trong tưởng tượng của Tần Khanh. Anh cầm cây bút máy quay một cái, sau đó giả bộ thở dài: “Cái tin này thật khiến người ta khổ sở mà”

“... Tuy nhiên, lại nằm trong dự liệu của tôi!”

Tần Khanh nhìn ngón tay thon dài của Tiêu Tự Trần khua nhanh vài đường trên giấy, hình như là tiếng Pháp ... cô cũng không biết nghĩa là gì?

Nhưng cuối cùng Tiêu Tự Trần đang nghĩ gì?

“Anh biết tên tội phạm sẽ trốn thoát?”

“Đương nhiên là không biết! Tôi đâu phải thần thánh!”

Cặp mắt thâm sâu nhìn thẳng vào đôi mắt ngây thơ kinh ngạc của cô, sau đó thả viết xuống, cặp mắt hờ lạnh: “Tôi chỉ biết cảnh sát ở đây toàn là kẻ vô dụng!”

Sau khi ‘hạ giá’ đám cảnh sát, anh quay qua cầm quyển sách lên, rồi nói với Tần Khanh: “Về nhà lấy mấy bộ quần áo!”

Tần Khanh lướt mắt nhìn tên tựa quyển sách ‘Tuyển tập truyện cười hay nhất trong lịch sử’. Tần Khanh há hốc miệng, một lúc lâu sau mới nặn được câu hỏi: “Đi đâu?”

Tiêu Tự Trần đã khoác chiếc áo vest, nghe vậy cười lạnh: “Đương nhiên là đi giúp bọn ngu ngốc này khắc phục hậu quả.”

Nói xong, một tay anh rút túi quần, xoay người cầm quyển sách dày cộm kia bước ra ngoài.

Tần Khanh sáng mắt, lập tức đuổi theo: “Chúng ta phải đi xin lệnh trước, phải được thông qua mới được phép hành động.”

“Tại sao phải được thông qua?” Tiêu Tự Trần nhíu mày khó chịu.

Tần Khanh há mồm, ngạc nhiên khi nghe anh hỏi như vậy.

“Tôi nằm ngoài biên chế, bọn họ lấy tư cách gì quản lý.”

Khóe miệng Tần Khanh từ từ tràn ý cười, trong lòng kích động hơn hẳn. Nếu không phải do thể chất không đạt, có trời mới biết cô muốn làm cảnh sát đến chừng nào. Cô nhìn bóng lưng cao ngạo của Tiêu Tự Trần: Người đàn ông tuy rằng ác miệng nhưng khi có việc xảy ra, thì ... ngay cả sấm nổ rền trời cũng không cản nổi!

Có điều ...

Cô lại cực kỳ yêu thích!!!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Chuyện Cười Nhảm Nhí

Khí trời thánng sáu thay đổi nhanh như chong chóng, rõ ràng buổi sáng bầu trời còn xanh trong, hai người thu dọn hành lý xong xuôi đâu đó, ra đến cửa, ngoài trời đã nổi cơn mưa.

Mưa âm âm, sắc trời xám đen.

Tần Khanh cầm tập tài liệu từ Cục cảnh sát thành phố. Cô đứng trước cửa sổ sát sàn đọc tư liệu, ánh mắt đầy kinh ngạc nhìn Tiêu Tự Trần.

Đình Dương, nam, 27 tuổi. Năm 24 tuổi tốt nghiệp thủ khoa toàn thành ngành toán học. Sau khi tốt nghiệp hẳn làm giáo viên dạy Toán của một trường tiểu học khu Bình Thủy. Sau đó, vì phạm tội lạm dụng tình dục trẻ em nên hẳn bị kết án hai năm tù giam. Trong tù do lao động tốt hẳn được giảm phân nửa án, vừa được phóng thích vào khoảng giữa tháng năm.

Tần Khanh đọc kỹ thêm một lần nữa, rồi nhớ tới tờ giấy ghi chú mà Tiêu Tự Trần đưa cho cô xem. Tuổi tác, nghề nghiệp hầu như giống y chang suy luận của anh, thậm chí việc hẳn bị đi tù cũng không sai.

Tần Khanh quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi thành thơi trên chiếc ghế sofa, trên tay vẫn là quyển [Tuyển tập truyện cười hay nhất trong lịch sử] đọc say sưa.

Chẳng biết đọc đến truyện gì trong mắt anh lúc này đây ý cười, khoe miệng cũng cong lên, rõ ràng không hề kích động khi chuẩn bị bắt được tội phạm.

Tần Khanh ngẫm nghĩ ... chắc chỉ có mình cô là phần khích quá độ nên mới thế, còn người đàn ông đã quá quen thuộc chuyện này thì chẳng có gì là đặc biệt.

Cô liếc nhìn anh, đường nét khuôn mặt rõ ràng, trong lòng đột nhiên dâng nên một cảm xúc ấm áp.

Theo ý của Tiêu Tự Trần hai người sẽ không tham gia vào hành động của cảnh sát, Tần Khanh đưa anh đi. Nhưng bên ngoài trời mưa quá lớn, anh đứng trước cửa sổ nhìn một lúc, nhíu chặt mi, chặn đường cô đang chuẩn bị xuống lầu lấy xe, giọng nói pha chút không cam lòng: “Gọi cho cái anh gì gì Triệu đi ... nói cậu ta tới đón chúng ta.”

Tần Khanh biết anh Triệu gì gì đó chính là Triệu Quang Hi.

Nhưng mà tại sao anh không để cô lái xe, là lo lắng cho cô hay chỉ nghĩ đến an toàn của mình là chính???

Nói gì thì nói, Tần Khanh cũng cảm thấy thoải mái, bởi hai người làm việc chung, sinh mệnh là đáng quý, lo lắng cho ai cũng được đều là đang trân trọng tính mạng cả thôi!?!

Khi Triệu Quang Hi đến cư xá, trời mưa càng lớn, bầu trời đen kìn kịt như trong mấy bộ phim điện ảnh, cả thế giới như chìm trong bóng tối.

Triệu Quang Hi đi xe riêng, lại không mang theo thẻ ngành nên bảo vệ Tiểu khu không cho vào, anh ta đành nói Tần Khanh đi bộ xuống công cư xá.

Tần Khanh cúp điện thoại, đi đến bên cạnh Tiêu Tự Trần, người đàn ông này vẫn đang chăm chú đọc truyện cười, đang chuẩn bị lật qua trang thì cô cắt ngang, nhẹ giọng nói: “Triệu Quang Hi đến rồi, chúng ta đi thôi.”

Tiêu Tự Trần ngẩng đầu nhìn cô một cái, sau đó đặt quyển sách trên tay xuống, đứng dậy, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn quyển sách trên bàn, rồi chậm rãi hỏi cô: “Cô biết tộc ăn thịt người ở Châu Phi không?”

Tần Khanh không hiểu tại sao Tiêu Tự Trần lại hỏi cô câu này nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh, cô đành lục lọi não bộ của mình về chuyện liên quan đến tộc ăn thịt người, cuối cùng cầm cây dù đặt ở góc bàn trà, nói: “Có nghe qua, có nghiên cứu chứng minh sự tồn tại của tộc người này.”

Tiêu Tự Trần ‘ừ’ một tiếng, nhíu mày nhìn Tần Khanh, hỏi tiếp: “Vậy cô biết họ ăn gì không?”

Tần Khanh cầm chiếc balo, giọng nói đầy nghi ngờ: “Chẳng lẽ không phải là thịt người sao? Tộc ăn thịt người mà ...”

Đáp xong, cô cầm balo, không ngờ đến cánh tay Tiêu Tự Trần cản lại, chính mình cầm lấy balo, nhíu mày: “Bác sĩ nói khi tộc ăn thịt người lâm bệnh, bọn họ phải kiêng thịt, vậy bọn họ phải ăn gì đây?”

Nhìn Tiêu Tự Trần đội chiếc mũ lưỡi trai màu đen lên đầu rồi xoay người ra cửa, cô cầm cây dù khóa cửa bước nhanh theo anh.

Chuyện khi bị bệnh tộc người này phải ăn ‘chay’ cô thật sự chưa từng nghe nói qua, là nghiên cứu mới nhất của thế giới sao?

Tần Khanh nghĩ nghĩ một chút, mở miệng thăm dò: “Quả nhân sâm đúng không?”

Tiêu Tự Trần nhướng nhướng mi, tiếp tục phân tích: “Quả nhân sâm trông khá giống người, có điều ... không biết Châu Phi có không?”

“Xì xì ....”

Đột nhiên có thanh âm kỳ quái phát ra, Tần Khanh vừa nói xong, quay đầu nhìn lại thì thấy Tiêu Tự Trần đang khom người, chiếc mũ lưỡi trai rơi xuống đất.

Anh mặc bộ quần áo thể thao, thân người cúi thấp hơn cô, một tay ôm bụng, một tay vịn tường.

Chính là đang cười ngặt nghẽo ...

Mặt Tần Khanh đen như đít nồi. Cái tên đàn ông này đang cười chuyện gì vậy?

Cô bước đến nhặt chiếc mũ dưới chân anh lên, nhẵn nhụi cơn tức hỏi anh: “Sao vậy?”

Tiêu Tự Trần phải cười hơn một phút nữa mới đứng thẳng người.

Nụ cười rạng rỡ, sáng bừng cả khuôn mặt, anh không còn vẻ sắc bén, kiêu ngạo ngày thường, ánh mắt không còn như dao như búa mà chỉ còn sót lại tia ‘ôn nhu’.

Mái tóc mềm mượt, ánh mắt tràn ý cười, bờ môi cong cong ...

Đích thực trông rất ôn nhu ...

Tần Khanh đưa mũ cho anh, anh vẫn cười cười, không cầm. Một lát sau, thu cánh tay đang vịn tường lại, liếc nhìn bàn tay với cặp mắt chán ghét, duỗi tay cầm lại nón rồi xoay người về nhà.

Tần Khanh đoán tên đàn ông này chắc chắn là đi rửa tay, sau đó đổi mũ khác.

Chưa đầy hai phút, Tiêu Tự Trần chỉnh tề quay lại, trên lưng vẫn đeo balo, trên đầu đội chiếc mũ mới, vẫn còn cách xa cô hai bước tự dừng liếc

nhìn cây dù trong tay cô, ánh mắt khó chịu: “Cây dù hoa lá bé thế thôi sao?”

Tần Khanh cúi đầu nhìn cây dù trong tay mình, cố tình nói lớn tiếng: “Rất lớn!”

Quá đủ cho một người che!

Nói xong cô nhìn hai tay trống không của Tiêu Tự Trần, không cần hỏi anh sẽ không có dù trong nhà, nhưng nhà cô chỉ có một cây dù.

Cô suy nghĩ một chút, tạm thời quên đi chuyện anh vì sao lại cười đến mức run người vừa nãy, cố gắng nín nhịn che chung cây dù với anh một đoạn đường ngắn vậy. Lát nữa trên xe nhất định sẽ có dù.

Tần Khanh liếc mắt nhìn đồng hồ, gần mười giờ, cô quay đầu, nói với Tiêu Tự Trần giọng bình tĩnh: “Cảnh sát Triệu đã đợi lâu rồi, chúng ta mau đi thôi.”

Tiêu Tự Trần ‘ừ’ một tiếng, theo cô vào thang máy, xuống tới lầu sáu, Tiêu Tự Trần đột nhiên lên tiếng: “Cô không muốn biết đáp án sao???”

Tần Khanh nghe hỏi mới nhớ ra chuyện liên quan đến tộc ăn thịt người ở Châu Phi, cô nháy mắt một cái.

Anh biết đáp án sao?

Nhưng thật sự cô rất muốn biết tại sao một người cao ngạo lạnh lùng như anh lại có thể cười ra đến mức độ như thế.

“Muốn biết!”

Cô trả lời khẳng khái, rất nghiêm túc, Tiêu Tự Trần nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, ý cười lại không nhịn được ...

Haizza ... cô làm sao ... làm sao lại có thể ...

Đáng yêu như thế!

Mấy từ ngữ vừa xuất hiện, bản thân Tiêu Tự Trần cũng ngạc nhiên đến ngây người, trong đầu anh lại xuất hiện hình ảnh bờ vai trắng mịn ấy.

Người phụ nữ này làm sao có thể dùng từ ‘đáng yêu’ để hình dung, rõ ràng là bờ vai trần ấy mới đúng chứ!

Tiêu Tự Trần nhíu mày, ôm hai tay, hất cằm, khước môi từ từ cong lên: “Quá đơn giản, đương nhiên chính là ăn thịt ‘người ăn chay trường’ rồi! ~”

Keng!!!

Anh vừa dứt lời, thang máy vừa vận đến tầng trệt, cánh cửa thang máy mở ra, Tiêu Tự Trần ra ngoài trước.

Tần Khanh đứng trong thang máy, chỉ nghe thấy được chữ ‘rời’ của tên đàn ông ấy dập dờn trong thang máy, văng vẳng bên tai cô.

Trời!!! Tưởng nghiên cứu mới nhất gì, thì ra chỉ là chuyện cười vớ vẩn.

‘Truyện cười nhảm nhất trong kho truyện cười lịch sử.

Trời mưa càng ngày càng lớn, Tần Khanh đi bên cạnh Tiêu Tự Trần, tay mở dù, bên tai cô vẫn phảng phất tiếng cười lạnh của anh, thật sự càng ngày càng lạnh.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Tôi Là Đàn Ông

Tiêu Tự Trần nhìn mưa rơi tí tách trên mặt đường, ánh mắt quét qua cổng chính một lượt, trông thấy Tần Khanh đã bung dù đứng dưới mưa từ lúc nào ...

Mưa rơi mù mịt, bầu trời âm u, gió thổi ào ào như muốn kéo cả cô đi.

Tiêu Tự Trần nhíu mày, cuối cùng đành phải bước ra hàng hiên đi đến bên Tần Khanh.

Anh đưa tay giành lại chiếc dù hoa bé tí trên tay Tần Khanh, thanh âm xuyên qua màn mưa, trầm giọng ra lệnh: “Xích vào một chút!”

Tần Khanh nhìn khoảng cách chỉ chưa đến nửa mét giữa hai người, nghe lời anh, cô nhích lại gần Tiêu Tự Trần một bước.

“Thêm chút nữa!”

Lông mày Tiêu Tự Trần càng nhíu chặt, Tần Khanh đành đến gần thêm một chút, gần đến mức nghe thấy thanh âm ma sát của hai bộ y phục thỉnh thoảng vang lên.

Tần Khanh mặc chiếc áo gió màu vàng nhạt, Tiêu Tự Trần chỉ mặc chiếc áo thun Polo đen, mưa to gió lớn, nhiệt độ xuống còn khoảng hai mươi độ, cô lạnh run, không biết anh có lạnh hay không?

Tần Khanh cùng Tiêu Tự Trần đi về hướng cổng cư xá, đi được một đoạn nghe người qua đường nói lớn: “Về đổi dù to hơn đi, ướt hết vai rồi!”

Tần Khanh nghiêng đầu nhìn, quả nhiên vai trái của anh ướt thẫm một mảng.

Cô liếc mắt nhìn mình, quần áo vẫn khô ráo, ngẩng đầu nhìn, thì ra hơn phân nửa cây dù đều nghiêng về phía cô, cô đưa tay muốn đẩy dù qua một bên, ai ngờ Tiêu Tự Trần lại đồng thời dịch tay xuống một chút ...

Ngay lập tức, bàn tay cô vô tình chạm vào bàn tay sạch sẽ mềm mại kia.

Tiêu Tự Trần nháy mắt một cái, quay đầu nhìn Tần Khanh, Tần Khanh cũng đưa mắt nhìn xuống phía cán dù.

Tay Tiêu Tự Trần nắm chặt phần chuôi, còn tay cô đặt hờ lên trên, không nắm chặt quá, cũng không triền miên trên tay anh.

Theo bản năng, Tần Khanh rút nhanh tay về.

Rõ ràng tay anh rất lạnh, nhưng sao cô lại cảm thấy như đụng phải nước sôi, theo phản xạ thu tay về.

Tần Khanh cúi đầu, người bên cạnh lên tiếng ‘ừm’ một cái rồi hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì!”, Tần Khanh trả lời ngữ khí nhàn nhạt, sau đó vươn tay chỉ chỉ lên vai anh: “Anh che dù qua bên anh một tí đi!”

Tiêu Tự Trần liếc cô một cái: “Không cần!”

“Nếu không ...”, Tần Khanh do dự, “... Lát nữa Cảnh sát Triệu quay về nhà lấy cho anh bộ quần áo khác nhé?”

“No!”

Một mực phủ quyết.

Tần Khanh nhớ đến mu bàn tay lạnh lạnh của anh, chần chừ hỏi: “Anh ... không lạnh sao?”

Tiêu Tự Trần nghe cô nói, nhanh chóng đổi tay cầm dù sang phía bên trái, sau đó tay kia kéo Tần Khanh xích vào.

Bước chân chững lại, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, bàn tay anh đang kéo cô ngay lập tức thu về, cau mày: “Đương nhiên không lạnh.”

Mưa từ từ nhẹ hạt, mấy từ cuối của anh như mật rót vào tai cô: “... bởi vì tôi là đàn ông!”

Tần Khanh không đỡ được!!! Theo định nghĩa của anh đàn ông không được phép sợ lạnh sao?!?

Nhưng nhìn vai áo anh ướt đẫm trong lòng cô đột nhiên nóng hừng hực. Có một người đồng ý thấm ướt bờ vai để cho cô được một mảnh khô ráo ư??? Tuy rằng đó là của một người người đàn ông chẳng chút nào ôn nhu, Tiêu Tự Trần.

Hai người nhanh chóng đến cổng, Tần Khanh đảo mắt tìm xe cảnh sát, Tiêu Tự Trần thấy thế lại liếc cô một cái, chỉ chiếc xe hơi màu đen đứng cách đó không xa.

“Cô nghĩ cậu ta sẽ đánh xe cảnh sát đến đón sao?”

Tần Khanh sửng người, theo bản năng nhìn theo hướng Tiêu Tự Trần, kèn xe tin tin ... cô thật sự nghĩ rằng Triệu Quang Hi sẽ lái xe cảnh sát đến ... còn nhớ trong xe cảnh sát có cây dù sơ cua cơ!

Thấy cô im lặng không nói, Tiêu Tự Trần biết rõ anh đã bắn trúng tim đen, anh nâng dù, hướng về phía chiếc xe.

Anh thở dài một cái, chậm rãi nói: “Cô Tần à, tên lừa đảo trên đầu sẽ dán hai chữ lừa đảo sao?”

Lát sau, anh mở cửa sau, nghiêng người để Tần Khanh bước vào, giọng xa xôi _ _ _

“... Đó là ngu ngốc!!!”

Cửa xe cạch một tiếng, đóng sầm lại, Tiêu Tự Trần vòng qua bên kia xe.

Triệu Quang Hi chỉ nghe được câu cuối cùng của Tiêu Tự Trần, cụ thể chẳng hiểu ất giáp nên xoay người hỏi Tần Khanh: “Pháp y Tần, đại thần vừa nói gì vậy?”

Tần Khanh nheo mắt.

Nói mấy anh cảnh sát các anh may không bị lơ ngơ đến mức ngu người!

Còn nhớ ra lần này đi bắt tội phạm không dùng xe cảnh sát!!!

Vậy là ý của anh muốn nói cô nào tòn sao???

“Anh ấy nói tôi lên xe!”, Tần Khanh giương mắt nhìn Triệu Quang Hi khẽ mỉm cười.

“Ồ!”

Triệu Quang Hi đáp lại rồi xoay người về phía trước, Tiêu Tự Trần mở phía cửa bên kia Tần Khanh, đôi chân thon dài bước vào.

Tần Khanh nhào người nhận cây dù trong tay Tiêu Tự Trần, sau đó quăng cây dù lên phía ghế phụ, cười cười nói với Triệu Quang Hi: “Cây dù hơi ướt!”

Triệu Quang Hi nhìn Tần Khanh miệng cười chúm chím lộ ra lúm đồng tiền bé xinh, anh nói nhỏ: “Không sao! Xe cũng không sạch lắm!!!”

Tần Khanh rõ ràng cảm giác người bên cạnh cô cứng đờ, Triệu Quang Hi cũng biết mình lỡ lời, đành lúng túng bào chữa: “À à ... ý tôi nói là ghế phụ không sạch, nhưng ghế sau rất sạch sẽ, mới giặt nệm xong!”

Tiêu Tự Trần không lên tiếng, từ trong balo lấy một chiếc áo thun Polo mới.

Tần Khanh nhanh chóng quay đầu nhìn ra phía cửa sổ, tên đàn ông này dám thay quần áo nơi công cộng sao?!?

“Không được nhìn!”

Giọng cảnh cáo vang lên bên tai Tần Khanh, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn, qua kính chiếu hậu cô trông thấy vẻ ngượng ngùng của Triệu Quang Hi, sau đó anh ta cũng cúi đầu xuống, liền sau là thanh âm thay thay áo của người bên cạnh.

Năm giây sau, giọng nói đầy lạnh lùng của Tiêu Tự Trần lại lần nữa vang lên: “Được rồi! Đi thôi!”

Triệu Quang Hi khởi động xe, trong tay Tần Khanh bất giác có thêm một cái áo thun Polo màu đen ước nhẹp, không cần nghĩ đến là cái áo Tiêu Tự Trần vừa thay ra.

Sắc mặt cô xăm xuống, thôi thì nể tình anh lãnh phần nước mưa cho cô, tạm thời giúp anh thu dọn vậy!!!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Hành Động (1)

Điểm đến lần này là huyện Nam Dương, cách đây hai tiếng đồng hồ lái xe, cũng là quê nhà của Đinh Dương.

Trên đường đi Triệu Quang Hi ngăn gọn tường thuật cuộc chạy trốn của Đinh Dương khỏi sự truy bắt của cảnh sát.

Tiêu Tự Trần đoán không sai, đúng là hấn ở cùng với cha mẹ, tuy nhiên mấy ngày trước hấn đã an bài chuyển du lịch xa cho cha mẹ hấn, cũng mất hơn sáu tiếng giờ bay.

Sau khi điều tra cảnh sát biết được hấn đã chuẩn bị cho cha mẹ hấn trốn trước, thời gian vừa khớp sau cái chết của nạn nhân một ngày. Nói cách khác hấn biết mình sẽ bị tóm.

Cảnh sát cuối cùng cũng không đánh răn động cỏ, chỉ theo án lệ điều tra thông tin của Đinh Dương.

Cảnh sát gọi cho cha mẹ của hấn, tuy nhiên ba hấn khẳng định sau khi ra tù biểu hiện của hấn rất tốt, đi làm cho một công ty phát chuyển nhanh, thứ bảy chủ nhật đi lao động công ích. Cảnh sát chỉ lên tiếng nhắc nhở bọn họ.

Tuy nhiên, cha mẹ hấn gọi điện thoại cho hấn mấy lần không được, nên quyết định quay về nhà. Họ đặt chuyến máy bay sớm nhất, cảnh sát âm thầm theo dõi, truy tìm thông tin điểm đến. Theo cảnh sát họ chắc chắn biết hấn đang ở đâu.

Tần Khanh nhíu mày nghe Triệu Quang Hi kể lại, nghiêng đầu nhìn Tiêu Tự Trần đang chơi game, vẻ mặt bình thản không lộ ra bất cứ tâm tình nào.

Cô đảo mắt, sau đó cầm chiếc áo thun ướt đã được gấp gọn đặt dưới chân Tiêu Tự Trần.

Quả nhiên, người đàn ông kia cứng người đồng thời với hành động của cô, ánh mắt thâm sâu nhìn vào cô, trầm giọng nói: “Không được để ở đây, tìm chỗ vứt nó đi!”

Tần Khanh phát hiện Triệu Quang Hi nghiêng đầu nhìn sang, cô nhanh chóng đem chiếc áo ướt về phía mình, cười gượng.

Triệu Quang Hi hỏi giọng hồ nghi: “Quần áo hư rồi sao?”

“Không!”, nói xong cô liếc mắt nhìn Tiêu Tự Trần ngồi bên cạnh, rồi lại quay sang giả lả với Triệu Quang Hi: “Anh nói hôm nay cha mẹ của Đinh Dương sẽ về Nam Dương sao?”

“Đúng! Theo thông tin trên vé máy bay khoảng hai giờ chiều là họ về đến nơi!” Triệu Quang Hi đáp giọng chắc nịch.

“Chả trách hôm nay Giáo sư Tiêu mới chịu lên đường đi Nam Dương”, Tần Khanh nhỏ giọng cảm thán, tựa hồ giống như đang lăm bắm thì đúng hơn.

Triệu Quang Hi thuộc dạng thính tai, mặc dù ngoài trời mưa gió rít gào ... anh ta nhướn mày, tỏ vẻ kinh ngạc, nhanh chóng quay đầu xuống hỏi dò: “Giáo sư Tiêu biết hôm nay cha mẹ Đinh Dương sẽ về nhà sao? Đội trưởng Tề báo sao?”

“Cảnh sát Triệu không biết à? Lần này có thể xác định được hung thủ là nhờ có suy luận của giáo sư Tiêu, không lẽ Đội trưởng Tề không nhắc đến?”

“Không! Đội trưởng Tề không nói!”, Triệu Quang Hi nở nụ cười rạng rỡ, “Chắc là sợ bị lộ tin tức rồi!”

Triệu Quang Hi thật sự không phụ lòng của Tần Khanh mà, lập tức thao thao bất tuyệt hỏi dồn: “Đại thần, có thể hé lộ cho em chút tin tức không? Làm sao anh có thể đoán ra được?”

Trong lòng Tần Khanh thấp thỏm, tên đàn ông này thuộc dạng quái dị, lúc trước lạnh lùng ném cho cô tờ giấy chả nói chả rằng. Bây giờ cô mượn Triệu Quang Hi làm đà để anh mở miệng, có điều không biết anh có trả lời hay không thôi.

Tiêu Tự Trần vẻ mặt đăm chiêu nhìn qua Tần Khanh một chút, anh dường như hiểu cô đang nghĩ gì, chuyện cha mẹ Đinh Dương về nhà anh đâu phải thần mà đoán được, còn Tề Lục không nói làm sao anh biết?

“Muốn biết thì có thể tự mình hỏi mà?”, Tiêu Tự Trần hừ lạnh, không thèm nhìn Tần Khanh, rồi quay sang Triệu Quang Hi, hất cằm: “Cậu muốn biết chuyện gì?”

Triệu Quang Hi cười hì hì: “Đại thần, em không kén cá chọn canh, chuyện gì cũng muốn biết ạ!”

“Ở nước ngoài muốn tôi giảng dạy đều phải đặt lịch trước cả nửa năm”, Tiêu Tự Trần hừ hừ: “Thật sự mấy người quá lời rồi!”

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn qua kính chiếu hậu Triệu Quang Hi đang nở nụ cười rạng rỡ, cô chậm rãi nói: “Được nghe giáo sư Tiêu diễn thuyết cảnh sát Triệu quả thật có phúc!”

Triệu Quang Hi nhìn Tần Khanh cong môi cười ... tăng hăng một cái rồi nói: “Nào có nào có, vẫn là do Đại thần nể tình!”

Tiêu Tự Trần nhàn nhạt nhìn hai người anh một câu tôi một câu, kẻ tung người hứng, anh đặt tay lên đầu gối, gõ gõ vài cái, khó chịu lên tiếng: “Có thể nghe tôi nói rồi chứ?”

Tần Khanh liếc nhìn anh, chỉ cảm thấy anh lúc này giống như anh bạn nhỏ bị vứt bỏ, cô không nhận được ý cười lan đến tận khóe mắt.

Triệu Quang Hi không chờ đợi được, hấp tấp trả lời: “Đương nhiên đương nhiên ... em quá mong chờ ấy chứ!”

Người đàn ông bên cạnh cảm rằm một tiếng: Nịnh bợ!!!

Tiêu Tự Trần hăng giọng, ánh mắt sáng quắc liếc Tần Khanh, bắt đầu nói:

“Nạn nhân sau khi chết mới bị cưỡng hiếp, hiển nhiên hung thủ là người mắc bệnh đồng tính. Khả năng khi còn bé hẳn từng chịu qua nhiều lần xâm hại, do đó hình thành tâm lý dị dạng ngay từ khi thơ ấu. Người mắc bệnh đồng tính sẽ không kết hôn, nhưng tại sao hẳn lại không đem trẻ em về nhà ... bởi vì hẳn sống cùng cha mẹ.”

“Hung thủ sau khi cưỡng hiếp cũng không bỏ trốn ngay khỏi hiện trường mà mặc quần áo lại cho nạn nhân. Điều này cho thấy tên này bình thường khá thận trọng, tác phong chỉnh tề, thậm chí có thể nói hẳn có chút nhút nhát, bởi khi quan hệ hẳn vào từ phía sau lưng, không dám đối mặt với nạn nhân, hoặc e ngại nạn nhân.”

Tần Khanh nhớ lại: Đúng là nạn nhân chết trong tư thế nằm sấp trên mặt đất, ăn mặc chỉnh tề.

Tuy nhiên ... Làm sao anh có thể đoán được nghề nghiệp của hung thủ?

Vẻ mặt Tiêu Tự Trần rất nghiêm túc; không còn vẻ cao ngạo, không coi ai ra gì như ngày thường; ánh mắt anh rất bình tĩnh, trong đầu không ngừng

hồi tưởng lại hiện trường, từ từ nói: “Sở dĩ đoán được hãn có thể là giáo viên tiểu học, là một cảnh sát hoặc thường ngày làm việc nghĩa là do hãn biết cách để có thể khiến các bạn nhỏ tin nhiệm hãn, tin tưởng mà đi theo hãn, không có bất cứ hoài nghi hay phản kháng.”

Tiêu Tự Trần bỗng nhiên quay qua nhìn Tần Khanh, “Cô phải biết trẻ em ở độ tuổi lên sáu lên bảy năng lực phòng bị ở mức độ rất cao, bởi từ khi còn bé đã được dạy không được đi với người lạ, không được nói chuyện với người lạ.”

Tần Khanh gật gù: “Đúng vậy, khi ra ngoài người lớn lúc nào cũng dặn đi dặn lại con cháu của mình không được chạy lung tung, không được nói chuyện với người lạ, không được phép tùy tiện nhận đồ của người lạ.”

“Đương nhiên!”, Tiêu Tự Trần cong môi, “Đây là biểu hiện của sự yêu thương.”

“Có một điều ... lúc ở hiện trường cô nói sai một điểm!”, anh nhướng mày nói ra một câu.

Tần Khanh kinh ngạc, cô nhíu mày. Khi học đại học môn nào cô cũng đạt điểm toàn phần, học kỳ nào cũng dành được học bổng, sau khi tốt nghiệp được mời vào làm việc ở Cục cảnh sát thành phố, công tác suốt ba năm trời không vướng bất cứ sai lầm nào ... vậy mà hôm nay Tiêu Tự Trần lại nói cô sai!

Cô trầm tư, suy nghĩ rất lâu vẫn không biết mình sai ở điểm nào.

Triệu Quang Hi không có mặt trong thời điểm phát hiện án mạng, vì vậy cũng không biết Tần Khanh đã nói gì, chỉ có thể khẽ nói: “Pháp y Tần rất lợi hại, sẽ không phán đoán sai ...”

Nhưng ... những ánh mắt sắc như dao của Tiêu Tự Trần nhắm thẳng vào anh ta, anh ta ngoan ngoãn câm miệng.

Sau đó, Tiêu Tự Trần liếc nhìn Tần Khanh, từ từ lên tiếng: “Có muốn tôi nhắc nhở cô không?”

Tần Khanh nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ khẩn cầu: “Dĩ nhiên là có!”

“Cô đã nói Ngoại trừ khác địa điểm, còn thủ pháp ra tay đều giống hệt vụ án một năm về trước!’ .”

Người đàn ông ấy nói xong khẽ cười, Tần Khanh chỉ thấy gương mặt anh sáng rỡ.

“Nhưng ... thật sự như thế sao?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Hành Động (2)

Thật sự là thế sao?

Thật sự là thế sao?

Thanh âm của Tiêu Tự Trần cứ văng vẳng bên tai Tần Khanh, cô nheo mắt hồi tưởng lại. Hai năm qua tổng cộng có ba vụ hiếp giết, cô bắt đầu so sánh.

Đột nhiên, gương mặt cô bừng sáng ...

Anh nói đúng, xác thực cô đã bỏ một vấn đề quan trọng nhất, lúc phát hiện án mạng cô cũng đã nói nhưng lại không để nó trong đầu.

Hai năm trước xảy ra hai vụ án hiếp giết bé trai, hung thủ có lưu lại tinh dịch trên cơ thể nạn nhân, nhưng lần này thì không.

Là vô tình hay cố ý?

“Nghĩ ra rồi chứ?”, thanh âm trầm ấm của Tiêu Tự Trần truyền đến, Tần Khanh quay đầu nhìn anh, đôi mắt không gợn sóng.

“Ừm!”, cô gật đầu khẳng định, “Hung thủ gây án lần này không để lại tinh dịch.”

“Lúc ở hiện trường tôi không biết hai vụ án trước đó, nên khi ấy tôi mới suy đoán khoảng thời gian biến mất này có khả năng hãm trong viện tâm thần hoặc đang theo điều trị tâm lý, chỉ 70% là phán đoán hãm ngòi tù.”

Tiêu Tự Trần ngữ khí nhàn nhạt, nhưng giống như anh đang chìm đắm trong một thế giới hoàn toàn khác.

Anh nói tiếp: “Sau đó tôi đọc báo cáo nghiệm thi của cô cách đây hai năm, dựa vào đó mới có thể xác định hung thủ bị ngồi tù trong một năm ấy, vì vào tù nên phòng lưu trữ của Cục cảnh sát thành phố sẽ lưu DNA của hắn, nếu hiện trường lần này hắn lưu lại tinh dịch đồng nghĩa với việc hắn sẽ bị cảnh sát tóm ngay lập tức.”

Triệu Quang Hi tỉnh ngộ: “Thì ra là như vậy ... vậy có nên khen tên Đinh Dương này quá thông minh hay không? Nhưng mà có lưu lại dịch hay không thì rốt cục cũng bị bắt thôi!”

“NO!”

Tiêu Tự Trần nhếch môi, lắc đầu: “Bởi người hăng đấu là tôi, nên mới không có gì khác nhau. Nếu như người hăng gặp là mấy người, mấy người căn bản sẽ không chú ý đến hắn vì sao lại mất tích cả năm trời, vì sao lần thứ ba lại không để tinh dịch, vì sao lại cưỡng hiếp ở khu vực ngoại thành, cứ lăm lăm tiến hành điều tra dựa trên đứa nhỏ? Mấy người tuyệt nhiên sẽ không nghĩ đến những vấn đề này ...”

Tiêu Tự Trần cười cười: “Khả năng lại có thể một người tử vong.”

Lúc này trong khoang xe lặng im như tờ, một cảm giác bi thương pha lẫn chút hưng phấn lan tỏa khắp người Tần Khanh.

Đây là cái gọi là tâm lý tội phạm ư?

Không lợi hại đến mức ấy chứ ... nhưng thật sự rất khó để ý mấy chi tiết ấy, cũng rất khó phân tích một cách triệt để.

Cô nhìn về phía Tiêu Tự Trần, nghĩ thầm những người như anh có phải tâm tư đặc biệt tinh tế? Sức quan sát đặc biệt phi thường?

Trên thực tế Tần Khanh xác thực đã nghĩ quá nhiều, chỉ là ở hiện trường Tiêu đại thần biết quan sát tỉ mỉ mà thôi.

“Nhưng làm sao anh có thể đoán được tội phạm nằm trong độ tuổi từ 25-27? Cô vẫn còn một vấn đề hoài nghi liếc nhìn về phía Tiêu Tự Trần.

Người đàn ông hơi nghiêng đầu, tựa người vào thành ghế, híp mắt, lông mi dài và cong rung rung như nụ hoa e ấp.

Sau đó Tiêu Tự Trần chậm rãi mở mắt, quét mắt nhìn Tần Khanh, duỗi ngón tay thon dài chỉ vào đầu của mình: “Trong này có chứa đầy đủ một kho số liệu các đặc điểm tâm lý tội phạm.”

Triệu Quang Hi xuyên qua kính chiếu hậu đưa mắt nhìn Tần Khanh, hai người không hiểu Tiêu Tự Trần đang nói gì, rõ ràng câu hỏi của cô là tuổi tác của tên hung thủ mà.

“Có nói hai người cũng không hiểu!”, Tiêu Tự Trần khoan thai đá thêm một câu.

Lần này thì Tần Khanh rõ mười mười ... thì ra tên đàn ông này coi thường IQ của bọn cô.

Được rồi! Anh lật mặt như vậy ... vấn đề này coi như chưa hỏi.

Huyện Nam Dương là một huyện nhỏ, chưa phát triển, mang chút hơi hướm hoài cổ, phố lớn ngõ nhỏ sau cơn mưa lớn như được gội rửa, mỗi một mảng tường như lấp lánh ánh sáng.

Đến Nam Dương lần này không ít cảnh sát, nhưng đều đã đến trước ba người bọn họ, lúc này nhóm cảnh sát đang ngồi quán cơm đối diện nhà Đình Dương hồi hộp chờ đợi.

Hẻm quá nhỏ, xe không thể vào, ba người đành phải đi bộ.

Mưa lớn qua đi, nhiệt độ tăng cao trở lại, giữa trưa trời nắng nóng, Tiêu Tự Trần đeo balo tinh thần thoải mái bước đi. Tần Khanh lại không chút dễ chịu vì cô mặc áo gió, nhưng không cách nào cởi ra bởi bên trong cô chỉ mặc chiếc áo hai dây trắng.

Cô lau lau mồ hôi trên mặt, cảm giác ánh mắt Tiêu Tự Trần như muốn nuốt chửng cô, cô quay đầu nhìn, anh lập tức thu hồi tầm mắt lạnh nhạt nói: “Cô không nóng sao?”

Đương nhiên là nóng chứ, nắng thế này cơ mà. Thế nhưng nóng cỡ nào cũng không thể cởi ra mà!!! Tần Khanh lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy mồ hôi trên trán thi nhau chảy ròng ròng.

Tiêu Tự Trần lại cong môi cười, Tần Khanh nghe anh loáng thoáng nói một câu ‘Mở mắt nói mò’, rồi anh hạ balo trên vai, từ bên trong lấy túi khăn ướt đưa cho cô.

Tần Khanh ngẩn người, rồi nhận lấy, cười cười nói tiếng cảm ơn. Không nghĩ đến anh chuẩn bị cả thứ này, đồ đạc trong balo là do anh soạn, bên trong ắt hẳn còn nhiều ‘đồ chơi’ mới mẻ mà cô không biết.

Triệu Quang Hi lặng lẽ quan sát hai người bên cạnh, giả bộ cạ cạ vào Tiêu Tự Trần, rồi cố ý giơ cánh tay lau lau mồ hôi trán nói lớn: “Ngày hôm nay nóng quá, vẫn là Đại thần tiên đoán như thần nên mới mặc áo thun ngắn tay.”

Lúc này Tần Khanh mới để ý Triệu Quang Hi cũng mặc áo tay dài, mồ hôi trên trán anh ta dưới ánh mặt trời lóng lánh ánh sáng.

Người ta thường nói lúc đàn ông ướt đẫm mồ hôi là lúc đẹp nhất ... cơ mà sao bây giờ nhìn anh ta cô lại cảm thấy ... gớm gớm ...

Chắc chắn là cô bị cái tính sạch sẽ quá mức của Tiêu Tự Trần dạy hư rồi.

Nghe Triệu Quang Hi nói, Tiêu Tự Trần liếc sang anh ta một cái, rồi chỉ chỉ về phía trước: “Không phải nói là không xa sao? Là đàn ông phải kiên nhẫn một chút.”

Tần Khanh nhìn Triệu Quang Hi không nhịn được nở nụ cười. Anh ta chả hiểu gì tên đàn ông đó ngoài cái tên Tiêu Tự Trần mà thôi.

Đi tiếp khoảng mười phút, ba người đến một quán cơm tên “Cát Tường”, quán cơm tuy nhỏ nhưng khá sạch sẽ, khi đi vào chỉ có ba cảnh sát mặc thường phục ngồi đó.

Tiêu Tự Trần không biết là không muốn vào hay vẫn muốn quan sát nhà của tên Đinh Dương mà vẫn chần chừ đứng ở cửa, ánh mắt nhìn mái ngói màu đỏ cách đó không xa.

Tần Khanh và Triệu Quang Hi đi qua chào hỏi, ba cảnh sát cũng quay đầu lại. Tần Khanh mới phát hiện thì ra Tề Lục cũng đã tới. Anh ta mặc một chiếc áo thun trắng, quần jean sẫm màu, đường nét cường tráng đập vào mắt Tần Khanh ... Khá đẹp trai!!!

Ánh mắt cô dời sang cô gái tóc ngắn xinh đẹp bên cạnh. Thì ra Lâm Hoài Dư cũng theo đến đây, chắc hận không thể trói cho chặt mà.

“Pháp y Tần!”, Tề Lục đánh tiếng bắt chuyện, ánh mắt ngưng đọng nhìn vào bóng lưng Tiêu Tự Trần ở phía đằng sau.

Lâm Hoài Dư cười híp mắt, đứng dậy đi đến, giọng trong trẻo vang lên: “Pháp y Tần và giáo sư Tiêu cũng đến sao?”

Tần Khanh quay đầu nhìn Tiêu Tự Trần, bất đắc dĩ gật đầu: “Là trợ lý của giáo sư Tiêu, đương nhiên không thể rời giáo sư nửa bước rồi.”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Hành Động (3)

Tề Lục bước đến bên cạnh Tiêu Tự Trần chào một tiếng: “Giáo sư Tiêu!”.

Tiêu Tự Trần thu hồi ánh mắt đang nhìn về phía xa xa, nhàn nhạt hướng về Tề Lục gật đầu một cái, sau đó hai người cùng nhau bước vào.

Bà chủ quán Cát Tường độ khoảng hơn 40 tuổi, hơi mập, khóe miệng có một nốt ruồi khá lớn, ngữ khí tương đối khách sáo.

Tần Khanh cảm giác quán này hẳn là lâu lắm rồi không có người đến.

Cô biết Tiêu Tự Trần vốn tính sạch sẽ, chào hỏi mọi người xong, cô đảo mắt tìm một chiếc ghế nhựa sạch nhất đặt bên cạnh bàn ăn.

Tiêu Tự Trần quét mắt nhìn cô, lông mày nhíu nhíu, cuối cùng nể tình cô đành ngồi xuống bên cạnh nhưng sóng lưng thẳng tắp, không dựa vào lưng ghế.

Mọi người an tọa đầu đây, bà chủ bước đến gần mọi món ăn, Tề Lục liếc mắt nhìn Triệu Quang Hi, anh ta ngay lập tức hiểu ý.

Đầu tiên anh quay sang hỏi mọi người muốn ăn món gì. Ngoài dự kiến, ai nấy chẳng có tâm trạng nào ăn với uống nên món gì cũng được.

Đương nhiên, người như Tiêu Tự Trần sẽ không dùng hai chữ ‘Tùy tiện’. Anh liếc nhìn cái bàn bảm đầy dầu mỡ, nói một câu không ngoài dự đoán: “Không ăn!”, sau đó lấy điện thoại trong túi ra chơi.

“Giáo sư Tiêu đã ăn trước khi đi rồi!”, Tần Khanh cười giả lả giải thích.

Bà chủ ngay lập tức giới thiệu: “Tôi là người vùng Đông Bắc (1), làm món sườn chiên chua ngọt bảo đảm đúng vị, có muốn thử hay không?”

(1) Vùng Đông Bắc Trung Quốc bao gồm Liêu Ninh, Cát Lâm, Hắc Long Giang và phía đông khu tự trị Nội Mông.

Sườn chiên chua ngọt là một đặc sản của vùng Đông Bắc Trung Quốc. Sườn non tẩm bột chiên giòn, sau đó đảo đều với nước sốt đặc biệt được làm từ mơ mặn và các gia vị.

“Ngon! Tôi thích ăn sườn chiên chua ngọt nhất, mấy năm rồi chưa được ăn!”, Triệu Quang Hi vỗ tay ra hiệu: “Cho một phần sườn chiên chua ngọt và ba món đặc sản của quán này!”

“Thêm một phần cà chua xào trứng!”, Tần Khanh liếc nhìn Tiêu Tự Trần, người đàn ông không ăn được thịt.

“Có uống bia không?”, bà chủ ghi ghi chú chú trên tờ bì carton.

Triệu Quang Hi không trả lời, giả điếc. Tề Lục nhếch môi đáp: “Cám ơn! Chúng tôi không cần.” Sau đó đưa mắt nhìn Tần Khanh và Lâm Hoài Dư: “Hai cô uống gì!”

“Em uống nước lọc được rồi!”, Lâm Hoài Dư quay qua Tề Lục nở nụ cười.

Tần Khanh đảo con mắt đen láy: “Sau khi order xong, phiền cho tôi một bình trà.”

Vừa dứt lời, Tiêu Tự Trần dăm chiêu nhìn Tần Khanh. Cô nghĩ anh hiểu ý của cô là gì ... có điều không biết làm như vậy có đánh rần động cỏ hay không?

Sau đó cô nghe tách một cái, ngòi bút bi trong tay bà chủ đóng lại, bà ta cất cao giọng: “Được rồi! Quý khách chờ một chút, tôi cho đầu bếp làm ngay!”, rồi cười híp mắt vào trong.

Quán ăn chỉ còn sáu người bọn họ, còn khoảng hai tiếng nữa cha mẹ của Đinh Dương sẽ về đến. Lâm Hoài Dư nhăn nhăn mặt, gãi gãi đầu, nhìn qua Tề Lục cất giọng hỏi: “Đội trưởng Tề, chúng ta cứ ở đây chờ thôi sao?”

Tần Khanh cũng hiếu kỳ nhìn sang, Tề Lục im lặng một chút: “Trước tiên cứ tìm hiểu tình hình đã!”

Tiêu Tự Trần không nói gì, giống như tán thành suy nghĩ của Tề Lục.

Trên bàn ăn lại một lần nữa rơi vào im lặng, một lát sau bà chủ mang ra một bình trà đến trước mặt Tần Khanh.

“Cám ơn bà chủ!”, Tần Khanh mỉm cười.

Tiêu Tự Trần nhìn cô, ánh mắt xa xăm, lạnh lạnh nói: “Bụng rỗng không nên uống trà.”

Ý cười trên gương mặt Tần Khanh cứng đờ, cảm giác tất cả mọi người đều hướng mắt về cô, cô đành ngượng ngùng tìm đề tài khác: “Bà chủ! Nhà đối diện có người ở không? Nhà đẹp quá!”

Dứt lời cô thấy bà chủ sững người, cô biết đề tài của mình đã không thích hợp nhưng lời đã ra khỏi miệng, nên cô đành gượng cười nói thêm một câu: “Khi vừa đến tôi đã muốn hỏi!”

Bà chủ sững người, chốc lát nhếch nhẻn miệng cười cười, bà ta chỉ căn nhà của Đinh Dương ở phía đối diện, rồi ngồi xuống đối diện Tần Khanh bắt đầu mở ‘đài’.

“Nhà đó có người chứ!”

Ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về bà chủ, bà ta đương nhiên không để ý, tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Tôi lấy chồng năm hai mươi tuổi, từ vùng Đông Bắc chuyển về đây sinh sống. Năm tôi hai mươi lăm tuổi, bọn họ đột nhiên chuyển về thành phố nhưng không bán ngôi nhà này, bình thường tết nhất mới quay về dọn dẹp nhà cửa.”

Bà chủ nhíu mày, nghi hoặc nói: “Có điều ... hôm qua hình như có người về nhà, nghe thấy tiếng mở cửa rất lớn. Các cô chú muốn tìm chủ nhà này sao?”

“Chỉ là tiện miệng hỏi thôi!” Lâm Hoài Dư đỡ lời, mỉm cười: “Nếu như không có người ở, nói không chừng bác sĩ Tần sẽ mua lại.”

Tuy là diễn kịch nhưng nếu thật sự mua nhà này thì quá lãng phí, ở cũng chẳng ở lâu, nói không chừng ở lâu lại suy nghĩ lung tung ... có điều Tần Khanh vẫn gật đầu một cái.

Ai ngờ bà chủ ngay lập tức phản đối, bà ta trợn trừng hai mắt, xua xua tay: “Đừng mua ... Đừng mua ... Tuyệt đối đừng mua!”

Thanh âm kiềm nén. Tiêu Tự Trần nghe vậy, ngẩng đầu khỏi màn hình điện thoại, ánh mắt nhìn về phía người đang ngồi đối diện Tần Khanh, hứng thú hỏi: “Tại sao không được mua?”

“Năm bọn họ chuyển đi, tôi nghe nói con trai bọn họ có chút vấn đề ...”, bà chỉ chỉ vào đầu mình. Phía sau bếp truyền đến tiếng kêu, bà chủ vội vàng đứng dậy: “Món ăn xong rồi, để tôi bưng lên.”

Bà chủ đi rồi, một mảnh yên lặng bao trùm, Triệu Quang Hi nhíu mày, “Năm đó ... cậu con trai thần kinh có vấn đề chính là chỉ Đinh Dương!”

Một cảnh viên cùng đi theo nhóm Tề Lục cũng gật gù: “Khoảng hai mươi năm trước, khả năng Đinh Dương khoảng bảy tám tuổi.”

“Lát nữa bà chủ quay lại nhớ hỏi ở đây còn người thân của Đinh Dương không.”, Tề Lục nói chuyện với anh cảnh viên vừa cất lời.

Bà chủ bưng mâm cơm đặt trước mặt Tiêu Tự Trần ... anh là người mắc căn bệnh sạch sẽ thái quá ...

Tần Khanh thở dài một hơi, sợ Tiêu Tự Trần lại nói ra vài câu ‘kinh thế hãi tục’, khiến người ta lúng túng. Cô nhẹ nhàng đưa tay về phía găm bàn, ngắt nhẹ Tiêu Tự Trần một cái như ra hiệu.

Tiêu Tự Trần bỗng dừng cứng đờ, ánh mắt anh kinh ngạc nhìn xuống ngón tay thon dài đang trên đùi mình, cặp mắt đen láy giật giật, khoe miệng kéo thành một đường thẳng.

Anh đặt điện thoại lên bàn, mặt không biến sắc, đưa tay ... khẩy mạnh tay Tần Khanh xuống.

Tần Khanh phản ứng không kịp, vai lệch về một bên, suýt té.

Cô giật mình, rõ ràng cô néo anh rất nhẹ ... vậy mà tên đàn ông này sao phản ứng mạnh quá vậy?!?

Mọi kinh ngạc đưa mắt nhìn sang, Tần Khanh gượng gạo nở nụ cười, khoe mắt liếc qua người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh, nói không nên lời.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Hành Động (4)

Khi bà chủ quay trở lại Triệu Quang Hi ra về hết sức hứng thú với ngôi nhà của Đinh Dương, khen ngợi vài câu rồi nói thẳng: “Bà chủ, căn nhà đối diện còn ai thân thích không? Tôi muốn hỏi xem giá cả.”

Bà chủ không ngờ mấy người bọn họ thật sự có ý mua, suy nghĩ một chút gật gật đầu: “Có em của chủ nhà ở đây, bán tàu hũ. Vừa mới đi qua giao tàu hũ cho quán tôi.”

“Nhưng mà ...”, bà chủ lắc đầu, “Tôi đoán lão ta cũng không liên lạc được chủ nhà này.”

Nghe vậy lông mày Tiêu Tự Trần hấp háy mấy cái, ánh mắt đang nhìn vào đĩa cà chua vẫn chưa hề đụng đũa, chuyển dời về phía bà chủ, chậm rãi hỏi: “Tại sao không liên lạc được?”

“Quan hệ chẳng thân thiết lắm, già như vậy vẫn phải bán tàu hũ nuôi thân, lão cũng chả cưới vợ, mà anh trai cũng bỏ mặc chẳng thèm để ý”, bà chủ bĩu môi, nói tiếp: “Đều do một mẹ sanh ra, mà người anh sống căn nhà đối diện kia tâm địa sắt đá, chẳng thèm để ý cậu em trai khó khăn nhiều năm như vậy.”

“Quan hệ bọn họ không tốt sao?”

Tề Lục đặt đũa xuống, ánh mắt không bộc lộ cảm xúc hỏi. Bà chủ lắc đầu một cái: “Cũng không rõ, chắc là vậy, nhiều năm qua rồi chẳng biết vì việc gì làm lộn tùng phèo lên.”

Tần Khanh ý thức được toàn thân Tiêu Tự Trần có sự thay đổi rõ rệt, cô liếc nhìn anh đan hai tay chặt vào nhau ... trong lòng cô gào thét.

Đình Dương ... Đình Dương ... nhất định đầu sỏ việc này là Đình Dương.

Đáy lòng Tần Khanh đang niệm thầm, tự dừng một người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi lão đảo xông vào. Hai chân ông ta run lẩy bẩy, run đến mức cả người khuyu xuống, con người sợ hãi co rút, mặt trắng bệch.

Bà chủ phát hiện lập tức quay đầu lên tiếng thốt lên, vội vã chạy đến đỡ lấy người đàn ông kia, thanh âm run rẩy: “Ông ... sao ... ông sao vậy?”

Tần Khanh ngẩng đầu, lại phát hiện người bên cạnh còn nhanh hơn cô, chưa đầy hai giây đã bước ra đến cửa, hơi cúi đầu nhìn người sắc mặt đang trắng toát vì sợ hãi, trầm giọng hỏi: “Nhà hẩn ở đâu?”

“Queo phải ... Queo phải đi 20m là đến!”, theo phản xạ ông ta trả lời, thậm chí còn không hỏi ‘hẩn’ mà Tiêu Tự Trần ám chỉ là ai.

Tần Khanh cùng mọi người đi đến bên cạnh Tiêu Tự Trần, trông thấy anh đang cau có mặt mày, khó chịu hỏi lại: “Là queo phải một lần hay hai lần?”

“Một ...”

Tiêu Tự Trần sai nhanh chân chạy ra khỏi quán ăn, những người còn lại cũng gấp gáp đuổi theo sau.

Bà chủ đang đứng chết trân cũng dần dần bình tĩnh lại nhìn ông bạn già đang đứng không vững hỏi: “Sao vậy?”

Lúc này ông ta mới có thể trụ được một chút, tựa vào cửa lớn, ánh mắt hoảng hốt, môi lắp bắp: “Lão Đình ... chết rồi ...”

Tần Khanh đi theo phía sau Tiêu Tự Trần. Theo thông tin nửa vời mà bà chủ quán kể lại, cô có thể đoán được sáu bảy phần ... khả năng ông Đinh trong lúc đi bán tàu hũ xảy ra chuyện.

Sau cơn mưa không khí bốc lên mùi tanh tanh làm người ta cảm giác hơi buồn nôn.

Tần Khanh nhìn Tiêu Tự Trần ở phía trước, anh bước rất nhanh, vành nón kéo thấp. Triệu Quang Hi đi bên cạnh anh, ánh mắt cảnh giác, quan sát con hẻm chật chội.

Tề Lục, Lâm Hoài Dư cùng người cảnh viên đi cách đó không xa, cô nghe thanh âm Tề Lục bình tĩnh chỉ huy: “Hai cô cậu chặn con đường phía sau, tôi ở lại đây.”

Tiêu Tự Trần bước thêm mấy bước, đứng trước cửa nhà ông Đinh bán tàu hũ thì ngừng lại.

Cửa hai cánh giả gỗ, một cánh hé mở, sàn nhà gạch bông cũ kỹ đập vào mắt tuy đã được nước mưa gột rửa nhưng khó có thể che lấp mùi máu tanh nồng nặc.

Tần Khanh đứng ở cửa, cũng đoán được 99% lão Đinh đã chết rồi.

Tiêu Tự Trần nheo mắt nhìn Triệu Quang Hi, anh ta hiểu ý, gập cong người lấy súng lục, đi phía trước yểm trợ.

Tần Khanh đứng sau lưng Tiêu Tự Trần, anh quay đầu nhìn vào đôi mắt đen láy của cô, thanh âm cực nhỏ: “Cô không nên vào, canh ngoài cửa đi!”

“Tôi làm được!”, Tần Khanh từ chối.

Cô trông thấy Tiêu Tự Trần khẽ nhú mày, đôi mắt đen tuyền nhìn cô không động, sau đó dùng khẩu hình ra hiệu ...

“Khả năng Đinh Dương vẫn chưa đi!”

Cô vào đó rất nguy hiểm.

Tần Khanh tự động bồi thêm câu sau, cô gật đầu. Cô cũng không muốn phân tâm Tiêu Tự Trần phải bảo vệ cô. Tuy là tên đàn ông ấy chẳng biết có khả năng hay không nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn.

Cô đứng ở cửa nhìn Tiêu Tự Trần kiên định bước vào trong, cô bất giác nín thở.

Người đàn ông ấy nhàn nhạt quét mắt một vòng, sau đó ánh mắt ngừng trên giếng nước một chút, sau đó lại hướng nhìn về phía khác, rồi biến mất khỏi tầm mắt Tần Khanh. lát sau, anh đi ra cầm một thanh củi, hai bên còn vương sợi dây dài, khả năng là đòn gánh sửa đậu nành của lão Đinh.

Tiêu Tự Trần đưa đến trước mặt Tần Khanh, vẫn dùng khẩu hình: “Nhìn thấy Đinh Dương thì đập.”

Tần Khanh cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, chỉ sợ phát ra âm thanh ... có Tiêu Tự Trần nhưng cô vẫn cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

Bang!!!

Khả năng người này coi tên Đinh Dương như ruồi!

Tiêu Tự Trần xoay người đi, Tần Khanh nhìn bóng lưng của anh. Cô cảm giác trong sân cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ chiếc vại lớn ở bên cạnh giếng nước, mùi tàu hũ rất nồng.

Triệu Quang Hi nhẹ nhàng quay về đằng sau ra hiệu trong sân không có ai. Tiêu Tự Trần gật đầu, ánh mắt khóa chặt lên tấm cửa sắt.

Tiêu Tự Trần và Triệu Quang Hi nhanh chóng đi nép vào sát bờ tường, dừng lại một chút. Tiêu Tự Trần duỗi tay từ từ mở cửa sắt.

Tia sáng tràn vào gian nhà tối đen như mực. Tần Khanh hai tay cầm chặt đòn gánh chếch vào phía cửa lớn, ánh mắt vô thức nhìn thẳng vào khoảng năm mét phía bên trong cửa sắt.

Trong nháy mắt mùi máu tanh xông thẳng lên mặt, cô cảm giác nhiệt độ cơ thể giảm đột ngột, cơn ớn lạnh bao trùm thân thể.

Trong phòng, có người nằm trên mặt đất, đầu, tay, chân đứt lìa.

Ngũ mã phanh thây, máu chảy ròng ròng!

Chiếc đầu người đứt lìa dính đầy máu hai mắt trợn trắng như nhìn thẳng vào Tần Khanh, người chết không nhắm mắt.

Trái tim Tần Khanh như đóng băng, đây là lần đầu tiên cô chứng kiến hiện trường bi thảm nhất.

Đẫm máu, tàn nhẫn, kinh tởm!

Không thể nghi ngờ, đây chính là một đòn trả thù ác ý.

Cô nắm chặt ‘vũ khí’ phòng thân trong tay, theo bản năng nhìn qua Tiêu Tự Trần. Anh là người mắc căn bệnh sạch sẽ ... nhưng ngay lúc này gương mặt không cảm xúc đập cửa tiến thẳng vào trong, thậm chí mở balo lấy găng tay chuyên dụng, ngồi xổm xuống sờ lên tử thi.

Tần Khanh hít sâu một hơi, nhìn Triệu Quang Hi và anh nghênh nghênh ngang ngang, có thể hung thủ chẳng còn ở nơi này, đào tẩu rồi sao?

Cô ngẩng đầu, nhìn Tiêu Tự Trần quay lưng về phía cô, đầu nghiêng qua Triệu Quang Hi, cao giọng: “Thân nhiệt tử thi còn nóng, hung thủ nhất định chưa đi xa.”

“Dựa theo lượng máu phun từ động mạch, hung thủ khả năng nhất định dính đầy máu, 90% vẫn còn ở đây!”

Tiêu Tự Trần vừa dứt lời, Tần Khanh nhìn vào vại nước cách đó ba mét, nắp vại đột nhiên nhấc bổng lên, một người thân đầy máu nhảy vọt ra, cầm dao xông thẳng về phía Tần Khanh.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Đòn Tự Vệ

So với cái ảnh thẻ cứng nhắc trên tập tư liệu, thì hiện tại gương mặt của Đinh Dương gớm giếc hơn nhiều.

Hắn mặc áo sơ mi cùng chiếc quần thể dục màu xám đã bạc màu. Máu đen thấm đẫm một mảng lớn trên vạt áo trước của hắn, quần cũng dính đầy máu tươi.

Lưỡi dao trong tay sáng loáng, gương mặt dữ tợn khiến người nhìn hoảng sợ. Tần Khanh nhếch miệng, nắm chặt đòn gánh ...

Tiêu Tự Trần và Triệu Quang Hi ngay lập tức đứng dậy nhìn về phía Tần Khanh. Khoảng cách giữa Đinh Dương và cô ngày càng gần, hắn giơ dao thủ thế xông đến, quyết một trận sống chết lao về phía cửa chính.

Khi ấy Tần Khanh đang đứng dựa cửa, vừa rồi trông thấy Đinh Dương cũng là từ khe cửa. Lúc này Đinh Dương cầm dao lăm lăm chạy tới, đến cửa hắn không hề nghĩ rằng ở đó còn có người. Đinh Dương lập tức giơ dao, thanh âm Tiêu Tự Trần bình tĩnh truyền đến: “Đòn tự vệ!”

Tần Khanh tay cầm đòn gánh, theo bản năng quật vào phía dưới thân của Đinh Dương.

Bốp!!!

Tần Khanh mở mắt nhìn, con dao trên tay Đinh Dương rớt xuống bên chân cô, còn bàn tay cầm dao của hắn máu tươi chảy ròng ròng, cuồn người đau đớn trên đất.

Vài giây sau, cô ngẩng đầu nhìn Triệu Quang Hi tay cầm súng chạy vội tới, theo sau là Tiêu Tự Trần chấp tay sau lưng chậm rãi như đang bách bộ.

Liếc tên Đinh Dương đang nằm rên rỉ, cô nhặt dao lên chĩa về phía hắn.

Triệu Quang Hi thở hổn hển, lo lắng hỏi Tần Khanh: “Cô không sao chứ?”

Tần Khanh lắc đầu một cái, Tiêu Tự Trần cũng bước đến: “Phí lời, có sao thì bây giờ còn có thể đứng đó nói chuyện với cậu được à?”

Triệu Quang Hi gãi gãi đầu, rồi nghe Tiêu Tự Trần lạnh lùng nói tiếp: “Còn không bắt người?”

Triệu Quang Hi rằm rắp nghe theo, Tần Khanh hít sâu một cái, bây giờ mới phát hiện trên tay mình đang cầm dao, con dao rất nặng, là dao chuyên dùng cắt đậu hũ, trên lưỡi dao vẫn còn dính máu.

Tần Khanh ngay lập tức thả hung khí giết người xuống. Tiêu Tự Trần đi qua cô, anh cau mày nhìn về hướng Tần Khanh: “Tại sao cô lại phản ứng chậm chạp như vậy? Từ lúc cô phát hiện vẫn không chịu thủ thế chuẩn bị ra đòn?”

Tần Khanh ngờ vực nhìn sang, khoát khoát tay: “Tôi không biết võ!”

Cô liếm liếm đôi môi khô khốc, tên đàn ông này nghĩ cô biết võ sao? Tần Khanh giật mình, nhớ tới lúc anh hô vang ‘Đòn tự vệ’!

Nếu Tiêu Tự Trần không phản ứng kịp thời, chắc bây giờ cô đã là nạn nhân thứ năm của Đinh Dương. Cô lại nhớ đến câu anh nói với cô lúc ở cửa ‘Cô canh ngoài cửa!’ chứ không phải ‘Cô chờ ngoài cửa!’. Anh còn nói Khả năng Đinh Dương vẫn chưa đi như vậy câu sau của anh chắc chắn là Nếu hắn chạy ra, cô chế ngự hắn. Vậy mà cô lạnh chanh, tưởng bỏ, nào tàn tự nghĩ thêm về sau Cô vào đó rất nguy hiểm nữa chứ!!!

Tần Khanh rốt cuộc cũng biết cô đã luôn suy nghĩ quá lên. Tiêu Tự Trần không phải là người mang tư duy của người bình thường, từ nay về sau nếu cô mà còn không đuổi kịp suy nghĩ của anh thì chắc chắn một ngày nào đó ngay cả cái mạng cũng không còn.

Tiêu Tự Trần đứng một bên, lông mày nhíu chặt, giọng nói không chút vui vẻ: “Hóa ra là thế ... Thật sự là hồng hét!”

Tần Khanh không đáp lại ... Hồng hét??? Có nghiêm trọng đến mức đó hay không? Chẳng lẽ anh thật sự coi cô là đàn ông?

Bắt cô cầm quần lót, bắt cô canh cửa ... thế nhưng ... cô chẳng thể cãi lại Tiêu Tự Trần luôn phong độ, ra dáng đàn ông, luôn chủ động gánh trọng trách nặng nhất.

Trong lúc miên man suy nghĩ, phía sau truyền đến thanh âm huyên náo. Cô quay đầu nhìn thấy rất nhiều bà còn hàng xóm, gương mặt kinh ngạc đi về phía này, gương mặt Tề Lục căng thẳng cũng hòa trong đám người, Lâm Hoài Dư và một cảnh viên đi phía sau.

Ánh mắt Tề Lục lướt nhìn một lượt, nhanh chóng ngưng đọng trên người Tần Khanh, nhãn mày cao giọng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Triệu Quang Hi hai tay áp chế Đinh Dương lăm lăm lết nhìn Tiêu Tự Trần ... vậy mà Tiêu Tự Trần chỉ nhướn mày nhìn Tần Khanh đang lắc lắc đầu thay câu trả lời Tề Lục mà không lên tiếng.

Triệu Quang Hi đè nén, oán thầm trong lòng: tại sao mình hỏi thăm Tần Khanh thì anh ấy bảo phí lời, còn Đội trưởng Tề hỏi thì lại không?

Tề Lục liếc Tần Khanh, sau đó đi đến bên Tiêu Tự Trần lịch sự nói tiếng cảm ơn. Tiêu Tự Trần nhìn Tề Lục một cái, rồi nặn đúngm một chữ: “Ừm!”

Lời tiếp theo của Tề Lục chỉ vì một chữ này mà ghen trong họng, một lúc lâu sau anh ta mới ngẩng đầu nhìn thẳng gương mặt lãnh đạm của Tiêu Tự Trần, uyển chuyển lên tiếng: “Giáo sư Tiêu, bác sĩ Tần chỉ là một pháp y, tuy cô ấy là trợ lý của anh nhưng cũng không nên để cô ấy xuất hiện ở một nơi nguy hiểm như thế này.”

Tần Khanh ngẩn người, không ngờ Tề Lục lại giúp cô lên án Tiêu Tự Trần. Lấy tư cách là một người khá hiểu Tiêu Tự Trần, cô biết anh không can tâm để người ta nói mình như thế.

Quả nhiên, Tề Lục vừa dứt lời, người đàn ông kia khôi phục đúng dáng vẻ của Tiêu Tự Trần, ánh mắt thâm sâu nhìn Tề Lục rồi chuyển qua Tần Khanh, nhàn nhạt đánh giá cô một chút, sau đó nhíu môi nhìn Tề Lục trả lời: “Tôi thấy cô ta ra đòn tự vệ rất chuyên nghiệp!”

Theo bản năng Tần Khanh nhìn qua Đinh Dương. Máu trên tay hẳn vẫn chảy, môi trắng bệch không còn giọt máu. Cũng không biết vừa rồi cô ra đòn có quá tay hay không? Thôi kệ có mạnh tay hay không cũng chẳng sao, khả năng hãn đời này cũng chẳng thể lết ra khỏi tù chứ đừng nói cưới vợ sinh con.

Tần Khanh nhìn bóng lưng Tiêu Tự Trần. Tên đàn ông ở trong đám đông ồn ào, trông thật lẻ loi, cô độc, vành nón kéo xuống rất thấp, áo thun đen, không thể nào lẫn được với bất kỳ ai, Cô thu hồi tầm mắt, quay sang Tề Lục mỉm cười: “Cám ơn Đội trưởng Tề! Giáo sư Tiêu biết là không có nguy hiểm nên mới nói tôi canh ở cửa, là do tôi không rõ ràng khiến anh ấy nghĩ tôi biết chút võ nghệ.”

Tề Lục nhìn Tần Khanh, ánh mắt thâm sâu, cuối cùng mới lặng lẽ xoay người, nói với Triệu Quang Hi: “Cậu đưa pháp y Tần và Giáo sư Tiêu về, tôi xử lý chỗ này!”

Triệu Quang Hi chưa kịp trả lời, Lâm Hoài Dư và cảnh viên cũng đi đến bên cạnh Tề Lục, họ thay Triệu Quang Hi chế ngự Đinh Dương. Lâm Hoài Dư lên tiếng: “Mau đi đi, để chúng tôi làm cho!”

Triệu Quang liếc Tề Lục, gật gật đầu, quay sang nói với Tần Khanh: “Pháp y Tần chúng ta đi thôi!”

Tần Khanh vô thức lại đưa mắt nhìn Tề Lục, cô hơi lúng túng, rõ ràng anh ta muốn tốt cho cô, vậy mà cô lại không cảm kích. Trong lòng cô áy náy khôn nguôi, trước khi về cô chào anh: “Cám ơn Đội trưởng Tề, vậy tôi về trước!”

Tề Lục không lên tiếng.

Tần Khanh quay bước theo bóng lưng thẳng tắp của Tiêu Tự Trần. Anh đứng cuối con hẻm, vác balo trên vai, rồi xoay người nhìn thẳng vào mắt cô. Theo bản năng cô nhìn đồng hồ đeo tay, bởi cô biết người bình tĩnh như Tiêu Tự Trần đang mang dáng vẻ thiếu kiên nhẫn: “Giờ cơm trưa của tôi là đúng mười hai giờ trưa, hiện tại đã quá mất một tiếng mười phút!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Chiêu Của Đại Thần

Áng mây lớn che khuất màn trời, nhưng chỉ được đến giữa trưa, gần hai giờ chiều, bầu trời lại trở nên âm đạm.

Cha mẹ Đinh Dương lúc này có lẽ sắp về đến nhà, không biết khi họ trông thấy con mình cả người đầy máu thì sẽ như thế nào.

Tần Khanh ngồi yên lặng phía sau, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa. Nước mưa va vào kiếng chảy thành dòng. Trong đầu cô vô thức nhớ đến cảnh tượng chết thảm của lão Đinh bán đậu hũ.

Nhìn lượng máu chảy ngang dọc cho thấy Đinh Dương rõ ràng không giết chết nạn nhân rồi mới phân thân, mà hẳn muốn người chú ruột của hẳn chứng kiến máu huyết của chính mình tuôn chảy, chứng kiến hơi thở từ từ yếu dần rồi mất đi tính mạng.

Hận thù sâu nặng cỡ nào cũng chỉ đến thế!

Tiêu Tự Trần vẫn ngồi yên bên cạnh Tần Khanh nhắm mắt dưỡng thần. Triệu Quang Hi chăm chú lái xe. Không khí trong xe cực kỳ yên tĩnh

Ừng ục ...

Một âm thanh đột ngột vang lên, Tần Khanh quay đầu về phía thanh âm vừa phát ra. Tiêu Tự Trần mở mắt, dáng người thẳng tắp, hai bàn tay đan chặt lấy nhau, tai chuyển hồng. Tần Khanh không nhịn được cười, hóa ra cứ đúng giờ thì ngay cả bụng đại thần cũng kháng nghị. Nhưng mà ... như thế này thì tên đàn ông phong độ ngồi ngồi này sẽ mất mặt chết.

“Không cần hẹn gặp mặt Đinh Dương!”

Tần Khanh liếc Tiêu Tự Trần một cái, anh vừa dứt lời tay đưa lên che miệng ho khan. Tần Khanh nghĩ nghĩ, tuy là dáng vẻ lúng túng của anh cũng khá đặc biệt nhưng điều cô quan tâm hơn là rõ ràng lúc trưa còn đòi hẹn gặp tên Đinh Dương, vậy mà bây giờ bắt được hãn lại thay đổi kế hoạch? Đặc biệt lần này hãn còn giết luôn người chú ruột của mình, đáng lẽ ra hãn càng có giá trị nghiên cứu hơn mới đúng chứ!

Ánh mắt đầy tò mò, Tần Khanh lên tiếng hỏi Tiêu Tự Trần: “Sao vậy? Lúc trước anh còn muốn gặp hãn mà?”

“Ừ! Mọi thông tin của hãn tôi biết hết rồi!”, Tiêu Tự Trần nhếch môi, tai anh cũng bớt đỏ nhiều.

Tần Khanh cup mắt, không thể phủ nhận năng lực chuyển đề tài của Tiêu Tự Trần ở hàng thượng thừa, bỏ xa cô và Triệu Quang Hi cả cây số.

Hiếm khi tâm tình anh cực kỳ tốt, chủ động nói chuyện nên cô phải lợi dụng cơ hội hỏi cho rõ: “Tại sao Đinh Dương giết chết chú ruột của mình?”

Ánh mắt thâm trầm, Tiêu Tự Trần liếc xuống chiếc vòng đeo tay tinh xảo, trầm giọng: “Tôi đã nói khi còn bé hung thủ đã trải qua quá trình bị xâm hại.”

Triệu Quang Hi hỏi lại với vẻ đầy nghi hoặc: “Ý đại thần là Đinh Dương đã bị người chú này cưỡng hiếp sao?”

“Đúng!”

Tần Khanh nheo mắt, nếu như tuổi thơ ấu của Đinh Dương đã từng bị chú ruột xâm hại vậy thì cũng dễ lý giải chuyện hãn điên cuồng giết người, thậm chí còn phân thân nạn nhân khi còn sống.

“Nhưng tại sao cha mẹ Đinh Dương không báo cảnh sát?” Tần Khanh nhíu mày hỏi.

“Nếu như em trai đi cưỡng bức con trai của mình, người đó có báo cảnh sát không?”, Tiêu Tự Trần nhìn sang Tần Khanh, ánh mắt như nhìn thấu Tần Khanh.

Tần Khanh cúi đầu suy nghĩ, Triệu Quang Hi ở phía trước lắc lắc đầu: “Tuyệt đối không, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Hơn nữa nếu công khai vụ này cũng gây tổn thương cho con của họ.”

Tần Khanh không đồng ý: “Tôi nghĩ tôi sẽ báo cảnh sát ...”

Còn chưa dứt lời Tiêu Tự Trần đã cười lớn ngắt lời cô: “Cô báo cảnh sát là vì cô chưa từng làm mẹ, cũng chưa bao giờ là chị. Chưa từng trải qua cảm giác là mẹ, cô nói mình sẽ báo cảnh sát là chuyện dĩ nhiên thôi.”

Tần Khanh tiếp tục cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc. Tiêu Tự Trần nói cũng đúng, cô chưa từng trải qua cảm giác này, đứng ở phương diện của cô chuyện phát sinh ngày hôm nay, cô nhất định sẽ báo cảnh sát ... điều này không thể nghi ngờ ... thế nhưng ...

“Anh chưa vào căn nhà bán đậu hũ đã biết Đinh Dương núp ở trong đó rồi sao?”

Triệu Quang Hi cũng hiểu kỳ, anh ta nhìn Tiêu Tự Trần qua kính chiếu hậu. Tiêu Tự Trần nhún vai, ánh mắt đầy ngạc nhiên trả lời Tần Khanh: “Làm sao biết được. Nhưng thật ra tôi đã chú ý đến chiếc vai trong sân, quan sát thi thể tôi liền đoán được chắc chắn hung thủ vẫn chưa chạy.”

“Do máu trên tử thi còn nóng sao?”

“Đúng, nhưng chỉ là một phần. Kể đến là do đầu tử thi bị một dao chặt đứt, trên nền đất rất nhiều máu. Nhìn phương hướng thi thể ngã xuống có

thể nhận thấy tên Đinh Dương ra tay phía trước mặt nạn nhân. Như vậy máu ở động mạch chủ khả năng sẽ bắn thẳng lên người hấn.”

Tiêu Tự Trần gõ gõ tay trên đầu gối: “Vì vậy hung thủ rất dễ bị phát hiện, một khi chạy khỏi căn nhà đó chắc chắn sẽ gây sự chú ý cho người đi đường.”

Một câu dường như lý giải hết mọi chuyện, nhưng Tần Khanh vẫn còn một chỗ nghĩ chưa thông, cô cau mày nhìn Tiêu Tự Trần. Người đàn ông ấy biết cô vẫn còn thắc mắc nên bật ra một từ đáng giá ngàn vàng: “Nói!”

“Tại sao nhiều năm như vậy hấn không đi sát hại chú của mình, tại sao bây giờ mới ra tay?”

Tiêu Tự Trần nhếch miệng: “Vấn đề này giải thích rất đơn giản. Rất nhiều hung thủ nảy sinh ý định giết người trong thoáng chốc; có người chỉ vì nghe thấy tiếng còi đêm, có người thì do nhìn thấy mảnh thủy tinh bị vỡ tan thành nhiều mảnh, khiến họ chỉ muốn đi giết người.”

Tần Khanh nghĩ Tiêu Tự Trần đã nói xong, không ngờ anh nói tiếp: “Tuy nhiên từ đầu Đinh Dương không có ý định giết người, hấn giết người chỉ là do cảm xúc nhất thời.”

“Tại sao? Cuối cùng hấn vẫn giết chết nạn nhân.”

“Lúc rời khỏi thành phố Kỳ, Đinh Dương đã lấy đi toàn bộ tiền bạc và sổ tiết kiệm. Hấn dự tính sẽ bỏ đi để vụ này lắng xuống. Khi hấn đến nhà nạn nhân hấn cũng không mang theo hung khí, dao cũng là dụng cụ từ trong căn nhà bán đậu hũ đó.”

“Điểm quan trọng nhất là ...”, nơi đáy mắt Tiêu Tự Trần chợt lóe sáng, “Một người ăn mặc chỉnh tề được lĩnh hội một nền giáo dục cao giống như tôi lại đi để máu người chết dính bắn lên cơ thể mình.”

Tần Khanh thấy anh nói cũng có lý, nhưng ... anh đang khen hung thủ hay khen chính mình vậy.

Quả nhiên, khi Tần Khanh ngẩng đầu cũng bắt gặp ánh mắt đầy kinh ngạc của Triệu Quang Hi. Cô mím môi cười cười, nhưng hôm nay không hiểu sao Tiêu Tự Trần đột nhiên ‘nhiều lời’, hoàn toàn không cho hai người bọn họ có thời gian hít thở, anh nhìn về xa xăm nói tiếp: “Nếu như cô là Đinh Dương, cô sẽ giết lão Đinh như thế nào?”

Giết như thế nào sao?

Cô không phải Đinh Dương, không có trải qua chuyện khủng khiếp như hắn, không ở trong lập trường của hắn ... trường hợp này hơi khó nghĩ.

“Nạn nhân chết quá dễ dàng”, Tiêu Tự Trần thở dài, “Nếu như là tôi, tôi đánh ngất hắn trước, sau đó treo ngược lên cành cây.”

“Thắt cổ?”

“Có thể cho là như vậy!”

“Tại sao?”

“Thứ nhất, thắt cổ là quá trình hết sức thống khổ, mất mười phút mới hoàn toàn tắt thở. Thứ hai, trước khi chết nhất định nạn nhân sẽ giãy dụa, như vậy quần sẽ tụt xuống, dáng vẻ khi chết rất khó coi. Thứ ba, sau khi chết máu huyết dồn xuống phía dưới, ‘tiểu đê’ của hắn sẽ cương lên.”

Tiêu Tự Trần cười gằn thành tiếng, lông mày nhướng cao: “Nơi nào phạm sai lầm, nơi đó phải gánh chịu hậu quả.”

Lời vừa dứt, Triệu Quang Hi ở ghế lái run bật một cái . . .

Từ nay về sau tốt nhất đừng đụng đến Tiêu đại thần.

Chiêu này của anh quả thực ... Quá độc!!!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Đau Đầu

Tần Khanh liếc nhìn Tiêu Tự Trần ngồi bên cạnh không chút biểu cảm, người đàn ông nhếch miệng cong đến mức có thể treo vào đó một can dầu. Loại đề tài ác độc như thế này cô quyết định không nói tiếp, quay đầu ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cái gì mà nơi nào đắc tội nơi đó buộc phải lộ ra ánh sáng, những người có tư tưởng như vậy không nên đụng vào, cô cũng không muốn thời điểm chết đi cô ngay cả manh áo rách cũng không có hoặc lỡ miệng cãi lại thì không biết bị nhét thứ quý gì vào miệng nữa.

Đề tài cuối cùng chính là bữa cơm của người đàn ông ấy, hưởng thụ bốn món mặn một món canh.

Sau khi ăn xong, Tiêu Tự Trần theo thường lệ vận động một chút sau đó về phòng ngủ bù giấc trưa. Tần Khanh cứ nghĩ anh sẽ không nói gì nữa, ai ngờ đến trước cửa phòng anh ngừng bước, mím môi chậm rãi quay đầu lại ...

Tần Khanh lau tay vào tạp dề nhìn sang anh, hỏi: “Giáo sư Tiêu còn có chuyện gì sao?”

Tiêu Tự Trần rõ ràng muốn nói gì đó lại thôi, chậm rãi lắc đầu, rồi lại ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

Tần Khanh cảm thấy ngay lúc này đây ý tứ rất sâu xa!

Nhưng đến cuối cùng anh chỉ liếc nhìn cô một cái rồi quay gót cất bước vào phòng ngủ.

Tần Khanh xoa xoa trán: Là ý gì đây? Không hiểu nổi!!!

Cô ngẩng đầu nhìn lên chiếc đồng hồ cổ. Bốn giờ đúng! Cục cảnh sát thành phố vẫn còn làm việc, Tề Lục khả năng vẫn chưa về.

Ngẫm nghĩ một chút, cô tháo tạp dề, rồi nhẹ nhàng rời khỏi nhà Tiêu Tự Trần lái xe đến Cục cảnh sát thành phố.

Cô vẫn muốn biết rốt cục tại sao Đinh Dương lại giết chết lão Đinh bán đậu hũ. Tại sao Đinh Dương cường hiếp nhiều bé trai như vậy? Tại sao một năm trước hắn lại đi từ bỏ công việc tốt để thực hiện hành vi đồi bại này?

Mặc dù Tiêu Tự Trần phân tích quá mức chính xác, không phải cô không tin nhưng cô muốn chứng thực vấn đề này.

Khi đến cục cảnh sát, tên Đinh Dương đã được thẩm vấn xong, đang gặp mặt cha mẹ của hắn, nhiệm vụ canh giữ hắn là Triệu Quang Hi.

Trông thấy Tần Khanh, theo bản năng Triệu Quang Hi nhìn về phía sau lưng cô, hành lang trống huơ trống hoác, ngữ khí có chút thất vọng: “Đại thần không đến sao?”

“Không!”, Tần Khanh khẽ mỉm cười, tự nhiên trả lời: “Anh ấy ở nhà ngủ rồi!”

Người trông coi cùng Triệu Quang Hi là cảnh viên Dương Chiêu nghe vậy liền tò mò nhìn sang, đánh giá Tần Khanh một chút, sau đó thu hồi tầm mắt.

Là quan hệ gì đây, ngay cả ở nhà ngủ cũng biết, ... Nhưng chỗ này đâu đến lượt anh ta nhiều lời, nên câm miệng thì hơn.

Triệu Quang Hi đã quá quen nên hỏi tiếp: “Pháp y Tần sao qua đây? Mấy chuyện linh tinh kể tiếp cũng không cần phải phiền cô nữa đâu!”

Tần Khanh gật đầu, nhìn qua tấm kính dày chống đạn ba mẹ Đinh Dương viền mắt ươn ướt, chậm rãi nói: “Tôi qua coi tình hình Đinh Dương thế nào.”

Nói đến Đinh Dương, Triệu Quang Hi như hít phải thuốc lắc, đem chuyện thăm vấn hẳn kể thật tường tận, khiến Dương Chiêu ngồi bên cạnh muốn can cũng không can được.

Chuyện kết quả thăm vấn làm sao có thể tùy tiện nói ra chứ!

Câu chuyện của Đinh Dương xác thực không khác biệt lắm với suy đoán của Tiêu Tự Trần.

Gia cảnh Đinh Dương tương đối giàu có. Gia đình hẳn có ba căn nhà, theo di chúc, khi ông bà của hẳn chết, thì một căn sẽ cho Đinh Chí Thành, cũng chính là chú ruột của Đinh Dương, còn hai căn còn lại để lại cho Đinh Chí Bằng lo hương hỏa và cho cháu đích tôn Đinh Dương.

Năm Đinh Dương lên sáu, ông nội hẳn lên cơn đột quỵ, đột ngột qua đời, một năm sau bà nội cũng ra đi, di sản phân chia theo di chúc. Đinh Dương còn nhỏ nhưng lại sở hữu bất động sản, trong chốc lát biến thành cậu chủ nhỏ giàu nhất trấn. Đinh Chí Thành cho rằng không công bằng, trong một đêm rượu say, đem Đinh Dương khi ấy lên bảy mang ra ngoài thành cưỡng hiếp.

Phải mất hơn một ngày trời Đinh Chí Bằng mới tìm thấy Đinh Dương nằm ở đó thân đầy máu không một mảnh vải. Mấy ngày trời Đinh Dương không hé răng nói một lời, đập phá đồ vật trong nhà, một ngày tắm rửa ít nhất ba lần, hận không thể kì sạch mọi vết bẩn.

Cuối cùng đến một ngày Đinh Dương vô tình nhìn thấy bức ảnh người chú ruột. Hắn cầm dao đâm điên loạn lên tấm ảnh đó. Phát hiện bất thường, người nhà đưa Đinh Dương đi trị liệu tâm lý, sau cùng mẹ của Đinh Dương cũng biết rõ ngọn ngành.

Khi bà biết chân tướng sự việc, ngay lập tức bà cầm dao xông đến nhà Đinh Chí Thanh, tức giận xem giết chết người chú này. Sau khi tinh táo, bà nằng nặc đòi báo cảnh sát. Đinh Chí Bằng tuy xót con nhưng dù gì cũng là anh em, nên nhẫn nhịn đau đớn, ra sức thuyết phục mẹ của Đinh Dương đừng nên để chuyện xấu truyền ra ngoài. Nếu như báo cảnh sát, sau này Đinh Dương trưởng thành cũng không có lợi. Mẹ Đinh Dương bất đắc dĩ phải đáp ứng chôn giấu mọi chuyện, bà mua một căn nhà sau đó chuyển về thành phố Kỳ sinh sống.

Từ đó về sau Đinh Dương cũng không có biểu hiện bất thường, chỉ là thời gian học đại học hăm cũng không có bạn gái, sau khi tốt nghiệp thì tìm được một công việc tốt. Một năm trước vì bị kiện cưỡng hiếp bé trai nên chịu hai năm tù giam. Sau khi ngồi tù do cải tạo tốt nên được giảm án, giữa tháng năm năm nay vừa được thả thì phát sinh vụ án này.

Tần Khanh nhìn hai người già ngồi cách đó không xa, bọn họ nước mắt giàn giụa, gào khóc. Nào là xin lỗi, nào là chỉ trích tại sao con bọn họ lại làm như thế, rồi thở dài bất lực vì họ chẳng thể làm được gì.

Cô xoay người rời đi ... trách ai bây giờ?

Tiêu Tự Trần nói đúng, nếu như cô là Đinh Chí Bằng, có lẽ cô cũng sẽ tha thứ cho em trai của mình rồi mang theo vợ con bỏ nhà ra đi. Đứng dưới góc độ là mẹ của Đinh Dương sau khi hết cơn thịnh nộ, tinh táo lại cô cũng chọn giấu nhẹm chuyện này vì muốn bảo vệ đứa con của mình khỏi búa rìu dư luận ...

Bọn họ đều không sai, chuyện của Đinh Dương cũng rất đáng thương nhưng hẳn không nên dùng phương thức này phóng thích đau thương trong lòng, không nên đem nỗi đau của mình ném lên trên người khác.

Cô nghĩ đây là nguyên nhân chính khiến hẳn giết chết bé trai rồi mới tiến hành cưỡng hiếp. Hẳn muốn mọi người cũng phải gặp cảnh ngộ như hẳn nhưng lại sợ đối diện với ánh mắt vô tội của đứa trẻ, nên hẳn mới lựa chọn vào tù đày sau. Rồi sau đó hẳn lại mặc quần áo chỉnh tề cho nạn nhân, mặc dù năm ấy hẳn không có mảnh vải che thân.

Không thể phủ nhận đau đó trong con người Đinh Dương vẫn tồn tại bản tính lương thiện, nhưng khi giết người hẳn không thể khống chế được cái ác trong con người của mình nên đã gây ra chuyện xấu.

Tần Khanh thở dài một hơi, Tiêu Tự Trần đúng là không cần đến bởi vì suy luận của anh không sai tí nào, anh đã nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến Tiêu Tự Trần, Tần Khanh theo thói quen lại giơ tay nhìn đồng hồ. Gần năm giờ rồi, người đàn ông đó gần bốn giờ mới ăn trưa, không biết cơm tối ăn uống như thế nào. Sẽ ăn trễ hơn một chút hay là bỏ bữa luôn ... nhưng chuyện không ăn sẽ không bao giờ xảy ra trên người Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh mím chặt môi, cuối cùng nở nụ cười bất đắc dĩ. Cái tên Tiêu Tự Trần này thật khiến người ta đau đầu.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Bài Ăn Năn

Trong lúc đang suy tư, có một người phía đối diện vội vội vàng vàng đi đến, Tần Khanh chưa kịp ngẩng đầu, vai đã bị va mạnh một cái. Cô rên một tiếng, ôm đầu vai quay đầu nhìn người vừa đụng phải.

Người kia cũng đứng vững lại, sau đó quay sang Tần Khanh: “Pháp y Tần, cô không sao chứ?”

... Phí lời, có sao thì bây giờ còn có thể đứng đó nói chuyện với cậu được à?

Tần Khanh vô thức nhớ lại câu Tiêu Tự Trần nói với Triệu Quang Hi hôm nay. Cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt, không lên tiếng. Người đàn ông đó lại lo lắng hỏi thêm câu nữa: “Pháp y Tần, có cần đến bệnh viện kiểm tra không? Vừa rồi em hưng phấn quá, không chú ý.”

Tần Khanh nghe đến đây mới ý thức lại, thả cánh tay đang ôm vai, lắc đầu mỉm cười nói: “Không sao! Không chuyện gì đâu.”

Lúc này cô mới nhìn rõ, chính là người tốt nghiệp cùng lúc với Chu Hội, lần trước trong cuộc họp chính cậu ta đặt câu hỏi ‘Vì sao Tiêu Tự Trần lại về nước’.

Nhớ không lầm hình như cậu ta cũng là trinh sát hình sự, tên Cảnh Diệc.

“Cảnh Diệc?”, Tần Khanh khẽ mỉm cười, lập tức hiểu ý nhìn về cửa phòng giám định: “Tìm Chu Hội sao?”

“Pháp y Tần biết em sao?”, Cảnh Diệc gãi gãi đầu: “Tìm Chu Hội có chút việc ạ!”

Tần Khanh nghe Chu Tử Ngôn kể Cảnh Diệc hỏi còn đi học cũng theo đuổi Chu Hội nhưng Chu Hội không nhận lời, vì vậy ngay cả công việc cũng xin vào công tác cùng một chỗ.

Tần Khanh ‘À!’ một tiếng: “Nhưng mà hình như tan ca rồi?!”

Cảnh Diệc vỗ đầu một cái: “Pháp Y Tần em đi trước đây!”

Cậu ta nắm chặt điện thoại cười cười nói: “Hôm nay em xin lỗi! Vừa rồi cứ mãi mê đọc bài viết mới nhất trên blog của Tiêu đại thần, nên vội vàng đi tìm Chu Hội, không nhìn thấy chị!”

“Thực sự là xin lỗi chị!” Cảnh Diệc cúi đầu mấy lần, khi cậu ta vừa chuẩn bị rời đi Tần Khanh lên tiếng hỏi: “Cậu nói là Tiêu Tự Trần sao?”

“Vâng!”

“Blog của anh ấy tên gì?”

“Hả? Dạ để em xem!” ... “Tên là ‘Tôi chính là Tiêu Tự Trần’, còn có ký hiệu chứng thực đăng sau.”

Tần Khanh lẩm nhẩm ghi nhớ sáu chữ ấy, sau đó khoát khoát tay: “Cậu đi nhanh đi. Chu Hội hay tan ca sớm, không đi là không kịp!”

Cảnh Diệc đỏ mặt quay đi.

Tần Khanh về nhà mở laptop của mình lên, đăng nhập blog. Lâu lắm rồi không đăng nhập, may là còn nhớ mật mã.

Cô suy nghĩ về cái tên blog của tên Tiêu Tự Trần. Tại sao anh lại lấy tên là ‘Tôi chính là Tiêu Tự Trần’? Thật ra chỉ cần viết ‘Tiêu Tự Trần’ hoặc

‘Tôi là Tiêu Tự Trần’ là được rồi!

Cô thậm chí còn thử đổi nick name blog của mình thành ‘Tôi là Tiêu Tự Trần’ hoặc ‘Tôi chính là Tiêu Tự Trần’ coi xem có ai dùng hai nick này không?

Nick name ‘Tiêu Tự Trần’ đã có người dùng. Cô đổi thành ‘ Tôi là Tiêu Tự Trần’, nick này báo đã được sửa thành công.

Tần Khanh càng bực mình, rõ ràng tên đàn ông đó có thể dùng chữ ‘Tôi là Tiêu Tự Trần’, vậy mà thêm chữ ‘chính’ làm gì không biết?

Tôi là Tiêu Tự Trần?!

Tôi chính là Tiêu Tự Trần?!

Nhấn mạnh ý khẳng định sao?!?

Dựa theo tính cách của anh ... khả năng này có thể xảy ra!

Tần Khanh mở trang chủ blog của Tiêu Tự Trần. Chỉ có màu trắng, avatar là một màu đen. Phần thông tin rất đơn giản, chỉ có bảy chữ ...Giáo sư tâm lý học tội phạm!

Tần Khanh dời mắt xuống phía dưới. Anh chỉ theo dõi hai mươi người, nhưng lượng người follow anh thì lên đến tám chữ số.

Blog của anh như cô dự đoán, cũng không nhiều chỉ khoảng chục bài.

Bài viết mới nhất là lúc 16h24’ hôm nay, tiêu đề ngắn gọn Thiên Lô bảo mau ăn năn!

Tần Khanh cố nén cười, mở ra toàn bài viết.

0605, mưa lớn, tâm trạng cực kém.

Do người phán đoán sai lầm khiến trợ lý Tần suýt bị thương. Tuy không việc gì nhưng bản thân cực kỳ áy náy. Bữa trưa chỉ ăn uống đơn giản để không gây khó khăn cho cô ấy.

Nhưng sao vẫn cảm giác vẫn chưa được. Suy nghĩ khiến giấc ngủ trưa bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Do vậy, ngay tại đây tuyên bố hối lỗi: Từ nay về sau sẽ cố gắng rèn luyện cô ấy tốt hơn. Thêm vào đó cố gắng phân tích vấn đề một cách cẩn thận, bảo vệ trợ lý Tần thật tốt.

P/s: Không nghĩ được tiêu đề khác nhưng xác thực rất ân hận nên đặt tạm ‘Bà ăn năn’!

Tần Khanh đem con chuột rê xuống phần bình luận phía dưới, cô đọc lướt các comment. An ủi có, công kích trợ lý Tần có, lợi dụng quảng cáo cũng có.

Tuy nhiên có một bình luận khiến Tần Khanh chấn động ...

Trợ lý Tần là nữ sao???

Phía dưới có người trả lời ngay: Thứ nhất, quả thật chính là nữ. Thứ hai, đại thần đã từng nói qua trên blog.

Tần Khanh đóng ngay bài viết này lại, căn cứ câu trả lời, đi tìm kiếm bài viết khác trên blog Tiêu Tự Trần.

“0602, Tâm trạng tốt hơn. Trợ lý thứ hai, nữ trợ lý đầu tiên.”

Phía dưới đăng kèm tấm hình lung linh ánh sáng.

Tần Khanh nhớ ngày đầu tiên cô nhận chức trợ lý ... chắc đây là tấm ảnh anh chụp lúc cô đang nấu cơm. May mà trong hình không nhìn thấy cô, nếu không thì đám fan nữ sẽ đổ kị chết mất!

Phía dưới nữa là những bài viết về vấn đề học thuật, xen lẫn là các bài viết về việc cân đối dinh dưỡng.

Cô biết Tiêu Tự Trần luôn chú trọng đến sức khỏe, vì vậy cũng không chú ý thêm mà chuyển đến xem qua mấy người bạn chung. Sau đó cô đóng trang web, ngồi tựa vào thành ghế.

Kỳ thực lúc đọc tiêu đề ‘Bài ăn năn’ cô rất buồn cười. Bài viết trong blog của anh vừa nề nếp vừa nho nhã, viết theo tâm trạng mà cũng phải cẩn thận như vậy.

Nhưng nhìn đến câu cuối cùng, trong lòng cô dấy lên một cảm giác không thể diễn tả.

Cô nhớ đến trợ lý Tait mà Ty Lạc có nói qua. Như vậy khi viết bài này có phải anh cũng đang nghĩ đến Tait?

Trong lòng anh chắc cũng đang lo sợ cô cũng sẽ gặp tình trạng tương tự???

Tần Khanh thở dài một hơi. Trong lòng mỗi người luôn có những điểm yếu. Tiêu Tự Trần là một người rất cẩn cảm. Cô nhớ đến lúc chiều, trước khi rời khỏi nhà anh, anh muốn nói gì đó lại thôi chắc cũng là chuyện liên quan đến bài viết blog này.

Anh dĩ nhiên không thể hạ mình xin lỗi cô. Do dự nửa ngày trời, cuối cùng lựa chọn vào phòng ngủ, yên tĩnh đăng quyết tâm của mình lên blog.

Cái tên đàn ông kiêu ngạo này ...

Tần Khanh gửi tin nhắn

Trợ lý Tần của anh không trách anh ... Ngón tay trên bàn phím dừng một chút, sau đó viết thêm ... Sau này kể chuyện cười cho cô ấy nhiều hơn một

chút là được!

Tần Khanh vừa thu tay về, blog báo ‘Ting’ một tiếng, Là tin nhắn của Tiêu TỰ TRẦN.

Chưa ngủ sao? Lại còn đang online?

Xin chào! Tôi mới là Tiêu TỰ TRẦN. Lấy trộm tên người khác chẳng có gì mới mẻ. Có điều bạn lại thành công khiến tôi trả lời tin nhắn của bạn. Hơn nữa, kể chuyện cười thì tôi không đồng ý. Trợ lý của tôi ngay cả truyện cười cũng coi là một đề tài đáng để nghiên cứu.

Tần Khanh đọc lại lần nữa, bây giờ mới nhớ ra vừa rồi cô đổi nick còn chưa sửa lại ... vì vậy ...

Nick name hiện tại chính là ‘Tôi là Tiêu TỰ TRẦN’.

Nhưng người đàn ông đó sẽ không nổi giận vì tin nhắn của cô chứ?

Tần Khanh nheo mắt, vậy câu cuối cùng của anh là đang chê bai cô không hiểu chuyện cười anh kể hay khen cô có tư duy tương đối đặc biệt vậy?

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Tôi Có Thể Hôn Cô Không

Tần Khanh nhìn mấy dòng chữ trên màn hình, chần chừ một lúc, cuối cùng quyết định đóng khung chat. Nếu tiếp tục khả năng Tần Khanh sẽ bị lòi đơôi. Sau khi logout, Tần Khanh cũng chẳng đổi nick, nick ‘Tôi là Tiêu Tự Trần’ này không tệ chút nào.

Cô tắm rửa sạch sẽ, nghĩ thực đơn cho ngày hôm sau. Loay hoay một hồi đã gần đến chín rưỡi, cô nhanh chóng đứng dậy về phòng ngủ. Cô càng ngày càng theo đúng lịch sinh hoạt của Tiêu Tự Trần rồi.

***

Chưa đến sáu giờ sáng, ánh mặt trời bị tấm màn ngăn cách ngoài khung cửa sổ, chỉ để lại một mảng đen yên tĩnh bên trong. Tần Khanh đắm mình ngủ say trên chiếc giường mềm mại.

Tiêu Tự Trần thức sớm hơn thường lệ. Năm giờ rưỡi, anh tắt chuông đồng hồ báo thức, nằm yên đó mở mắt nhìn mông lung hai phút để định thần, sau đó nhanh chóng rời giường đánh răng rửa mặt, thay bộ đồ thể thao, đẩy cửa ra ngoài.

Anh mím mím môi, cơn buồn ngủ đã sớm bay mất dạng, gõ cửa nhà Tần Khanh _ _ _

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiêu Tự Trần thả tay xuống, đứng nghiêm trang trước cửa, ánh mắt đắm chiêu nhìn lên dãy số mật mã.

Anh đứng một phút, sau đó nhếch mép, đưa tay chạm lên về mấy con số mật mã. Anh ghi đến lần đầu tiên trông thấy Tần Khanh đứng ở cửa ...

Qua mấy giây, tay anh chuyển động trên mấy con số. Anh nhớ lại động tác chuyển động của tay cô lúc mở cửa. Người phụ nữ này chẳng có tí phòng bị nào. Tiêu Tụ Trần ấn bốn số cuối ... Tiếng cạch vang lên một cái, cánh cửa bật mở. Anh đứng yên tại chỗ nghĩ về bốn số cuối cùng ... 0304, có vẻ giống ngày tháng, không lẽ cô lấy ngày sinh làm mật mã?

Ừ ... coi như chuyện này cũng hợp ý anh!

Tiêu Tụ Trần bước chân vào nhà Tần Khanh. Rèm cửa phòng khách kéo chặt, gian phòng rất tối, tuy nhiên bố trí căn hộ này như đúc nhà của anh nên quen đường anh đi thẳng một mạch đến cửa sổ sát đất, duỗi tay mở toang rèm cửa, gian phòng ngay lập tức tràn ngập ánh mặt trời.

Ánh mặt trời quá chói mắt, Tiêu Tụ Trần theo bản năng nheo mắt. lát sau anh xoay người nhìn bốn phía căn hộ của Tần Khanh, cuối cùng ánh mắt dừng nên cánh cửa phòng ngủ.

Tần Khanh vẫn đang đắm chìm trong cơn mộng. Trong giấc mơ, cô đang trò chuyện với Đinh Dương năm lên bảy tuổi. Bỗng nhiên tiếng chuông báo thức ở đầu giường vang lên liên hồi, cô bừng tỉnh giấc. Từ từ mở mắt, vươn vai vặn mình đầy lười nhác ... sau đó ...

Dĩ nhiên nhìn thấy một thân người nhẹ nhàng khoan khoái ... Tiêu Tụ Trần!!!

Tần Khanh cho rằng mình vẫn chưa tỉnh ngủ. Tiêu Tụ Trần chỉ là mơ, anh ấy cũng đến trò chuyện với Đinh Dương. Cô suy nghĩ một chút, sau đó nhắm mắt lại, muốn tiếp tục cơn mộng. Không ngờ mắt chưa kịp khép, người đàn ông ấy đột nhiên lên tiếng: “Rời giường! Có nhiệm vụ!”

Tần Khanh dụi dụi mắt, phát hiện ánh mắt sắc bén của anh quét toàn thân cô, sau đó mặt không chút biểu cảm rời khỏi phòng ngủ.

Cô chống khuỷu tay lên giường nâng nửa người lên ... cho dù là mộng thì lúc này Tần Khanh cũng đã tỉnh, rốt cục cô cũng đoán được câu chuyện ... Người đàn ông kia, sáng sớm, chưa đến sáu giờ, bẻ mã khóa, mở cửa xông vào phòng ngủ đứng trước giường cô, nhìn cô từ đầu đến chân ... rồi ... rồi sau đó xoay người rời đi.

Tần Khanh hít sâu một hơi, trong lòng tỉnh táo lại đôi chút, vừa vén chăn định đứng lên thay quần áo, nhưng chân vừa chạm đất, tiếng bước chân của Tiêu Tự Trần đến gần ...

“Không được vào!”

“Nhớ mặc đồ thể thao!”

Âm thanh hai người vang lên cùng một lúc, tuy nhiên Tiêu Tự Trần nhanh hơn một bước, vừa nói vừa đẩy cửa bước vào.

Tần Khanh lúng túng nhìn Tiêu Tự Trần, tuy cô ăn mặc có quy củ, áo ngủ dạng hoàng, chỉ lộ vai và đôi chân thon nhỏ, nhưng bên trong cô không mặc nội y ... vậy thì cũng coi như không!

Cô hơi gập người, không mặc áo lót đương nhiên sẽ thấy rõ. Lúc cô ngẩng đầu lên thì Tiêu Tự Trần vốn dĩ phải đang ở bên ngoài, thì cư nhiên lại ở đây, ánh mắt rơi trên đầu vai cô.

Tần Khanh nhớ đến câu nói ‘Sáng sớm đàn ông hết thấy đều biến thành cầm thú’ ... nhưng cô nhanh chóng gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Cái tên đàn ông đáng ghét này không phải là dạng người không khống chế nổi hormone, anh ấy nhất định sẽ không có những cử chỉ cầm thú.

Đúng là Tiêu Tụ Trần không có hành động cầm thú gì, có điều anh thật sự là đã ‘Giương nòng’. Ý thức được sự biến hóa, anh nhú mày cúi đầu nhìn xuống phía dưới quần kiểm tra, dường như không thể tin được chuyện này lại có thể xảy ra với anh. Anh lướt nhìn bờ vai ngọc ngà của Tần Khanh, trầm giọng cất lời: “Mặc quần áo thể thao, mười phút nữa qua nhà tôi.”

Tần Khanh nhanh chóng gật đầu, một tay che ngực hi vọng chống đỡ được cảnh xuân, trong đầu thầm nghĩ, cuối cùng tên Tiêu Tụ Trần cũng nói câu này ... Đi mau đi!!!

Sau khi Tiêu Tụ Trần rời đi, Tần Khanh thở ra một hơi thật dài.

Trước đây, cô luôn cảm giác làm trợ lý Tiêu Tụ Trần như là bảo mẫu, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy giống như hiệp khách lưu lạc chốn giang hồ, mỗi ngày đều như lên núi đao xuống chảo dầu, sợ ý một chút là chết liền.

Tần Khanh ngồi suy nghĩ rất lâu, hơn mười phút mới miễn cưỡng xuống giường. Cô không hiểu tại sao Tiêu Tụ Trần lại muốn cô mặc đồ thể thao, lục tung tủ quần áo tìm bộ đồ thể thao màu xám. Sau đó nhanh chân đi tắm, cột cao tóc rồi qua nhà Tiêu Tụ Trần.

Khi bước vào cửa, Tiêu Tụ Trần đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, lông mày nhíu chặt, giống như có vấn đề gì đó rất khó chưa tìm ra được cách giải quyết. Tần Khanh tiến tới, ngồi xuống bên cạnh anh, nhẹ giọng hỏi: “Giáo sư Tiêu? Tôi xong rồi!”

Ánh mắt Tiêu Tụ Trần từ từ dời sang phía Tần Khanh, lông mày nhíu chặt hơn, đôi mắt ánh lên tia sáng khó lý giải.

Tần Khanh cảm thấy người đàn ông kia hình như muốn tìm kiếm gì đó trên gương mặt cô. Cô im lặng. Một phút sau, Tiêu Tụ Trần đột nhiên phát biểu câu khiến Tần Khanh há hốc mồm kinh ngạc _ _ _

“Tôi hôn cô được không?”

Tiêu Tự Trần vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Đang ... mộng du à???

Người đàn ông kia chẳng thèm để ý đến suy nghĩ của Tần Khanh, sau đó giải thích thêm: “Chỉ một chút thôi!”

Cô cảm giác tầm mắt anh di chuyển trên nửa trái khuôn mặt cô, sau đó anh cong môi: “Bên trái cũng được!”

Vừa dứt lời thân người Tiêu Tự Trần nghiêng về phía trước.

Tần Khanh sợ đến khiếp đảm, cô không nghĩ đến tên đàn ông này đùa thành thật, trong lúc nhất thời không tìm được lời nào phản bác đành dùng hành động thực tế biểu thị sự kháng cự.

Tiêu Tự Trần ngửa đầu nhìn Tần Khanh, giọng đầy nghi ngờ: “Sao vậy???”

“Tôi không đồng ý!” Tần Khanh từ chối thẳng thừng, “Giáo sư Tiêu, tôi là trợ lý của anh nhưng không phải là vật thí nghiệm của anh.”

Tiêu Tự Trần đứng dậy khỏi sofa, tư thế trở lại đúng tiêu chuẩn của Tiêu Tự Trần nhìn xuống Tần Khanh, đôi môi khẽ nhếch ... Tần Khanh chỉ cảm thấy tên này nhất định hôm nay bị sét đánh.

Anh dùng gương mặt cực kỳ ngây thơ vô tội chậm rãi nói: “Nhưng JJ (1) của tôi chỉ xảy ra phản ứng với một mình cô ... Vì thế tôi muốn thử một lần để coi có đúng là chỉ mình cô mới làm bộc phát hormone tôi cố gắng cầm cố lại bấy lâu nay hay không?”

(1) JJ: cậu nhỏ.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Chờ Tâm Trạng Cô Tốt Hơn

Bị sét đánh cũng không sợ bằng chính tai nghe thấy câu nói này của Tiêu Tự Trần!

Tần Khanh nhìn vào dáng người cao lớn của Tiêu Tự Trần, cô lui về sau một bước, còn chưa mở miệng đã trông thấy hàng mi đang nhú chặt của người đàn ông kia từ từ giãn ra, sau đó lạnh nhạt nói với cô: “Vậy khi nào cô cho tôi hôn?”

Tần Khanh nhú mày _ _ _

“Được rồi! Xem ra tâm trạng cô hôm nay không tốt lắm”, Tiêu Tự Trần lầm bầm, “Vậy để tôi chờ cô tâm trạng khá hơn cũng được!”

Vừa dứt lời, Tiêu Tự Trần nhanh chân bước ngang qua mặt cô, biểu hiện rất tự nhiên nửa điếm thẹn thùng cũng chẳng thấy. Trái lại trong lòng Tần Khanh lại sóng xô cuồn cuộn.

Ý của Tiêu Tự Trần là sau khi nhìn thấy cô sáng nay đã nảy sinh kích thích? Người đàn ông ấy không khống chế nổi hormone kiêu ngạo của mình nên muốn hạ gục cô?

Cô vô thức run bật lên một cái, may là cô không có thói quen ngủ nude, không thôi thì ... không biết sáng nay còn phát sinh ra chuyện gì nữa.

Thế nhưng ... Tần Khanh hoàn hồn nhìn về người đàn ông kia, hàng mi cong dài chớp chớp ... Ý của anh là duy chỉ mình cô anh mới mất khống

chế ư? Chỉ có phản ứng với một mình cô? Quả khiến cho một người phụ nữ vừa kích động ... lại vừa hoảng sợ.

Tiêu Tự Trần liếc nhìn người phụ nữ phía sau chậm chạp không chịu đi, anh quay đầu lại, chưa từ bỏ ý định nheo mắt nói: “Cô hồi hận rồi sao?”

“Dĩ nhiên không!”, Tần Khanh bước nhanh về hướng Tiêu Tự Trần, nói lảng chuyện khác: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Đương nhiên đi vận động một chút!”, Tiêu Tự Trần ôm cánh tay hất cằm, đánh giá Tần Khanh từ trên xuống: “Chẳng lẽ mặc đồ này đi làm sao?”

Chỉ có anh phân rõ việc công với việc tư thôi, có ối người đi làm mặc đồ thể thao kia. Nhưng mà ... anh không bắt cô luyện tập chứ? Thể chất của cô trước nay cực kỳ yếu, chạy 800m thôi mà giống như chết rồi á.

Tần Khanh giả ngu: “Anh muốn tập thể dục sao? Nhưng quanh đây không có công viên.”

Tiêu Tự Trần duỗi một ngón tay lắc lắc, nhếch miệng: “Tôi muốn sửa lại hai điểm sai của cô.”

Tần Khanh khép mắt cúi đầu: “Xin rửa tai lắng nghe!”

Người đàn ông kia cong môi hài lòng, nói tiếp: “Thứ nhất, không phải tôi muốn đi tập thể dục mà là tôi và cô cùng đi.”

Tần Khanh nháy mắt một cái ...

“Thứ hai, không phải chỉ có công viên mới có thể tập thể dục, vòng quay sân cơ xá cũng được rồi!”

Nói xong, Tiêu Tự Trần liếc nhìn Tần Khanh đang đứng bất động một chỗ, anh cười nhếch mép rồi nhấc chân ra ngoài.

Tần Khanh chết đứng tại chỗ, trong đầu hiện ra ‘Bài ăn năn’ trên blog của Tiêu Tụ Trần tối qua _ _ _

Từ nay về sau sẽ cố gắng rèn luyện cô ấy tốt hơn!

Từ nay về sau sẽ cố gắng rèn luyện cô ấy tốt hơn!

Từ nay về sau sẽ cố gắng rèn luyện cô ấy tốt hơn!

Tần Khanh hít sâu một hơi, nhắm mắt, tuân mệnh. Chỉ hy vọng đừng đụng phải mấy phương pháp huấn luyện ma quỷ nào nữa ... Cô ngẩng đầu nhìn lên thân ảnh cao lớn trước mắt. Trông anh cũng không giống tạng người thường xuyên vận động. Mỗi lần gặp anh, không phải đang cầm quyển sách thì chính là ôm điện thoại chơi game.

...

Một tiếng sau, Tiêu Tụ Trần sắc mặt như bình thường đi phía dưới lầu khu cư xá, theo sau là Tần Khanh đang ho khan liên hồi. Một tay che ngực, một tay vịn eo, ho muốn chết đi sống lại.

Nếu như không gặp Tiêu Tụ Trần, cô vĩnh viễn không thể tưởng tượng được cô có thể chạy vòng quanh khu cư xá này liên tục một tiếng đồng hồ, nhưng hậu quả của nó cũng không nhỏ, bây giờ một chữ nói cũng không ra hơi, mắt ngấn đầy nước.

Cô ngẫm nghĩ, nếu trước đây được gặp anh thì có lẽ giờ đây cô đã trở thành một cảnh sát hình sự. Cô quả thực đánh giá quá thấp Tiêu Tụ Trần. Anh chạy bên cạnh cô, từ đầu đến cuối hô hấp trầm ổn, sắc mặt bình thường, nửa điểm bất thường cũng không có.

Ánh nắng soi chiếu ... không gian thật yên tĩnh và thanh bình.

Tần Khanh khom người đi theo sau Tiêu Tự Trần, người đàn ông ấy một tay đút túi quần, tinh thần sảng khoái, bước đi thư thái. Đột nhiên trong lòng cô dâng lên một cảm giác ấm áp, tuy là lúc vừa chạy Tiêu Tự Trần cũng cười nhạo cặp chân ngắn của cô, nhưng cuối cùng cũng giảm tốc độ để cô đuổi kịp.

Hô hấp dần dần ổn định, tiếng ho khan cũng bớt, Tần Khanh đi nhanh hai bước đuổi theo Tiêu Tự Trần nghiêng đầu hỏi: “Ăn gì đây?”

Không khí buổi sớm mai mát lạnh kích thích yết hầu, khiến cô vừa dứt lời lại nổi lên một trận ho khan.

Tiêu Tự Trần liếc nhìn mái tóc đen nhánh của Tần Khanh, rồi lại nhíu mày nhìn cô, quay bước: “Đi quán nào ăn thôi!”

Tần Khanh nhìn về hướng Tiêu Tự Trần, suy nghĩ một chút. Sau khi bị anh ‘dẫn vật’ một hồi thì được thưởng một lần miễn làm bữa sáng nữa cơ đấy! Khóe miệng cong lên, Tần Khanh nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, giọng chân thành: “Cám ơn anh!”

Ngay lập tức, lỗ tai của Tiêu Tự Trần đang trắng chuyển sang đỏ ửng ... Tần Khanh cố nín cười nhìn Tiêu Tự Trần nghiêng đầu sang chỗ khác tránh khỏi tầm mắt của cô.

“Khỏi cần cảm ơn, tôi chỉ sợ cô làm không kịp!”

“Tôi biết!”

Tần Khanh liếc nhìn đồng hồ đeo tay, đúng bảy giờ, trong lòng cô tự dưng cảm thấy sung sướng kinh khủng!!!

Tên đàn ông này đúng là đang xấu hổ. Sáng nay nói muốn hôn cô tại sao không ngượng ngùng? Nói chờ cô tâm trạng tốt hơn rồi sẽ hôn, sao không đỏ mặt tía tai?

Cô đi theo sau lén lút quan sát. Hình như lần trước được chứng kiến hai tai anh đổ lụng là khi ở trong xe cô hỏi anh đói bụng đúng hay không; lần này là vì cô vạch trần anh quan tâm cô ... vậy lần sau sẽ là lúc nào đây?

Cô phát hiện cô bắt đầu ngóng trông bởi vì được chứng kiến cảnh tượng người đàn ông trầm ồ đổ tai vì thẹn thùng ... thật sự ... thật sự quá ... Đáng yêu!!!

Tiêu Tự Trần tìm được quán ăn rất sạch sẽ và trang nhã, hoàn toàn không giống mấy quán ăn sáng khác chật ních người, đâu đâu cũng vang tiếng la hét ‘cháo’, rồi ‘bánh bao’ đình tai nhức óc. Với một người mắc căn bệnh sạch sẽ như Tiêu Tự Trần, nhất định sẽ không bước vào quán ăn như thế.

Hôm nay anh ăn mì dưa cải, Tần Khanh gọi món mì vằn thắn ăn chung với trứng gà.

Tần Khanh ngồi đối diện anh. Hai người ngồi bàn ăn im lặng không nói tiếng nào. Quán này nấu quá ngon, tại sao từ trước đến giờ Tần Khanh không phát hiện ra quán này chứ! Cô dẫn đo suy nghĩ ... à do nó cách khu nhà cô khá xa.

Tiêu Tự Trần vừa ăn xong, thì bên ngoài rền vang tiếng pháo khiến anh hơi khó chịu. Tần Khanh cho miếng mì cuối cùng vào miệng, Tiêu Tự Trần mở miệng cô: “Bên ngoài khai trương sao?”

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn, tòa nhà bên cạnh khai trương một shop bán hoa ... trước cửa đông nghẹt người: “Chắc là vậy. Hôm nay ngày 6 tháng 6, ngày hôm nay khai trương rất may mắn!”

“Hôm nay ngày 6?” Tiêu Tự Trần thu hồi tầm mắt, nhìn lên đồng hồ đeo tay kiểm tra lại.

Tần Khanh gật đầu khẳng định: “Là ngày 6!”

Tiêu Tự Trần cúi đầu lấy điện thoại di động, ngón tay thon dài di chuyển trên màn hình, sau đó đặt điện thoại trước mặt Tần Khanh.

“Vào ngày 6 hàng tháng, nhớ chuyển cho cô Lục Hoành năm trăm ngàn”, Tiêu Tự Trần lại gõ gõ ngón tay: “Tài khoản ở đây, cô viết vào đi!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Ai Bảo Anh Xấu Xa!!!

Tần Khanh nhíu mày nhìn họ tên và số tài khoản trên màn hình di động

...

Lục Hoàn?!?

Rõ ràng là tên của phụ nữ, thông tin tài khoản cũng là BoA –Mỹ (1).
Hàng tháng đều có giao dịch ngoại tệ ... không lẽ là người yêu của Tiêu Tự Trần ở Mỹ???

(1) BoA: Bank Of America – là một ngân hàng đa quốc gia và công ty dịch vụ tài chính Mỹ có trụ sở tại Charlotte, North Carolina. Năm 2010, tạp chí Forbes liệt kê Bank of America là công ty lớn thứ ba thế giới.

Nhưng từ trước đến giờ cô chưa nghe nói anh có bạn gái ... tuy nhiên đâu phải cô không biết anh là người thế nào, nếu có bạn gái theo tính cách của anh mà nói anh cũng chẳng bao giờ kể cô nghe. Thế nhưng ... nếu Tiêu Tự Trần thật sự đã có bạn gái ở Mỹ ... vậy chuyện sáng nay thì anh quá sỗ sàng rồi.

Đồ đàn ông xấu xa!!! Đúng là đê tiện thật mà!!!

Trong đầu Tần Khanh nảy ra hàng ngàn vấn đề: Đang vui vẻ ở Mỹ lại về nước; về nước không lo tra án mà toàn sai khiến cô; bây giờ lại yêu cầu hàng tháng phải chuyển tiền cho bạn gái. Nhớ tới chuyện cầm quần lót cho anh, cô vẫn còn thấy khó xử.

Tần Khanh nhướn nhướn mi, thôi thì đã là trợ lý thì vẫn phải tiếp tục, cô bình thản cầm điện thoại của Tiêu Tự Trần, sau đó theo thói quen mò túi lấy điện thoại của mình, lúc này mới nhớ ra sáng nay chạy bộ với Tiêu Tự Trần không mang theo túi xách, đương nhiên điện thoại cũng không mang theo.

Cô ngẩng đầu nhìn, bắt gặp người phục vụ đứng cách đó không xa liền lên tiếng gọi, anh phục vụ chạy đến: “Xin hỏi cô cần gì?”

“Có thể cho tôi mượn giấy bút không?”, Tần Khanh mỉm cười nói.

“Được chứ!, cô chờ một lát!”, anh ta gật đầu rồi nhanh chóng rời đi.

Tiêu Tự Trần chờ cho nhân viên phục vụ đi xa, anh mới quay đầu nhìn Tần Khanh: “Cô có thể cầm điện thoại của tôi đến ngân hàng giải quyết công việc, tôi không để ý!”

“Nhưng tôi để ý!”

Âm lượng của Tần Khanh lúc này có hơi lớn, vừa dứt lời cô nhìn thấy ánh mắt của Tiêu Tự Trần có chút kinh ngạc.

Cô cúi đầu, hít sâu một hơi thầm oán trách bản thân không hiểu vì sao lại không kiểm soát như vậy, cô ngẩng đầu lên giải thích: “Điện thoại di động dù sao cũng là vật dụng cá nhân của giáo sư Tiêu, hơn nữa anh cũng phải dùng.”

Tiêu Tự Trần bán tín bán nghi nhưng cũng gật đầu, liếc nhìn Tần Khanh như nằm xoài trên bàn ăn, cầm cây bút bi viết thông tin tài khoản. Viết xong Tần Khanh cẩn thận gấp gọn tờ giấy, trả bút cho anh phục vụ: “Cám ơn! Phiền anh tính tiền luôn đi!”

Ánh mắt anh ta nhìn Tần Khanh một cái, rồi lại liếc qua Tiêu Tự Trần, nhắc thấy người đàn ông đó hếch cằm, anh ta mới quay sang nói với Tần

Khanh: “Dạ ngài đây đã tính tiền từ hôm qua rồi! Hoan nghênh hai vị lần sau ghé qua.”

Thật ra khi mở miệng nói tính tiền Tần Khanh rất hối hận bởi cô một cái cũng không có, không cần nghĩ cũng biết từ trước đến nay ra đường Tiêu Tự Trần cũng đâu mang theo tiền, cô còn đang tính toán chắc phải trả bằng thẻ ... không ngờ hôm nay Tiêu Tự Trần lại khiến cô hết hồn thế này ... thanh toán tiền từ ngày hôm qua rồi cơ đấy!

Tần Khanh vô thức đảo mắt nhìn toàn bộ quán ăn, phát hiện ở đây chỉ có cô và Tiêu Tự Trần. Lúc bước vào lẽ ra cô phải đoán ra chứ, một người có yêu cầu nghiêm khắc trong chuyện ăn uống như Tiêu Tự Trần làm sao có khả năng chọn đại một quán ăn nào được. Không biết tối qua anh ra ngoài lúc nào, mất bao lâu mới tìm được quán này.

Trước khi ra khỏi quán, anh phục vụ còn chu đáo mở cửa, gặp người cúi đầu chào, mỉm cười: “Xin hỏi ngày mai vẫn vào giờ này đúng không ạ?”

Tiêu Tự Trần xoay người, gật đầu: “Đúng! Phiền anh đúng giờ này, nhớ không có bất cứ thực khách nào khác!”

“Dạ được! Không thành vấn đề!”

“Sau này chúng ta đều ăn ở đây sao?”, Tần Khanh đứng chết trân một chỗ, “Tối hôm qua cuối cùng là anh đã trả bao nhiêu tiền rồi?”

Tiêu Tự Trần vừa đi vừa nói: “Một tháng, tháng sau coi tình hình cô thế nào rồi quyết định sau!”

Anh đã đặt một tháng ở đây? Nghĩa là một tháng này cô đều phải dậy sớm chạy bộ cùng anh sao???

Nhưng một người nghiêm khắc trong chuyện ăn uống như Tiêu Tự Trần lại có thể chịu đựng cả tháng trời ăn sáng bên ngoài ... như vậy rõ ràng là

quan tâm cô. Tờ giấy trong tay cô trở nên nóng hổi, đầu ngón tay tê tê bồng rât.

Cô đột ngột dừng lại khiến bước chân của Tiêu Tự Trần buộc phải ngừng theo. Cầm anh va vào cái trán trơn láng của cô, ánh mắt anh ngưng trệ một chút, sau đó tỉnh táo lại, cất lời: “Nhìn đường chứ!”

Tần Khanh giả điếc. Cô cao khoảng một mét sáu tám, với phụ nữ ở khoảng này cũng được coi là khá cao, vậy mà lúc chạy bộ bởi vì cô chạy không nổi anh lại chệch chân cô ngăn ...

Tần Khanh đứng ngang với cần cổ Tiêu Tự Trần, ánh mắt cô nhìn từ yết hầu trước mắt mình không ngừng chuyển động lên lên xuống, lên đến đôi môi khiêu gợi, qua sóng mũi thẳng cao, rồi đến cặp mắt thâm sâu ...

“Tại sao ăn sáng cả tháng ở ngoài?” Tần Khanh nhỏ giọng hỏi.

Tiêu Tự Trần nhướn mày: “Tiện!”

“Vậy tại sao một tháng sau lại phải xem lại tình trạng của tôi rồi mới quyết định địa điểm dùng bữa?”, Tần Khanh từng bước ép sát, hai mắt nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện.

Cô rõ ràng trông thấy đôi mắt ấy vô thức liếc qua trái, rồi từ từ bước đi ngang qua cô: “Bởi vì tôi tin qua cuộc huấn luyện của tôi, một tháng sau cô có thể rút ngắn thời gian chạy một tiếng còn nửa tiếng, vì vậy tháng sau có thể nấu cơm được rồi!”

Tần Khanh lẻo đẻo theo sau Tiêu Tự Trần ừ một tiếng, chớp chớp mắt: “Vốn dĩ là anh đang quan tâm tôi!”

“Không hề!”, Tiêu Tự Trần lập tức phủ quyết, bước chân dừng lại một chút sau đó bước tiếp: “Cô nghĩ nhiều quá rồi!”

Tần Khanh nhìn bóng lưng người đàn ông hai tai dần dần ửng đỏ, được đà cô dùng giọng điệu ôn nhu nhất, giả bộ than thở: “Phủ nhận nhanh như vậy saoooo???”

Quả nhiên, tai của anh lại càng đỏ hơn.

Ai bảo có bạn gái rồi mà sáng nay lại còn nói câu đó!

Ai bảo anh lại xấu xa như thế!

Khóe môi Tần Khanh cong cong, tâm trạng cô phấn chấn hơn rất nhiều thậm chí còn khẽ ngâm nga câu hát.

Bước chân Tiêu Tự Trần chậm lại, nghe người phụ nữ phía sau ca lời lộn xộn quả thực không chịu nổi: “Take control of who you are!” (2)

(2) Lời trong bài hát Take control của Kodaline.

Giọng hát trầm ấm phảng phất xung quanh Tần Khanh, cô cảm giác mình đang được đắm mình trong đại dương bao la. Hát sai thì có sao, bài này cô cũng vô tình nghe được nhưng khi ấy nghe âm điệu rất chói tai ... còn anh, cô không ngờ anh lại hát hay như vậy.

Tiêu Tự Trần chỉ hát một câu ngắn, sau đó ánh mắt ra bộ khó chịu nhìn Tần Khanh: “Hát khó nghe như vậy thì đừng hát ngoài đường, thật mất mặt!”, anh lạnh nhạt hừ một tiếng, “Dù sao cũng đang đi cùng với tôi!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Cô Ta Còn Kém Rất Xa

Trong đầu Tần Khanh nghĩ người đàn ông này chắc là thẹn quá hóa giận; vừa rồi dám khiến hai tai anh đỏ hồng. Khó lắm mới tìm được cơ hội, anh đâu dễ gì buông tha tính số cô.

Cô nhớ chiều hôm qua mọi người trong Cục cảnh sát thành phố bàn nhau làm bữa tiệc chào đón Tiêu đại thần, cũng nhân cơ hội ăn mừng phá thành công vụ án của Đinh Dương, cuối cùng tán thành tổ chức tiệc tại hội quán Tường Vi.

Tần Khanh nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của Tiêu Tự Trần: “Giáo sư Tiêu hát hay như thế ... vậy tối nay trong tiệc liên hoan anh hát một bài nhé ... Tôi nghĩ nhất định tất cả mấy cô nàng độc thân ở trong Cục cảnh sát sẽ mê điên đảo.”

Hai người cũng vừa về đến công cư xá, Tiêu Tự Trần nghe xong liền nhìn Tần Khanh đầy ngạc nhiên: “Hôm nay có tiệc?”

“Vâng!”, Tần Khanh gật đầu, “Quên nói cho anh hôm nay Cục cảnh sát thành phố làm một bữa tiệc chào đón anh!!!”

“Tại sao tôi không nhận được thông báo?”, Tiêu Tự Trần cau mày, hơi khó chịu.

“Vì anh không nằm trong group chat QQ, bọn họ gọi điện thoại cho anh anh cũng không nghe máy, nên nhờ tôi chuyển lời.”

Tiêu Tự Trần hừ lạnh: “Tôi không đi!”

“Giáo sư Tiêu!” Tần Khanh thở dài một hơi, tại sao cô có cảm giác mình đang đỡ dành một đứa trẻ không chịu đến trường thế này đây???

“Tôi thiết nghĩ khi sống ở Trung Quốc nên hiểu rõ những loại tiệc như thế này nhất định phải có mặt”, cô nói thêm, “Đây thuộc về lễ nghi phép tắc, anh đường đường là người có chức vụ lại càng không thể không có mặt.”

Dứt lời Tần Khanh đứng trước cửa nhà mình ánh mắt nhìn về người đàn ông đang trầm tư suy nghĩ.

Tiêu Tự Trần nheo mắt, sau đó chậm rãi gật đầu: “Xin lỗi! Tôi sống ở Mỹ quá lâu, đã quen với lối sống tự do ... Tôi hiểu rồi!”

Rồi anh nhìn cô: “Vậy cô có đi không?”

“Dĩ nhiên có!”, Tần Khanh nhún nhún vai.

“Được! Vậy tôi đi. Bây giờ thì đi làm thôi!”, Tiêu Tự Trần quay người đi về nhà mình, Tần Khanh cũng trở vào nhà thay quần áo.

Cô biết người đàn ông này rất chú trọng đến lễ nghi, phép tắc, ở nơi công cộng để bụng réo ùng ục là đổ mặt tía tai, thế nên cứ đề cập đến lễ phép là phương pháp hữu dụng nhất.

Tần Khanh đưa Tiêu Tự Trần đến Cục cảnh sát thành phố, sau đó chạy nhanh đến ngân hàng chuyển tiền cho ‘Người tình Mỹ quốc’, dọc đường đi cô chẳng thể nào tập trung lái xe, đến khi định thần thì tâm trạng lại thêm sâu nảo.

Cô cảm thấy mất mát, cô hiểu rõ tại sao mình lại nảy sinh cảm giác này. Bởi vì thật sự Tiêu Tự Trần đã có bạn gái, hơn nữa khả năng chính là người phụ nữ tên Lục Hoành; bởi vì sáng nay khi vừa đến sở cảnh sát anh đã hối

thức cô mau mau đến ngân hàng chuyển khoản, rõ ràng là lo lắng và quan tâm rồi, ngoại trừ gia đình thì chỉ còn có thể là tình nhân thôi.

Lúc trước dùng cơm với Ty Lạc, anh ta có nói qua về gia đình của Tiêu Tự Trần. Nghe nói cha mẹ của anh không đồng ý anh dẫn thân vào con đường này, chỉ muốn anh tiếp nhận công ty của gia đình, vì vậy tiền của Tiêu Tự Trần chuyển không thể nào là chuyển cho cha mẹ. Thêm vào đó lại còn là chuyển tiền đúng hạn, số tiền lớn như thế, nhiều hơn tiền lương của cô gấp mấy lần.

Tần Khanh đậu xe vào bãi, vừa đến cửa ngân hàng, chuông điện thoại reo vang, cô rút di động nhìn vào màn hình ... thì ra là Đệ Ngũ Quý, cô vội nhắc máy hỏi ngay: “Hôm nay không có lớp sao?”

Đệ Ngũ Quý ậm ậm à à, hình như là đang ăn: “Vừa lên lớp giờ tự học của mấy đứa nhỏ, đang dùng bữa mới nhớ ra lâu rồi không gọi điện cho cậu nên gọi hỏi xem cậu dạy này thế nào?”

Rõ là hai ngày trước mới chat trên QQ hỏi cô ‘Trung Khuyển’ là gì, mà hôm nay đã quên rồi sao????

Tần Khanh bật cười: “Khỏe lắm, cậu thì sao?”

“Cũng vậy ... qua kỳ thi giữa kỳ tứ cũng được thoải mái hơn!”, Đệ Ngũ Quý thở dài: “Bộ phim ‘Hai nàng bá đạo’ (1) vừa kết thúc phần bốn, mấy đồng nghiệp trong trường tứ cứ nhao nhao lên khi nào thì ra phần năm (2). Cậu nói coi sao ba mẹ lại đặt cho tứ cái tên đặc biệt thế này chứ, ngày nào cũng nghe họ gọi ‘Đệ ngũ quý’, ‘Đệ ngũ quý’ ...”

(1) Hai nàng bá đạo – 2 Broke Girls: Thể loại phim sitcom của Mỹ, bộ phim xoay quanh cuộc sống của 2 cô gái trẻ Max Black và Caroline Channing. Một cô tiểu thư nhà giàu, cao nhòng, tóc vàng, có tài kinh doanh lại phải bắt đắ dĩ về ở chung với một “má” giang hồ, bự, lùn tẹt, tóc đen nhưng có tài làm bánh.

(2) Đệ Ngũ Quý – 第五季 ~ còn có nghĩa là mùa thứ 5, quý 5 ...

Tần Khanh liên tưởng đến dáng vẻ cau mày, phiết môi của Đệ Ngũ Quý khi than thở mấy câu này, không nhịn được mở miệng trêu chọc: “Tớ thấy tên này hay mà, rất êm tai, rất đặc biệt.”

Đệ Ngũ Quý vừa nghe xong, lập tức lấy lại vẻ kiêu ngạo: “Chuyện đó là dĩ nhiên, tớ biết tớ là người đặc biệt!”

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh gọi số thứ tự của ngân hàng, Đệ Ngũ Quý hỏi: “Cậu ra ngân hàng làm gì vậy?”

“Gửi tiền!”, Tần Khanh nhìn bảng số điện tử, thanh âm trầm thấp.

“Gửi tiền cho ai vậy?”, Đệ Ngũ Quý ngoạm miếng bánh bao, hỏi tiếp: “Tần Xuyên nuôi cả hai chúng ta cũng không thành vấn đề, vậy cậu chuyển tiền cho ai đây?”

Tần Khanh liếc tìm chỗ ghế chờ, tìm chỗ ngồi xuống: “Chuyển cho bạn gái của boss.”

Đệ Ngũ Quý cười lớn: “Xạo quá đi ... cậu làm gì có boss!!! Nói mau có bạn trai à? Bao trai???”

Tần Khanh thở dài một cái, đúng thật là tốt xấu gì cũng là bạn thân nói gì mà thẳng thừng như thế chứ: “Đương nhiên không phải, cậu biết Tiêu Tự Trần không?”

Đệ Ngũ Quý mở to hai mắt: “Cậu đang nói về người đàn ông trẻ tuổi tài cao, đẹp trai đến bức người, Giáo sư tâm lý học tội phạm đúng không?”

“Ừ!” Tần Khanh không ngờ Đệ Ngũ Quý biết tường tận như vậy.

“Aizza ... không được nói lảng sang chuyện khác mà, mặc dù đề tài đánh trống lảng này của cậu rất hấp dẫn nhưng có quan hệ gì đến cậu chứ?”, đầu

dây bên kia vang lên tiếng cười hì hì của Đệ Ngũ Quý.

“Có chứ, hiện tại tớ đang là trợ lý của anh ấy!”

“Oh, My Godness!”, Đệ Ngũ Quý kinh ngạc thốt lên, “VẬY người mà anh ấy đề cập tối qua trên blog là cậu sao? VẬY trợ lý nữ đầu tiên cũng là cậu sao?”, Đệ Ngũ Quý phấn chấn hẳn. “Trời ơi!!! Sao cậu không nói sớm! Đại thần quả thật đã đến thành phố Kỳ, hơn nữa lại còn là boss của bạn thân ... Ôi! Tớ bây giờ gần quan được ban lộc (3).”

(3) Từ gốc: 近水楼台, nằm trong câu 近水楼台先得月 – Ở lâu gần nước thấy trăng sáng đầu tiên: ngụ ý gần quan được ban lộc; làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.

Tần Khanh bật cười, đập tan giấc mộng đẹp của Đệ Ngũ Quý: “Lâu không có thì ngắm trăng chỗ nào? Không phải tớ đã nói chuyển tiền cho ‘Người tình Mỹ quốc’ của anh ấy sao?”

Đệ Ngũ Quý quả nhiên há hốc mồm kinh ngạc: “Đại thần đã có bạn gái!”

“80%!”

“Ý cậu là ... cậu vẫn chưa chắc ... anh ấy không nói sao?”

“Anh ấy không nói!”

“Đệt!!!”, Đệ Ngũ Quý đập bàn đứng phắt dậy, mọi người trong quán ăn đều đưa mắt nhìn cô đầy kinh ngạc, Đệ Ngũ Quý mau chóng ngồi xuống, nhỏ giọng: “Anh ấy chưa nói thì có nghĩa lý gì. Một người đàn ông như anh ta ngay cả việc tuyển được trợ lý mà còn viết trên blog thì chuyện có bạn gái làm sao lại không công bố chứ!!!”

Tần Khanh ngẫm nghĩ một chút ... hình như cũng có lý, nhưng có phải cô đang nghĩ quá lên không thì vẫn chưa xác định.

“Cậu óc lộn quá à!”, Đệ Ngũ Quý tức tối mắng một tiếng.

Tần Khanh thở dài: “Ừ ... cứ coi vậy đi!”

“Không vui sao?”, Đệ Ngũ Quý phát hiện ngữ khí của cô bạn mình ở bên kia đầu dây có chút là lạ: “Sao vậy?”

“Không sao!”, Tần Khanh lại thở dài, nói một câu không đầu không đuôi: “Câu không biết ... thật ra ở chung với anh ấy không khó lắm, trái lại còn rất đặc biệt.”

Đệ Ngũ Quý từ trước đến nay đặc biệt miễn cảm, cô nheo mắt: “Ui da, Tần đại mỹ nhân nhà tớ ... có phải cậu thích người ta rồi không?”

Tần Khanh không trả lời, Đệ Ngũ Quý được nước lấn tới: “Ngẫm thừa nhận chứ gì? Người ta nhờ cậu chuyển tiền cho một người phụ nữ, cậu liền hồ nghi đó là bạn gái của người ta? Lỡ là người nhà hoặc là bạn thì sao?”

Đệ Ngũ Quý chép miệng, nói tiếp: “Thôi ... dù gì cũng đã hai lần, trái tim cũng đã đến lúc phải rung rinh!”

Tần Khanh câu trước câu sau đều yên lặng, Đệ Ngũ Quý nói thế nào cô cũng không lên tiếng phản bác, cô khép mắt, chẳng nói chẳng rằng cúp điện thoại. Sau đó, cô tìm số gọi cho Tiêu Tự Trần ...

Chẳng mấy chốc đầu dây bên kia nhận máy, Tần Khanh ngay lập tức lên tiếng: “Anh chuyển tiền cho bạn gái sao?”

Tiêu Tự Trần ở đầu dây bên kia, nghi ngờ nhìn lại thông tin người gọi trên màn hình, nhướn mày hỏi: “Cô là Tần Khanh?”

“Dĩ nhiên!”

Lần đầu tiên phát sinh tình huống ngoài dự liệu của Tiêu Tự Trần, anh nheo mắt nhìn lên bầu trời ánh nắng chói chang: “Bị cảm nắng à?”

Nếu không phát bệnh thì tại sao lại hỏi lung tung gì đây?

“Trả lời câu hỏi của tôi! Tôi cần biết câu trả lời!”

Tiêu Tự Trần nở nụ cười chế giễu: “Tiêu chuẩn chọn bạn gái của tôi rất cao, ok? Cô ta còn kém rất xa!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Hiến Thân Dục Vọng

Màng nhĩ Tần Khanh chấn động, nghe ngữ khí vừa kiêu ngạo lại vừa ghét bỏ của Tiêu Tự Trần, mây đen u tối trong lòng cô như được phá tan, nháy mắt tâm trạng trở nên phấn chấn.

Tần Khanh không dám hỏi thêm, nói chung tự dừng đi hỏi anh chuyện này cô cũng hơi thiếu suy nghĩ, do vậy cũng chẳng cần nghĩ ngợi gì thêm ngay lập tức cúp máy.

Thanh âm ‘Tu tu tu ...’ truyền đến tai Tiêu Tự Trần, anh nhếch môi, ánh mắt anh nhìn màn hình di động một lúc rồi mới tắt máy _ _ _

Chuyển tiền mà cũng cần hỏi mối quan hệ sao? Trong nước đặt ra quy định này từ khi nào?

Tiêu Tự Trần cúp máy, không để ý thêm nữa.

Tần Khanh vừa cúp điện thoại, thì tiếng âm báo cũng đến lượt cô, cô bước đến điền vào tờ khai, đến mục ‘Cách thức liên lạc’, cô do dự một chút, cuối cùng quyết định gọi cho người đàn ông kia một cú điện thoại hỏi tình hình.

Nhận điện thoại một giây cũng không chậm trễ: “Dĩ nhiên là số của cô, không lẽ cô muốn tôi lãng phí thời gian đi đón người phụ nữ kia hoặc nghe mấy âm thanh tẻ nhạt của bên ngân hàng?”

Rồi không cho Tần Khanh cơ hội nói tiếp, lập tức ngắt máy.

Tần Khanh viết số điện thoại của mình lên đó, trong lòng thầm xác nhận ... Vậy thì tuyệt đối không phải là Tình nhân Mỹ quốc của Tiêu Tự Trần rồi!

Chứ ... ai lại có thái độ như vậy với bạn gái chứ!

Chuyến tiền xong rời khỏi cửa ngân hàng thì Đệ Ngũ Quý gọi, tối nay đòi gặp mặt cho bằng được. Tần Khanh biết ý của Ngũ Quý là ý trời nhưng tối nay có tiệc bên Cục cảnh sát nên cô bắt buộc phải từ chối.

Trước khi dập máy, Đệ Ngũ Quý còn tức tối: “Cậu ngon lắm, có sắc quên bạn.”

Tần Khanh lái xe, một lần nữa vì câu nói của Đệ Ngũ Quý mà khiến tâm trạng bấn loạn.

Cô thích Tiêu Tự Trần sao?

Rõ ràng bọn họ mới quen nhau năm ngày thôi!

Nhưng nếu không phải ... vậy tại sao khi nhìn thấy tên anh trên màn hình trong lòng không lại thấy thoải mái; biết anh quan tâm mình, trái tim cô khẽ reo mừng; khi anh từ chối cô gái khác, cô thờ phào nhẹ nhõm ... thậm chí trên đường về Cục cảnh sát thành phố còn có chút bất an ...”

Nếu lát nữa về anh hỏi tại sao cô phải trả lời thế nào đây?

Bởi vì ngay cả bản thân cô, cô cũng chưa chắc chắn rốt cục cảm giác của cô với Tiêu Tự Trần là gì, dù sao người đàn ông bên cạnh cô quá đặc biệt. Nghề nghiệp đặc biệt, tính cách đặc biệt, ngay cả ngôn ngữ cử chỉ cũng cực kỳ đặc biệt!

Về đến Cục đã hơn mười giờ rưỡi, người đàn ông kia đang vui đầu trong đồng hồ sơ, nghe âm thanh loạt xoạt, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Tần Khanh cứng đờ người; anh vẫn đang cúi đầu, mở miệng hỏi: “Chuyển tiền trong nước phải hỏi cả mối quan hệ sao?”

Ánh mắt Tiêu Tự Trần từ đầu đến cuối không thèm nhìn cô đến một cái.

Cặp mắt to đen của Tần Khanh nhìn sang bên phải, ừ ừ một tiếng, sau đó đi về bàn làm việc của mình.

Tiêu Tự Trần ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt đầy sự hồ nghi, anh lạnh lùng lên tiếng: “Cô nói dối!”

Tần Khanh đứng chết trân một chỗ, nghiêng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, thanh âm vang lên nho nhỏ: “Tại sao anh nói vậy?”

Tiêu Tự Trần lấy tay chống cằm, khóe môi khẽ nhếch: “Cô còn nhớ tôi đưa cho cô coi tờ giấy suy luận ngày hôm trước không?”

Tần Khanh cụp mắt, theo bản năng nhìn về bên trái giá sách, ánh mắt ngưng đọng trên hàng thứ ba, gật đầu: “Nhớ! Lúc đó anh còn nói tôi phải đứng trên góc độ của hung thủ mà suy nghĩ!”

Tiêu Tự Trần dựa lưng vào thành ghế: “Vậy chắc cô còn nhớ sau đó tôi có nói qua hai chữ.”

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ngồi đối diện, sau đó quay đầu đi chỗ khác nói: “Anh nói hai chữ Bên trái.”

Tiêu Tự Trần nhíu mày: “Cũng không tệ lắm!”, sau đó lại hỏi: “Cô nhìn vào mắt tôi.”

Tần Khanh nhìn sang, đôi mắt anh một màu đen huyền bí, hố đen ấy sâu thăm thẳm khiến người khác chấn động hồn phách, cô rõ ràng nghe tiếng trái tim mình đập rất nhanh, sau đó buộc mình phải trấn định lại, Tiêu Tự Trần: “Hàng thứ ba bên tay trái giá sách, quyển đầu tiên màu gì?”

Tần Khanh cau mày, vừa rồi cô có nhìn lên hàng thứ ba trên giá sách, quyển sách đầu tiên hình như là màu xanh lam.

“Màu xanh lam!”, Tần Khanh trả lời, ngữ khí có chút chần chừ.

“Chính xác!”

“Mỗi khi cô suy nghĩ cô đều đưa mắt nhìn sang trái, nhưng vừa rồi khi trả lời tôi cô lại đưa mắt sang phải, rõ ràng là cô đang nói dối.”

Tần Khanh há hốc miệng, lại nghe anh nói tiếp: “Trên thế giới, có khoảng 90% người khi suy tư hoặc nhớ lại một việc gì đó, nhãn cầu sẽ vô thức nhìn về bên trái; chỉ có 10% là theo hướng ngược lại.”

“Nhưng đáng tiếc, cô lại nằm trong số 90% kia.”

Tần Khanh á khẩu, không thể nào biện giải bởi vì thật sự cô đã nói dối.

Sau đó, cô khẽ nở nụ cười, nhìn thẳng vào cặp mắt của Tiêu Tự Trần, bình tĩnh tiếp tục nói dối: “Một người bạn của tôi thích anh, vì vậy muốn hỏi dò thử tôi coi anh có bạn gái hay chưa thôi.”

Tiêu Tự Trần híp mắt: “Không có! Và cũng không có ý định tìm.”

“Tại sao?”, Tần Khanh nháy mắt, bám sát.

Tiêu Tự Trần nhìn cô một chút, thông thả đáp lời: “Chả vui gì hết!”

“Làm sao anh biết anh không thích?”, ngữ khí Tần Khanh xìu xuống nhưng vẫn mím môi hỏi cho ra lẽ.

“Đương nhiên biết! Bởi mãi cho đến tận bây giờ chưa có người phụ nữ nào khiến tôi muốn ‘Hiến thân dục vọng’!”

Tiêu Tự Trần nhếch miệng, trong ánh mắt lóe lên ánh sáng chiếu thẳng vào người Tần Khanh.

Trong đầu Tần Khanh lúc này lại liên tưởng đến ... Buổi sáng đẹp trời nào đó, người đàn ông này còn muốn cưỡng hôn cô kia kìa ... cái này không phải gọi là ‘Hiến thân dục vọng’ sao?

Thế nhưng Tần Khanh thông minh không tiếp tục truy cứu, nếu cứ tiếp tục, phỏng chừng tên Tiêu Tự Trần lại nhào lên hỏi cô, có phải cô hối hận cũng không kịp không? ...

Theo suy luận của Tiêu Tự Trần, vậy cảm giác ‘Thích’ của cô với anh còn cách xa mười tám ngàn dặm. Vì trong lòng cô hoàn toàn chưa có ý muốn hiến thân dục vọng.

Tiêu Tự Trần không nói thêm gì, cúi đầu đọc hồ sơ. Tần Khanh quay lại bàn làm việc, chỉ được một lát tiếng điện thoại di động reo vang.

Cô rút điện thoại, liếc mắt nhìn dãy số, đưa mắt nhìn về phía Tiêu Tự Trần ...

Anh phát hiện liền ngẩng đầu: “Sao?”

“Điện thoại từ Mỹ ...”

Tiêu Tự Trần nhíu mày: “Liên quan gì đến tôi? Tự mình giải quyết đi!”

Tần Khanh chưa hiểu ý của Tiêu Tự Trần lắm nhưng hẳn là anh muốn cô nhận điện thoại, vì vậy cô đứng dậy đi về phía cửa.

“Trần?”

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nữ êm tai, thanh âm uyển chuyển, khiến Tần Khanh có cảm giác ngứa ngứa như mèo cào ...

“Xin chào! Tôi là trợ lý của giáo sư Tiêu, cô muốn gặp anh ấy sao?”, Tần Khanh bình thản trả lời.

Đầu dây bên kia im lặng một chút, sau đó từ từ lên tiếng: “Cô là cô Tần đúng không!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Cô Ấy Cũng Không Bằng Lòng

Đầu dây bên kia im lặng một chút, sau đó từ từ lên tiếng: “Cô là cô Tần đúng không!”

Tần Khanh sửng người, đáp lời: “Đúng, chào cô Lục Hoành!”

Lục Hoành không ngờ cô biết tên cô ta, im lặng một lúc lâu sau mới nở nụ cười: “Anh ấy có nhắc về tôi với cô?”

“Cũng không!” ... Tần Khanh thành thật trả lời.

“VẬY ... Anh ấy nghe điện thoại được không?”

Tần Khanh suy nghĩ một chút: “Cô chờ một chút!”

Cô xoay người nhìn vào bên trong ...

Tiêu Tự Trần ngồi thẳng lưng, hai tay cầm sách, yên tĩnh và chăm chú đọc.

Tần Khanh đưa tay gõ cửa, Tiêu Tự Trần rời mắt khỏi trang giấy, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt liếc qua di động trên tay cô. Cô nhanh chân bước đến khẽ nói: “Cô Lục Hoành muốn nói chuyện với anh.”

“Cô nghĩ tôi có thời gian sao?”

Hàng lông mày tinh xảo bất giác cau chặt, lên tiếng: “Ngay lập tức ngắt điện thoại rồi vào đây cho tôi!” Dứt lời anh lại cầm sách lên, che khuất gương mặt đang khiếp sợ của Tần Khanh.

Cô không còn cách nào khác là xoay người ra ngoài, trả lời điện thoại: “Cô Lục, Giáo sư Tiêu đang bận.”

Đầu dây im lặng một chút, sau đó truyền đến một tiếng thở dài, Lục Hoành hiểu rõ ẩn ý, cô ta nở nụ cười: “Đoán trước được!”

Không đợi Tần Khanh đáp lời, cô nói tiếp: “Xem ra anh ấy còn giận tôi. Phiền cô Tần chuyển lời báo cho anh ấy đợi tôi kết thúc việc bên này sẽ lập tức về nước gặp anh.”

Tần Khanh bình thản: “Được! Tôi sẽ chuyển lời.”

Cô lễ phép đợi Lục Hoành tắt máy cô mới cúp điện thoại rồi về lại văn phòng. Nghe tiếng động, Tiêu Tự Trần ngược lên, nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy của cô.

“Sau này tôi không nhận điện thoại của cô ta.” Tiêu Tự Trần đan hai tay vào nhau nói một cách nghiêm túc.

Tần Khanh nhướn mi, lại nghe anh nói tiếp: “Còn nếu cô thích nhận điện, thì cứ việc!”

“Thế nhưng muốn tôi nhận điện hay không nhận điện thì cũng phải cho tôi biết một chút tin gì chứ?”

“Được không?”, Tiêu Tự Trần nhướn mày, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tần Khanh.

Cô tròn mắt, càng ngày càng hiểu kỳ.

“Được ...”, cô trừng mắt nhìn anh, “Nhưng tôi cần biết lý do.”

“Thật sự là một cô nhóc tò mò”, Tiêu Tự Trần cảm thán, thái độ vui vẻ khác thường, “Chẳng có lý do gì, chỉ là tôi không thích cô ta, không muốn tiếp điện thoại của cô ta.”

Tần Khanh chưa kịp mở miệng đã nghe Tiêu Tự Trần nói tiếp: “Chúng tôi chẳng có quan hệ gì hết, biết nhau qua một người bạn.”

Tần Khanh im lặng sau đó nhẹ giọng: “Được! Tôi hiểu rồi.”

Cô không kể chuyện Lục Hoàn sẽ về nước, có nói anh cũng đâu quan tâm.

“Đã đến giờ ăn trưa, chúng ta về nhà thôi!”, Tiêu Tự Trần đứng dậy lấy áo vest.

Nghe không lọt tai, Tần Khanh cau mày: “Bữa trưa ăn canteen nhé ...”

Tiêu Tự Trần đang khoác áo, giương mắt nhìn Tần Khanh: “Canteen? Đương nhiên không đi, tôi nhất định phải về nhà ăn!”

Tần Khanh lặng lẽ bĩu môi, ngày nào cũng bị dẫn vật thể này nửa tháng sau thế nào cũng sứt mất mấy cân ... “Canteen rất sạch sẽ, món ăn cũng rất đa dạng.”

“Nhưng tôi cảm thấy không vệ sinh!” ngữ khí có chút buông lỏng nhưng lỏng mày Tiêu Tự Trần vẫn cau chặt.

“Tôi đảm bảo!”, Tần Khanh đưa tay thề thốt, cong môi cười, nói thầm trong bụng: Bảo đảm anh sẽ không đau bụng.

Tiêu Tự Trần đứng tại chỗ tựa như đang suy nghĩ độ tin cậy trong câu nói của cô. Tần Khanh đảo mắt, đưa tay vuốt vuốt trán: “Sáng nay chạy mệt quá, lại phải đi ngân hàng chuyển tiền, bây giờ hơi đau đầu!”

...

“Được rồi!”, Tiêu Tự Trần ngẩng đầu nhìn Tần Khanh, bước khỏi phòng làm việc để lại một câu phía sau: “Vậ thì ngoại lệ, ăn ở đây một lần!”

Tần Khanh nhìn bóng lưng thẳng tắp của người đàn ông trước mắt, đáy mắt tràn ngập ý cười.

Hai người bọn họ xuống canteen hơi sớm, Tần Khanh gọi vài món, sau đó tìm một góc ngồi xuống, ánh mắt vô thức nhìn người đàn ông đang bưng mâm qua qua lại lại trên quầy thức ăn.

Anh hỏi tên món ăn và mùi vị với gương mặt chăm chú, sau đó suy nghĩ một chút lại bước đến món khác hỏi mấy câu tương tự. Mãi cho đến khi ăn hỏi toàn bộ món ăn ở trên quầy thì mới quay đầu lại chọn các món mình thích. Xong xuôi anh xoay người đảo mắt nhìn một vòng phòng ăn; trông thấy cô, anh nhanh chân bước đến.

Tiêu Tự Trần đứng đối diện cô, đặt mâm lên bàn, đánh giá độ sạch sẽ của mặt bàn rồi mới thoải mái ngồi xuống. Tần Khanh cong môi, thầm nghĩ: Đã lau bàn rồi mà vẫn còn soi mói.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tiêu Tự Trần say sưa thưởng thức. Tần Khanh nhìn thấy phía sau anh có một đám đồng nghiệp nghỉ trưa cũng kéo xuống dùng cơm.

Chu Hội và Chu Tử Thoại đi đầu. Chu Hội trông thấy cô đầu tiên, ánh mắt dời sang bóng lưng Tiêu Tự Trần. Mắt mở lớn, dùng khẩu hình nói với Tần Khanh – – – Bọn em qua đó ngồi được không?

Tần Khanh rất muốn gật đầu, nhưng nhác thấy người đàn ông đối diện mặt tối xầm, cô quay đầu nhìn, thì ra là Tề Lục đứng đằng sau cô từ lúc nào.

“Tôi ngồi đây được không?”

Tề Lục mặc dù là nói với Tần Khanh nhưng thực chất cô biết là anh ta đang hỏi dò ý của Tiêu Tự Trần.

Cô chần chừ ... Tiêu TỰ Trần nể tình buông một tiếng: “Tùy ý!”

“Cám ơn!”, Tề LỤC vẫn mở miệng cám ơn theo phép tắc, sau đó mỉm cười ngồi bên cạnh Tần KHANH.

Cô đành quay đầu nhìn về phía Chu HỘI, cô ta xịu mặt, trông thật đáng thương, còn Chu TỬ THOẠI thì cười cười không nói tiếng nào – – – Đành lần sau vậy! Rồi kéo Chu HỘI ra hướng khác.

Tần KHANH và Tiêu TỰ Trần cũng giống như ở nhà, ăn cơm không nói chuyện. Thế nhưng bây giờ có Tề LỤC, cô không lên tiếng vài câu cũng không được, đành phải gọi chuyện: “Đội trưởng Tề cũng thích ăn súp lơ sao?”

Tề LỤC nghe cô nói, tay ngừng một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần KHANH nhẹ giọng: “Ừm ... cũng thích.”

“Tại sao lại dùng từ ‘cũng’? Cái gì gọi là ‘Cũng thích ăn súp lơ’?”, Tiêu TỰ Trần cho miếng đậu cô ve cuối cùng vào miệng, ngẩng đầu nhìn Tần KHANH.

“Bởi vì tôi nghĩ anh cũng thích ăn súp lơ!”, Tần KHANH nhú mày.

“Ai nói?”, Tiêu TỰ Trần cau mày phủ quyết: “Tôi cực kỳ không thích ăn, ăn nó chỉ vì nó có nhiều vitamin mà thôi!”

Tần KHANH nhìn Tiêu TỰ Trần, luôn cảm giác giữa anh và Tề LỤC có sự đối nghịch.

Nghe nói vậy Tề LỤC buông đũa, mở mắt nhìn Tiêu TỰ Trần: “Giáo sư Tiêu rất quan tâm đến dinh dưỡng?”

“Không!”, Tiêu TỰ Trần phủ quyết, “Là thói quen, hơn nữa chúng ta cần phải chú trọng không đúng sao?”

“Cũng đúng, bây giờ rất ít người chú ý!”, Tề Lục lạnh nhạt nói sang chuyện khác, “Gần đây khóa mới tốt nghiệp có nhiều sinh viên rất ưu tú, bên ngành tâm lý học tội phạm cũng rất nhiều sinh viên ưu tú. Tôi muốn hỏi giáo sư Tiêu có muốn thu nhận một em không?”

Tần Khanh nghe vậy liếc nhìn Tiêu Tự Trần, người đàn ông ấy nhú mày, ánh mắt xẹt qua Tần Khanh rồi dời sang Tề Lục: “Không!”

“Thông qua đó anh cũng có thể tìm được một trợ lý giỏi!”, Tề Lục ngừng một chút rồi nói tiếp: “Dù sao pháp y Tần cũng không phải là một người chuyên nghiệp, tôi thiết nghĩ độ ăn ý cũng không cao!”

Tề Lục vừa dứt lời, Tiêu Tự Trần lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc bén nhắm thẳng anh ta, nhếch miệng, ung dung lên tiếng: “Theo đuổi con gái không cần dùng cách này, tôi nghĩ cô ấy cũng không muốn rời khỏi tôi.”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Bộ Não Gi Sét

Đôi mắt thâm sâu của Tề Lục đột nhiên co rụt lại, theo bản năng quay qua Tần Khanh, nghiêng đầu nhìn.

Tần Khanh mím chặt môi, giương mắt nhìn Tiêu Tự Trần. Người đàn ông ấy khóe miệng khẽ nhếch, cũng đang nhìn cô không chớp mắt, ánh mắt như muốn khóa chặt cô, đợi cô đưa ra đáp án.

Tần Khanh thở dài một hơi. ‘Bức tường’ này của Tề Lục cô chưa từng có ý định chọc thủng. Bây giờ Tiêu Tự Trần vạch trần ra thế này khiến cô hơi bất ngờ cũng có chút lúng túng. Huống hồ gì hai người lại nhìn lăm lăm cô như vậy. Cô nhất thời sửng sốt, im lặng một lúc lâu sau mới thu hồi tầm mắt, mỉm cười nhìn Tề Lục: “Đội trưởng Tề! Giáo sư Tiêu gần đây rất thích coi truyện cười, anh đừng để trong lòng.”

“Không! Tôi đồng ý với quan điểm của anh ấy!” Tề Lục cười cười, đứng lên: “Là do tôi đường đột. Cô đã từng nói cô đồng ý rồi!”

Tần Khanh tính nói gì đó, nhắc thấy Lâm Hoài Dư đang bưng phần cơm về phía này, không biết cô ta đã nghe được những gì ... Tần Khanh chỉ cười cười, nói với Tề Lục: “Đội trưởng Tề đừng để trong lòng, chẳng qua tôi nghĩ công việc này rất thú vị.”

“Tuy nhiên, thật sự cảm ơn Đội trưởng Tề đã quan tâm”, Tần Khanh hơi chếch tầm nhìn, giả bộ giơ tay: “Cảnh sát Lâm, hai người ngồi ở đây đi! Tôi và giáo sư Tiêu ăn xong rồi.”

Tiêu Tự Trần khoanh tay, ánh mắt nhìn thẳng Tề Lục, nhếch miệng đầy ẩn ý, sau đó đứng dậy đi về bên cạnh Tần Khanh, thanh âm réo rắt: “Đi thôi! Để Đội trưởng Tề ăn được tự nhiên, từ này đến giờ thấy anh ta chưa ăn được bao nhiêu!”

Lâm Hoài Dư đã đi tới, cô ta đứng bên cạnh Tề Lục một cách rất tự nhiên, ngẩng đầu nhìn hai người đối diện: “Hai người ăn xong chưa?”

Tần Khanh gật đầu, còn Tiêu Tự Trần biếng nhác trả lời: “Ừm! Ăn xong rồi, các người chậm rãi hưởng thụ đi!”

Ngữ khí rất ôn nhu, tưởng chừng như trong lòng Tiêu Tự Trần đang rất hài lòng, Tần Khanh lạnh lẽo đưa mắt nhìn, người đàn ông ấy đã sai bước chân dài rời khỏi bàn. Cô đứng dậy cúi người thu dọn phần ăn. Tần Khanh nở nụ cười với hai người đối diện: “Vậy chúng tôi đi trước, tối nay gặp!”

“Ok! Không gặp không về!”, Lâm Hoài Dư tròn xoe mắt, phất phất tay, quay đầu nhìn Tề Lục đang nhìn bóng dáng hai người đi phía trước không chớp mắt.

Lâm Hoài Dư khẽ cười một tiếng, lời kéo sự chú ý của Tề Lục, cô tự nhiên ngồi xuống.

Tề Lục quay qua nhìn cô ta, đang đứng dậy rời đi thì Lâm Hoài Dư khẽ cười, cầm đũa, chậm rãi nói: “Xem ra cô ấy không thích anh.”

Tề Lục vẻ mặt hồ hững đáp lời: “Và tôi cũng không thích cô.”

Gương mặt Lâm Hoài Dư không hề biến sắc, ánh mắt chột lóe sáng, cô nghiêng đầu thản nhiên nói với Tề Lục: “Em biết anh không thích em ... vì vậy em mới cố tình theo đuổi anh!”

Tề Lục híp mắt, anh chưa từng bao giờ gặp một cô gái lại thẳng thắn như vậy.

Dứt lời, Lâm Hoài Du cũng đứng dậy, đưa tay cầm phần ăn của anh đặt xuống phía đối diện, chỉ chỉ ra hiệu Tề Lục ngồi xuống: “Nhưng ít ra em còn có can đảm nói cho anh biết là em thích anh, và em đang cố gắng tranh thủ từng giây từng phút.”

Tề Lục hiểu ý của cô, anh từ từ ngẩng đầu. Khuôn mặt nho nhỏ của Lâm Hoài Du, đôi mắt tròn to đen láy sáng như ánh dương rực rỡ. Anh thản nhiên như không, có vài đồng nghiệp đi ngang qua liếc nhìn đầu tò mò.

Anh ta cuối cùng đối với Lâm Hoài Du không thể nào giống như Tần Khanh, lạnh lùng với tình cảm của anh ta. Dù sao anh ta cũng là người phàm mắt thịt, không thoát khỏi ‘ánh mắt’ ấy ... so với Tiêu Tự Trần có vẻ anh ta còn thua xa.

Cơm nước xong xuôi, trên đường về văn phòng Tiêu Tự Trần tâm trạng vô cùng tốt, gặp phải Cảnh Diệc cũng đang đi ăn trưa, anh từ xa trông thấy, chủ động hỏi Tần Khanh: “Cậu ta tên gì?”

Nhìn theo tầm mắt của Tiêu Tự Trần, Cảnh Diệc đang cúi đầu nghịch điện thoại di động, cô không hiểu sao anh lại hỏi tên anh ta nhưng vẫn đáp: “Cậu ấy là Cảnh Diệc!”

Cô vừa nói xong, Cảnh Diệc cũng ngẩng đầu lên nhìn về hướng bọn họ, anh ta vung tay gọi lớn: “Đại thần! Chào buổi trưa!”

Tiêu Tự Trần gật gù, thậm chí khi đến gần Cảnh Diệc anh cũng ngừng bước lên tiếng: “Chào cậu, đi ăn trưa sao?”

Cảnh Diệc kinh sợ, gật đầu lia lịa: “Dạ! Đang chuẩn bị đi!”

“Ừ! Vậy mau đi đi!”, Tiêu Tự Trần bước tiếp trước khi bỏ lại một câu: “Ngày hôm nay, súp lơ rất ngon!”

Cảnh Diệc sững người, lời nói của Tiêu Tự Trần vang lên như tiếng sấm bên tai.

Trông thấy Tần Khanh phía sau, anh ta lắp bắp hỏi: “Pháp y ... Tần”, sau đó hoảng sợ liếc bóng lưng của Tiêu Tự Trần, dùng khẩu hình: “Hôm nay Đại thần sao sao vậy?”

Tần Khanh lắc lắc đầu, kỳ thực cô cũng không biết anh bị sao, nhưng bề ngoài cho thấy anh đang rất vui.

Cảnh Diệc được Đại thần chủ động đề nghị món ngon cho bữa trưa khiến anh ta có cảm giác ‘thụ sủng nhược kinh’, quên mất chuyện hôm qua anh ta đọc trên blog của Đại thần, cũng quên mất phải thăm dò coi đối tượng đại thần nói đến là ai!

Tần Khanh nhanh chân bước theo Tiêu Tự Trần, sóng vai bên anh, im lặng một lúc rồi mới cất lời: “Hôm nay anh rất vui?”

“Đương nhiên!”, Tiêu Tự Trần thoải mái đáp, bàn tay rút túi quần bước đi thư thái, “Không lẽ bây giờ cô mới phát hiện?”

“Đã nhận ra từ lâu ....”, Tần Khanh nhìn gương mặt phấn chấn của anh: “Sao vậy?”

“Có một người nào đó không biết tự lượng sức mình đi đào góc tường người khác. Kết quả là bại trận mà lui quân. Làm sao không vui cho được!” Tiêu Tự Trần dừng bước, cong môi cười, “Càng ngày càng thấy vui!”

Tần Khanh nhướn mi: “Chuyện này đâu có gì vui ... với lại Đội trưởng Tề đâu có ý đào góc tường.”

Tiêu Tự Trần xoay người đối mặt với Tần Khanh, ánh mắt thâm sâu nhìn thẳng Tần Khanh, nhếch cằm kiêu ngạo, dùng ngón trỏ nhẹ lắc lắc trước mặt cô: “Rất quan trọng, điều này cho thấy mị lực của tôi cao hơn anh ta.”

Tần Khanh tròn xoe mắt: “Tại sao anh lại nói như vậy?”

Tiêu Tự Trần không được khen, có chút không vui, hỏi lại: “Nói gì?”

Tần Khanh không trả lời mà chỉ hỏi ngược lại: “Vậy theo anh nếu theo đuổi con gái phải làm sao?”

“Cô hỏi câu này ...”, Tiêu Tự Trần nhú mày: “Sao vậy? Cô giận tôi sao?”

Tần Khanh nghiêng đầu: “Không dám!”

Tiêu Tự Trần nở nụ cười: “Tôi thấy cậu ta cứ ‘nín nhịn’, nên giúp một tay!”

Tần Khanh ngừng bước, quay qua hỏi anh câu thật lòng: “Nếu như tôi đồng ý với anh ta không làm trợ lý cho anh thì sao?”

Tiêu Tự Trần ngừng bước, gương mặt đen sì sì liếc Tần Khanh từ đầu đến chân, giống như muốn phán đoán tính chân thật trong câu nói này của cô, một lúc lâu sau lạnh giọng: “Bộ não cô bị gì sét à? Một người đàn ông hoàn mỹ như tôi đứng trước mặt cô, cô bị điên mới đi từ chối!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Đối Qua Địa Cầu Mới Sống

Tự đại!

Thôi quên đi ... chẳng thèm chấp với người đàn ông này.

Tần Khanh cũng không ngoái đầu lại mà quay về văn phòng. Vừa đi được hai ba bước đã bị người phía sau gọi giật lại ...

“Chung quanh đây có phòng tập gym không?”

Tần Khanh quay đầu nhìn, hỏi anh: “Anh muốn tập gym sao?”

“Dĩ nhiên!”, Tiêu Tự Trần tiến về phía trước hai ba bước, hừ lạnh: “Buổi trưa không ở nhà ăn cơm, lại không có gì làm, tôi không muốn bị béo phì.”

Tần Khanh lúc này mới phát hiện, Tiêu Tự Trần tuy rằng sợ những gì phiền phức nhưng còn sợ mập hơn nhiều. Cô híp mắt, vóc dáng của anh rất tuyệt rồi, đâu cần thiết phải lo lắng như thế.

Cô vươn tay chỉ ra ngoài cửa sổ: “Từ đây đi khoảng hai mươi phút có một phòng tập.”

“Vậy chúng ta đi!”, Tiêu Tự Trần nhanh chân bước ra ngoài không cho Tần Khanh có cơ hội từ chối.

Trên thực tế, Tiêu Tự Trần không nghĩ Tần Khanh sẽ không đồng ý, được chiêm ngưỡng vóc dáng hoàn mỹ của anh, làm sao cô có khả năng từ chối được chứ?

Nhưng rõ ràng là Tần Khanh không nghĩ đến vấn đề đó. Buổi trưa sau khi dùng bữa, bình thường cô đều nằm nhoài trên bàn ngủ một giấc. Bây giờ nếu đi ra ngoài, hiệu suất làm việc chắc chắn bị ảnh hưởng, cho dù gần đây cũng chẳng có vụ án nào.

Cô do dự, suy nghĩ coi Tiêu Tự Trần có thể tự đi một mình được không, nên cô dò hỏi: “Giáo sư Tiêu, tôi không tập gym. Anh đi một mình được không?”

Tiêu Tự Trần nghe xong cau mày, liếc cô từ đầu đến chân, lắc đầu: “Nếu bây giờ cô quay về phòng, tôi đảm bảo chỉ ba tháng thôi, cô sẽ như một con heo!”

“Phụ nữ phải duy trì vóc dáng, nếu không rất khó thu hút sự chú ý của đàn ông.” Dứt lời, Tiêu Tự Trần bước nhanh đến cầu thang.

Quá đáng! Thật quá đáng! Dám ví cô như heo!

Tần Khanh nhìn bóng lưng của Tiêu Tự Trần, trong lòng thầm thở dài ngao ngán ... Sao cô lại có thể nghĩ mình thích người đàn ông này được nhỉ. Vừa tự cao vừa ác miệng, sáng nay chắc chắn cô bị chạm dây rồi!

Tần Khanh phục mệnh đuổi theo Tiêu Tự Trần. Theo anh xuống mấy bậc thang liền đề nghị: “Giáo sư Tiêu, thật ra anh có thể vận động ngay tại Cục cảnh sát. Anh coi đi lên đi xuống hai mươi tầng lầu là có thể giảm béo.”

Ánh mắt sâu thăm thẳm, Tiêu Tự Trần nhìn Tần Khanh rồi hừ lạnh: “Cô không sợ mất mặt?”

Tần Khanh há miệng, cuối cùng đành phải lấy xe đưa Tiêu Tự Trần đến phòng gym. Anh đăng ký thẻ VIP một năm, tiện đăng ký cho cô một khóa yoga. Tần Khanh khéo léo từ chối nhưng Tiêu Tự Trần nhú mày: “Luyện yoga sẽ cải thiện độ dẻo dai của cơ thể. Trông cô không linh hoạt.”

Tần Khanh cảm nhận được ánh mắt đầy ám muội của nhân viên tiếp tân nhìn hai người bọn họ, sau đó cô ta phụ họa: “Ngài đây nói rất đúng. Nơi này rất có nhiều chị đến đây tập yoga, hiện tại vóc dáng của các chị ấy rất đẹp.”

Tiêu Tự Trần gật đầu, không cho Tần Khanh cơ hội phản bác. Giành thẻ ngành của cô, lấy thông tin đăng ký thẻ VIP một năm.

Nhân viên tiếp tân sắc mặt hoan hỉ, trái lại gương mặt Tần Khanh phụng phịu. Cô ghét vận động, hơn nữa cho dù không vận động, độ đàn hồi cơ thể của cô cũng rất khá? Anh chưa thấy qua sao dám kết luận cô không dẻo dai?

Tần Khanh phát điên nhưng vẫn phải theo nhân viên hướng dẫn đưa vào phòng luyện tập.

Sau khi tập luyện khoảng bốn mươi phút, hai người quay về Cục cảnh sát. Cả buổi chiều Tần Khanh phờ phạc cả người ôm lấy máy vi tính, không thể tập trung làm được gì, đành ngồi coi phim truyền hình.

Tiêu Tự Trần sau khi luyện tập tinh thần cực kỳ sáng khoái, anh cầm quyển truyện cười đọc tiếp.

Khó lắm Tần Khanh mới cầm cự được đến lúc tan ca, Tiêu Tự Trần liếc mắt nhìn bộ dạng uế oải của cô, lắc lắc đầu.

“Cô yếu quá!”

Cô nheo mắt liếc Tiêu Tự Trần, người đàn ông nhẹ nhàng nói: “Hai năm trước tôi tăng 150kg. Nửa năm sau tôi đã trở về được vóc dáng như thế này. Mỗi ngày tôi đều phải tập luyện gấp mười lần cô ngày hôm nay.”

Tiêu Tự Trần khoanh tay dựa vào thành ghế, ánh mắt sáng quắc nhìn Tần Khanh.

Tần Khanh kinh ngạc, cô ngẩng đầu như không tin được vào tai mình: “Trước đây anh mập như vậy sao?”

“Lừa cô làm gì?”

Tần Khanh kinh hãi, cô không thể tưởng tượng người đàn ông trước mắt nặng thêm 150kg thì như thế nào. Đột trước có tin một nam minh tinh đang rất nổi tiếng trong giới giải trí, đột nhiên mập lên trông thấy, trong chớp mắt danh tiếng của anh lụi tàn.

Tần Khanh thở dài: “Vậy tại sao anh lại muốn giảm cân?”

“Không phải đột nhiên muốn giảm cân, mà tôi tăng cân đột ngột, không giảm cân không được!”, Tiêu Tự Trần vẻ mặt hờ hững.

Tần Khanh đứng phắt dậy, nhíu mày: “Sao anh lại đột nhiên béo phì???”

“À, khoảng hai năm trước đây trong vụ án truy bắt trùm ma túy lớn nhất Châu Mỹ, tôi bị nhiễm độc hết nửa năm.”, Tiêu Tự Trần nhún vai, sau đó đứng dậy lấy áo vest ra khỏi phòng làm việc, để Tần Khanh ngồi đó như người mất hồn.

Hèn gì Tiêu Tự Trần rất quan tâm đến sức khỏe bản thân. Ngày ba bữa anh đều lưu ý tỉ mỉ cân đối dinh dưỡng, sau khi ăn xong còn bắt buộc phải vận động, bởi anh đã từng ném trái gian khổ khi tập luyện nên mới cẩn thận từng li từng tí bảo vệ chính mình thật tốt.

Có điều cô thật sự không thể tưởng tượng được làm sao anh có thể thoát khỏi tay tên trùm ma túy? Có người cứu anh? Tên trùm ma túy cũng bị bắt?

Cô nhớ Ty Lạc từng nói vì điều tra cái chết của Tait mà anh phải nhập viện, xem ra hai năm vừa qua anh sống cũng không thoải mái lắm. Hèn gì cha mẹ anh nhất quyết không cho anh đi theo con đường này.

Tần Khanh miên man suy nghĩ, thanh âm lạnh lạnh của Tiêu Tự Trần từ ngoài cửa truyền vào: “Chưa đi sao? Không phải tối nay còn có dạ tiệc à?”

Tần Khanh hoàn hồn, rất muốn giải thích với anh một chút ... đó không phải là dạ tiệc ... đó chỉ là một bữa tiệc thông thường.

Cô đứng dậy ra ngoài: “Chúng ta không cần về nhà được không? Qua đó luôn được chứ?”

Tiêu Tự Trần nhíu mày, Tần Khanh lập tức quay vào phòng lấy túi xách, nghe thanh âm của anh vắng vắng: “Chúng ta chẳng lẽ không thay quần áo mới? Mặc bộ này từ sáng đến giờ thật không phải phép.”

Tần Khanh nhìn chiếc áo blouse trên người mình, rồi liếc qua bộ âu phục của Tiêu Tự Trần, thầm nghĩ: về thì về, tên đàn ông này có đổi thì chỉ đổi bộ mới thôi chứ có khác gì nhau.

Hai người ai về nhà nấy. Tần Khanh thay chiếc quần tây màu xanh nhạt, lộ đôi bàn chân nhỏ, áo dài tay. Cô sợ người đàn ông soi mói mang tên Tiêu Tự Trần lại ghét bỏ vì cô ăn mặc hở hang.

Thay quần áo trở ra, cô nhìn hồ cá sát bờ tường. Nhìn con cá nhiệt đới màu đen đang vui sướng quẫy đuôi bơi lội. Nước hơi đục rồi, hình như lâu rồi không thay nước, hình như là từ cuối tháng năm trước khi đi Tần Xuyên có thay nước.

Tần Khanh múc ca ra thau nhỏ, thay nước hồ cá, chợt nhớ Tiêu Tự Trần cũng mua cá, chắc mấy hôm nay anh cũng không thay nước.

Cô nhập mã khóa, đẩy cửa nhà Tiêu Tự Trần, trong phòng khách rải rác nào là áo khoác, quần tây, quần lót tứ tung nhưng không nhìn thấy bóng dáng Tiêu Tự Trần.

Cô nghĩ ắt hẳn anh đi thay quần áo rồi. Cô cúi người thu dọn mớ quần áo lên, sau đó đến hồ cá cạnh tivi thay nước.

Vừa vớt cá ra ngoài, phía sau truyền đến giọng của Tiêu Tụ Trần: “Cô làm gì vậy?”

Tần Khanh giật mình, theo bản năng quay đầu lại: “Giáo sư Tiêu ... phải thay nước hồ cá, nếu không cá sẽ chết!”

Tiêu Tụ Trần xoay bước đến gần nhìn cô đang vớt cá hỏi: “Tại sao?”

“Hả???” , Tần Khanh chưa hiểu ý anh.

Tiêu Tụ Trần lặp lại lần nữa: “Tại sao phải thay nước hồ?”

Tần Khanh ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn hồ nước đục ngầu: “Nếu không đổi, sẽ chết ...”

Tiêu Tụ Trần nghe xong đứng thẳng người, hất cằm, cười gằn một tiếng: “Cô sống trên địa cầu này đâu thấy cô phải thay qua địa cầu khác mới sống được!?!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Chưa Từng Nói Chuyện Yêu Đường

Khi Tần Khanh và Tiêu Tự Trần đến nhà hàng Tường Vi thì đã hơn sáu giờ, trời vẫn chưa tối hẳn, trên đường ánh đèn neon xanh xanh đỏ đỏ dần thấp sáng.

Tiêu Tự Trần bước vào phòng riêng, Tần Khanh đi theo sau anh, vừa bước vào trong đã trông thấy mười mấy người ngồi đó: Tề Lục, Cung Túc, Lâm Hoài Dư, Đồng Huyền, Triệu Quang Hi, Dịch Lưu, Chu Hội, Chu Tử Thoại, Cảnh Diệc và mấy cảnh viên cô biết mặt nhưng không biết tên cũng đã đến.

Tần Khanh le lưỡi, nếu không vì ở nhà nghe cái thuyết giáo vợ vẫn của Tiêu Tự Trần: Cá không cần thay nước, để tự nó thích ứng môi trường sống thì chắc cô đã đến đây lâu rồi.

Nhớ tới Tiêu Tự Trần ví von chuyện thay qua địa cầu mới sống cô bất giác cười thầm. Tư duy của đại thần đúng là đi ngược với thiên hạ, quả nhiên không giống người phàm.

Trong lúc suy nghĩ, Tề Lục đã đứng dậy, anh ta kéo chiếc ghế gần Tiêu Tự Trần nhất: “Mời giáo sư Tiêu ngồi. Chúng ta có thể gọi món được rồi!”

Tiêu Tự Trần gật đầu một cái, rồi nói tiếng cảm ơn.

“Sư tử! Ngồi bên này đi!”

Tần Khanh nghe gọi vội ngẩng đầu, trông thấy Chu Hội ngồi phía đối diện vẫy tay. Tần Khanh liếc Tiêu Tự Trần, anh cũng nhướn mày nhìn cô.

Tần Khanh suy nghĩ một chút, không biết Tiêu Tự Trần tửu phẩm thế nào. Ngồi cách xa anh một chút thì tốt hơn! Vì vậy cô gật đầu với Chu Hội, sau đó tiến đến ngồi cạnh cô ta. Vừa hay cũng đối diện với Tiêu Tự Trần.

Tiêu Tự Trần kinh ngạc, không hiểu tại sao Tần Khanh không ngồi bên cạnh anh. Tuy nhiên ngồi đối diện anh cũng được. Ánh mắt chiếu thẳng cô, tuyệt đối sẽ không có người dám khoét vách tường.

Tề Lục xoay người ra ngoài gọi phục vụ thông báo dọn món ăn lên, sau đó ngồi bên phải Tiêu Tự Trần, bên trái là Cung Túc.

Nhà hàng Tường Vi là nhà hàng cao cấp, phòng riêng được bài trí rất đẹp mà tốc độ lên thức ăn cũng khiến người ta tặc lưỡi, chưa đầy một phút mười hai giây là các món ăn thay nhau được đem lên, nhân viên phục vụ cuối cùng mang bia đặt dưới chân Tề Lục.

Trông thấy bia hai mắt Chu Hội sáng rỡ, lặng lẽ thì thầm bên tai Tần Khanh: “Sư tử! Lát nữa ba chúng ta mỗi người một ly!”, nói xong cô ta liếc qua Chu Tử Thoại.

Chu Tử Thoại lắc đầu nhỏ giọng nói với Tần Khanh: “Sư tử tuyệt đối đừng uống với cậu ấy. Một ly là cậu ấy đã say rồi!”

Tần Khanh nghe vậy quay sang Chu Hội cười cười: “Uống ít thôi, nếu không Cảnh Diệc lợi dụng thời cơ lấn tới!”

Chu Hội theo bản năng liếc nhìn về phía Cảnh Diệc, tình cờ Cảnh Diệc cũng đang nhìn cô, hai người mắt đối mắt. Chu Hội bĩu môi một cái, xoay người: “Sư tử, sư tử cũng uống ít một chút, kéo đại thần nhà chị cũng thừa cơ lợi dụng!”

“Chưa uống mà đã nói lung tung!”, Tần Khanh giật mình, cái gì mà Đại thần nhà cô chứ ... cô lẳng lẳng nhìn Tiêu Tự Trần. Người đàn ông trong

bộ âu phục thẳng thớm, gương mặt cương trực, sắc mặt không thể nhìn ra đang suy nghĩ điều gì.

Tần Khanh ngẫm nghĩ ... chắc có lẽ anh đang rất thất vọng bởi trong đầu của anh nghĩ đây là một dạ tiệc long trọng.

Tề Lục đưa bia lên bàn, sau đó hắng giọng nói: “Cục cảnh sát lâu rồi không tụ hội, giáo sư Tiêu đến đây cũng đã lâu, lẽ ra chúng ta phải tổ chức tiệc chào mừng, nhưng vì vụ án Đinh Dương nên kéo đến ngày hôm nay, hi vọng giáo sư Tiêu bỏ qua cho!”

Tiêu Tự Trần ngẩng đầu nhìn Tề Lục, lắc đầu một cái: “Không sao!”

Tề Lục cong môi, cúi đầu rót bia vào ly Tiêu Tự Trần, Tần Khanh nhác thấy Tiêu Tự Trần hơi nhíu mày nhưng anh vẫn nể tình nhận ly bia.

Nhìn dáng vẻ của anh ... có lẽ, tửu phẩm không tệ lắm. Tần Khanh ngẫm nghĩ.

Triệu Quang Hi cũng đứng dậy, lấy bia rót đầy ly tất cả mọi người. Ai nấy nâng ly của mình lên, Tần Khanh nghe giọng Tiêu Tự Trần lạnh lạnh vang lên: “Cám ơn mọi người bớt thời gian đến đây, mong rằng sau này chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Tần Khanh nhoén miệng cười: Thì ra người đàn ông này cũng nho nhã lịch thiệp.

Mọi người hô vang ‘dzô’, rồi uống cạn ly.

Tần Khanh trông thấy ánh mắt Tiêu Tự Trần đang chĩa về phía mình. Cô nheo mắt nâng ly ra hiệu mời anh, cạn sạch. Uống xong cô dốc ngược ly không về phía Tiêu Tự Trần, rồi ngồi xuống.

Nếu Tần Khanh biết sau này trong mấy bữa tiệc cô đều phải uống giùm Tiêu Tự Trần, thì chắc chắn ngày hôm nay cô sẽ không khiêu khích anh như thế.

Trên bàn tiệc rất vui vẻ, ngay cả Cung Túc là người lớn tuổi và ít nói nhất cũng thỉnh thoảng nở nụ cười. Tiêu Tự Trần cũng không soi mói như ngày thường. Tần Khanh thấy rất ngạc nhiên vì dù sao anh cũng là người mắc căn bệnh sạch sẽ quá độ.

Tần Khanh đưa đũa gắp một món ăn thì cánh tay trái có người kéo kéo. Cô quay đầu nhìn thì bắt gặp ánh mắt đầy lo lắng của Chu Tử Thoại, Tần Khanh giật mình quay sang Chu Hội, chỉ thấy gương mặt cô ta ửng hồng, rõ ràng chỉ mới uống có một ly!

Tần Khanh thở dài một cái, đặt đũa chưa kịp hỏi han tình hình của Chu Hội đã trông thấy cô ta đứng phắt dậy, nhìn thẳng vào Tiêu Tự Trần cười hỏi: “Đại thần! Ăn uống thế này quá vô vị ... chi bằng chúng ta chơi một trò chơi được không?”

Mấy người cùng bàn nghe vậy sáng mắt, Tiêu Tự Trần từ từ buông đũa hỏi: “Chơi trò gì?”

Chu Hội liến liếm môi, chớp chớp mắt: “Mấy ngày trước em có coi một chương trình tạp kỹ. Đại khái mỗi người bị đặt một nhũ danh, sau đó ... ai ... ai ... uống ...”

“Là uống rượu?”, Tiêu Tự Trần ngắt lời Chu Hội.

Chu Hội suy nghĩ một chút: “Đúng! Ai nói sai thì phạt rượu.”

“Ừm! Không chơi!” Tiêu Tự Trần trực tiếp từ chối.

Chu Hội sững người, lập tức lôi kéo: “Đó là trò chơi nói thật!”

Tề Lục ngẩng đầu nhìn không lên tiếng, Cung Túc phản bác: “Chẳng có gì hay, có nói thật lòng hay không ai mà biết được!”

“Được rồi!”, Chu Hội thở dài ngồi xuống, Lâm Hoài Dư tiếp lời “Tôi cùng mấy người bạn đợc trước có chơi một trò: Mỗi người nói một câu, người nào đồng quan điểm thì giơ tay, còn không thì thôi”, dứt lời cô ta đảo mắt một vòng, “Mọi người thấy trò này thế nào?”

Cảnh Diệc suy nghĩ một chút: “Trò này có gì khó đâu!”

Dịch Lưu cũng đồng tình, anh ta xung phong: “Tôi trước!”

Mọi người gật đầu, Dịch Lưu hướng về Cảnh Diệc cất cao giọng: “Tôi không đưa bác sĩ Chu về nhà mỗi ngày.”

Anh ta vừa dứt lời, mọi người im lặng một lúc lâu, sau đó mới bật cười lớn rồi đồng loạt giơ tay, Triệu Quang Hi đá mắt với Dịch Lưu: “Quá ác! Nhưng sự thật tôi cũng không đưa bác sĩ Chu về!”, nói xong mặt mày hớn hở nhìn về phía Chu Hội, gương mặt Chu Hội càng ngày càng đỏ.

Cảnh Diệc nắm chặt hai tay, một lát sau mới bật ra được một câu: “Xem như cậu lợi hại!”, sau đó anh ta uống cạn ly rượu nhưng ý cười không thể che giấu.

Tần Khanh nhìn thấy Tiêu Tự Trần từ từ thả tay xuống, gương mặt rất hứng thú. Lâm Hoài Dư giơ tay: “Tiếp theo là tôi!”

Tần Khanh nghĩ cô ta sẽ mượn cơ này bày tỏ tình cảm với Tề Lục, không ngờ, cô ta đứng dậy uống một ngụm bia, vén mái tóc ngắn về sau tai cất cao giọng: “Từ trước đến nay tôi chưa từng yêu đương!”

Cô ta vừa dứt lời, Tần Khanh liếc mắt nhìn xung quanh, ngay cả Chu Tử Thoại ngồi bên cạnh chẳng thấy giơ tay, mình cô nhắm mắt từ từ giơ cao

tay. Khi ngẩng đầu lên thì trông thấy hai người đàn ông đối diện cũng đồng loạt giơ tay.

Tần Khanh nhìn Tề Lục và Tiêu Tự Trần, trong lòng nhất thời phấn chấn, hai người đàn ông ưu tú đều chưa từng yêu đương, vậy cô chưa yêu cũng đâu có gì mất mặt.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Tôi Quá Hoàn Mỹ

Lâm Hoài Dư đứng đưa mái tóc, hai mắt mở lớn, nở nụ cười: “Chỉ có bốn người chúng ta thôi sao? Tôi không yêu đương thì không nói làm gì, còn Đại thần, người xuất sắc như anh làm sao có chuyện không có ai theo đuổi?”

Ánh mắt Tần Khanh chuyển sang Tiêu Tự Trần, anh chậm rãi thả tay xuống, nửa thật nửa đùa: “Khả năng là do tôi quá hoàn mỹ!”

Tần Khanh biết đây hoàn toàn là lời nói thật lòng của Tiêu Tự Trần, bởi anh luôn cảm giác mình là người hoàn mỹ không tì vết. Tuy nhiên, có thể mọi người không cho rằng như vậy, họ sẽ nghĩ anh quá nổi!

Lâm Hoài Dư đưa mắt nhìn sang Tề Lục: “Còn Đội trưởng Tề thì sao ạ?”

Tề Lục cũng nhìn Lâm Hoài Dư, không lên tiếng. Triệu Quang Hi đành nâng ly bia, cười khà khà hai tiếng: “Đội trưởng Tề của chúng ta là người nhất kiến chung tình. Người để ý đến anh ta có thể xếp hàng dài kín sân trường đại học, có điều Đội trưởng Tề đã có người trong mộng, ai cũng không chấp nhận!”

Đổng Huyền và Tề Lục cùng tốt nghiệp một trường, dĩ nhiên biết câu chuyện của Tề Lục, nghe Triệu Quang Hi nói thế, cô vô thức đưa mắt nhìn sang Tề Lục, rồi lại cắm đầu vào món ăn trước mắt mình.

Lâm Hoài Dư khó khăn lắm mới nghe được chuyện bên lề của Tề Lục, đương nhiên sẽ căn mãi không buông. Cô ta cầm ly và chai bia mang đến trước mặt Triệu Quang Hi, hào phóng rót đầy ly cho anh: “Nói cho em

nghe một chút, người nào có thể khiến Đội trưởng Tề lạnh lùng của chúng ta nhớ mãi không quên!”

Triệu Quang Hi uống cạn nửa ly bia, sau đó mới phát hiện Lâm Hoài Dư gài mình vào tròng. Nếu không kể có vẻ không đúng đắn, anh ta quay sang nhìn Tề Lục cầu cứu.

“Nói đi! Tôi không sao!”, Tề Lục cong môi, nâng ly bia hướng về Triệu Quang Hi ra hiệu.

“Được!”, đã được Tề Lục cho phép nhưng anh ta cũng không dám ba hoa nhiều quá, chỉ kể sơ sơ thời đại học Tề Lục có để ý một cô bé cùng trường, học thua họ ba năm, khi Tề Lục tốt nghiệp thì cô bé đang học năm nhất.

Tiêu Tự Trần ngồi bên cạnh Tề Lục nghe thấy thế liền khẽ quay đầu nhìn sang, trong đáy mắt hàm ý sâu xa. Một lúc sau, anh chủ động rót đầy bia vào ly Tề Lục, cùng ly, rồi một hơi cạn sạch. Tần Khanh nhìn ra hành động của hai người nhưng không rõ ý của Tiêu Tự Trần là gì.

Lại thêm một vòng rượu, đề tài này đến phiên của Tiêu Tự Trần. Anh chỉ nhíu mày: “Tôi chẳng có gì để kể.”

Anh vừa dứt lời, cửa phòng ăn riêng mở ra. Các phòng riêng ở đây đều dùng khóa điện tử, ngoài trừ người bên trong và người phục vụ còn không ai có thể tự tiện bước vào, huống hồ gì bọn họ đang hăng say uống bia, ai lại rảnh đến mức đi gọi phục vụ?

Tần Khanh ngồi đối diện cửa, cô ngược mắt nhìn trông thấy một người đàn ông anh tuấn bước vào, anh ta mặc một bộ âu phục màu trắng, hàng lông mày khẽ nhích, đôi mắt mở lớn nhìn về phía Tần Khanh ... đối diện cô là Tiêu Tự Trần.

Ngay lập tức Tiêu Tự Trần nhìn ra được ánh mắt của Tần Khanh, anh cũng xoay người trông ra cửa, khi thấy người đã mở cửa bước vào là ai,

gương mặt không biến sắc, nhẹ nhàng nói: “Cung nhị? Cậu đến đây làm gì?”

Người được gọi là Cung nhị, ánh mắt đang phần chấn động nhiên xù xuống, sau đó anh ta vỗ vai Tiêu Tự Trần ... ai ngờ bị Đại thần ghét bỏ hất tay xuống.

Cung Trầm cũng chẳng thềm để tâm, mấy cái hành động này của Tiêu Tự Trần anh ta cũng đã quá quen, nhưng mà ở trước mặt nhiều người như vậy anh không thềm nể nang anh ta ... anh ta cũng hơi buồn một chút. Ánh mắt anh đảo một vòng khắp phòng, sau đó dừng trên Tân Khanh vài giây, rồi cất cao giọng: “Chào mọi người, Tôi là ông chủ nhà hàng Tương Vi, cũng là bạn của Tiêu Tự Trần, tôi tên Cung Trầm!”

Tề Lục nghe thấy vậy liền nhìn về phía Cung Trầm, sau đó ngay lập tức đứng dậy, bắt tay anh ta: “Anh Cung! Chào anh, tôi tên Tề Lục, là Đội trưởng phòng hình sự Cục cảnh sát thành phố.”

Cung Trầm nhìn vào ánh mắt thâm sâu của Tề Lục, sau đó lịch sự bắt tay: “Thì ra là Đội trưởng Tề!”

Tề Lục khẽ mỉm cười: “Hôm nay trong Cục tổ chức tiệc chào mừng giáo sư Tiêu về nước nhậm chức!”

Cung Trầm dăm chiêu một lát rồi gật gù: “Mọi người thích gì cứ gọi nhé! Chắc Trần không nói, nhà hàng Tương Vi cũng có cổ phần của anh ấy, bữa tiệc ngày hôm nay coi như anh ấy đãi.”

Quả nhiên Tiêu Tự Trần có nghề tay trái, chứ nếu không dựa vào tiền lương ít ỏi mà thay mỗi ngày anh thay một bộ quần áo mới, khả năng anh đã sớm đón gió Tây Bắc, còn đâu tiền mà trả cho cô hơn ba trăm ngàn tiền lương?

Hèn gì khi anh bước vào đây chẳng thấy soi soi chỗ này, vạch vạch chỗ kia; hóa ra là của mình, Tần Khanh thầm nghĩ, khi ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt của Cung Trầm.

Anh ta cúi đầu lấy ly bia của Tiêu Tự Trần, rót đầy sau đó lại rót đầy ly Tần Khanh, nâng cao ly cất giọng: “Vị đây chắc là cô Tần? Đã nghe Ty Lạc nói về cô!”

Tần Khanh nháy mắt một cái, thì ra mấy người này biết nhau hết. Cô đứng dậy nâng ly: “Chào anh Cung, tôi là Tần Khanh!”

“Ngưỡng mộ đã lâu.” Cung Trầm vừa dứt lời, ngửa đầu cạn sạch ly bia trong tay, sau đó mới nói tiếp: “Sau này còn phiền cô Tần nhiều!”

Tần Khanh hiểu ý của Cung Trầm, cô cúi đầu nhìn Tiêu Tự Trần, anh đang khó chịu đẩy đẩy ly bia Cung Trầm vừa uống qua với vẻ mặt ghét bỏ.

Cái tên Tiêu Tự Trần tốt cục là đến mức nào mới khiến người ta không yên lòng. Từng người từng người bạn tốt của anh đều luân phiên oanh tạc. Tuy nhiên cô vẫn gật đầu một cái, mỉm cười đáp lại.

Trước khi ra ngoài, Cung Trầm cũng lôi theo Tiêu Tự Trần. Hai người vừa khép cửa, bên trong phòng pháo nổ vang trời. Chu Hội nhìn về phía Tần Khanh: “Ôi Chúa ôi! Cuối cùng lai lịch đại thần là thế nào? Nào là siêu xe Shelby, đồng hồ đeo tay Patek Phillippe, quần áo hàng hiệu, còn có cổ phần trong nhà hàng Tường Vi ... Ôi người này có muốn cho người khác còn đường sống không chứ!!!”

Chu Hội hưng phấn mở miệng, Cảnh Diệc ngồi bên cạnh bất giác lên tiếng: “Tôi nhớ Đại thần còn sở hữu cổ phiếu. Còn nghe người ta nói anh là ‘thái tử’ của gia tộc họ Tiêu.”

Ngừng một chút anh nói thêm: “Có điều cái này cũng không chắc lắm. Nếu tôi là con của nhà họ Tiêu thì đâu cần đi làm cảnh sát làm gì?!”

“Tiền đồ!”, Chu Hội nghe thế thì rên lạnh, “Đại thần và anh mà so với nhau được sao?”

Cảnh Diệc gãi gãi đầu cười hì hì, lập tức thỏa hiệp: “Vâng vâng vâng!”

Cảnh Diệc vâng lời răm rắp khiến mọi người đang chú ý chuyện thân thế của đại thần liền chuyển hướng qua nhìn hai người bọn họ ‘liếc mắt đưa tình’.

Ngay khúc cua của hành lang vắng người, Tiêu Tự Trần đứng dựa lưng vào vách tường, một tay đút túi quần, ánh mắt đăm chiêu nhìn Cung Trầm.

“Ý cậu là hãn xuất hiện ở khu vực Trung Đông?”

Cung Trầm gật đầu: “Đúng! Nhưng vùng Trung Đông rộng lớn như vậy, cậu vẫn nhất định muốn đi tìm hãn sao?”

Ánh mắt Tiêu Tự Trần tối xăm, đưa tay vuốt cằm, một lúc lâu sau mới gật đầu: “Dĩ nhiên muốn đi, nếu không tôi nhờ cậu điều tra làm gì?”

“Quá nguy hiểm, hơn nữa bên Trung Đông chiến tranh liên miên, cậu không thể đi!” Cung Trầm kiên quyết.

Tiêu Tự Trần căn bản chẳng nghe lọt tai, ngược mắt lên nhìn: “Sợ gì? Không lẽ cậu không biết thực lực của tôi? Hơn nữa Trung Đông đúng là chỗ tốt ...”

“Ừ ... giết người miễn không bị tóm là được!”, Cung Trầm nói xong liếc nhìn Tiêu Tự Trần không giấu nổi ý cười thâm sâu, ánh mắt vụt qua một tia sáng.

Lâu lắm rồi Cung Trầm không bắt gặp được hình ảnh này của Tiêu Tự Trần.

“Vậy còn trợ lý Tần thì sao?”

“Dĩ nhiên phải đi theo!”

“Cô ấy đồng ý sao?”

“... Tôi nghĩ cô ấy sẽ rất có hứng thú”, Tiêu Tự Trần cong môi cười nhìn Cung Trầm: “Cậu giúp tôi đặt hai vé máy bay, nếu như cô ấy không đi, tớ sẽ báo cậu sau!”

Cung Trầm do dự một chút: “Có cần nói qua Ty Lạc và Cố Tiêu không?”

“Không cần lo, bên Trung Đông tôi cũng có vài người bạn.”

“Được ...”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Cô Ấy Muốn Xin Nghỉ Phép Dài Hạn

Cung Trầm nhìn Tiêu Tự Trần, khẽ nhúu mày, chần chừ cả buổi mới nói: “Còn có một việc ... Không biết có nên nói với cậu không?”

Tiêu Tự Trần nhướn mi, hất cằm: “Chuyện gì?”

Cung Trầm đưa mắt nhìn về hướng phòng ăn riêng, tiếp lời: “Cậu biết Tề Lục?”

Nói xong, Tiêu Tự Trần híp mắt liếc Cung Trầm một cái, giọng khi dễ: “Dĩ nhiên, không phải là người ngồi bên cạnh tôi sao?”

Cung Trầm gật gù, đến Cục cảnh sát lâu như vậy rồi, quen biết cũng phải. Tự dừng anh lại đi hỏi một câu ngu xuẩn thế này, chẳng trách Tiêu Tự Trần dùng ánh mắt ý nói ‘cậu ngớ ngẩn à’ để nhìn anh.

Cung Trầm hăng giọng: “Anh ta là con của thị trưởng Tề. Trước đây trong bữa tiệc mừng thọ của ông ta có gặp Tề Lục. Tuy nhiên hôm nay tôi mới biết anh ta làm trong Cục cảnh sát.”

Tiêu Tự Trần nghe xong không chút biểu cảm, gật đầu: “Chẳng có việc gì, khả năng giống như tôi, là do đam mê ngành này nên làm thôi.”

Cung Trầm há hốc miệng kinh ngạc, sau đó liếc Tiêu Tự Trần bằng ánh mắt khinh thường. Anh nghĩ thầm: Có ai mà giống như cậu đam mê vào việc nghiên cứu mấy thứ biến thái ấy chứ? Ba năm ròng rã chẳng biết mập ốm thế nào, mẹ ruột cũng sắp quên mất tiêu ...

Tuy nhiên việc chính đã nói xong, Cung Trầm tiếp theo chỉ bàn mấy chuyện vớ vẩn. Anh ta nhớ đến Ty Lạc từng nói qua tên siêu nhân này có tính sở hữu rất mạnh, nên anh ta nhướn mi nói với Tiêu Tự Trầm bằng giọng ngả ngớn: “Tớ thấy cô trợ lý của cậu xinh đấy! Giới thiệu cho tớ đi!”

Ánh mắt lạnh lẽo quét một lượt Cung Trầm: “Không phải có ‘phối ngẫu’ rồi sao? Muốn tôi gọi cho ‘phối ngẫu’ của cậu không?”

Hai chữ ‘lão bà’ chính là đại kỵ của Cung Trầm, vậy mà Tiêu Tự Trầm lại có thể ung dung nho nhã phun ra từ ‘phối ngẫu’, Cung Trầm ngay lập tức im bật, trước khi rút lui còn trừng mắt nhìn Tiêu Tự Trầm: “Cậu tốt nhất cứ ở rịt Trung Đông đi, đừng quay về!”

Cung Trầm nói xong bỏ chạy, sau đó bỗng nhiên dừng bước quay đầu: “Cậu còn chưa cho tớ biết đi nước nào vùng Trung Đông? Làm sao tớ đặt vé máy bay được!”

Tiêu Tự Trầm giọng lạnh tanh: “Cậu biết tin từ chỗ nào thì đặt vé đến chỗ đó, chứ không cậu nghĩ thế nào?” Dứt lời Tiêu Tự Trầm xoay người rời khỏi.

Cung Trầm nhìn bóng lưng Tiêu Tự Trầm, gãi đầu gãi tai ... mịa nó ... Xyri sao? Đang có bạo động mà ....

Khi Tiêu Tự Trầm quay về phòng ăn mọi người đang cụng ly, anh đi thẳng về chỗ ngồi của mình, nâng ly, nở nụ cười áy náy: “Xin lỗi! Đột nhiên có chút việc riêng cần xử lý! Tôi có lẽ phải xin phép cáo lui trước!”

Triệu Quang Hi nghe thấy thế liền há hốc mồm kinh ngạc, nhưng không dám có ý kiến, đành liếc nhìn Tề Lạc và Cung Túc.

Cung Túc gật đầu đứng dậy, cụng ly với Tiêu Tự Trầm, sau đó cạn sạch: “Không sao! Anh có việc cứ đi, lần sau lại cùng nhau uống vài ly!”

Tiêu Tự Trần cong môi, cũng cạn ly rồi nhìn Tề Lục: “Tôi muốn xin nghỉ phép dài hạn.”

Tề Lục đứng dậy mím môi, dăm chiêu một lát rồi gật đầu: “Không sao! Cục Trưởng Lận đã đặc cách cho giáo sư Tiêu được thoải mái trong công việc.”

“Cám ơn!”, Tiêu Tự Trần gật đầu, ngữ khí nhàn nhạt.

Tần Khanh nâng ly bia, khẽ nhú mào: Người đàn ông này có chuyện gì? Rốt cục Cung Trầm đã nói những gì? Tại sao anh lại muốn xin nghỉ phép dài hạn?

Cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, vừa vặn anh cũng đưa mắt nhìn cô, sau đó cô trông thấy anh duỗi ngón tay chỉ về phía cô: “Cô ấy cũng xin nghỉ phép dài hạn.”

Tần Khanh sửng người, ánh mắt thảng thốt nhìn Tiêu Tự Trần _ _ _ Là sao???

Tề Lục nheo mắt, gương mặt không chút biến sắc, liếc nhìn Tiêu Tự Trần, rồi dời sang khuôn mặt đang ngơ ngác của Tần Khanh, giọng có chút do dự: “Pháp y Tần hình như cũng không biết chuyện nghỉ phép này?”

Tần Khanh lắc đầu, chột nghe giọng Chu Hội thốt lên kinh ngạc: “Không lẽ sư tỷ muốn cùng giáo sư Tiêu nằm vùng??? Quá thần bí!”

Tần Khanh nghe thấy thế liền đưa mắt nhìn Tiêu Tự Trần. Anh cong môi quay sang cô: “Cô ta nghĩ quá nhiều rồi?”

“VẬY ... tại sao lại xin nghỉ dài hạn?”, vừa dứt lời, Tần Khanh nhác thấy Tiêu Tự Trần cau chặt mi. Cô biết, mình ở trước mặt nhiều người đi hỏi vấn đề này là không nên ... dù sao vừa rồi anh đã nói đó là việc riêng.

Tần Khanh quay sang Tề Lục: “Chuyện xin nghỉ cứ từ từ đã!”

Tiêu Tự Trần nói nước đôi: “Cứ xin nghỉ trước, nếu không đi thì đi làm lại bình thường.”

Tề Lục đưa mắt nhìn Tần Khanh. Tần Khanh không còn cách nào khác đành gật đầu. Thôi thì cứ xin nghỉ vậy, nếu không thích thì hủy phép. Chứ không nghe theo chỉ thị của đại thần, khả năng không qua nổi con trăng này.

“Vậy chúng ta đi thôi!”, Tiêu Tự Trần đạt được mục đích, anh quay sang Tần Khanh ra hiệu, sau đó rời khỏi phòng ăn.

Mọi người sững sờ nhìn Tần Khanh. Chu Tử Ngôn thấp giọng hỏi: “Chị ... chị cũng phải đi với đại thần sao?”

Tần Khanh nhận ra sự kinh ngạc trong ánh mắt của mọi người, chẳng còn cách nào khác đành phải nhắm mắt gật đầu: “Mọi người cứ tiếp tục đi. Tôi đưa giáo sư Tiêu về.”

“Hả??? Đừng mà pháp y Tần ... khó lắm mới được một bữa tụ hội ra trò. Đại thần không đi xe đến sao?”, Dịch Lưu đưa tay chỉ vào bóng lưng của Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh đá mắt: “Anh ấy không biết ...”

“Tôi uống rượu, không được lái xe”, tay Tiêu Tự Trần đang đặt lên tay nắm cửa liền quay đầu lại, ngắt lời Tần Khanh.

Tần Khanh sững người, rồi gật đầu bước nhanh về phía Tiêu Tự Trần. Anh vừa mở cửa vừa nói: “Chúng tôi về trước.”

Dứt lời vươn tay khoác vai Tần Khanh: “Đi thôi!”

Tần Khanh quay đầu vẫy tay chào mọi người: “Tôi đưa Giáo sư Tiêu về nhé!”

Cửa phòng từ từ khép lại, Tề Lục ngồi xuống, Lâm Hoài Dư đứng dậy rút đầy ly cho anh ta. Tề Lục liếc Lâm Hoài Dư, khuôn mặt không chút biểu cảm. Lâm Hoài Dư cong môi cười: “Uống đi!”

Tề Lục đúng là không thể từ chối ý tốt của Lâm Hoài Dư. Anh ta nâng ly, một hơi cạn sạch.

Trên bàn nhất thời yên tĩnh trở lại. Cảnh Diệc ánh mắt thần bí nhìn về phía Chu Hội, ho nhẹ một tiếng: “Tôi chắc chắn giữa pháp y Tần và đại thần có vấn đề. Đại thần còn viết blog xin lỗi pháp y Tần nữa đó!”

Triệu Quang Hi nghe thế hai mắt sáng rỡ, vỗ trán một cái rồi lẩm bẫm: “Hai người không phải ở chung nhà chứ? Lần trước đến đón đại thần đi Nam Dương truy bắt Đinh Dương, tôi bắt gặp hai người còn che chung dù.”

“Khi ấy vai đại thần bị ướt hơn phân nửa, sau khi lên xe, ngồi bên cạnh pháp y Tần thay áo rất tự nhiên, lại còn đưa áo ướt cho pháp y Tần cầm đó!”

Dịch Lưu nhìn ra được vẻ mặt iu xiu của ai đó. Ngay lập tức, dùng chân khua cả nửa ngày dưới gầm bàn mới tìm được chân của Triệu Quang Hi, anh ta đạp mạnh một cái.

Triệu Quang Hi gào lên: “Ai giẫm chân tôi vậy!”

Dịch Lưu trông Triệu Quang Hi ngoác miệng lớn như thế, lại chuẩn bị thao thao bất tuyệt. Anh ta ho khan vài tiếng, liếc mắt ra hiệu Đồng Huyền. Đồng Huyền hiểu ý, cầm ly của mình chặn họng Triệu Quang Hi: “Anh không nói không ai nói anh cầm đâu!”

Lâm Hoài Dư nghe thế cười khi khi nhìn Tề Lục, nhẹ giọng: “Tôi thấy đâu có sao, các anh chị khó chịu gì?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô

Tần Khanh đi theo Tiêu Tự Trần ra khỏi nhà hàng Tường Vi, vừa bước khỏi cửa lớn Tiêu Tự Trần đã hỏi ngay: “Tại sao cô không xin nghỉ?”

Tần Khanh thật ra cũng muốn hỏi vấn đề này, không ngờ anh nhanh miệng hơn cô.

“Tôi làm sao phải xin nghỉ?”

“Tôi nghỉ, trợ lý nhất định phải đi theo. Nếu không tôi cần cô làm trợ lý làm gì?”, thanh âm bình tĩnh trong trẻo, ánh mắt sáng quắc nhìn về phía cô, trong miệng tỏa ra mùi bia thoang thoảng, mê hoặc, Tần Khanh sửng người. Chợt nhớ anh vừa rồi có nói uống nhiều rượu không thể lái xe ... nhưng rõ ràng anh uống không nhiều, quá lắm chỉ hai ly là cùng ... đâu có nhiều hơn cô!

Hay là ... anh muốn che giấu chuyện mình không biết lái xe? Tên đàn ông này ...

“Anh giải quyết việc riêng, tôi đi theo có lẽ không thích hợp!”, Tần Khanh nhìn về phía Tiêu Tự Trần, nhướn mày.

Tiêu Tự Trần gật gù, lại hỏi: “Là chuyện riêng, nhưng chức vị của cô không phải là trợ lý riêng luôn sao?”

Ba chữ ‘Trợ lý riêng’ anh cố ý nhấn mạnh, Tần Khanh xoa xoa trán, thật sự không biết trả lời thế nào?

“Vậy anh sẽ đi đâu?”

Tiêu Tự Trần khẽ nhíu mày ... Đâu nhỉ? Anh lôi điện thoại di động liếc mắt nhìn thông tin chuyến bay Cung Trầm vừa gửi đến, ngữ khí nhàn nhạt: “Đi Xyri trước!”

Tay đang khởi động xe bất giác cứng đờ, nửa tin nửa ngờ: “Xyri? Xyri không phải vừa xảy ra bạo động phản đối chính phủ cầm quyền sao? Đi đến nơi nguy hiểm thế làm gì?”

Vẻ mặt cô rất nghiêm túc, thường ngày không coi mấy tin tức thế giới nhưng chuyện Bashar al-Assad lên nắm chính quyền cô vẫn biết. Đám đông biểu tình phản đối chính phủ Xyri đụng độ với binh lính vũ trang, gây nên cuộc tàn sát đẫm máu. Đi Xyri cũng được đi, nhưng đến nơi giao tranh ... cô sẽ sớm biến thành oan hồn nơi xứ người mất.

Tiêu Tự Trần không biết suy nghĩ trong đầu cô nhưng đại khái đoán được cô đang lo lắng về vấn đề an toàn. Đây là sự thật không thể phủ bác, đại thần không được phép lãng quên. Anh ngồi ghé phụ lái, quay đầu nhìn Tần Khanh đang chuyên chú lái xe: “Còn nhớ tôi đã từng nhắc với cô tên trùm ma túy chứ?”

Tần Khanh vô thức ngoảnh đầu nhìn anh: “Ý của anh là hai năm trước hẳn không hề bị bắt?”

“Không hề!”, ngữ khí lạnh lùng vang lên, “Tuy nhiên cũng chặt đứt nửa cánh chim của hắn ở Châu Mỹ!”

“Vậy là bây giờ hắn đang ở Xyri?”

“Không chắc, nhưng xác thực ở Xyri hẳn có tuôn ra số lượng độc phẩm.”

Tần Khanh nghe vậy giật mình kinh hãi ... ngữ khí hơi do dự: “Anh ... anh bị tiêm độc phẩm trong bao lâu?”

Tiêu Tự Trần duỗi ra bốn ngón tay: “Không lâu ... chưa đầy bốn tháng. Tuy nhiên việc tôi tăng một trăm năm mươi ký là xác thực, sự thật ấy khiến mọi người chấn động.”

Tần Khanh nghe anh nói, giọng không giấu vẻ thán phục: “Quá trình cai nghiện rất thống khổ đúng không?”. Nghe nói chuyện chuyện cai nghiện là thực sự mới là điên cuồng nhất.

“Cũng không ...” Tiêu Tự Trần lắc đầu, “Giảm béo mới là thống khổ nhất, không được ăn cơm, mà vẫn phải vận động. Quả là địa ngục trần gian!”

Tần Khanh nhìn dáng vẻ Tiêu Tự Trần bật cười hì hì. Người đàn ông này quả là khác người thường.

Tiêu Tự Trần nghe tiếng cười, nhìn cô đầy ngạc nhiên: “Cô đồng ý đi chứ?”

“Tôi cũng chưa chắc!”, Tần Khanh nhún vai. Tiêu Tự Trần nhìn cô đầy nghi ngờ nhưng anh không nói nữa, Tần Khanh cũng nghĩ chuyện này đến đây chấm dứt.

Hai mươi phút sau, Tần Khanh lái xe vào gara, tắt máy, Tiêu Tự Trần không có ý định xuống xe, Tần Khanh quay sang anh nhắc nhở: “Đến nhà rồi!”

“Tôi biết!”, giọng trầm ấm của Tiêu Tự Trần vang lên, đèn xe tối lờ mờ nên không nhìn rõ biểu cảm anh lúc này, chỉ nghe anh chậm rãi nói: “Tôi luôn nghĩ cô sẽ vui vẻ đồng ý đi theo tôi.”

“Tại sao?”, Tần Khanh không hiểu vì sao anh lại nghĩ như vậy, Xyri quá nguy hiểm, ngay cả phóng viên đến đó cũng không được đảm bảo an toàn.

“Đích thân đến khu vực xung đột, đâu phải ai cũng có cơ hội”, Tiêu Tụ Trần lẳng lẳng nhìn cô. Tần Khanh đảo mắt, nghe câu anh nói trong lòng chấn động không ít.

Anh đổi một góc độ khác để phân tích vấn đề; quả thực bây giờ chỉ có phóng viên mới được cấp phép đến Xyri, cô hỏi giọng đầy suy tư: “Khi nào đi?”

“Ngày mai!”, Tiêu Tụ Trần giờ điện thoại lên trước mắt Tần Khanh: “Đây là thông tin chuyển bay.”

Tần Khanh nhận lấy, trong màn hình là tên của cô.

Hạng thương gia, Tần Khanh ...

Khoang hạng nhất, Tần Khanh ...

Khoang hạng nhất, Tần Khanh ...

Anh rõ ràng đã đặt vé từ trước, coi như đã sớm quyết định giúp cô.

Cô bỗng nhiên cảm thấy tức giận, quăng điện thoại về phía anh. Anh lúc nào cũng tự ý quyết định thay cho người khác ... ai có thể chịu đựng được anh?

Ty Lạc? Cung Trầm? Bọn họ rốt cục phải nhẫn nhịn đến mức nào!

“Giáo sư Tiêu! Tôi không đi!”

Vừa dứt lời Tần Khanh đưa tay đẩy cửa. Tiêu Tụ Trần nhíu mày, nhanh tay chặn vai của Tần Khanh.

Tần Khanh quay lại nhìn bàn tay đặt trên vai mình đầy kinh ngạc.

Tiêu Tự Trần ngấn người ... giống như điện giật ... Anh nhanh chóng rút tay về, hỏi giọng trầm thấp: “Sao không đi?”

Tần Khanh không phát hiện điều bất thường từ phía anh. Cô vẫn đang nổi điên chuyện anh ‘Tiền trạm hậu tẩu’: “Tôi lo lắng an toàn của bản thân!”

“Tôi sẽ bảo vệ cô!”, Tiêu Tự Trần giọng quả quyết.

Tần Khanh cười cười: “Chuyện này cũng nằm trong tầm kiểm soát của anh sao? Chỉ cần anh bảo vệ, tôi chắc chắn sẽ an toàn?”

“Dĩ nhiên!”, Tiêu Tự Trần hừ lạnh, hất cằm đầy kiêu ngạo: “Chớ coi thường tôi!”

Tiêu Tự Trần nhìn vẻ tự phụ của Tiêu Tự Trần, cô bật phát không chút suy nghĩ: “Vậy tại sao hai năm trước anh lại bị tên trùm ma túy giam cầm nửa năm? Tại sao còn bị tiêm ma túy bốn tháng!”

Lời vừa ra khỏi miệng Tần Khanh ngay lập tức cảm thấy hối hận. Nhìn hàng lông mày nhíu chặt của Tiêu Tự Trần, ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

Chuyện không nên nói cũng nói, anh là một người kiêu ngạo như vậy. Chịu giam cầm suốt nửa năm nhất định đau khổ không chịu đựng nổi. Một người cho dù sức chịu đựng có lớn đến mức nào cũng không phải thần thánh ... Tại sao cô lại mang ra chế giễu?

Tần Khanh cụp mi, bên trong xe chột tỉnh lặng, không ai nói ai câu nào.

Tần Khanh biết mình lỡ lời: “Xin lỗi .. tôi ...”

“Năm đó là do hành động sai lầm của cảnh sát!”, Tiêu Tự Trần cắt ngang lời Tần Khanh, sau đó đẩy cửa bước xuống xe. Vừa vịn cửa xe vừa nhìn

Tần Khanh: “Xin lỗi là không cần thiết ... Nếu như ... Nếu như cô không muốn đi, tôi cũng không miễn cưỡng!”

Tần Khanh há hốc mồm, còn chưa trả lời đã nghe anh nói tiếp: “Như vậy, sáng mai cô đưa tôi ra sân bay.”

Nói xong, anh bước ra ngoài, đứng yên lặng ở đó chờ cô khóa xe, không hề đánh mất vẻ ga-lăng vốn có.

Cô nhìn bóng lưng kiên định của anh. Trong lòng cô có một loại tình cảm từ từ nảy nở.

Anh thật sự rất cô độc, chưa bao giờ mở lòng, chỉ là có chút cố chấp cùng quan tâm.

Anh ... Anh coi cô là bạn! Vì vậy anh mới nghĩ cô sẽ đồng ý theo anh vô điều kiện, cho nên mới nói sẽ bảo vệ an toàn cho cô.

Tại sao cô lại có thể nói một cách thoải mái nửa năm đen tối ấy?

Tần Khanh gục đầu trên tay lái, thở dài một hơi.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Người Đàn Ông Thù Dai

Tiêu Tự Trần cực kỳ khó chịu. Anh đóng cửa, ngồi phịch xuống ghế sofa, hay tay chống cằm ...

Tại sao Tần Khanh không muốn đi Xyri với anh?

Truy bắt tên trùm ma túy làm rung động toàn bộ Châu Mỹ, không lẽ vụ này không đủ sức hấp dẫn, không đủ thú vị sao?

Hay cô không muốn làm phụ tá của anh?

Tiêu Tự Trần cau mày, trong lòng rất buồn bực; lại còn nghĩ thấy cơ thể toàn mùi rượu, anh càng thêm bực mình. Góc chuyện của Tần Khanh sang một bên, anh nhanh chân đi về phía bồn tắm lớn, nhanh chóng trút bộ quần áo nồng nặc mùi rượu.

Tần Khanh ngồi rất lâu trên xe suy nghĩ miên man, trong đầu không ngừng tính toán.

Cục diện Xyri bây giờ xác định rất nguy hiểm, mặt khác anh Tần Xuyên nhất định sẽ không cho cô đi ... nhưng ... hình như Tiêu Tự Trần rất tức giận.

Tần Khanh đứng ngây người nhìn cánh cửa nhà Tiêu Tự Trần đang khép chặt trước mắt, cuối cùng quyết định quay trở về nhà mình.

Mười một giờ khuya, Tần Khanh vẫn ngồi trên ghế sofa, không nhúc nhích. Đầu óc cô hỗn loạn, một bên là hình ảnh bóng lưng đơn độc của

Tiêu Tự Trần, một bên là đáng về Tần Xuyên lo lắng cho sự an nguy của cô.

Tần Khanh đánh thượt một cái, cuối cùng đành rút điện thoại gọi cho Đệ Ngũ Quý.

Đệ Ngũ Quý đang say ngủ, nghe tiếng điện thoại reo, khó chịu vén chăn. Liếc mắt nhìn màn hình điện thoại di động, cô không khách khí hét lớn: “Cậu mất ngủ liền kéo theo tớ nữa đúng không! Sao lúc ăn chơi vui vẻ không hề nghĩ đến tớ!”

Đệ Ngũ Quý lấy hai tay dụi mắt, nghe đầu dây bên kia giọng thăm thăm thì thì không hề cùng một âm lượng với cô.

Tần Khanh mím chặt môi, tựa người vào thành ghế nửa nằm nửa ngồi: “Cậu thù dai quá đi!”

Đệ Ngũ Quý nghe giọng Tần Khanh có chút khác lạ, liền mau chóng lấy lại tinh thần: “Sao? Sao? Muộn thế này ... Không phải cùng đại thần nhà cậu say rượu loạn tình chứ???”

“Có thể suy nghĩ trong sáng hơn không?”, Tần Khanh hừ lạnh, “Anh ấy muốn đưa tớ đi Xyri!”

“Nghỉ phép? Tốt!”, Đệ Ngũ Quý hưng phấn.

Tần Khanh không trả lời: “Cô Đệ Ngũ à, cô có quan tâm đến tin tức thế giới không vậy?”

Đệ Ngũ Quý sững người, thấp giọng hỏi: “Sao vậy? Tiêu đại thần bị điều qua Xyri?”

Ôi cái tư duy này!!! Tại sao hai người bên cạnh đều có những suy nghĩ khác người như thế này chứ! Không thể chịu đựng được mà!

Tần Khanh xoa xoa mi tâm: “Không phải. Xyri là nơi vừa xảy ra biểu tình chống chính phủ, hiện tại nơi đây vẫn còn phát sinh xung đột, đã có rất nhiều người chết rồi!”

“À!!!”, Đệ Ngũ Quý trợn tròn mắt: “Vậy Đại thần đến đó làm gì? Cậu ngàn lần không được đi, tớ chỉ có cậu là người bạn tốt nhất thôi!”

Tần Khanh mím mím môi: “Là chuyện riêng của anh ấy. Anh ấy muốn tớ đi cùng nhưng anh trai tớ chắc chắn sẽ không đồng ý.”

Đệ Ngũ Quý nghe thế, nhất thời im lặng: “Thật sự rất nguy hiểm, nhưng trẻ thế này mà cậu vẫn còn suy nghĩ vấn đề này chứng tỏ trong lòng cậu rất muốn đi đúng không?”

Tần Khanh ngẩn người. Đúng là cô chưa hề nghĩ đến bản thân mình muốn gì. Cô chỉ chăm chăm nghĩ đến cảm giác của Tiêu Tự Trần và Tần Xuyên, càng quên mất trong lòng mình rất lưu tâm chuyện loạn lạc tại Xyri. Bây giờ nghe Đệ Ngũ Quý hỏi cô như thế, cô mới bừng tỉnh.

Không nghe thấy đầu dây bên kia trả lời, Đệ Ngũ Quý đã rõ đáp án trong đầu Tần Khanh.

Tần Khanh là người bạn thân chí cốt của cô ta suốt hai mươi mấy năm trời. Về tình về lý sẽ không khuyến khích Tần Khanh đến nơi nguy hiểm ấy. Nhưng cô ta biết Tần Khanh là người ưa phiêu lưu mạo hiểm, chỉ do Tần Xuyên lo lắng thái quá nên Tần Khanh mới bắt buộc dĩ sống an phận như vậy.

“Này này ... Chụt ... Cậu hỏi đại thần coi có thể cho tớ theo cùng luôn được không?”

Tần Khanh khẽ cười, giọng cả quyết: “Không được!”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu phải ở nhà. Có nhiệm vụ cực kỳ quan trọng.”

“Chuyện gì?”

“Nếu như anh trở về, cậu chống lưng giúp tớ!”

“Mịa nó!”, Đệ Ngũ Quý nổi trận lôi đình: “Vậy chẳng phải đã quyết định là đi rồi à!”

“Đi!”, Tần Khanh đáp ngắn gọn, không thèm để ý đến Đệ Ngũ Quý đầu dây bên kia đang la oai oái.

Thời khắc này không phải nên lợi dụng bạn thân sao?

Tần Khanh chưa bao giờ có cảm giác một đêm trôi qua lại dài như vậy. Tiêu Tự Trần cũng thế, anh cũng không ngủ được, trong giấc mơ của anh chỉ là hình ảnh đôi mắt đen láy của Tần Khanh.

__ _ Tôi không muốn đi Xyri.

__ _ Nghe nói trợ lý trước của anh chết rất thảm?

__ _ Tôi không muốn tiếp tục làm trợ lý của anh.

Buổi sáng thức giấc, đôi mắt của Tiêu Tự Trần đỏ au, như thói quen, anh nằm trên giường hai phút, sau đó mới đứng dậy, làm vệ sinh cá nhân.

Anh mơ về Tần Khanh đúng hai lần. Lần đầu tiên ...

Hai tai của Tiêu Tự Trần bất giác đỏ lựng, buồn bực ném khăn mặt về chỗ cũ, đi đến phía bàn ăn. Điềm tâm đã được chuẩn bị chu đáo.

Ánh mắt Tiêu Tự Trần nhìn chăm chăm vào bữa sáng, liếc mắt về phía bồn tắm ... Quần áo vương vãi dưới sàn đã được dọn dẹp. Ánh mắt anh ánh lên tia vui vẻ, ung dung thong thả dùng bữa sáng.

Tần Khanh chuẩn bị điếm tâm cho Tiêu Tự Trần và thu dọn quần áo của anh xong xuôi, thì mau chóng về nhà chuẩn bị hành lý. Tối hôm qua ngủ trể, quyết định quá chóng vánh nên chưa kịp thu xếp đồ đạc.

Cô đem va ly cho vào cốp xe, khi lên lầu đã thấy Tiêu Tự Trần xách balo trên vai, đầu đội mũ lưỡi trai đen. Nhìn thấy cô chỉ khẽ liếc một cái, rồi đi lướt qua.

“Có thể đi được chưa?”

Giọng anh lạnh lùng vang lên, Tần Khanh nhìn bóng lưng cao ngạo ấy, trong lòng buông lỏng ... Người đàn ông này thù dai quá đi mất! Lạnh nhạt với cô, ngay cả câu Chào buổi sáng còn không chịu nói.

Được rồi! Vậy thì ‘chuyện kia’ cũng không thêm thông báo, trực tiếp đi với anh ra sân bay.

Tên đàn ông này chắc tức chết rồi ... không phải tối qua từ chối anh sao.

Suốt đường đi Tiêu Tự Trần không nói câu nào. Tần Khanh hỏi anh đi sân bay nào, anh chỉ giơ di động ra hướng về phía cô, không thêm mở miệng, nhắm mắt dưỡng thần.

Tần Khanh liếc nhìn cặp mắt anh ... Người đàn ông này tối qua chắc chắn ngủ không được ngon giấc.

Đến sân bay, Tần Khanh dừng xe, giải quyết chuyện gửi xe với nhân viên phi trường, rồi mới quay trở về bên cạnh Tiêu Tự Trần. Khi ấy, anh từ từ mở mắt ra.

Tần Khanh thở dài trong lòng: Như thế này mà nói sẽ bảo vệ cho cô?

Tiêu Tự Trần cầm balo bước xuống xe, đi ngang qua Tần Khanh ... được vài bước, không biết trong đầu nghĩ gì, đột nhiên anh dừng bước quay đầu:

“Tạm biệt!”

Trong bãi đậu xe, ánh đèn sáng choang như ban ngày, chiếu lên thân ảnh Tiêu Tự Trần phản xạ những tia sáng nhỏ vụn lọt vào mắt Tần Khanh. Cô khẽ nheo mắt. Dứt lời, Tiêu Tự Trần kiên định quay đầu bước đi.

“Anh không rủ tôi thêm lần nữa sao?”, ngữ khí pha chút trêu ghẹo, chậm rãi truyền đến tai Tiêu Tự Trần.

Tiêu Tự Trần ngừng bước, im lặng một chút rồi lắc đầu: “Tôi không miễn cưỡng!”

Ngữ khí trầm thấp ấy, Tần Khanh thầm nghĩ: Rõ ràng trong lòng anh không phải suy nghĩ như vậy, mà còn bày đặt, không biết nên bỏ qua hay vạch trần anh ấy đây!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Đến Xyri

Tần Khanh nhếch miệng, sau đó mở cốp xe lấy hành lý ra, khi đóng cốp đã không còn trông thấy bóng dáng Tiêu Tự Trần đâu nữa.

Tần Khanh kéo vali vừa đi vừa suy nghĩ: Cũng may cô còn nhớ thông tin chuyến bay.

Nói thì phải nói Tiêu Tự Trần quá mức thần thông quảng đại, trong một tối có thể giải quyết nhanh gọn vụ visa cho Tần Khanh, và đương nhiên Tần Khanh không hay biết người đứng sau Tiêu Tự Trần chính là Cung Trầm một tay xử lý mọi chuyện.

Tần Khanh đưa thẻ căn cước, lấy được vé máy bay thì cô trông thấy Tiêu Tự Trần ngồi đợi ở khu vực chờ. Tần Khanh đứng đó ngẫm nghĩ, quyết định lên máy bay mới chào hỏi anh! Vì thế cô tìm một chỗ cách xa anh một chút ngồi xuống đợi chuyến bay.

Trước giờ bay một tiếng, chuyến bay đi Xyri bắt đầu kiểm vé, Tần Khanh xếp hàng phía sau Tiêu Tự Trần. Nhân viên hải quan chẳng kiểm tra gì, còn đưa cho anh một túi gì đó rồi Tiêu Tự Trần đi thẳng vào trong. Đến khi cô hoàn hồn cô cũng được cho qua mà không kiểm tra, trong khi đó các ký giả đều bị kiểm tra rất kỹ.

Tần Khanh hơi thắc mắc nhưng vẫn kéo hành lý đi sau Tiêu Tự Trần.

Tiêu Tự Trần bước vào khoang thương gia, được một lúc cô cũng đi vào. Anh ngồi vị trí của cô đang lục lọi đồ trong chiếc túi đó.

Tần Khanh đứng phía sau anh, nhẹ vỗ bờ vai. Anh cau mày ngẩng đầu lên, cô nở nụ cười tươi: “Ông à ... Đây không phải là chỗ của tôi sao?”

Tần Khanh nhìn thấy trong đôi mắt anh ánh lên tia kinh ngạc, nhưng ngay lập tức tắt ngúm, lạnh nhạt nói: “Chỗ này tôi cũng bỏ tiền ra mua!”

Tần Khanh bật cười, không thèm so đo với anh, sau đó ngồi xuống bên cạnh anh: “Anh không ngạc nhiên khi tôi đến đây sao?”

Tiêu Tự Trần thong dong lấy khăn che mắt, rồi kéo thấp vành mũ, không thèm trả lời câu hỏi của cô.

Có cần như vậy không?

Tần Khanh không chút đắn đo kéo kéo cánh tay áo của anh. Tiêu Tự Trần mở khăn đưa mắt nhìn Tần Khanh.

“Sao không nói chuyện với tôi?”

Tiêu Tự Trần hừ lạnh: “Không phải không muốn đi sao?”

Quả nhiên là người thù dai, Tần Khanh cố nén cười giải thích: “Đó là chuyện của ngày hôm qua.”

“Lòng của phụ nữ thay đổi quá nhanh.”, dứt lời Tiêu Tự Trần lại kéo tấm khăn lại, nghiêng đầu tính ngủ một giấc.

Tần Khanh thở dài một hơi, vuốt trán. Cô đành đứng dậy, đến trước mặt Tiêu Tự Trần, cúi người đưa tay kéo khăn che mắt của Tiêu Tự Trần. Cô muốn nói chuyện rõ ràng với anh một chút. Dù sao bọn họ cùng nhau làm việc, thái độ như thế này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng chung.

Vầng sáng hiện ra trước mắt, anh khẽ nhíu mày, trước mắt anh là đôi môi hồng hào ... hơi cong lên ...

Tiêu Tự Trần ngấn người, tim đập nhanh hơn, anh buồn bực nhìn người đối diện, giọng trầm thấp: “Cô làm gì vậy?”

Tần Khanh sững người, không ngờ anh lại nổi cáu. Cô ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ muốn giải thích với anh một chút.”

Tiêu Tự Trần mở to mắt, hỏi: “Cái gì?”

“Chuyện hôm qua, tôi xin lỗi. Còn có ...”, Tần Khanh nhìn về phía gò má anh tuấn của anh, “Anh không được như vậy?”

“Là sao?”, Tiêu Tự Trần bắt gặp Tần Khanh khẽ chau mày, đáy mắt rất kiên định.

“Anh không được quyết định thay cho tôi. Làm hay không làm một chuyện gì đó cần phải cân nhắc rất nhiều yếu tố, anh bắt ép tôi phải theo ... khiến tôi cảm thấy khó xử.”

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn, đáy mắt Tiêu Tự Trần gợn sóng. Sau đó, anh cầm tay cô, giọng ập úng: “Tôi biết rồi!”, rồi lại khoanh tay trước ngực, ra điệu bộ muốn ngủ một giấc.

Tần Khanh nhìn hai đỉnh tai hồng hồng, cái tên này bị vạch trần khuyết điểm là lại xấu hổ đúng không?

Tần Khanh bật cười. Khởi thông xong xuôi, cô liếc nhìn xung quanh, chạm nhẹ vào tay Tiêu Tự Trần.

Anh rút tay lại, hừ một tiếng: “Sao nữa?”

“Anh ngồi chỗ nào?”

Tiêu Tự Trần đưa tay ra phía chân của Tần Khanh: “Ngay bên cạnh tôi!”, dứt lời thu ngay tay về, nói tiếp: “Tôi chỉ quen ngồi bên trái, cô ngồi chỗ của tôi đi!”

Chính là chỗ cô đã ngồi trước đó.

Tuy ở khoang hạng thương gia nhưng ngồi chín tiếng giờ bay cũng rất mệt, khi đáp máy bay đến sân bay Damascus cũng đã gần giữa trưa. Tiêu Tự Trần ga-lăng xách luôn hành lý của Tần Khanh, hai người mau chóng tìm một khách sạn gần đó ngủ bù.

Tần Khanh rất ngạc nhiên khi Tiêu Tự Trần lấy ra tấm thẻ ngân hàng, vào thang máy cô hỏi ngay: “Anh làm thẻ lúc nào vậy?”

“Không phải tôi làm, Cung Trầm nhờ nhân viên bảo an đưa.” Tiêu Tự Trần xoa xoa khóe mắt, dáng vẻ mệt mỏi.

Tần Khanh sửng người, nhớ tới túi đồ anh nhận được trước đó ... thì ra là Cung Trầm đưa cho. Chả trách nhân viên an ninh chỉ cần liếc tên cô là cho qua. Mọi chuyện đã được Cung Trầm đã an bài hết tất cả, lại còn hoàn thành công việc rất chu toàn, ngay cả thẻ ngân hàng của địa phương cũng chuẩn bị, hại cô cứ loay hoay trong đầu đến Xyri là phải tìm ngay ngân hàng để đổi tiền.

Hai người ở sát vách, Tiêu Tự Trần mang hành lý đến cửa phòng cô rồi xoay người về phòng mình, Tần Khanh muốn hỏi anh tiếp theo làm chuyện gì nhưng chưa kịp mở miệng chỉ còn trông thấy bóng lưng tiêu sái ấy đóng xăm cửa.

Cô nhún vai về phòng mình, vừa đặt hành lý vào trong đã nghe tiếng gõ cửa. Nhìn qua lỗ mắt mèo là dáng vẻ nghiêm túc của Tiêu Tự Trần. Tần Khanh mở cửa, Tiêu Tự Trần liếc cô một cái sau đó trực tiếp đi thẳng vào ngồi ở ghế sofa: “Lại đây, tôi có chuyện muốn nói.”

Tần Khanh ngồi xuống đối diện anh, Tiêu Tự Trần rút một chiếc điện thoại di động đưa cho cô: “Đây là điện thoại của cô, bên trong có lưu số của tôi rồi.”

Tần Khanh nhận điện thoại, không phải là mẫu mã trong nước, bên trong toàn là tiếng Anh, ắt hẳn cũng nằm trong túi xách Cung Trầm đã chuẩn bị. Cũng may tiếng Anh của cô cũng khá.

Đang kiểm tra điện thoại, giọng Tiêu Tự Trần lại vang lên: “Bây giờ Xyri xảy ra nội chiến gay gắt, nếu không có tôi, cô tuyệt đối không được đi ra ngoài, có người gõ cửa phải gọi cho tôi ngay. Không được phép mở cửa cho người lạ, biết chưa?”

Vẻ mặt Tiêu Tự Trần rất nghiêm túc. Tần Khanh nhớ đến đám đông dân chúng biểu tình, trong lòng rối tung rối mù. Khi chưa đến Xyri cô chỉ hơi lo, nhưng khi chứng kiến cục diện thực tế tại Xyri khiến cô có cảm xúc hoàn toàn khác. Giống như chưa tiếp xúc với cái chết vĩnh viễn sẽ không biết được cái chết đáng sợ như thế nào.

Cô gật đầu, sau đó lại hỏi: “Bây giờ chúng ta làm gì?”

Tiêu Tự Trần đứng dậy, quét mắt nhìn Tần Khanh: “Nghỉ ngơi trước, sau bữa tối chúng ta sẽ bàn”, vừa dứt lời anh mở cửa phòng, trước khi đi còn quay đầu nói: “Xem kỹ là ai mới được mở cửa. Nhớ chú ý an toàn.”

Tần Khanh gật đầu lia lịa, Tiêu Tự Trần quay mặt đi, cánh cửa khép lại trước mắt, đồng thời cũng vang lên thanh âm trầm thấp của Tiêu Tự Trần _

--

“Đừng sợ! Tôi sẽ bảo vệ cô!”

Quyển 2

Chương 45: Damascus (Thủ Đô Xy-Ri)

Chương 46: Vợ Chồng Chưa Cưới

Chương 47: Phóng Viên Chiến Trường

Chương 48: Ba Người Đồng Hành

Chương 49: Ví Tiên Đan Ông

Chương 50: Gặp Lại Cố Nhân

Chương 51: Khăn Tắm

Chương 52: Dùng Chung Khăn Tắm

Chương 53: Thiếu Úy Chết

Chương 54: Cô Ấy Là Pháp Y

Chương 55: Océ Terry

Chương 56: Không Quen Khí Hậu

Chương 57: Cô Không Hiểu

Chương 58: Quân Đoàn Ma Túy

Chương 59: Phần Tử Khủng Bố

Chương 60: Đầu Và Cổ

Chương 61: Đêm Đầu Tiên

Chương 62: Cuối Cùng Cũng Hiểu

Chương 63: Mười Năm Của Đại Thần

Chương 64: Cả Đời

Chương 65: Mưu Sát Tần Khanh

Chương 66: Cảnh Cáo Lần Thứ Hai

Chương 67: Con Số Thần Bí

Chương 68: Một Chút Yếu Đuối

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45: Damascus (Thủ Đô Xy-Ri)

“Anh sẽ vĩnh viễn đứng trước phía trước em, vì vậy, em cũng phải luôn luôn ở phía sau lưng anh. Mãi mãi!” —— Tiêu Tự Trần.

Phần lớn khu vực của thành phố Damascus đều nằm dưới quyền quản lý của quân chính phủ, chỉ có một ít bộ phận bị quân tự do Xyri chiếm đoạt.

Khách sạn Tiêu Tự Trần và Tần Khanh ở nằm bên trong khu vực quân chính phủ, mặc dù cách quân tự do khá xa, nhưng một khi tiền tuyến khu vực này thất thủ, nơi đây dĩ nhiên sẽ biến thành khu vực nguy hiểm.

Tần Khanh nằm ở trên giường chỉ ngủ được khoảng bốn tiếng đã tỉnh, điều kiện khách sạn mặc dù không tệ, nhưng tha hương nơi đất khách quê người suy cho cùng cũng không thể thoải mái như ở nhà mình.

Cô mở to mắt nhìn trần nhà một lúc lâu, thầm than thở ‘Thật không thể tin nổi’. Hơn 10 tiếng trước rõ ràng vẫn còn ở trong nước, mà bây giờ người đã ở Xyri, hơn nữa cách khu vực xung đột lại gần như vậy, súng ống, đạn dược, xe tăng ... đều có thể tận mắt nhìn thấy?

Tim Tần Khanh đập mạnh một nhịp, chột vang lên tiếng di động, cô lật người, nhìn kỹ mới thấy là điện thoại trong nước, màn hình hiển thị số của Đệ Ngũ Quý.

Tần Khanh cúp điện thoại, dùng di động Tiêu Tự Trần đưa gọi lại, giọng nói khoan thai của Đệ Ngũ Quý truyền tới: “Nhanh như vậy đã đổi số điện thoại di động rồi?”

“Tiêu Tự Trần cho”, Tần Khanh tựa người vào giường, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, chợt phát hiện không biết khi nào thì tụ tập rất nhiều binh lính mặc đồ rằn ri ở dưới lầu.

“Trong nước hiện là mấy giờ?”

“Hơn tám giờ tối á!” Đệ Ngũ Quý thở dài một cái, “Đây là giờ tận hưởng phim truyền hình, vậy mà tớ vẫn nhớ gọi điện thoại cho cậu! Ngày Xyri chơi vui lắm ư?”

Tần Khanh thu hồi tầm mắt, lắc đầu: “Không biết, mình bây giờ còn đang ở khách sạn.”

“Đại thần đâu?”

“Ngủ rồi.” Tần Khanh vừa nói xong liền nghe đầu dây bên kia đột nhiên truyền đến tiếng hít hà, Đệ Ngũ Quý trầm thấp hỏi, ngữ khí ngạc nhiên: “Ở bên cạnh cậu? Mình không đánh thức đại thần chứ?!?”

“Đương nhiên không.” Tần Khanh không nói gì: “Cậu nghĩ quá lên rồi đó!”

Đệ Ngũ Quý vuốt cằm, “Lần trước không phải còn nói thích đại thần sao, không bằng thừa dịp lần này . . . . .”

“Không thích, hôm đó tất cả chỉ là ảo giác!” Tần Khanh cắt ngang Đệ Ngũ Quý, sau đó hừ lạnh một cái: “Ai thèm thích anh ấy chứ!”

“Tớ ... tớ ... !” Đệ Ngũ Quý lập tức đáp trả, “Cơ mà ... hai người cãi nhau à? Lần trước gọi điện thoại không phải nói . . . . .”

“Tớ biết.” Tần Khanh rầu rĩ lên tiếng, ánh mắt cô dừng ở đầu ngón tay của mình, nhẹ giọng nói: “Là do tớ cả nghĩ thôi. Người đàn ông ấy vóc

dáng quá anh tuấn, tính cách nghiêm nghị lại còn bá đạo. Ngày hôm đó chỉ vì sắc đẹp mị hoặc khiến đầu óc mơ hồ ...”

Tần Khanh khẽ nhú mày, trong lòng nghĩ đến Tiêu Tự Trần rõ ràng chẳng biểu hiện gì. Chắc chắn cô đập đầu vào cửa rồi mới lấy điện thoại đi hỏi chuyện bạn gái của anh.

Đệ Ngũ Quý nghe thấy thế giật nảy mình, sau đó giở giọng chòng ghẹo: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Còn không biết ai dụ ai đây! Đại thần vẻ ngoài đẹp trai, không lo không tìm được người đẹp hơn cậu, dễ thương hơn cậu há!”

Tần Khanh mặc tối xâm: “Vậy có cần tớ mang điện thoại đến bên tai đại thần để anh ấy nghe mấy lời ninh hót của cậu không?”

“Đừng ... đừng ...”, Đệ Ngũ Quý vội vã xin tha, rồi cười hì hì, giọng nhão nhẹt: “Này này ... cái đó đó .. nếu cậu không cần thì giới thiệu đại thần cho tớ đi. Lâu rồi không được giở trò lưu manh!”

Tần Khanh hừ lạnh: “Cậu mà giở trò thì đàn ông cả thế giới này chết hết.”

“Rất khẩn thiết!”, Đệ Ngũ Quý kì kèo, “Không phải cậu và tớ thân nhau từ bé sao? Bạn trai tớ đâu có mấy người!”

“Chỗ này cần sửa lại, không phải là mấy mà là mười mấy!”, Tần Khanh giọng lạnh lạnh. Đệ Ngũ Quý nghe thế giở trò: “Có giới thiệu hay không? Nếu không đừng hòng tớ nói đỡ với anh Tần Xuyên!”

Nhắc đến Tần Xuyên, nhớ ra hôm qua nhắn tin cho anh trai mà vẫn chưa thấy trả lời, khả năng anh đã khóa máy, không biết thời gian này anh đang ở đâu, nhưng có một điều cô chắc chắn anh Tần Xuyên chỉ thích mấy nơi mỹ lệ, ắt hẳn sẽ không đến nơi hoang vu này lấy cảm hứng.

Tần Khanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Được rồi! Về nước tớ hẹn anh ấy cho cậu. Nếu Tần Xuyên gọi điều tra rõ, nhất định phải nói tớ đi nước ngoài tham dự hội thảo, ngày hôm qua tớ nhận tin cho anh ấy là vậy đấy!”

“Không thành vấn đề, bao nhiêu năm nay hiểu nhau quá mà, không phải lần nào cũng là tớ giúp cậu lừa anh trai sao?!?”, Tần Khanh nhận lời khiến Đệ Ngũ Quý nhảy cẫng lên, sau đó căn dặn: “Bình thường nhớ thường xuyên nhắc tên tớ, khen ngợi tớ một chút.”

“Để coi biểu hiện của cậu đã!”, Vừa dứt lời, có tiếng chuông cửa. Tần Khanh nhỏ giọng: “Tớ cúp máy đây, có người đến!”

“Đại thần sao? Tớ biết rồi ... nhớ kỹ đừng quên giúp tớ ...”, Đệ Ngũ Quý nói còn chưa dứt câu đã nghe thấy tiếng ‘đô đô đô ...’ từ đầu dây bên kia truyền đến, cô ta quăng máy trên ghế sofa lều bầu – – – Khụ khụ ... Không muốn cướp bạn trai bạn thân nhưng tự tiến cử mình một lần xem sao ... Ha ha ha!

Tần Khanh rón rén đi ra cửa, Tiêu Tự Trần một thân áo quần sạch sẽ đứng trước cửa, cô thở phào nhẹ nhõm. Từ lúc Tiêu Tự Trần căn dặn, bây giờ cứ mỗi bước chân cô đều cố gắng thật nhẹ nhàng không một tiếng động, chỉ lo phần tử khùng bố phá cửa tặng cô một phát súng.

Cô mở cửa, Tiêu Tự Trần liếc cô một cái, thấp giọng hỏi: “Ngủ được không?”

“Cũng được!”, Tần Khanh gật đầu.

“Vậy tại sao tôi không ngủ được?”, Tiêu Tự Trần nhíu mày, “Trên lý thuyết, khả năng thích ứng của đàn ông cao hơn phụ nữ rất nhiều chứ!”

“Hay là ... Vì trên máy bay đã ngủ được rồi”, Tần Khanh ngoài miệng lý giải, trong lòng ngờ vực nhìn người đàn ông trước mắt Không phải chỉ gõ cửa qua đây để thảo luận chuyện giấc ngủ đấy chứ!

Tiêu Tự Trần có vẻ tán thành, anh gật đầu rồi nhìn cô: “Chúng ta đi ăn!”

Tần Khanh liếc nhìn đồng hồ trên giường: “Vẫn chưa đến bốn giờ mà!”

“Đói chết rồi!”, Tiêu Tự Trần ngắt lời Tần Khanh, thanh âm ai oán, rồi dường như phát hiện gì đó, anh đến sát cửa nhìn ra ngoài.

Tần Khanh cũng bước đến. Lúc nói chuyện với Đệ Ngũ Quý cô cũng thấy tụ tập rất nhiều binh lính, đến bên cạnh Tiêu Tự Trần, cô nhíu mày hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì? Sao nhiều quân lính quá vậy?”

Ánh mắt Tiêu Tự Trần thâm sâu, cẩn thận quan sát tình huống bên ngoài, một lúc lâu sau quay đầu nhìn vào mắt Tần Khanh, chậm rãi lên tiếng: “Nhìn có vẻ như đang tìm quân phản động đang ẩn nấp.”

Anh đi ngang qua Tần Khanh, được vài bước lại ngừng lại quay sang căn dặn: “Cô cứ ở đây, đừng chạy loạn, tôi trở về ngay!”

Tiêu Tự Trần vừa nhắc chân, Tần Khanh đã khẩn trương đuổi theo, đôi mắt toát lên vẻ căng thẳng: Phiến quân phản động đang ẩn nấp quanh đây, Tiêu Tự Trần ra ngoài làm gì?

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đi đâu?”

Tiêu Tự Trần đọc được sự lo lắng trong mắt Tần Khanh, anh nghiêm túc trả lời: “Không cần phải sợ! Tôi ra hỏi bọn họ một vài chuyện”, rồi anh liếc nhìn ngoài cửa sổ, ánh mắt rơi vào gương mặt của Tần Khanh: “Nếu tôi bị bắt đi, cô phải gọi ngay cho Cung Trầm.”

“Không được!”, Tần Khanh không chút nghĩ ngợi liền phản đối, cô chặn ngang người Tiêu Tự Trần: “Tôi đi cùng anh!”

“Quá nguy hiểm!”, Tiêu Tự Trần cup mi.

Tần Khanh lắc đầu: “Thứ nhất, một mình tôi ở đây không an toàn ... Thứ hai ...”, Tần Khanh ngừng một chút, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tiêu Tụ Trần, ánh mắt bitit, gằn từng chữ: “Không phải anh đã nói sẽ bảo vệ tôi?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 46: Vợ Chồng Chưa Cưới

Vẻ mặt kiên định, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Tiêu Tự Trần. Anh không nói lời nào, chỉ nhíu mày suy nghĩ ...

Đành vậy ... Đưa đi cũng thế thôi, mà ở lại thì nhất định sẽ không an toàn; nếu xảy ra chuyện có gọi cho Cung Trầm cũng chẳng giải quyết được gì.

Đôi mắt Tiêu Tự Trần nhìn Tần Khanh đầy phức tạp, anh trầm giọng căn dặn: “Lúc ra ngoài cố gắng không được để họ biết cô nói và hiểu tiếng Anh. Nơi đây rất ít người Hoa, có việc gì trao đổi bằng tiếng Trung với tôi, phòng ngừa bọn họ nghe thấy.”

Tần Khanh nghiêm túc gật đầu. Tiêu Tự Trần liếc nhìn ra bên ngoài rồi nhàn nhạt nói với cô: “Biết dùng súng không?”

“Không biết!”, vừa dứt lời, cô trầm tư suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu lên: “Nhưng tôi có thể dùng dao.”

Trong phòng thí nghiệm dao lúc nào cũng sẵn có. Dao tuy không có thể giết chết người ngay, nhưng cô biết rõ cấu tạo cơ thể con người, nếu đánh nhau, cô biết cách đâm một nhát chí mạng.

Nghĩ đến đây Tần Khanh giật mình run sợ, ý nghĩ giết người lan tỏa khắp người cô. Cô không biết con đường phía trước sẽ ra sao nhưng giờ phút này tâm trạng cô rất rối loạn ... Cô sẽ không trở thành một tên tội phạm giết người chứ? Tần Khanh kinh hãi với suy nghĩ này của cô. Bất chợt thanh âm

của Tiêu Tự Trần truyền đến, mang theo một chút động viên: “Đừng lo lắng, chỉ là phòng thân mà thôi.”

Tần Khanh gật gù.

Tiêu Tự Trần mở cửa phòng ra ngoài, cô đi sau lưng anh, lặng lẽ thờ phào nhẹ nhõm. Ngay cả anh đi đâu, làm gì cô cũng không biết nhưng cứ đi theo anh thôi! Bởi cô thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Hai người rời thang máy đi đến quầy tiếp tân, nhân viên tiếp tân đã thay ca, bây giờ là một cô gái với cặp mắt to đen, khăn trùm kín mặt màu trắng. Tần Khanh không nhìn rõ mặt nên không đoán được tuổi tác của người phụ nữ này, nhưng cảm giác cô ta lớn hơn cô vài tuổi.

Sắc mặt cô ta không chút biến chuyển, chỉ cứng nhắc dùng tiếng Anh hỏi bọn họ cần gì. Tần Khanh hơi nghi ngờ. Lúc mới vào làm thủ tục đăng ký, nhân viên tiếp tân ca trước nhìn ngơ ngẩn Tiêu Tự Trần một lúc lâu. Còn bây giờ, cô gái trước mặt họ đây thì chẳng có chút biểu cảm.

Lẽ nào bề ngoài anh tuấn của người đàn ông chưa đủ sức thu hút? Hay cô ta không thích người da vàng.

Tiêu Tự Trần trả lời bằng tiếng Anh: “Tôi muốn cùng vị hôn thê của mình đi đâu đó dùng bữa tối. Xin hỏi có nhà hàng nào tốt và yên tĩnh không?”

Tần Khanh đang suy nghĩ lung tung, nghe anh nói thế thì trợn tròn mắt, nhưng nhớ ra Tiêu Tự Trần căn dặn phải giả bộ không hiểu tiếng Anh, đành phải đè xuống sự kinh hãi trong lòng, vẻ mặt yên tĩnh như mặt hồ nhìn cô gái trước quầy.

Cô ta thu hồi tầm mắt, sau đó đưa ra một tờ giấy bằng chữ Arab, lạnh lùng lên tiếng: “Xin lỗi! Bên chính phủ thông báo chiến tranh tự do đang ở

rất gần đây. Để bảo đảm an toàn cho quý khách, khách sạn nhắc nhở mọi người tốt nhất không nên ra ngoài.”

Tiêu Tự Trần dăm chiêu, Tần Khanh đang chờ anh đáp trả, đột nhiên anh xoay người hướng về phía cô, tay phải giơ lên xoa xoa đầu cô.

Cô nhìn Tiêu Tự Trần đầy thắc mắc — Người đàn ông này ... Điên sao?!?

Tiêu Tự Trần dùng tiếng Trung nói với cô: “Bảo bối, cô ta nói chúng ta không thể ra ngoài, em đói lắm sao?”

Hai từ ‘Bảo bối’ khiến Tần Khanh giật mình run sợ, nhưng cô hiểu ý của anh lúc này, đành phải phối hợp biểu diễn.

Tần Khanh hơi nhíu hàng lông mày sắc sảo, kéo kéo cánh tay Tiêu Tự Trần, một mực lắc đầu: “Không muốn, không muốn. Em không muốn ở lại đây! Em đói lắm rồi!”

Hành động lôi lôi kéo kéo của Tần Khanh khiến cánh tay anh đột nhiên cứng đờ, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, nhưng mau chóng phục hồi lấy lại vẻ ôn nhu, vuốt vuốt tóc cô: “Đừng giận, để anh hỏi lại!”

Lúc này cô mới chịu buông tay ra, ngoan ngoãn gật đầu, ánh mắt liếc người phụ nữ đang quan sát bọn họ.

Trông biểu hiện của Tần Khanh, cô ta có thể đoán được chuyện gì, không chờ Tiêu Tự Trần mở lời, cô ta lôi ra xấp giấy trước mặt hai người: “Nếu như cứ khăng khăng ra ngoài thì ký vào đây”

Tần Khanh liếc nhìn, biên bản dày đặc tiếng Anh nhưng đại ý là nếu trong trường hợp ra ngoài xảy ra chuyện gì thì khách sạn không chịu trách nhiệm ... Tiêu Tự Trần chẳng cần nhìn, rút hộ chiếu và visa từ trong túi ra đưa cho cô ta: “Không thành vấn đề!”

Trong lòng Tần Khanh rất đổi kinh ngạc nhưng không dám biểu hiện ra mặt, để cho nhân viên tiếp tân đối chiếu ảnh chụp. Rõ ràng cô không có hộ chiếu và thị thực công vụ, bây giờ xuất hiện trước mắt, thì mười phần là giả, khả năng cũng do Cung Trầm chuẩn bị trước.

Người phụ nữ không phát hiện điều gì, cầm hồ sơ đi photocopy. Khi cô ta vừa quay đi, Tiêu Tự Trần chậm rãi nói: “Lúc ký tên nhớ đề tên Tần Trúc Lê, Trúc trong Thiên Trúc, Lê trong lê minh (1).”

(1) 黎明 – Lê Minh ~ Ánh bình minh

Nghe cái tên Tần Khanh đã thấy khó chịu, cái gì mà Tần Trúc Lê??? Gọi trợ lý Tần không phải hay hơn à ... Anh Cung Trầm kia cũng biết diễn sâu quá đó.

Tuy nhiên ... Tần Khanh liếc mắt nhìn Tiêu Tự Trần đang cau mày, hình như anh cũng cảm thấy cái tên này không được một chút nào.

“Này ... vậy anh tên gì?”

Cô chớp mắt nhìn Tiêu Tự Trần. Môi anh hơi mím lại, rồi lặng lẽ xoay người không thèm để ý đến cô.

Ở ... Tần Khanh đang tính hỏi lại lần nữa thì trông thấy cô nhân viên tiếp tân đã ra quầy, Tiêu Tự Trần rồi cau mày hỏi: “Chỉ có một bản?”

“Đúng thế!”, cô ta lạnh nhạt đáp, ánh mắt có chút nghi ngờ: “Cô ấy không phải vị hôn thê của anh ư? Hai người dùng chung một bản không được ư?”

“Dĩ nhiên được!”, Tiêu Tự Trần giọng chắc như đinh đóng cột, anh đẩy văn kiện đến trước mặt Tần Khanh, đưa cho cô cây bút: “Em ký tên trước đi!”

Tần Khanh yên lặng làm theo, trong lòng vẫn đang tò mò tên của Tiêu Tự Trần, tại sao anh lại từ chối không nói cho cô nghe ... Cuối cùng là tại sao?

Cô ký ba chữ ‘Tần Trúc Lê’ , rồi đưa cho Tiêu Tự Trần, người đàn ông khẽ liếc cô một cái, sau đó hơi chếch người ký tên.

Tần Khanh nghĩ ra một kế. Cô chạy về phía tay phải Tiêu Tự Trần, sau đó nhón chân bả cổ Tiêu Tự Trần. Tần Khanh một lòng chỉ muốn biết tên mà anh cứ giấu giấu giếm giếm là gì, hoàn toàn quên mất cách đây không lâu mình vừa đáp ứng giới thiệu cho con bạn thân.

Cô đứng phía bên ngoài, chỉ cần quay đầu lại môi anh sẽ chạm lên gò má trắng nõn của cô. Tần Khanh cười híp mắt, nũng nịu: “Anh yêu à, em thích nhất là coi anh ký tên.”

Gương mặt Tần Khanh tươi sáng rạng rỡ, trái lại Tiêu Tự Trần cảm giác cơ thể cứng đờ, không khí quanh anh thay đổi hẳn. Khoảnh khắc Tần Khanh nhào lên người anh, Tiêu Tự Trần đứng chết trân một chỗ, quên mất phải che đi cái tên mà Cung Trầm ngấm ngấm trả thù anh, mãi cho đến khi Tần Khanh kinh ngạc, há miệng – – –

Tên của đại thần ... quả thật quá mức trần trụi, không mang một chút hoa mỹ nào!

Ánh mắt Tần Khanh tràn ý cười, hẳn nhiên cũng quên mất tư thế kỳ dị của mình.

Toàn thân cứng ngắc của Tiêu Tự Trần hận không thể đẩy người con gái mang tên Tần Khanh kia ra. Cơ thể mang đậm nét đặc trưng của phụ nữ đang dán chặt trên cánh tay của anh, khiến hô hấp của anh càng ngày càng cảm thấy ...

... Dễ chịu!

Anh không nhúc nhích, một lúc lâu sau Tiêu Tự Trần mới khẽ cựa quậy cổ, hừ lạnh: “Hôm nay cô không mặc áo ngực à?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 47: Phóng Viên Chiến Trường

Cô không mặc áo ngực à?

Không mặc áo ngực à?

...

Gương mặt Tần Khanh ngay lập tức ửng đỏ.

Bộ não của người đàn ông này rất cục cấu tạo như thế nào, thật hận không thể bổ ra coi thử.

Tần Khanh nhìn chăm chăm Tiêu Tự Trần, thu tay về, sau đó vẽ mặt ngại ngùng nhìn cô tiếp tân trước quầy. Mặc dù cô ta nghe không hiểu, nhưng trong lòng Tần Khanh vẫn cảm thấy nhột.

Cô quay sang liếc Tiêu Tự Trần một cái. Tiêu Tự Trần thoáng chút ngạc nhiên, nhìn cô nhân viên tiếp tân, rồi liếc xuống văn kiện, hỏi giọng vô tình: “Chung quanh đây có căn cứ của quân chính phủ sao?”

Cô ta lạnh nhạt đáp ngắn gọn: “Có!”

Tiêu Tự Trần gật đầu, cầm lấy văn kiện đầy ngôn ngữ Arab quét vài lần: “Tôi nhớ mấy năm trước đây, ở đây có vị thượng tá Nasser?”

Dứt lời, Tần Khanh cuối cùng cũng đã hiểu rõ ý của anh. Anh chưa có ý ra ngoài, trái lại chỉ muốn nán lại ở quầy tiếp tân.

Nhân viên tiếp tân gương mặt khẽ chuyển biến, ánh mắt sáng quắc nhìn về Tiêu Tự Trần: “Không! Thượng tá Nasser năm nay thành trung tá rồi!”

Tiêu Tự Trần ừ một tiếng, sau đó đưa văn kiện cho nhân viên quầy tiếp tân, quay sang Tần Khanh: “Chúng ta đi ăn cơm!”

Tần Khanh nhếch miệng, không quên câu nói thẳng thừng vừa rồi của Tiêu Tự Trần, lớn tiếng nói: “Tiểu nhị, chúng ta ăn cơm ở đâu?”

Tiêu Tự Trần mặt đen như đít nồi, anh không nói lời nào đi thẳng ra ngoài. Tần Khanh bước sau lưng anh, không nhịn được cười lớn – – –

Ai kêu anh nói lung tung, bây giờ tôi muốn toàn thế giới biết tên của anh!

Tần Khanh nheo mắt cười, cái tên này Cung Trầm đặt quả thực rất hay!

Hai người vừa bước ra khỏi cửa, một người mặc áo thun xanh và quần jean tiến đến trước mặt bọn họ. Anh ta thân hình cao lớn, làn da trắng nõn, tóc màu nâu vàng, phía sau là chiếc balo rất lớn.

Anh ta chủ động nở nụ cười, lộ ra hàm trắng trắng bóng: “Xin hỏi! Hai vị là người Trung Quốc sao?”, sau đó tầm mắt anh ta dời đến phía Tần Khanh: “Vừa rồi nghe được cô nói tiếng Trung, vì vậy ...”

Anh ta nói còn chưa dứt lời, liền bị Tiêu Tự Trần cắt ngang: “Chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn!”

Tần Khanh lúc này mới phát hiện trên cổ tay anh ta là một chiếc máy ghi âm nhỏ, hóa ra là phóng viên người Hoa.

Người đàn ông giơ cổ tay lên bào chữa: “Tôi không mở máy!”

Tần Khanh đưa mắt nhìn về phía Tiêu Tự Trần: “Anh ta không mở máy!”. Tiêu Tự Trần thu hồi tầm mắt, không có dự định trả lời anh ta, Tần

Khanh đành quay sang nở nụ cười: “Xin hỏi anh cần giúp gì?”

Người đàn ông vẫn nở nụ cười nhã nhặn, anh ta lắc đầu: “Tôi tên Liên Ca.” Sau đó anh ta liếc mắt nhìn xung quanh, rồi tiến một bước sát Tần Khanh, hạ thấp giọng: “Là phóng viên chiến trường.”

Liên Ca lấy thẻ phóng viên, ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Tự Trần cũng liếc đến. Tần Khanh mở mắt kinh ngạc nhìn Liên Ca, không ngờ có thể gặp người Hoa ở đây, lại còn là phóng viên chiến trường.

Tần Khanh không kìm lòng quan sát Liên Ca một lần nữa, bỗng nhiên nghe tiếng gọi của Tiêu Tự Trần: “Chúng ta đi ăn cơm được chưa?”

Liên Ca ngẩn người, nở nụ cười ngượng ngùng: “Xin lỗi! Nhưng thứ cho tôi có yêu cầu quá đáng!”

Tiêu Tự Trần nhướn mày, Tần Khanh cảm thấy có thể nghe qua một chút, người đàn ông nhã nhặn này chắc chắn có gì khó xử mới cản họ lại.

“Mời anh Liên cứ nói!”, Tần Khanh đáp lời liền nhận được cái liếc sắc bén của Tiêu Tự Trần.

Liên Ca mím mím môi: “Thực không dám giấu, bất luận phiên quân tự do hay quân chính phủ đều rất miễn cảm với phóng viên, do đó tôi rất khó tiếp cận lấy tin, nếu như có thể trở thành bạn đồng hành của hai người ...”

Nói đến đây, ý tứ của Liên Ca thế nào cũng đã rõ ràng ràng. Anh ta muốn đi cùng bọn họ. Ba người đi cùng nhau sẽ gây sự chú ý lớn nhưng khi quay phim chụp hình sẽ có người để ý giúp.

Tần Khanh chưa kịp mở miệng trả lời, Tiêu Tự Trần đã kéo cô ra phía sau lưng. Toàn thân cô đổ vào lưng Tiêu Tự Trần, thậm chí còn cảm nhận được lồng ngực khe phập phồng của anh. Sau đó, một chuỗi âm thanh trầm thấp truyền đến.

“Anh Liên biết nguy hiểm, vì sao lại cuốn chúng tôi vào?”

Tần Khanh không nhìn thấy biểu hiện của Tiêu Tự Trần nhưng đại khái có thể đoán được khi anh nói câu này cằm anh sẽ hất lên đầy kiêu ngạo, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường.

Liên Ca há hốc miệng im lặng, anh ta tựa hồ như có ngàn vạn điều muốn nói, nhưng chạm phải ánh mắt lạnh tanh của Tiêu Tự Trần đều không thốt nên lời. Tần Khanh nhìn ánh mắt màu vàng nhạt của anh ta.

Cô nhú mày, từ phía sau lưng Tiêu Tự Trần ló ra: “Anh là con lai?”

Liên Ca rụt người một chút, sau đó cong môi cười cười: “Nhìn ra được ư? Tôi có một chút xiu dòng máu người Mỹ.”

Tần Khanh liếc nhìn mái tóc anh ta ... thì ra không phải là do nhuộm. Cứ mang trong người huyết thống người Mỹ đều có tinh thần mạo hiểm sao? Dù sao người dám làm phóng viên chiến trường không có nhiều.

Cô lặng lẽ đánh giá Liên Ca, người đàn ông này cao khoảng một mét tám, nếu không phải cứ đeo balo cái máy ảnh nặng trĩu trên người thì chắc chắn vóc dáng anh ta cũng rất tuyệt. Cô không biết lần này đi có bao nhiêu nguy hiểm, nếu thêm anh ta, tựa hồ cũng không là chuyện khó.

“Chúng ta cùng nhau đi ăn đi!”, Tần Khanh bước đến bên cạnh Tiêu Tự Trần, chỉ cảm thấy người đàn ông ấy gương mặt lạnh tanh, nhú mày hỏi cô: “Tại sao?”

Tần Khanh đương nhiên sẽ không trả lời anh, cô liếc qua sắc mặt không tốt lắm của Tiêu Tự Trần, rồi lại quay sang phía Liên Ca lặp lại câu nói: “Bây giờ chúng tôi ra ngoài ăn, anh Liên đi cùng luôn đi!”

Liên Ca nghe thấy thế liền gật đầu: “Vừa vặn tôi cũng muốn ra ngoài ăn cơm!”

Dứt lời anh ta xoay người mở cửa, lợi dụng lúc anh ta mở cửa, Tần Khanh liếc nhìn người đàn ông gương mặt đang đầy bất mãn, nháy mắt mấy cái. Tiêu Tự Trần không thèm nói chuyện, nhíu mày một cái, đi ngang qua người Liên Ca thì lạnh nhạt nói tiếng ‘Cảm ơn’.

Liên Ca mỉm cười, rồi nhìn Tần Khanh: “Xin mời cô!”

Tần Khanh đi theo sau Tiêu Tự Trần, nghiêng đầu nhìn ánh mắt màu vàng nhạt kia: “Tôi tên Tần Trúc Lê.”

“Tần tiểu thư!”, Liên Ca đáp lại.

Bình thường ở Cục cảnh sát đều gọi cô là Bác sĩ Tần .... Bây giờ nghe ‘Tần tiểu thư’ cảm thấy rất đặc biệt, Tần Khanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh có thể gọi tên tiếng anh của tôi, Julie.”

Thật ra đây chỉ là từ đồng âm của từ ‘Trúc Lê’ mà thôi.

Cô vừa dứt lời, Liên Ca còn chưa lên tiếng đã thấy Tiêu Tự Trần ngừng bước, giọng lạnh tanh: “Êm tai không? Đây là tên tiếng anh tôi đặt cho vị hôn thê của mình!”

Rồi Tiêu Tự Trần bước tiếp, giọng có chút yêu thương: “Tuy nhiên không biết tiếng Anh nên cô ấy cũng không biết chữ Julie viết thế nào nữa.”

Tần Khanh ngẩn người, bỗng nhiên cô hiểu ý Tiêu Tự Trần ... Thật ra anh muốn nhắc cho Liên Ca biết cô không hiểu Tiếng anh? Nhưng tại sao anh lại quan trọng vấn đề này? Cô nghe hiểu thì có làm sao cơ chứ?

Liên Ca sững người: “Thì ra hai người là vợ chồng chưa cưới, tôi còn tưởng ...”, Liên Ca phá lên cười: “Tôi tưởng hai người là anh em.”

Tần Khanh vốn quá quen cách ứng xử của Tiêu Tự Trần nhưng hai từ ‘anh em’ này khiến cô rất hiếu kỳ, mở miệng hỏi Liên Ca: “Tại sao nghĩ chúng tôi là anh em?”

Liên Ca nhìn bóng lưng của Tiêu Tự Trần, nhẹ giọng nói: “Tính cách khác biệt ... rất lớn!”

“Vừa khít bổ sung cho nhau!”

Tần Khanh nghe thế thì ngẩng đầu, người đàn ông vừa lên tiếng phát biểu chỉ còn trông thấy bóng lưng, hai tai thì đỏ lựng.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 48: Ba Người Đồng Hành

Ba người đi trên con phố vắng lặng. Đám người tụ tập trên phố hầu như đều biến mất hết, có lẽ tất cả đều đọc được thông báo từ phía quân chính phủ.

Khi chưa đến Syria, Tần Khanh không hề nghĩ đến cục diện ở đây lại tồi tệ đến mức này. Dù sao đã là thế kỷ hai mươi mốt, làm gì còn mấy vụ chiến tranh ác liệt; nhưng đến đây cô mới biết mình thật sự quá ngây thơ.

Còn nhớ khi cuộc nội chiến vừa bạo phát, phóng viên từ hầu hết các quốc gia trên thế giới chen nhau mà đến, chưa đầy nửa tháng, có tin ngầm một phóng viên chiến trường đã tử vong, bây giờ ngẫm lại thông tin này chưa chắc đã là giả.

Cô cúi đầu, vừa đi vừa suy nghĩ lung tung. Tiêu Tự Trần đi đằng trước đột nhiên dừng lại, Liên Ca rảo chân đi đến bên cạnh Tiêu Tự Trần, thấp giọng: “Nếu chúng ta tiếp tục đi về phía trước có thể sẽ bị kiểm tra”, sau đó anh ta chỉ sang hướng khác: “Chúng ta qua phía bên kia đi, ở đó có một quán ăn..”

Tần Khanh đưa mắt nhìn Tiêu Tự Trần, cách bọn họ hơn năm mươi mét có một nhóm binh lính khoảng mười người, người nào cũng mang súng.

Bây giờ cô mới để ý thấy. Tiêu Tự Trần chỉ kịp bật thốt hai từ: “Không kịp!” thì ngay sau đó, một tên lính cầm đầu chĩa súng về phía bọn họ, dùng tiếng anh quát lớn: “Là ai? Giơ tay lên!”

Tần Khanh theo bản năng lại nhìn Tiêu Tự Trần, thấy anh thong thả giơ hai tay, không còn vẻ mặt kiêu ngạo mà thay vào đó là dáng dấp của một người dân vô tội. Cô đưa mắt sang Liên Ca, anh ta nhanh nhẹn giấu camera giấu dưới gấu tay áo, và cũng đưa tay lên.

Tần Khanh đứng sau lưng hai người đàn ông, nhóm binh lính đứng cách họ năm mươi mét như chạm dây thần kinh, chạy vọt về phía họ, dùng súng rà một vòng, mở miệng quát Tần Khanh: “Tại sao mày không giơ tay lên?”

Tần Khanh nhú mi, theo phản xạ tính đưa tay lên, liền nghe tiếng Tiêu Tự Trần trả lời: “Sếp! Vị hôn thê của tôi không biết tiếng Anh!”, dứt lời anh quay lại dùng tiếng Trung nói với cô: “Giơ tay lên!”

Tần Khanh gật đầu. Đối với cô giơ tay đầu hàng là một động tác mang tính sỉ nhục nhưng nếu Tiêu Tự Trần làm được, lại ở trong tình cảnh này, cô không thể không làm theo.

Cô từ từ đưa hai tay lên, tên lính liếc cô một cái, nhưng không nói riêng với cô mà hỏi chung chung: “Bọn mày là ai? Tại sao hôm nay lại tự ý ra ngoài? Không nghe phía quân đội chính phủ ra thông báo sao?”

Liên Ca liếc Tiêu Tự Trần, không lên tiếng, Tiêu Tự Trần đứng thẳng người: “Chúng tôi là người Hoa, đi ăn cơm.”

Tên thủ lĩnh quan sát ba người bọn họ thêm một lần nữa, đến khi liếc sang nhìn Liên Ca thì chiếc camera của anh ta đột nhiên lò ra. Liên Ca khẽ nhú mày, rất căng thẳng. Ngay lập tức tiếng binh sĩ phấn nộ gào thét:

“Ai cho chúng mày vào tận đây phỏng vấn?”

Tần Khanh thấy một tên lính nắm tay Liên Ca, chiếc camera trên tay anh ta lộ hẳn ra ngoài. Tần Khanh đột nhiên hối hận, rõ ràng cho anh ta đi cùng để hi vọng có sự tương trợ, không ngờ bây giờ lại bị anh ta hại.

Trong đầu Tần Khanh thầm nghĩ có lẽ Tiêu Tự Trần sẽ mở miệng giải thích, nhưng không ngờ lúc này đây vẻ mặt của anh chính là ‘Chúng tôi là đồng bọn, cứ bắt nốt hết bọn tôi đi!’ . Anh cứ đứng im lặng bên cạnh cô, bỗng nhiên cô hiểu được lý do anh không muốn cô nghe hiểu tiếng Anh, anh sợ cô nói lung tung.

Mấy tên lính tìm được trong balo của Liên Ca ra nhiều vật chứng. Tên thủ lĩnh chìa họng súng đen ngòm: “Mang chúng về căn cứ!”

“Tuân mệnh!”

Mấy tên lính còn lại, giẫm mạnh chân, đứng nghiêm, đồng loạt hô to, rồi sau đó áp tải bọn họ về phía xe quân dụng.

Tiêu Tự Trần rất bình tĩnh, không hề có ý định ‘Tôi sẽ bảo vệ cô’. Tần Khanh lo lắng bất an. Quân chính phủ Syria sẽ đưa họ đi đâu?

Được khoảng nửa tiếng, xe ra khỏi nội thành, tiến về vùng ngoại ô đầy cát vàng, bánh xe ma sát trên mặt cát phát ra những tiếng xì xì, Tần Khanh lại càng thêm lo lắng.

Tiêu Tự Trần yên tĩnh bên cô, Liên Ca cũng không lên tiếng, không buồn rầu chút nào khi bị đám lính thu hết máy móc. Tần Khanh cụp mắt, chợt nghe Tiêu Tự Trần khẽ nói: “Đừng sợ!”

Cô cảm thấy vững tin hơn. Đột nhiên một tên lính thét lên: “Không được nói chuyện!”, sau đó hướng nòng súng về Tiêu Tự Trần: “Mày vừa nói gì?”

Nòng súng chìa sát vào lưng Tiêu Tự Trần, Tần Khanh kinh sợ, chỉ sợ nó ra tay bắn chết anh. Vậy mà Tiêu Tự Trần vẫn từ tốn đáp lời: “Tôi nói với cô ấy mọi người là quân chính phủ, sẽ không làm hại chúng tôi.”

Câu này dường như lấy lòng được tên lính cầm đầu, hấn ngồi bên phía ghế phụ lái, hất cằm kiêu ngạo, khẽ nhếch môi, khoát tay ra hiệu tên lính

kia bỏ súng xuống.

Ngồi bên cạnh Tiêu Tự Trần, đôi mắt màu vàng nhạt của Liên Ca sáng lấp lánh, anh ta nghiêng đầu nhìn Tần Khanh, thừa dịp binh lính lơ đãng, dùng khẩu hình: Xin lỗi!

Chạy được thêm hai mươi phút, phía trước mặt bọn họ xuất hiện ba tòa lâu đài nhỏ màu trắng. Bọn họ bị áp giải xuống xe. Sau khi đến cửa, đồ vật mang theo người bị lấy sạch, có điều đến phiên Tần Khanh thì do một nữ binh lính phụ trách. Bọn đàn ông đứng nghiêng người khiến Tần Khanh bốt lúng túng.

Đồ vật tùy thân đều bị tước hết nhưng điều làm Tần Khanh kinh ngạc lại là chiếc ví nam đang nằm trên tay một tên lính. Chiếc ví màu đen, khá bạc màu. Đây là lần đầu tiên Tần Khanh nhìn thấy Tiêu Tự Trần mang theo bóp tiền. Biết rằng đàn ông ai mà chẳng có, thế nhưng ... sao lại cũ như vậy?

Tên thủ lĩnh căn dặn nhất nam nữ riêng biệt, Tần Khanh chuẩn bị giải đi, không ngờ giọng Tiêu Tự Trần lại vang lên: “Vị hôn thê của tôi nhát gan lắm, chúng tôi có thể giam cùng nhau không?”

Thủ lĩnh suy nghĩ một chút, rồi ra lệnh với đàn em: “Hai người này giam chung, tên kia giam phòng khác.”

Dứt lời, Liên Ca đi trước, anh ta cúi đầu liếc nhìn hai người bọn họ một chút, ánh mắt phảng phất chút áy náy.

Tần Khanh liếc Tiêu Tự Trần, nghe thấy anh nói tiếng cảm ơn, sau đó đi theo nhóm lính.

Phòng giam nồng nặc mùi ẩm mốc, nhưng ít ra chiếc giường còn sạch sẽ được một chút. Tần Khanh nghe tiếng bước chân đi xa dần, cô mời nhìn thẳng vào người đàn ông đang ở bên cạnh cô.

“Chúng ta làm sao bây giờ?”, Tần Khanh trầm giọng, chỉ sợ đám lính đột nhiên quay trở lại.

Tiêu Tự Trần phủi quần áo, một lúc lâu sau mới bật thốt lên một từ duy nhất: “Chờ!”

“Haizza ...”, Tần Khanh liếc nhìn người đàn ông thờ dài: “Không thể nói thêm mấy chữ nữa sao?”

“Thế nào? Sợ rồi?”, Tiêu Tự Trần nhú mày nhìn cô.

“Không hẳn ...”, Tần Khanh mím mím môi, “Chúng ta không phải đến bắt ... ‘hắn’ sao? Bị giam ở đây thì làm thế nào bây giờ?” Một nơi như thế này cô không tiện nói năm chữ ‘Trùm ma túy Châu Mỹ’.

Nghe thấy thế, Tiêu Tự Trần thu hồi tầm mắt, tiếp tục ôm lấy cánh tay, chuyển sang đề tài khác: “Ngoại trừ tôi ... Đừng quá tin vào người khác.”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 49: Ví Tiền Đàn Ông

Nghe Tiêu Tự Trần nói vậy, Tần Khanh tròn mắt kinh ngạc, khẽ nhíu mày, nhỏ giọng nói: “Ý của anh là ... Liên Ca anh ta...”

Tiêu Tự Trần liếc cô, từ tốn đáp: “Tôi không có nói.”

Tần Khanh nhướn mi: Vậy anh nói chỉ có thể tin tưởng anh là ý gì?

Dường như Tiêu Tự Trần đọc được nghi hoặc trong lòng cô, thản nhiên nói tiếp: “Đây là kiến thức cơ bản nhất, tôi chỉ nhắc nhở cô mà thôi.”

...

Thời tiết tháng sáu ở Syria nóng bức và hanh khô, ngay cả khi hoàng hôn nhiệt độ cũng gần bốn mươi độ. Lúc này, Tần Khanh và Tiêu Tự Trần đang ở dưới tầng hầm mát mẻ, nói gì thì nói cũng là được đãi ngộ tốt rồi.

Căn cứ được xây dựng trong một khu vực nhỏ trong rừng nhiệt đới, bên trái là những đồi cát cao thấp nhấp nhô, còn bên phải lại là rừng cây rậm rạp.

Sau khi tên thủ lĩnh lệnh áp giải ba người xuống tầng hầm, hãn triệu tập binh lính trở lại vị trí, sau đó hãn mang theo chiến lợi phẩm thu được lên lầu. Đôi giày dẫm lên bậc thang phát ra tiếng còm cộp, rồi từ từ khuất sau ngã rẽ lên lầu hai.

Hãn đẩy cửa bước vào căn phòng nhỏ của mình, sau đó đóng cửa lại. Hãn vô thức khẽ ngâm nga quốc ca Syria thần thánh, cỡi mũ tướng quân

đặt lên chiếc ghế, hai chân bắt chéo, bắt đầu càn quét tiền tài bên trong chiến lợi phẩm.

Đầu tiên là balo của Liên Ca, giấy chứng nhận phóng viên với hàng chữ ngay ngắn, đủ loại dụng cụ quay chụp kỳ lạ cổ quái, khăn ướt, nước khoáng... Khuôn mặt ngăm đen của tên thủ lĩnh nặng trĩu. Hắn mở ngăn lớn, sau đó đưa tay mò vào ngăn nhỏ sâu bên trong mới tìm thấy một chiếc ví da đàn ông màu nâu. Ngón tay thô ráp của hắn móc ra trong đó bảy tám tờ tiền. Dáng vẻ tham lam, hưng phấn từ khoe miệng tràn lên khoe mắt, sau khi đếm đi đếm lại mấy tờ tiền, hắn mới vươn tay đến chiếc ví da màu đen.

Số tiền trong này không nhiều bằng cái trước, thậm chí ở phía góc ví đã sờn, khá cũ rồi. Tên thủ lĩnh hơi thất vọng, hắn khịt mũi một cái, nhưng vẫn không quên kiểm tra kỹ chiếc ví này.

Tuy nhiên, ngay trong giây phút hắn mở ví, thanh âm ngâm nga bài quốc ca ngưng bật, đôi đồng tử co rút. Chiếc ví bỗng chốc rơi xuống nền nhà phát ra một tiếng ‘xoạt’.

“Báo cáo!” Thanh âm hàm chứa đầy nội lực vang lên ngoài cửa.

Tên thủ lĩnh nhanh chóng hoàn hồn, hắn nhặt chiếc ví lên, lén liếc nhìn ảnh trong chiếc ví ấy một lần nữa rồi mới đặt nó bên cạnh balo Liên Ca. Hắn đứng dậy đi tới cửa mở khóa, thu hồi ánh mắt tham lam, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Tiền tuyến nhận được tin báo, Trung tá Nasser sẽ tới kiểm tra đột xuất, hiện tại ô-tô còn cách căn cứ năm dặm.” Tiểu binh báo cáo lưu loát, nói xong liền đưa tay chào theo kiểu nhà binh.

“Được, xuống dưới chuẩn bị.”

Tên thủ lĩnh quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ vật bị hắn vừa lục tung, sau đó quay người đi xuống lầu.

Khoảng hai mươi phút sau, toàn thể binh lính đã tập hợp, xếp thành hai hàng ngay ngắn lối vào căn cứ. Xa xa truyền đến tiếng động cơ xe, năm phút đồng hồ sau, một chiếc xe chống đạn dừng trước cửa.

Toàn thể binh sĩ hô vang ba lần

— “Chào đón Trung tá Nasser!”

Sau tiếng hô to, một binh sĩ trẻ tuổi nhảy khỏi ghế lái, vòng ra chỗ ngồi phía sau mở cửa, một người Ả Rập râu quai nón mặc quân trang bước ra, trên bả vai hắn là quân hàm hai gạch hai sao sáng loáng khiến người ta nhức mắt.

Nasser đi đến bên cạnh tên thủ lĩnh, liếc nhìn bả vai của hắn ta, mở miệng hỏi: “Người tên gì?”

“Báo cáo Trung tá Nasser, tôi là Arafat, là thiếu úy ở đây.”

Nasser đánh giá hắn thêm một lần nữa, gật gật đầu: “Ta nghe nói mấy ngày gần đây nhóm quân tự do len vào khu vực này nên đến xem tình hình.”

Arafat giảm mạnh gót chân, giơ tay chào theo nghi thức quân đội, sau đó đồng dục nói lớn: “Tất cả đều bình thường, lúc nào trung tá cũng có thể đến kiểm tra.”

Nasser dùng nghi thức quân đội chào lại, sau đó xoay bước chân đi vào bên trong.

Arafat ra lệnh giải tán binh sĩ, sau đó theo sau Nasser lên lầu.

Ánh mắt sắc bén như chim ưng của Nasser đảo mắt bao quát hoàn cảnh chung quanh căn cứ, lên tiếng hài lòng: “Xem ra cũng tốt.”

Sau đó hẳn lại nhớ tới mấy năm trước, người kia đã từng nói qua một câu thành ngữ của Trung Quốc, vô thức đọc lên: “Tiến có thể công, lui có thể thủ.”

Những lời này hẳn nói bằng tiếng Trung, Arafat dĩ nhiên không hiểu ý nghĩa là gì, “Báo cáo trung tá, tôi nghe không hiểu.”

Người đàn ông cười khùng khục một tiếng, đôi mắt hẹp dài xếch lên, bây giờ mới nói tiếng Anh nói: “Không cần phải hiểu, đây là tiếng Trung.”

Arafat nghe vậy vô ý thức sửa lại quân mũ, một lúc lâu sau mới nói: “Trung tá, lúc chạng vạng tối tuần tra, tôi phát hiện ra ba phóng viên người Hoa.”

“Hửm?” Nasser bước chân đi lên lầu, “Chiến sự đang quyết liệt, bây giờ mà cũng có phóng viên dám đến?”

Thanh âm của hẳn tràn đầy nghi hoặc, Arafat gật đầu: “Đúng vậy, đã bị chúng tôi áp giải về căn cứ, có một người không bình thường.” Hẳn nhớ tới ảnh chụp trong ví tiền, kinh nghiệm chiến đấu cũng không khỏi rùng mình một cái, suy tư một lát rồi chớp mắt nói: “Tôi nghi ngờ là phần tử khủng bố.”

Bước chân Nasser dừng lại, “Tại sao cho là không bình thường?”

Arafat vươn tay làm động tác mời, “Mời trung tá lên lầu xem qua đồ đạc thu được của bọn họ.”

Nasser sải bước chân, Arafat mở cửa một gian phòng ở giữa, phòng này tương đối rộng rãi, xoay người nói: “Xin chờ một lát.”

Sau đó hẳn vào phòng của hẳn, đem balo Liên Ca và ví tiền của Tiêu Tự Trần cầm ra ngoài.

Arafat đứng nghiêm ở cửa ra vào hô to một tiếng ‘Báo cáo’, được sự đồng ý của Nasser, hắn liền cầm balo đặt trước mặt vị trung tá này: “Báo cáo trung tá, những thứ này là tìm được trên người bọn họ.”

Ánh mắt Nasser nhìn vào chiếc balo, vươn tay định lấy xem trước thì lại trông thấy Arafat duỗi một tay ra, trên tay hắn là một chiếc ví tiền màu đen cũ.

Con người Nasser đột nhiên co rụt lại, sau đó đứng lên đoạt lấy ví tiền, nhanh chóng mở ra, trầm giọng hỏi: “Cái ví này là ở đâu?”

Arafat sững người, chứng kiến Nasser mở ví tiền ra, thậm chí gương mặt không biến sắc nhìn chăm chú tấm hình.

Hắn ta trả lời: “Tìm thấy trên người của một người đàn ông.”

“Người đâu?” Nasser buông ví tiền, nhanh chân bước ra khỏi cửa, rồi đột nhiên ngừng bước, nhíu mày nhìn Arafat.

“Giam dưới tầng hầm!”

Nasser nghe thấy thế không chờ đợi thêm giây phút nào, thậm chí cũng không hỏi là phòng nào liền vội vàng xuống lầu.

Arafat chứng kiến thần sắc của trung tá Nasser, trong lòng hắn ta trở nên kinh sợ, nhớ đến khuôn mặt đẫm máu trên tấm hình kia, hắn ta rùng mình.

Arafat là người có kinh nghiệm chiến đấu, giết người vô số, lúc hắn ta nhìn thấy khuôn mặt trên tấm ảnh trong ví tiền kia mà còn bị dọa sợ. Khuôn mặt đó, một nửa đã bị thối rữa, đầy giòi bọ; nửa khác thì máu me tung tóe, con mắt bị lồi ra, đầu lưỡi bị rút đi, thậm chí gai mềm trên đầu lưỡi giống như là cỏ bị nhổ sạch, bị bung ra phía ngoài; quan trọng hơn hết là tấm hình đó độ phân giải rất cao, dường như có thể trông thấy cả từng lỗ chân lông trên mặt.

Arafat đè nén cảm giác buồn nôn, sau đó đi xuống lầu.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 50: Gặp Lại Cố Nhân

Từ lúc xuống máy bay đã hơn bảy tiếng, lúc này Tần Khanh thật sự đói bụng. Bụng Tiêu Tự Trần kia không một tiếng vang vậ mà bụng cô lại sôi ùng ục, hòa vào sự yên tĩnh trong bóng tối khiến cô hơi xấu hổ, lại nghe âm thanh tinh táo của Tiêu Tự Trần.

“Kiên trì một chút.”

Tần Khanh nhú mày: “Sao? Sẽ có người tới ư?”

Trong bóng tối, đôi mắt Tiêu Tự Trần khẽ híp lại, sau đó thản nhiên nói: “Nếu may mắn... có lẽ có.”

Tần Khanh nghe vậy im lặng, cô không có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng như Tiêu Tự Trần, lúc này vẫn thoải mái ngồi trên giường, còn tên kia từ lúc vào đây đến giờ đã hơn một tiếng vẫn cứ đứng đó, dáng người thẳng tắp, trên người không đụng chạm vào bất cứ đồ vật dư nào.

Cô còn muốn nói gì đó, chợt nghe phía xa có tiếng giày nặng nề truyền đến. Cô nhỏ giọng nói ‘Có người!’

Thân ảnh Tiêu Tự Trần trong bóng tối khẽ chuyển động, bình tĩnh đứng chắn trước người cô nhìn về phía cửa ra vào.

Tiếng đóng cửa vang lên rầm rầm, chỉ chốc lát sau ánh đèn mờ mờ chiếu xuống, người ngoài cửa chưa đến, âm thanh đã truyền vào trước ...

“Ares, là anh sao?”

Tần Khanh vô thức nhìn về phía Tiêu Tự Trần, anh bước đến phía cửa, nhàn nhạt lên tiếng: “Nasser!”

Một khắc sau, người quân nhân có bộ râu quai nón rậm rạp bước dài tiến đến, lúc nhìn thấy Tiêu Tự Trần anh ta sững sờ, sau đó kích động vươn tay ôm lấy Tiêu Tự Trần, cất giọng hỏi: “Sao lại tới Syria rồi?”

Tiêu Tự Trần mấp má môi, đẩy Nasser ra, thanh âm lạnh lùng: “Có chút việc.”

Nasser tựa hồ cũng biết đây không phải là chỗ nói chuyện, vừa muốn quay người đi ra ngoài mới để ý đến Tần Khanh vừa đứng dậy khỏi giường, anh ta nhướn đôi lông mày dày rậm, nhìn về phía Tiêu Tự Trần đầy khó hiểu, “Cùng nhau?”

“Tất nhiên.” Tiêu Tự Trần gật đầu, quay lại ngoắc Tần Khanh, rồi nói với Nasser: “Cô ấy đói bụng, mang chúng tôi ra ngoài ăn cơm đi.”

Nasser nghe thế liền lặng lẽ quan sát Tần Khanh một chút, nhưng cũng chỉ liếc qua như vậy. Từ trước đến nay Tiêu Đại thần luôn rất ghét đụng chạm người khác thì nay lại vỗ vỗ vai anh ta, trầm giọng nói: “Còn muốn tôi ở nơi quỷ quái này bao lâu nữa?”

“Được được được, chúng ta ra ngoài trước.” Nasser làm bộ đầu hàng, râu quai nón trên mặt khẽ động, Tiêu Tự Trần ghét bỏ liếc anh ta một cái rồi thu tay về: “Đã bao lâu không cạo râu rồi?”

Nasser cười haha, vừa ứng phó với Tiêu Tự Trần vừa liếc nhìn Tần Khanh, “Không phải để râu nhìn sẽ oai phong thêm sao?”

Tần Khanh đứng một bên bất động, quan sát. Trong lúc họ nói chuyện, cô biết Tiêu Tự Trần có quen biết vị trung tá tên Nasser này nhưng cô cũng hiểu Tiêu Tự Trần muốn cô giả vờ nghe không hiểu tiếng Anh nên cô để mặc ánh mắt của Nasser quan sát mình.

Tiêu Tự Trần đi trước vài bước, không thấy Nasser theo sau, anh liền quay đầu nhìn thoáng qua Tần Khanh và Nasser. Lòng mày Tiêu Tự Trần khẽ nhíu đủ để Nasser hiểu chuyện không tốt. Anh ta lập tức thu hồi ánh mắt đang nhìn Tần Khanh, đi nhanh đến: “Tôi đưa hai người về nhà tôi, trong nhà tôi mát mẻ lại sạch sẽ.”

Tiêu Tự Trần không để ý đến Nasser, vẫy tay với Tần Khanh: “Đi thôi, không phải đói bụng sao?”

Tần Khanh đáp một tiếng, rồi chậm rãi đi theo trong đầu vừa suy nghĩ tại sao Tiêu Tự Trần lại quen biết người Syria, vừa nghĩ đến Liên Ca cũng đang bị giam phải làm sao bây giờ?

Cứ như thế đi khỏi tầng hầm, binh sĩ thấy Nasser liền quy củ cúi chào, sau đó tên thủ lĩnh đi tới. Hắn chào theo nghi thức quân đội, liếc nhìn Tiêu Tự Trần và Tần Khanh, dùng tiếng Ả Rập nói: “Trung tá, bọn họ...”

“Tôi mang bọn họ đi.” Nasser nhíu mày, hạ lệnh.

Arafat không dám phản bác, sau đó lấy ra chiếc ví ở lầu hai đưa cho Nasser: “Ví tiền của vị này.”

Tần Khanh trông thấy Nasser vươn tay lấy nó, sau đó nhét vào trong túi quần. Arafat nói tiếp: “Còn một người nữa phải xử lý như thế nào?”

Nasser lúc này mới nhớ tới lúc này Arafat có đề cập đến ba phóng viên người Hoa, sau đó đưa ánh mắt hỏi ý kiến Tiêu Tự Trần, anh chỉ nhướn mi, nói chuyện bằng tiếng Anh: “Dựa theo trình tự, nếu không có vấn đề gì thì thả anh ta ra!”

Arafat sững sờ, thì ra người đàn ông này nghe hiểu được tiếng Ả Rập, đáng chết ở chỗ hắn lại nghĩ rằng người đàn ông kia không hiểu đoạn đối thoại giữa hắn và trung tá. Arafat tuân mệnh sau đó lại chào Nasser theo nghi thức rồi quay người đi ra.

Tần Khanh cũng khiếp sợ trình độ am hiểu ngoại ngữ sâu rộng của Tiêu Tự Trần, cô không hiểu Arafat nói gì nhưng trong lời nói Tiêu Tự Trần vẫn có thể đoán được một chút, Liên Ca hẳn là không có nguy hiểm.

Tần Khanh và Tiêu Tự Trần cùng lên xe quân dụng của Nasser, lúc lên xe Nasser ngỏ ý muốn cùng Tiêu Tự Trần ngồi chung, nhưng Tiêu Tự Trần liếc nhìn Nasser gãi gãi chòm râu dài liền buộc anh ta phải ngồi ghế phụ lái.

Tần Khanh ngồi bên cạnh Tiêu Tự Trần, lợi dụng tiếng động cơ, cô hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

Nasser nghe không hiểu tiếng Trung, quay đầu lại sững sờ nhìn Tần Khanh, Tiêu Tự Trần nói: “Đi nhà anh ta ăn cơm trước, sau đó quay lại khách sạn.”

Tần Khanh gật gật đầu, lúc quay đầu lại đụng phải ánh mắt đầy nghi hoặc của Nasser, sau đó anh ta chào cô bằng tiếng Anh: “Xin chào, tôi là Nasser, xin hỏi tiểu thư xưng hô thế nào?”

Tần Khanh không biết Tiêu Tự Trần có ý gì, thoạt nhìn quan hệ của anh ta với Tiêu Tự Trần không tệ, không phải cô đang diễn không thể nghe hiểu tiếng Anh ư? Cô đưa mắt muốn lấy ý kiến Tiêu Tự Trần, anh hất cằm với Nasser, nhìn lướt qua anh tiểu binh đang lái xe: “Trợ lý của tôi, không biết tiếng Anh.”

Tần Khanh chỉ có thể xấu hổ cười cười với Nasser.

Nasser nhìn cô một cái, từ trước đến nay Tần Khanh không thích râu quai nón, nhưng ngược lại lúc này cảm thấy cũng chẳng đáng ghét.

Nasser hạ giọng lặng lẽ hỏi Tiêu Tự Trần: “Cô ấy chính là người anh đã nói sao?”

Tiêu Tự Trần hơi nhú mày, giống như là không ngờ Nasser lại đột nhiên hỏi một vấn đề như vậy.

Tần Khanh tất nhiên hiểu được, cô cũng bình tĩnh nhìn sang, dùng sự im lặng hỏi —— Người nào?

Đồng tử Tiêu Tự Trần co lại, yên lặng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, không để ý đến ánh mắt của cô, thần sắc mơ hồ, chối: “Không phải!”

Dứt lời, anh quay đầu lại, mắt sắc lẹm nhìn thoáng qua Nasser phía trước, hất cằm lên hừ một tiếng: “Cô ấy là vợ sắp cưới của tôi.”

Nghe thấy thế, Nasser muốn rút cằm, một lúc lâu sau mới dùng ánh mắt đầy áy náy nhìn về phía Tần Khanh, dùng tiếng Trung dứt quãng nói với Tần Khanh: “Thực xin lỗi.”

Tần Khanh mơ mơ hồ hồ nhìn Tiêu Tự Trần, anh liếc mắt nhìn cô, chậm rãi giải thích: “Người Ả Rập phần lớn là người Hồi giáo, người Hồi giáo có quy định nam nữ thụ thụ bất thân, dưới tình huống bình thường họ sẽ không hỏi đến vấn đề quan hệ của người phụ nữ, càng không đề cập đến chồng của người cô ta.”

Tần Khanh ngạc nhiên, nhớ tới lúc bị bắt ở Damascus, Arafat từng bắt cô giơ hai tay lên, Tiêu Tự Trần chỉ nói một câu cô là vợ sắp cưới của hắn, Arafat liền không xử cô nữa, lúc bị nhốt vào tầng hầm cũng bởi vì một câu ‘vợ sắp cưới’ cô mới được nhốt chung với anh. Hôm nay mới được chứng kiến, người Hồi giáo xác thực rất tuân thủ điều luật.”

Tần Khanh trầm ngâm một lát sau đó giọng chắc nịch: “Thì ra vì vậy anh mới nói tôi là vợ sắp cưới của anh!”

Tiêu Tự Trần nghe vậy liền thu lại ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ. Ngay tại thời điểm Tần Khanh cho rằng anh sẽ không nói gì tiếp theo, thì anh

bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt thâm sâu nhìn cô, cảm khẽ nhếch, lơ đãng phủ quyết: “Đương nhiên không phải.”

Tần Khanh nhướn mi.

“Không phải tôi đã nói muốn hôn cô sao?”

Tần Khanh giật nảy người ——

Aizza... Người đàn ông này thật đúng là đùa giỡn đến nghiện rồi!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 51: Khăn Tắm

Binh sĩ lái xe đưa ba người đến nhà Nasser sau đó liền rời đi.

Nơi ở của Nasser là một ngôi nhà nhỏ hai tầng, rộng rãi và yên tĩnh, mỗi một nơi đều rất sạch sẽ, tràn ngập khí chất quân nhân.

Trong nhà Nasser chỉ có một bà già đội khăn trùm màu trắng, là bà nội của Nasser, khi nhìn thấy Tần Khanh và Tiêu Tự Trần, bà ta rất hoan nghênh, vồn vã. Bà ta cũng từ chối nhã ý Tần Khanh muốn phụ bà chuẩn bị bữa tối.

Nasser mời hai người ngồi xuống ghế sofa, cởi quân mũ xuống, lấy hai cái ly từ trong tủ trà rót nước cho hai người, anh ta đặt vào tay Tiêu Tự Trần rồi mở miệng hỏi: “Tình hình ở đây nguy hiểm như vậy, sao anh tới đây?”

Tiêu Tự Trần nhíu mày cẩn thận nhìn cái ly một lượt, rồi sau đó thản nhiên đáp: “Bắt người.”

“Bắt người?” Nasser kinh hãi, “Muốn tới Syria bắt ai?” Dứt lời anh ta trông thấy Tiêu Tự Trần không đụng đến ly nước, liền giải thích: “Ly này chưa ai dùng qua, đã diệt khuẩn ở nhiệt độ cao.”

Lúc này Tiêu Tự Trần mới đưa tay cầm ly nước nhấp một chút, uống xong dường như nhớ ra điều gì đó, quay đầu nhìn thoáng qua Tần Khanh bên cạnh, chỉ về phía Nasser: “Bốn năm trước chúng tôi là bạn cùng phòng thời đại học, cậu ta du học Mỹ.”

Anh dùng tiếng Anh để nói chuyện, Tần Khanh sửng người, dùng tiếng Trung hỏi lại: “Anh đang nói với tôi sao?”

“Tất nhiên.” Khóe miệng Tiêu Tự Trần giãn ra một chút, hàm chứa sự vui vẻ. Nasser đứng một bên lập tức giơ chân, trừng mắt nhìn Tiêu Tự Trần: “Ares, không phải cô ấy không biết tiếng Anh sao?”

Tiêu Tự Trần lạnh lạnh cười, chậm rãi nói: “Ở đây loạn như vậy, tôi sợ cô ấy nói sai.”

“Shit! Cậu... Cậu...”, Nasser ‘Cậu’ cả buổi, cuối cùng ngồi xuống đối diện Tiêu Tự Trần một cái ‘phịch’, oán giận: “Ngay cả tôi cậu cũng gạt.”

“Trên xe còn có người khác.”

“...”

Nasser lại nhin không được liếc Tần Khanh. Hết cách! Người đàn ông mang tên Tiêu Tự Trần này là báu vật, nhưng lòng hiếu kỳ của anh ta quá lớn, không kìm được anh ta hỏi nhỏ: “Cô ấy thực sự không phải Angle?”

Tròng mắt Tiêu Tự Trần hơi híp lại, Nasser cảm nhận được chuyện chẳng lành. Câu chuyện về Angle ... vậy mà Tiêu Tự Trần một câu cũng không nói, không nghĩ tới bốn năm trôi qua, người đàn ông tên này chẳng khác gì so với năm ấy. Nasser ngồi thẳng người, hắng giọng: “Cậu còn chưa nói với tôi đến bắt ai?”

Tiêu Tự Trần bắt chéo chân, nhìn Nasser: “Hơn hai năm trước, ở Mỹ có một tập đoàn buôn lậu ma túy tên là Viper, vì sai lầm của cảnh sát hình sự quốc tế trong đợt vây quét khiến tôi bị bắt nhốt nửa năm, tiêm ma túy hết bốn tháng, về sau khi tôi được cứu thì tên trùm đã bỏ chạy từ lúc nào rồi.”

Tiêu Tự Trần tóm tắt nguyên nhân sự việc một cách đơn giản. Thế nhưng, Nasser lại cực kỳ khiếp sợ, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Cậu nói

cậu muốn bắt trùm buôn bán ma túy? Cậu đã thấy hãn sao? Có lẽ tôi có thể...”

Tiêu Tự Trần lắc đầu cắt ngang lời của Nasser: “Không! Trong bốn tháng chỉ có một vị bác sĩ đến tiêm ma túy cho tôi, sau khi tôi được cứu ra hãn cũng bị bắt, lúc thẩm vấn, hãn cũng không biết tên trùm đứng sau lưng là ai?”

“Vậy tại sao cậu biết hãn ở Syria?” Nasser hỏi.

“Tôi bị tiêm vào loại thuốc hỗn hợp giữa morphine và băng phiến.”

Tần Khanh từ đầu đến cuối chỉ lặng ngồi nghe đột nhiên sững sờ, vô thức nhìn về phía Tiêu Tự Trần: “Anh... Trên phương diện tinh thần không xảy ra vấn đề gì chứ?”

Nasser kinh ngạc nhìn sang Tần Khanh, hỏi nhỏ: “Một cái ức chế, một cái hưng phấn, hai thứ này sao có thể trộn chung?”

“Đúng chính xác là không thể, nhưng tinh thần tôi dứt khoát không có vấn đề gì.” Tiêu Tự Trần cong môi, giống như một loại tán thưởng.

“Tỷ lệ điều phối của cậu ấy vô cùng tốt, chỉ là hay khiến tôi sinh ra ảo giác thôi.”

Tần Khanh cho rằng tên trùm ma túy nhất định có kiến thức về y học, người pha chế nhất định hiểu rất rõ về tỷ lệ pha chế cân bằng, nếu không hai loại thuốc này trộn chung cho dù Tiêu Tự Trần có mạnh mẽ cỡ nào, tiêm thuốc trong bốn tháng cũng không thể không phát sinh vấn đề về thần kinh.

Tiêu Tự Trần nói tiếp: “Hai năm qua, tôi thông qua mấy người bạn bên thế giới ngầm tìm kiếm khắp nơi trên thế giới loại ma túy đặc biệt này. Có

người cho biết đã từng thấy nó xuất hiện tại vùng Trung Đông, đặc biệt là Syria.”

“Sao có thể như vậy?” Nasser nhíu mày, ánh mắt không tin được nhìn về phía Tiêu Tự Trần: “Phát hiện ở nơi nào?”

Tiêu Tự Trần cười nhạo một tiếng, chậm rãi dựa vào ghế salon hừ lạnh: “Bọn chúng ngu ngốc đến mức chờ cậu đến bắt sao? Đã sớm đổi chỗ rồi?”

Nasser còn muốn nói gì đó thì bà nội Nasser bước đến trước mặt ba người, dùng tiếng Anh không lưu loát cho lắm, mỉm cười nói: “Đói bụng chưa? Trước tiên ăn cơm đã, nấu xong rồi.”

Tần Khanh nghe vậy đứng lên đầu tiên, khẽ mỉm cười nhìn về phía bà lão, chỉ chốc lát sau Tiêu Tự Trần cũng theo sau.

Một bữa cơm, khách chủ đều vui, Tần Khanh giúp đỡ dọn dẹp bàn ăn. Lúc này, ngoài trời đổ mưa lớn, Tiêu Tự Trần nhíu mày, Nasser đi đến bên cạnh anh: “Ở lại đây đi.”

Tiêu Tự Trần nhếch môi suy nghĩ một lúc lâu rồi gật đầu, xoay người nói: “Tôi cần đi tắm.”

“Không thành vấn đề.” Nasser vỗ ngực một cái, “Tuyệt đối thỏa mãn đủ nhu cầu của người thích sạch sẽ như cậu.”

Tiêu Tự Trần lạnh lùng liếc đối phương một cái.

Tiêu Tự Trần vừa bước chân vào phòng tắm, Nasser liền lên đến gần Tần Khanh đang ngồi nói chuyện cùng bà anh ta. Anh ta nháy mắt ra hiệu với bà, bà hiểu ý đứng lên nói: “Muộn rồi, ta đi nghỉ trước.”

Liếc nhìn Tần Khanh vẻ áy náy rồi đưa mắt sang Nasser, sau đó quay người lên lầu.

Tần Khanh quay sang mỉm cười với Nasser, Nasser mặc quân trang, chuyển sang ngồi đối diện Tần Khanh, nhìn cô một lúc rất lâu: “Này, em dâu?!!”

Tần Khanh nhướn mi, Nasser lại hỏi: “Tên Ares kia rất khó ở chúng đúng không?”

Thì ra anh tên là Ares?

Ares, là chiến thần với tướng mạo cực kỳ anh tuấn trong thần thoại Hy Lạp.

Không đợi Tần Khanh phản ứng, Nasser bưng bình, vỗ mạnh vào chân: “Đúng rồi phải không! Nhưng mà có chuyện em không biết. Tên thật của Ares là Tiêu, Ares là biệt danh chúng tôi gọi cậu ấy thời còn đi học, thật ra đây không phải tên tiếng Anh của cậu ấy.”

Tần Khanh khẽ gật đầu: “Tôi cũng không biết anh ấy có biệt danh này.”

Sau đó lại nhớ tới câu hỏi của Nasser vừa rồi, Tần Khanh hơi chần chừ một chút, lát sau mới mở miệng hỏi: “Người tên ... Angle ... anh nói tới là ai?”

Sắc mặt Nasser cứng đờ, anh ta cụp mắt, do dự trả lời: “Cụ thể tôi cũng không rõ, Angle cũng là biệt hiệu chúng tôi gọi, chỉ biết là một cô gái rất quan trọng với Tiêu.”

Anh vừa dứt lời, cửa phòng tắm liền bị mở ra, tóc Tiêu Tự Trần vẫn còn nhỏ nước, dọc theo sống mũi cao thẳng chảy xuống, lan qua khóe miệng khêu gợi ——

Tần Khanh lập tức trừng mắt.

Nasser như lên cơn động kinh, nhảy dựng khỏi ghế sofa.

Giọng nói trong vắt nhưng đầy lạnh lùng của Tiêu Tụ Trần truyền đến: “Vừa rồi các người đang nói chuyện gì?”

“Không có.” Nasser vô thức phản bác, sau đó giống như chợt nhớ ra cái gì đó, nhụt chí gãi đầu: “Chỉ là muốn tìm hiểu coi chị dâu làm sao theo đuổi được cậu.”

Nasser ngừng lại một chút, đưa mắt nhìn về phía Tiêu Tụ Trần: “Kết quả, tôi còn chưa hỏi được cậu đã đi ra.”

Tần Khanh mím môi, mới rồi còn thân thiện gọi ‘em dâu, em dâu’, Tiêu Tụ Trần vừa bước ra liền thay ngay bằng ‘chị dâu’, xem ra khí chất của Tiêu Tụ Trần mạnh mẽ đến mức ngay cả vị trung tá của Syria cũng phải kiêng kị vài phần.

“Đi tắm đi!”

Đang suy nghĩ, âm thanh réo rắt của Tiêu Tụ Trần vang lên sau lưng, sau đó có một chiếc khăn mặt vắt lên trên vai cô.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 52: Dùng Chung Khăn Tắm

Nasser sắp xếp phòng nghỉ cho hai người xong liền rời đi, phòng của cô trên lầu hai, yên tĩnh sạch sẽ ngay bên cạnh phòng Tiêu Tự Trần.

Sau khi nhìn qua, cô mau chóng vọt vào phòng tắm tắm rửa, dù sao cũng là nhà của đàn ông. Tuy ở dưới tầng hầm mấy tiếng nhưng Tần Khanh vẫn tốc chiến tốc thắng tắm rửa thật nhanh, rồi dùng khăn mặt Tiêu Tự Trần lau qua một lượt, mặc quần áo vào.

Ngay lúc này đây cô cũng quên mất đây là chiếc khăn mà Tiêu Tự Trần đã dùng qua, do vậy, khả năng anh đã dùng chiếc khăn này lau hết toàn bộ thân thể, ngay cả nơi tư mật nhất.

Cô đi ra ngoài tắt đèn treo ở lầu một, dựa vào ánh sáng mờ mờ của bóng đèn áp tường chậm rãi đi lên lầu, trên đường đi đầu không ngừng nghĩ về những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay.

Tại sao lại bị quân đội chính phủ cho rằng họ là phóng viên, còn bị nhốt vào tầng hầm?

Tiêu Tự Trần vốn là muốn tìm cô ăn cơm, sau đó từ trong phòng cô ngẫu nhiên phát hiện có quân tự do đang ẩn nấp, quân chính phủ đang bố trí tìm kiếm; rồi Tiêu Tự Trần quên mất bản thân đang ‘đói chết’, nói cô ở lại khách sạn, cản dặn nếu anh bị bắt thì gọi ngay cho Cung Trầm?

Cô từ chối, phủ định đề nghị của anh, muốn cùng anh ra ngoài; trước quầy tiếp tân anh làm như vô tình hỏi thăm về Nasser; đối việc cô mời Liên Ca đi chung cũng hơi khó chịu. Trên đường cái, biết rất rõ quân chính phủ

cách đó không xa lại không tránh đi, thậm chí lúc quân chính phủ buộc tội bọn họ là phóng viên, anh cũng không chút phản bác...

Đây không phải tác phong của Tiêu Tự Trần, bị động như vậy, bị người khác cản trở như thế.

Chỉ có một khả năng ——

Chính là từ đầu đến cuối mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của Tiêu Tự Trần.

Nghĩ tới đây Tần Khanh liền ngừng bước, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc. Làm sao anh biết Nasser nhất định sẽ đến căn cứ? Làm sao anh biết Nasser đến căn cứ nhất định sẽ biết anh ở đó?

Đôi lông mày thanh tú của Tần khẽ nhíu. Đứng ở trước cửa phòng ngủ muốn giơ tay đẩy cửa ra, bỗng nhiên vang lên tiếng ‘két’. Cửa được mở từ bên trong.

Tần Khanh ngẩng đầu, Tiêu Tự Trần đã thay một bộ quần áo mới của Nasser. Dùng dáng đứng đúng tiêu chuẩn Tiêu Tự Trần, ánh mắt nhìn cô, đôi mắt đen như mực, thâm sâu, trong mắt tựa hồ lại có sự vui vẻ rất nhỏ.

Tần Khanh sửng sờ, bật thốt lên: “Tại sao lại ở đây?”

“Đương nhiên là chờ cô.” Tiêu Tự Trần liếc nhìn cô một cái sau đó nghiêng người để chừa một chút không gian cho Tần Khanh đi vào.

Tần Khanh bước tới chậm chậm, tay phải theo phản xạ tính đóng cửa, nhưng khi đầu ngón tay chạm tay nắm lạnh buốt, đại não mơ hồ đột nhiên tỉnh dậy ——

Cô ôm cánh cửa, liếc nhìn Tiêu Tự Trần, không đóng lại.

Cô nhớ ra tên này muốn hôn cô. Bây giờ cô nam quả nữ ở cùng một phòng, ai biết anh còn làm ra chuyện kinh người chứ.

Tiêu Tự Trần đem những suy nghĩ mờ ám của Tần Khanh thu hết vào mắt, khóe miệng hơi mỉm cười. Anh đi vài bước tiến đến chiếc ghế, ngồi xuống.

Trong bóng tối, Tần Khanh không cẩn thận đá trúng cái gì đó, làm bầm một câu ‘Sao lại không bật đèn’.

Tiêu Tự Trần đưa tay lên. ‘Tách’ trong phòng lập tức sáng như ban ngày.

Tần Khanh hé mắt một lúc lâu sau mới thích ứng được ánh sáng, cô đi đến ngồi xuống giường, đối diện với Tiêu Tự Trần, ngẩng đầu hỏi: “Đợi tôi có việc gì?”

Tiêu Tự Trần nhăn mày: “Tôi nghĩ cô sẽ có chuyện muốn hỏi tôi.”

Tần Khanh mấp máy môi, rồi gật đầu: “Chính xác là có.”

Nói xong, cô nhìn về phía Tiêu Tự Trần, khóe miệng anh khẽ nhếch, mắt lấp lánh như ánh sao trời, Tần Khanh sững người, —

“Lúc này mới nói.”

Sau đó anh vất chéo chân, hai tay đặt trên đùi, hất cằm: “Hỏi đi!”

Tần Khanh chớp chớp hàng mi cong dài. Người đàn ông này, lúc nào cũng muốn mọi chuyện đều do mình khống chế mới chịu được.

“Anh cố ý đi theo quân chính phủ, đúng không?”

“Tất nhiên.” Tiêu Tự Trần nhanh chóng trả lời, trong chốc lát ngữ khí mang vài phần trào phúng: “Nếu như tôi không muốn đi, cô cảm thấy bọn họ có thể chế ngự tôi sao?”

Cái này ... khó nói, Tần Khanh quyết định bỏ qua vấn đề của anh, trước đem chuyện mình thắc mắc hỏi cho xong.

“Lúc gặp được Liên Ca, anh biết anh ta là phóng viên mới để anh ta đi cùng với chúng ta sao?” Tần Khanh nói xong khẽ cắn môi, lại nói tiếp: “Bởi vì anh đồng ý là chuyện không dễ...”

Tiêu Tự Trần cười khùng khục, thanh âm bay bổng, giọng lả lơi: “Tôi không dễ nói chuyện sao?”

Tần Khanh lắc đầu, người đàn ông này tuy mời phần phong độ, nhưng đúng là một người đàn ông rất cố chấp.

“Cứ coi là thế đi!” Tiêu Tự Trần cũng không dây dưa đề tài này nữa, sau đó ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Tần Khanh, “Tôi vốn định nã một phát súng sau lưng quân chính phủ để bọn họ có cơ hội bắt tôi, sau đó lại tiến một bước tìm Nasser.”

“Trái lại Liên Ca lại đến rất đúng lúc, đưa anh ta theo, quân chính phủ nhất định bắt sống chúng ta.”

Khóe miệng Tiêu Tự Trần mang theo một chút vui vẻ, Tần Khanh im lặng, cô biết Tiêu Tự Trần đâu dễ dàng lại cho Liên Ca đi chung như vậy, xem ra đúng là có mục đích riêng, nghĩ tới đây cô không khỏi bận tâm, “Liên Ca... Không có việc gì chứ?”

Tiêu Tự Trần nhìn qua, nhíu mày: “Cô rất lo cho anh ta?”

Tần Khanh lắc đầu, “Không có, chỉ là cảm thấy không tốt lắm, dù sao Liên Ca cũng coi như là bị chúng ta lợi dụng.”

“Ha —— ”

Tiêu Tự Trần hừ lạnh, “Là chính anh ta muốn đi cùng, còn nữa, nếu anh ta không có vấn đề gì quân đội chính phủ tự nhiên sẽ thả anh ta ra, cô đúng là giàu lòng hảo tâm.”

Gương mặt Tần Khanh tối xăm: “Tôi không có, chỉ là như vậy ... không tốt lắm ...”

Tiêu Tự Trần liếc cô, đứng dậy: “Còn muốn hỏi gì không?”

“Hả?” Tần Khanh vô thức ngẩng đầu, lại nói: “Nasser làm sao biết chúng ta bị nhốt dưới tầng hầm? Lần đầu tiên tôi thấy anh mang theo ví tiền ra ngoài. Là vì số tiền trong ví sao?”

Tiêu Tự Trần nhét tay vào túi, chỉ chốc lát sau liền rút ví tiền đưa ra cho Tần Khanh: “Anh hùng trong mắt cô.”

Tần Khanh nhận lấy, ví tiền trong tay chỉ là hạng trung, lớp sơn màu đen đã bị sòn, dường như đã dùng lâu lắm rồi, cô ngẩng đầu: “Tôi có thể mở ra không?”

“Tất nhiên.”

Tiêu Tự Trần nhìn ngón tay trắng tuyết của Tần Khanh đặt trên ví tiền, màu đen làm nền càng tôn thêm ngón tay nhỏ xinh của cô, sau đó ngón cái cô nhẹ cong, ví tiền cũ nát liền mở ra.

Trong nháy mắt, Tần Khanh đình trệ, bức ảnh trong ví tiền trước mặt rất đặc biệt, lực chú ý của cô hoàn toàn đặt vào bí mật trong ví tiền, nhất thời quên mất tấm ảnh rất kinh hãi.

Cô rút tấm hình kia ra, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần: “Là vì tấm hình này sao?”

Tiêu Tự Trần nhướn nhướn lông mày, đáy mắt lóe lên chút vui vẻ, một lúc lâu sau mới gật đầu, “Cô không sợ?”

“Tất nhiên không!” Tần Khanh lại cúi đầu nhìn tấm hình kia, nhẹ nhàng cong khóe miệng: “Sợ cái gì? Tôi thích xem phim kinh dị nhất. Cái này so với những vật biết chuyển động thì yên tĩnh hơn rất nhiều.”

Ánh mắt Tiêu Tự Trần nhẹ nhàng rơi vào lúm đồng tiền nho nhỏ kia của Tần Khanh, khẽ nói: “Lớn gan.”

“Không phải anh đã sớm biết rồi sao?” Tần Khanh vuốt lại tấm hình, “Không phải vì thế mới tuyển tôi làm trợ lý sao?”

Tiêu Tự Trần nghe vậy ngẫm nghĩ một chút, rồi cong môi cười: “Chỉ là một trong những nguyên nhân!”

Tần Khanh không để ý, trong đầu đã nhanh chóng xây dựng hình ảnh ‘tình cảm tốt của hai người bạn cùng phòng’, cô đặt ảnh chụp lại chỗ cũ: “Có phải đây là quà tốt nghiệp Nasser tặng cho anh?”

Đôi mắt thông minh của cô lưu chuyển chậm rãi nói: “Nhưng cần nhắc đến tính cách đặc biệt của anh, do đó, cậu ta chọn một bức ảnh khiến anh phải khắc sâu vào ký ức, để anh luôn nhớ đến cậu ta?”

Nghe Tần Khanh phân tích, Tiêu Tự Trần hơi chần động, sau đó anh nở nụ cười: “Chưa chính xác hoàn toàn.”

“Thứ nhất, thời gian là sinh nhật tôi.”

“Thứ hai, mục đích là muốn làm tôi sợ.”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 53: Thiếu Úy Chết

Sau khi được Tiêu Tự Trần đã thông tất cả mọi nghi vấn trong đầu, Tần Khanh coi như cũng được một giấc ngủ ngon.

Sáng sớm hôm sau, bà nội Nasser làm xong bữa sáng liền rời đi, trên bàn ăn chỉ còn ba người bọn họ. Bữa sáng truyền thống của các tín đồ đạo Hồi. Được một nửa đột nhiên chuông điện thoại của Nasser vang lên, anh ta nhíu mày bắt máy, không kiêng kỵ khi trả lời trước mặt hai người.

Người bên kia dùng tiếng Ả Rập lớn tiếng nói: “Trung tá Nasser!”

Nasser lên tiếng, “Chuyện gì?”

Tần Khanh ngồi ngay ngắn một bên liếc nhìn Tiêu Tự Trần, anh đang ăn miếng bánh mì cuối cùng, mùi vị có lẽ không ổn, cô trông thấy anh khẽ nhíu mày.

Đầu dây bên kia không biết nói gì đó, Nasser kinh ngạc la lớn một tiếng, sau đó cúp điện thoại, sắc mặt nghiêm túc và trang trọng nhìn về phía Tiêu Tự Trần, ngữ khí trầm thấp: “Căn cứ xảy ra chuyện.”

“Làm sao vậy?” Tần Khanh nghi hoặc hỏi.

“Arafat chết rồi!”, Nasser bổ sung thêm: “Chính là tên thiếu úy bắt cậu.”

Tần Khanh kinh hãi, vô thức nhìn Tiêu Tự Trần: “Sao lại chết?”

Tiêu Tự Trần không biến sắc ngồi yên tại chỗ, trong tay cầm ly nước, sau một lúc lâu mới quay đầu nhìn lại vào mắt Tần Khanh: “Làm sao tôi biết?”

Cô phải hỏi cậu ta chứ.”

Tiêu Tự Trần chỉ chỉ Nasser, anh ta lắc đầu, “Tình huống cụ thể còn chưa biết, nhưng hôm qua các cậu đã ở đó, tôi phải đưa hai người trở về, bằng không cấp trên hỏi tới rất phiền.”

Nasser khó xử nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần, lại nhìn về phía Tần Khanh, hàm ý là — Cô giúp tôi khuyên nhủ người nhà cô đi.

Tần Khanh mím môi, trong lúc nhất thời cũng không biết Tiêu Tự Trần đang nghĩ gì. Đúng là hôm qua bọn họ có tiếp xúc qua với Arafat, rồi được Nasser mang đi, nếu như bọn họ cứ đi như vậy, về phía Nasser có lẽ sẽ gặp rắc rối.

Sau khi suy nghĩ, Tần Khanh đứng dậy đi đến bên cạnh Nasser, nói với Tiêu Tự Trần: “Chúng ta đi xem một chút!”

Tiêu Tự Trần nghe thấy thế, nhướn lông mày, liếc nhìn Nasser, khóe miệng hơi cong không rõ anh đang nghĩ gì. Sau đó đứng lên vuốt phẳng góc áo bị nhăn, hừ lạnh nói: “Đi thôi!”

Nasser lặng lẽ cuộn tay, anh ta chưa từng nghi ngờ Tiêu Tự Trần, nhưng thân phận Tiêu Tự Trần quá đặc biệt. Có điều ... lần này vị đại thần ra quyết định quá nhanh? Không lẽ là vì cô gái này?

Khi Tiêu Tự Trần, Tần Khanh và Nasser đi ô tô đến khu căn cứ thì hiện trường đã bị cảnh sát Syria phong tỏa. Lần trước lúc đến đây trời đã nhá nhem tối, còn hiện tại trời đã đứng bóng, lại còn được cơn mưa đêm qua gội rửa, cảnh sắc thêm tươi mới. Binh sĩ đứng đông nghịt, dáng vẻ trang nghiêm, những cảnh sát tư thế thẳng tắp, kiên cường khiến hiện trường trở nên nặng nề.

Trông thấy Nasser, một cảnh sát đến thuật lại tình huống.

“Sáng sớm sáu giờ, một binh sĩ ở căn cứ tên El Alamein phát hiện thi thể thiếu úy tại phía đông của khu rừng, sau đó chúng tôi nhận được điện thoại báo.”

Lúc này, một binh sĩ dáng người hơi gầy bước ra khỏi hàng, đi tới chào Nasser, sau đó chỉ vào rừng cây cách đó không xa: “Chính là chỗ đó.”

Tần Khanh nhìn theo phương hướng ngón tay hằn chỉ về phía khu rừng, trên đất dường như có một người đang nằm, có rất nhiều điều tra viên hiện trường đang ở đó.

Nasser nhíu mày, nhìn về phía cảnh sát: “Chúng tôi có thể đến xem qua không?”

“Có thể!” Cảnh sát gật gật đầu, lại nhìn thoáng qua Tần Khanh và Tiêu Tự Trần đang đứng cạnh Nasser, giơ tay cản lại: “Trung tá Nasser, bọn họ là ai?”

Nasser thản nhiên nói: “Là hai người bạn của tôi.”

Cảnh sát đánh giá bọn họ từ trên xuống, một lúc sau mới cho bọn họ đi qua.

Phía trước khu rừng, cảnh sát Syria đang ghi chép hiện trường, bọn họ dùng ngôn ngữ Ả Rập để nói chuyện, Tần Khanh không hiểu.

Cô nhìn thấy Arafat nằm trên mặt đất, rõ ràng hôm qua vẫn là một người còn sống, vậy mà giờ đây nằm bất động, thanh mã tấu đâm xuyên qua lồng ngực, hơn nữa tay phải của hắn còn nắm lấy chuôi dao.

Thoạt nhìn qua chính là tự sát...

Tần Khanh khẽ nhíu mày, không nghĩ ra được tại sao Arafat đột nhiên lại tự sát, rõ ràng ngày hôm qua vẫn còn rất tốt...

Bên tai văng vẳng thanh âm của cảnh sát gần đó, Tần Khanh bưng tỉnh, bên cạnh Tiêu Tự Trần khẽ hừ một tiếng.

Cô nhìn Tiêu Tự Trần đầy nghi ngờ. Dáng đứng đậm phong cách Tiêu Tự Trần, ánh mắt anh ngưng đọng trên ngực Arafat, nở nụ cười khó hiểu.

Một tên cảnh sát ngăn người khi trông thấy anh, cau chặt mi, sau đó lớn tiếng nói bằng thứ tiếng Ả Rập. Tần Khanh không hiểu nhưng nhìn biểu hiện của hắn cũng chẳng tốt lành gì.

Nasser nghe vậy, giơ tay cản tên cảnh sát đang gào thét, dùng tiếng Anh nói: “Anh ấy không hiểu tiếng Ả Rập, anh có thể dùng tiếng Anh nói với anh ấy.”

Tên cảnh sát hừ lạnh, tiến tới gần một bước, dùng tiếng Anh nói: “Anh dựa vào cái gì cười nhạo quan điểm của tôi, cho rằng hắn không phải tự sát.”

Lúc này Tần Khanh hiểu hắn nói gì, khả năng sau khi khám nghiệm sơ bộ hiện trường họ đã đưa ra kết luận như vậy. Nụ cười của Tiêu Tự Trần khiến tên cảnh sát này bực tức vì nghĩ anh không đồng ý qua điếm của hắn.

Cô nhìn phía Tiêu Tự Trần, ánh mắt anh đang từ trên người Arafat chuyển dời về phía Nasser bình tĩnh nói: “Hắn thuận tay trái, có người nào tự sát lại dùng tay không thuận?”

Thanh âm Tiêu Tự Trần lạnh lùng, Tần Khanh mở lớn hai mắt. Ngày hôm qua, lúc Arafat bắt bọn họ, tay cầm súng đích thực là tay trái, tiếp nhận đồ đạc của họ từ tay binh sĩ hình như cũng là tay trái.

“Hừ, có thì sao? Hắn dùng tay trái tính tự sát, nhưng sau đó suy nghĩ lại đưa qua tay phải, khả năng này tại sao lại không thể xảy ra?” Cảnh sát vẫn cho rằng là tự sát, dường như muốn nhanh chóng chấm dứt vụ án này.

Tần Khanh nhíu mày, không kìm lòng tiến đến gần thi thể, thừa dịp mọi người đặt sự chú ý lên người Tiêu Tự Trần lạnh lẽo ngồi xổm xuống, thận trọng quan sát.

Arafat nằm trên một đám đất cát bên cạnh rừng cây, trên ngực cắm một thanh mã tấu, không dài, nhưng thân đao đã đâm xuyên tim. Bộ quân trang ướt đẫm một mảng lớn trước ngực, cũng không biết chắc có phải là máu đã được mưa cọ rửa hay không.

Tay của hắn nắm chặt chuôi đao, dựa vào tư thế quả thật giống như tự sát. Tuy nhiên do cơn mưa đêm qua nên chưa thể phán đoán có phải hắn chết do mất máu quá nhiều hay không.

Tần Khanh liếc nhìn bàn tay đang cầm chuôi của hắn. Không có gì khác thường. Cô nhìn sang bàn tay còn lại, phát hiện cổ tay của hắn xuất hiện vết máu bầm. Hoàn cảnh xung quanh cũng không có manh mối gì, đám đất cát lớn như vậy nhưng ngay cả một dấu chân cũng không có, cảm giác như thi thể Arafat đột nhiên xuất hiện ở chỗ này hoặc như một âm hồn bay đến đây chỉ để làm một việc là tự sát?

Tần Khanh khẽ nhướn mi. Sau khi trầm tư suy nghĩ, tất cả âm thanh xung quanh lại vọng về bên tai, một tên cảnh sát không biết đến bên cạnh cô từ lúc nào, dùng tiếng Anh, lớn giọng hỏi: “Cô là ai? Đang làm gì?”

Cô sững người, chỉ nghe thấy Tiêu Tự Trần đột nhiên nói với Nasser: “Tôi giúp cậu!”

Nasser nghe thấy thế liền sải bước dài đến bên cạnh Tần Khanh, bắt tay với viên cảnh sát: “Vị này là vợ chưa cưới của bạn tôi, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, cô ấy không hiểu tiếng Anh.”

Hắn ta nhíu mày, tên cảnh sát vừa rời la hét Tiêu Tự Trần cũng đi tới, ngạo mạn: “Trung tá Nasser, vị tiên sinh vừa rời nói có lẽ cũng đã phán đoán sai. Như vậy, chúng tôi có thể kết án là tự sát không?”

Tần Khanh nghe tên cảnh sát nói vậy, vô thức nhìn cổ tay phải của thi thể. Tại sao trong khi cô kiên trì quan sát thi thể thì Tiêu Tự Trần lại không giữ vững quan điểm của mình? Hiện trường có quá nhiều điểm đáng ngờ ... Hay là do đang ở Syria nên không muốn phiền phức?

Nasser nghe vậy gật đầu: “Được, tôi đã biết, ở đây giao cho anh! Làm phiền.”

Cảnh sát hừ một tiếng, khách sáo mấy câu, lúc đi qua bên cạnh Tiêu Tự Trần thoáng dừng một chút, không biết nói gì đó, Tiêu Tự Trần chỉ đảo mắt, không nói bất cứ lời nào.

Cảnh sát đi rồi, Tần Khanh bước nhanh đến trước mặt Tiêu Tự Trần, nói khẽ: “Hắn không phải tự sát!”

Không biết có phải ảo giác của Tần Khanh hay không, cô cảm thấy khóe miệng Tiêu Tự Trần ẩn giấu nụ cười, trầm giọng hỏi: “Làm sao cô biết?”

“Bởi vì...”

“Ai?”

Tần Khanh và Nasser lên tiếng đồng thời, cô vừa quay đầu chỉ thấy một tia sáng chợt lóe lên...

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 54: Cô Ấy Là Pháp Y

Thanh âm Nasser vài phần căng thẳng, lập tức rút súng bên hông, lên đạn chờ bóp cò.

Tiêu Tự Trần đi đến bên cạnh Tần Khanh, híp mắt nhìn về phía tia sáng chợt lóe lên trong rừng, một lát sau nhẹ nhàng mở miệng, “Anh Liên nấp phía sau cây muốn làm gì?”

Vừa nói xong, Tần Khanh theo tầm khanh Tiêu Tự Trần nhìn về phía một cây đại thụ rậm rạp, chỉ thấy Liên Ca vẫn trong bộ quần áo màu xanh da trời kiểu cao, sau lưng đeo balo, máy ảnh cầm trong tay chậm rãi đi ra từ phía sau cây đại thụ, khẽ cười: “Không có ý gì, quên tắt đèn flash thôi.”

Nasser nhú mày, súng trong tay vẫn ngăm vào đầu Liên Ca: “Ở đây không cho phép phỏng vấn.”

“Tôi biết.” Liên Ca vội giơ hai tay ý đầu hàng, “Tôi sẽ xóa bức ảnh.”

“Sao anh Liên lại ở đây?” Tần Khanh nghi ngờ, ánh mắt mang theo sự dò xét, Tiêu Tự Trần nói rất đúng, bất luận là ai cũng không nên tin tưởng.

“Ngày hôm qua lúc tôi được thả ra, vị thiếu úy nằm trên mặt đất này đã cho tôi biết hai người đã được trung tá mang đi.” Liên Ca nhìn khuôn mặt Tần Khanh, sau đó liếc nhìn Tiêu Tự Trần, ánh mắt trầm tĩnh: “Tôi quay lại là vì trong ví tiền tôi chỉ còn mấy đồng tiền lẻ thôi.”

Tiêu Tự Trần không để ý tới hăn, nghiêng đầu liếc nhìn Nasser: “Không phải tự sát, anh ta là một trong những người bị nghi ngờ.”

Đôi mắt sắc bén của Nasser híp lại, chậm rãi buông súng với Liên Ca, “Tốt nhất là anh không phải hung thủ.”

“Trung tá yên tâm, tôi chỉ muốn tìm lại tiền của tôi, dù sao cũng không phải ít.” Liên Ca nhún vai, bỏ máy ảnh vào trong túi, chủ động đi tới bên cạnh Nasser, biết điều đứng im.

Tiêu Tự Trần thu hồi ánh mắt xa xa, hất cằm với Tần Khanh: “Bây giờ đến lúc cô phát huy rồi. Kiểm tra qua thi thể của hắn một chút xem có phát hiện gì không.”

Tần Khanh gật đầu, bước về hướng thi thể của Arafat, một lát sau dừng lại, quay đầu nhìn Tiêu Tự Trần: “Dụng cụ ở đây có hạn, tôi chỉ có thể kiểm tra sơ bộ.”

“Tùy cô!” Tiêu Tự Trần nhét một tay vào túi quần, ánh mắt nhìn một binh lính đang đứng nghiêm trang bên cạnh, thản nhiên nói: “Nhưng tôi hy vọng cô phát hiện nhiều một chút.”

Tần Khanh ngẫm nghĩ, quay người đi lên phía trước, “Tôi sẽ cố gắng.”

Nasser nhìn thân ảnh gầy yếu đơn bạc của Tần Khanh, một lúc lâu sau mới kịp phản ứng: “Cô ấy là pháp y?” Sau đó lại lẩm bẫm nói: “Ares, khẩu vị của cậu thật đặc biệt.”

“Tất nhiên!” Tiêu Tự Trần hừ lạnh, dừng bước quay đầu liếc nhìn Liên Ca, nháy mắt với với Nasser, ngay lập tức anh ta ngậm hiếu.

“Anh Liên, phiền anh tới lâu hai chờ một chút.” Nasser vươn tay, một binh sĩ liền đi tới đứng bên cạnh Liên Ca.

Liên Ca thu hồi tầm mắt đang nhìn Tần Khanh, lướt qua Tiêu Tự Trần, mím môi cười nói: “Tôi ở khách sạn nghe Julia gọi anh là anh Tiêu?” Bước chân hắn dừng lại, đối diện với một gương mặt bình tĩnh của Tiêu Tự Trần,

“Tôi hy vọng anh có thể nhanh chóng trả lại trong sạch cho tôi, dù sao tôi vẫn còn nhiệm vụ quay chụp lấy tin.”

Liên Ca nói xong liền đi theo binh sĩ, Tiêu Tự Trần đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt sắc lẹm, một lúc lâu sau anh nhìn về hướng Liên Ca, quay người nói với Nasser: “Đợi cô ấy xong xuôi, tôi cần biết một chút về hoạt động của binh sĩ tối hôm qua.”

Nasser gật đầu, nói với binh sĩ đứng nghiêm trước mặt: “Lát nữa, mọi người dựa theo trình tự đội ngũ, đến chỗ ông Tiêu đây báo cáo tình hình công việc từ tối qua cho tới hôm nay, tôi và ông Tiêu cho rằng thiếu úy các cậu không phải tự sát.”

Lời này vừa nói ra, dù là binh lính đã từng trải qua những đợt huấn luyện nghiêm khắc hay tân binh đều không khỏi một phen xôn xao. Tiêu Tự Trần nheo mắt, tỉ mỉ quan sát mấy trăm người phía trước.

Nhưng người quá đông, đáng tiếc là không nhìn ra được điều gì.

“Anh Tiêu?” Tần Khanh đứng lên, dùng tiếng Trung gọi Tiêu Tự Trần.

Tiêu Tự Trần đảo mắt nhìn toàn bộ đám binh lính ở đây, sau đó mới quay người đi đến chỗ Tần Khanh, Nasser theo phía sau anh.

“Có phát hiện gì?” Thanh âm Tiêu Tự Trần trầm thấp, ánh mắt nhìn thi thể Arafat, dường như muốn tự mình kiểm tra dấu vết.

Tần Khanh bắt đầu báo cáo kết quả: “Thời gian tử vong đại khái vào khoảng năm giờ, một dao xuyên tim, lượng máu chảy không rõ, nhưng dựa theo vị trí dao phán đoán có thể phải hơn 3000cc, có thể do mất máu quá nhiều mà chết.”

Tiêu Tự Trần không gật cũng không lắc, Nasser đứng bên cạnh vò đầu bứt tai, bởi vì Tần Khanh dùng tiếng Trung tự thuật, một câu Nasser nghe

cũng không hiểu.

Tần Khanh thấy Tiêu Tự Trần không lên tiếng nói tiếp: “Tóc nạn nhân có dấu vết dựng ngược, rất có thể bị kéo đến đây, do vậy ở đây khả năng không phải là hiện trường đầu tiên. Mặt khác, trên cổ tay của người chết có vết bầm, phần bụng cũng có vết máu ứ, rất giống như đã từng trải qua ẩu đả với người khác.”

Tần Khanh nói xong nhíu mày nhìn Tiêu Tự Trần: “Nhưng có một điểm tôi không rõ lắm.”

Tiêu Tự Trần thu hồi tầm mắt trên thi thể, hất cằm nói với Tần Khanh: “Cô nói đi.”

“Tuy tối hôm qua trời mưa nhưng bên cạnh lại không hề có bất cứ dấu chân nào, anh không thấy kỳ lạ sao?” Tần Khanh bước chân di chuyển khỏi vị trí, nhìn dấu chân lưu nhẹ lại trên cát: “Thế trọng của tôi nhẹ hơn so với đàn ông các anh mà còn lưu lại dấu chân.”

“Hoàn toàn chính xác!”

Tiêu Tự Trần cong môi, “Như vậy, cô cảm thấy hung thủ rất có kinh nghiệm không?”

Tần Khanh khẽ giật mình, nhìn Tiêu Tự Trần chậm rãi ngồi xổm xuống, bắt đầu quan sát thi thể: “Hiện trường thứ hai, không có dấu chân, thậm chí ngụy trang thành tự sát.”

Cô nhìn Tiêu Tự Trần kéo vạt áo quân trang của Arafat ra, “Cô không thấy hung thủ ngoại trừ không biết nạn nhân thuận tay trái còn lại tất cả đều làm không sai một ly sao?”

Nasser nhìn tay Tiêu Tự Trần, ánh mắt dừng trên bao súng bên hông người chết, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Sao Arafat có thể không mang

súng?!”

Tiêu Tự Trần nhàn nhạt nhìn sang, Nasser nói: “Với tư cách một quân nhân đạt chuẩn, Arafat không có khả năng ra ngoài không mang theo súng.”

Tần Khanh ngồi xồm bên người Tiêu Tự Trần, giơ tay lật vạt áo quân trang của Arafat, quả thật là không thấy súng. Là một quân nhân thời chiến, ra ngoài không mang súng quả thật rất kỳ lạ.

Tiêu Tự Trần lại vươn tay lật cổ tay có vết bầm của Arafat quan sát, Nasser nhin không được nói: “Biết hung thủ là ai chưa? Có nắm chắc không?”

Tiêu Tự Trần bình tĩnh nhìn Nasser, một lúc lâu sau dùng thanh âm trầm thấp bình tĩnh nói, “Không có, cũng không chắc.”

Tần Khanh khẽ giật mình, người đàn ông này không phải mắt cao hơn đầu ư? Sao hôm nay lại dễ dàng thừa nhận bản thân không nắm chắc như vậy?

Tiêu Tự Trần dường như đọc được suy nghĩ trong lòng cô, nhàn nhạt liếc một cái, sau đó đứng dậy phui tay: “Các người nói xem, hung là người trong căn cứ hay bên ngoài?”

Tần Khanh cúi đầu suy nghĩ, thầm đánh giá nhóm binh lính đang xếp hàng chỉnh tề cách đó mấy chục bước chân. Nếu như là người ngoài thì đỡ, còn nếu hung thủ ẩn nấp trong quân đội, chuyện này đáng sợ đến cỡ nào?

Cùng huấn luyện một chỗ, cùng chấp hành nhiệm vụ, thậm chí còn đồng hành trong cùng một quân ngũ bảo vệ quốc gia, vậy mà lại lẫn khuất một hung thủ sát hại đồng đội...

“Ý của cậu có thể là quân giải phóng đánh lên?”

Hàng lông mày rậm Nasser chau lại, một lúc lâu sau lắc đầu chối bỏ suy đoán của mình: “Không có khả năng, quân giải phóng bây giờ vẫn chưa có gan làm chuyện đó, hơn nữa cháu trai Perkin đồng ý chuyển vũ khí cho bọn họ vẫn còn chưa đến. Bọn họ tuyệt đối không đi liều lĩnh đi giết Arafat như vậy.”

“Perkin là ai?”

“Đại công tử trong một gia đình chuyên buôn bán vũ khí của châu Mỹ, trước mắt chỉ là một thương nhân. Là một kẻ hai mặt.”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 55: Océ Terry

“Perkin?”

Trong mắt Tiêu Tự Trần có một tia sáng lướt qua, sau đó chậm rãi nhìn Nasser, nói: “Là thủ lĩnh mới nhất của gia tộc Océ Terry ở Mỹ sao?”

Nasser gật gật đầu: “Đúng vậy, đại bộ phận vũ khí của chúng tôi đều do gia tộc Océ Terry cung cấp, nhưng từ sau khi Perkin lên cầm quyền, hẳn làm ăn cả với bên quân tự do, là một thằng cha háms tiền.”

“Tôi không tin cậu có thể nuốt trôi cơn tức này.” Tiêu Tự Trần bỗng nhiên nói.

“Hừ!” Râu mép Nasser vênh lên, trầm giọng nói: “Đợi hẳn đến, cho dù không thể khiến hẳn chết cũng phải cho hẳn biết quân chính phủ không dễ đụng vào.”

Tần Khanh còn đang đắm chìm trong việc tìm kiếm hung thủ giết Arafat, đột nhiên nghe thấy Nasser buông lời hung ác, sững sờ, ánh mắt mờ mịt nhìn về phía Tiêu Tự Trần. Anh vẫn đứng thẳng tắp, gương mặt không biến sắc, sau đó bước đến bên cạnh Tần Khanh, nhưng lại nhìn về phía Nasser: “Khoảng nửa tiếng nữa, cậu lệnh cho binh sĩ gác đêm hôm qua tới gặp tôi, tôi đến xem qua căn phòng của Arafat.”

Nasser gật gật đầu, “Căn phòng cuối lầu hai, lát nữa tớ sẽ qua đó.”

Tiêu Tự Trần bước đi, Tần Khanh theo sau, khi bước lên cầu thang, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua những binh sĩ đứng nghiêm trang phía dưới,

híp mắt đi theo Tiêu Tự Trần lên lầu.

Lúc đi qua một căn phòng ở lầu hai, Tiêu Tự Trần hơi dừng bước chân sau đó xoay lại đi đến phía cửa ra vào. Ngay lập tức có binh sĩ đi đến, anh ta nhìn thấy Tiêu Tự Trần liền giơ tay ngăn lại, Tiêu Tự Trần liếc mắt nhìn hẳn, “Nasser muốn tôi đến nói vài câu với người bên trong.”

Anh ta nhíu mày, dường như đang phán đoán độ chân thật, sau đó khẽ gạt đầu buông tay xuống.

Thời điểm Tần Khanh đi theo vào cùng Tiêu Tự Trần liền nhìn thấy Liên Ca đang ngồi trên giường, ánh nắng mặt trời xuyên qua mái tóc màu râm nắng của anh ta, làm tăng thêm làn da trắng nõn.

Liên Ca trông thấy Tiêu Tự Trần, đầu lông mày khẽ nhướn, đứng phắt dậy bước tới chào hỏi: “Ông Tiêu! Julia!”

Tần Khanh gạt gạt đầu thay lời chào, Tiêu Tự Trần không đáp lại, ánh mắt rơi vào chiếc ghế bên cạnh, sau đó ngồi xuống.

Liên Ca nhìn Tần Khanh cười cười nói: “Không ngờ cô Julia là pháp y. Tôi thật sự rất bất ngờ.”

“Bất ngờ?” Tiêu Tự Trần nhăn nhó, khẽ nói: “Cô ấy không giống sao?”

“Nhìn không ra.”

“Cũng đúng, có tên giết người nào nhìn ngay là biết đâu!”

Tiêu Tự Trần vừa dứt lời, đôi mắt Liên Ca híp lại, thấp giọng: “Tôi nghĩ ông Tiêu có phải đã hiểu lầm gì không? Tôi không giết thiếu úy Arafat.”

“Nhưng anh có động cơ, không phải sao?” Tiêu Tự Trần từng bước ép sát.

Liên Ca nghe thế thì phá lên cười: “Điểm này cũng chưa đủ để khẳng định tôi là hung thủ.”

“Mâu thuẫn!”

Tiêu Tự Trần hừ lạnh, Tần Khanh liếc nhìn anh. Anh đành tập trung nhìn vào Liên Ca: “Tại sao sáng sớm anh lại tới đây? Không phải nói bởi vì ví tiền anh bị lấy mất ư? Hơn nữa tiền không hề ít?”

Tiêu Tự Trần lặp lại lời nói của Liên Ca. Ánh mắt Liên Ca trở nên thâm sâu, không chờ anh ta mở miệng phản bác, ánh mắt Tiêu Tự Trần lại dời về phía balo đặt trên giường bỗng nhiên lên tiếng, dường như là lời khen tặng:

“Balo của anh Liên được thiết kế vô cùng đặc biệt.”

Liên Ca quay đầu nhìn thoáng qua, khóa kéo balo phản chiếu tia nắng mặt trời, ánh lên hàng chữ bằng tiếng Anh, ngay trước mặt Tiêu Tự Trần.

Anh ta từ từ thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Tiêu Tự Trần: “Anh sớm biết rõ thân phận của tôi?”

Tiêu Tự nở nụ cười, “Anh quá huênh hoang, không phải sao?”

“Quần áo không có logo, đồ dùng toàn là hàng cao cấp nhất...” Ánh mắt Tiêu Tự Trần rơi vào phía tai phải của Liên Ca, hừ lạnh một tiếng: “Hoặc là có thể nói... Cuộc nói chuyện của chúng ta bây giờ đã truyền ra ngoài qua thiết bị nào đó rồi?”

Tần Khanh nhíu mi, nhìn Liên Ca chậm rãi lên tiếng: “Anh... rốt cuộc anh là ai?”

“Đừng khẩn trương!” Liên Ca giơ tay lên, đôi mắt màu vàng nhạt chậm rãi co lại, cuối cùng rơi vào trên khuôn mặt trắng nõn của Tần Khanh: “Julia, tôi thật sự là Liên Ca.”

“Tôi hy vọng anh xóa toàn bộ ảnh chụp, dù sao...”Tiêu Tự Trần đứng dậy đi đến bên cạnh Tần Khanh, “Bây giờ tôi không muốn đánh rần động cỏ.”

“Ok!” Liên Ca không chút nghĩ ngợi liền mau chóng đồng ý rồi tiếp lời: “Chuyện này không liên quan tới tôi.”

“Chuyện của anh cũng không liên quan đến tôi.” Dứt câu, Tiêu Tự Trần không để ý tới Liên Ca, vươn tay bắt lấy cánh tay Tần Khanh, sau đó xoay người rời đi.

Tần Khanh giống như lọt vào màn sương mù dày đặc, cô vô thức đi theo Tiêu Tự Trần đến căn phòng cuối, đến khi anh đóng cửa cô mới bừng tỉnh, khẽ nhíu mày: “Anh nghi ngờ Liên Ca.”

Tiêu Tự Trần không nhìn cô, ánh mắt lơ đãng đánh giá cách bài trí căn phòng của Arafat: “Con mắt nào cô thấy được?”

Hai con mắt...

Nói chuyện dồn người ta vào đường cùng như vậy có quý mới nhìn không ra. Tần Khanh không thèm để ý anh, tiếp tục hỏi: “Thân phận Liên Ca có vấn đề?”

Tiêu Tự Trần đi đến bên chiếc giường của Arafat, vòng hai cánh tay cẩn thận dò xét, thanh âm ngập ngừng, nghe có vẻ trả lời qua quýt cho xong: “Không có.”

Tần Khanh nổi giận, nhưng đành kiềm lại, cô ngừng một chút rồi nói tiếp: “Anh kể tình hình cho tôi nghe đi, dù gì tôi cũng là trợ lý của anh. Chúng ta dù sao cũng chung một con thuyền.”

Tiêu Tự Trần nghe vậy chột ngửng trệ, từ từ quay đầu lại: “Cô mới là châu chấu.” (1)

(1) Tần Khanh dùng phương pháp ẩn dụ cho câu 一条线上的蚂蚱 ~ chung một con thuyền. Tuy nhiên Tiêu Tự Trần hiểu nhầm thành ‘Châu châu đầu cành’

蚂蚱 – con châu châu

Tần Khanh đồ mờ hôi hột, chỉ là ẩn dụ thôi mà có cần căng thẳng vậy không?

Tuy nhiên, Tiêu Tự Trần đang quan sát đồng chăn gối được gấp vuông vức trên giường của Arafat, anh thản nhiên nói: “Muốn biết bản thân không tự nghĩ được sao?”

Tần Khanh đứng phía sau anh, ngẩng đầu nhìn mái tóc dày đen như mun của Tiêu Tự Trần, thở dài một hơi, cứng ngắc nói: “Bắt đầu nghĩ từ đâu?”

Tiêu Tự Trần ngồi lên một chiếc ghế: “Bắt đầu nghĩ từ lần đầu tiên gặp anh ta.”

Tần Khanh vâng lời, bắt đầu nghĩ ——

“Anh ta nói muốn đi cùng chúng ta.” Tần Khanh nhìn Tiêu Tự Trần: “Chuyện này không có vấn đề đúng không?”

“Ăn mặc thì sao?”

“Rất sạch sẽ, cử chỉ cũng nhã nhặn, thoạt nhìn được giáo dục rất tốt, chứng nhận phóng viên liếc sơ cũng không giống là giả cho lắm.”

“Toàn thân từ trên xuống dưới không trông thấy bất cứ một logo thương hiệu nào. Máy chụp hình là loại phiên bản giới hạn trên toàn thế giới. Balo cũng được thiết kế nhẹ nhàng linh hoạt, chỗ khóa kéo có khắc một chuỗi tiếng Anh.” Tiêu Tự Trần tiếp lời, bình tĩnh thuật lại.

Tần Khanh từ từ nhớ lại, thật sự không nhớ được chữ tiếng Anh đó là gì, đành mở miệng hỏi: “Chữ tiếng Anh gì?”

“Austery!”

Tần Khanh lẩm nhẩm đọc lại, sau đó giật mình kinh hãi: “Océ Terry? Chẳng lẽ... anh ta là Perkin?”

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Khanh lúc này chỉ còn sự ngạc nhiên đến mức khó tin mà tin được.

Hoàn toàn chính xác, Người đàn ông nhã nhặn như vậy, sao lại có thể là người nổi nghiệp gia tộc chuyên buôn súng ống đạn dược được chứ?

Tiêu Tự Trần dường như đọc được suy nghĩ trong đầu Tần Khanh, nhàn nhạt lên tiếng: “Không phải!”, rồi anh bổ sung tiếp: “Cô cho rằng trong gia tộc Terry chỉ có Perkin?”

“Vậy anh ta là ai?”

“Không cần biết!”

Không hiểu sao Tần Khanh lại vô thức thở phào nhẹ nhõm. Tiêu Tự Trần nhíu chặt mi, xoay người đứng trước mặt cô, liếc Tần Khanh từ đầu xuống chân một

“Không phải là anh ta, dường như cô rất vui?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 56: Không Quen Khí Hậu

“Không phải là anh ta, dường như cô rất vui?” Tiêu Tự Trần xoay người lại, nhìn chăm chăm Tần Khanh.

“Ừm... Cũng không hẳn vậy.” Tần Khanh không hề để ý ngữ khí Tiêu Tự Trần khê biển, bình tĩnh nói: “Thật ra tôi cảm thấy Liên Ca không phải là hung thủ.”

“Hừ! Không được dùng tình cảm đi phán đoán độ chân thật của sự việc.”

Tiêu Tự Trần hừ lạnh một tiếng, không bày tỏ lập trường của mình, xoay người đi đến đóng đồ lộn xộn nơi góc phòng.

Tần Khanh chậm rãi ôm lấy cánh tay, nhăn mày: “Ngay sau khi chúng ta rời đi, Liên Ca cũng được phóng thích. Tạm thời không nói đến việc anh ta có cơ hội ra tay không, cho dù là anh ta giết, vậy thì tại sao sáng hôm nay còn quay lại? Tại sao tối hôm qua không trực tiếp lấy tiền đi?”

Tần Khanh nói xong đợi cả buổi vẫn chưa thấy Tiêu Tự Trần trả lời. Cô nghi hoặc đi đến bên cạnh Tiêu Tự Trần, trông thấy anh đưa đôi bàn bàn tay sạch sẽ xốc chiếc túi da rần lên, lộ ra một ngọn núi được xếp bằng những bình nước khoáng.

Tần Khanh sững sờ: “Sao lại có nhiều chai như vậy?”

Khóe miệng Tiêu Tự Trần chậm rãi mím lại, không rõ biểu cảm của anh lúc này. Anh không đáp lại mà vươn tay đặt túi da rần vào chỗ cũ, dạo bước

quanh căn phòng, chỉ chốc lát sau tiếng bước chân từ bên ngoài cửa truyền đến.

Nasser đẩy cửa ra, quét mắt một vòng quanh căn phòng: “Có phát hiện gì không?”

Tiêu Tự Trần lắc đầu, đứng chấp tay phía sau: “Người canh gác tối hôm qua đến chưa?”

“Đến rồi, đang chờ ở cửa đối diện.”

“Đi thôi.”

Tiêu Tự Trần và Nasser bước đi, Tần Khanh quay đầu lại nhìn thoáng qua những chai nhựa được xếp thành chõng nơi góc tường một lần nữa rồi mới đi theo hai người bọn họ tiến vào căn phòng đối diện.

*

Người thứ nhất đi vào là một trong những người gác đêm hôm qua, dáng người thấp bé hơi gầy, cặp mắt trong veo, tên là Baja.

Tần Khanh cảm thấy người này dường như không giống hung thủ.

Tiêu Tự Trần nhìn hẩn đánh giá, sau đó ngồi một bên thanh giọng hỏi: “Anh thuật lại chuyện tối hôm qua đi. Anh đã làm gì, thấy những gì và phát hiện điều gì?”

Baja ngẩng đầu liếc nhìn Nasser, thấy trung tá gật đầu mới bắt đầu thuật lại: “Bảy giờ tối hôm qua, sau khi ăn tối cùng mọi người tôi liền đi trực đêm, rất nhiều người đều có thể làm chứng cho tôi. Cùng gác đêm với tôi tối qua còn có Ghazi và Isa. Bởi vì trong khu rừng phía đông có chôn thuốc nổ, đất cát phía tây rất cao quân địch khó có thể leo lên, cho nên ba người chúng tôi chỉ cần đứng ở cửa ra vào là được. Trong lúc đó có vài người đi

vệ sinh, nhưng bởi vì cách khu nghỉ một khoảng, trời lại tối nên tôi cũng không nhìn rõ là ai.”

“Nhà vệ sinh ở chỗ nào?” Tiêu Tự Trần bỗng lên tiếng hỏi.

“Ngay bên cạnh khu rừng phía đông.”

“Như vậy anh biết khi nào thì Arafat đi ra ngoài không?”

Baja lắc đầu: “Không biết.”

Tiêu Tự Trần trầm ngâm: “Cũng không nghe thấy âm thanh gì?”

“Không có tiếng động nào cả, nguyên buổi tối đều rất yên tĩnh.”

Nasser nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần, anh gật đầu ra hiệu đã hỏi xong rồi, sau đó Nasser lại gọi một người khác vào.

*

Người thứ hai là Ghazi, vóc người trung bình, đôi mắt đen láy, khô ngô hơn người trước một chút.

Sự việc hẳn kể lại không khác biệt lắm so với Baja, chỉ đơn giản là ăn cơm, canh gác, sau đó nhìn thấy có binh sĩ ra ngoài đi vệ sinh, cũng không biết là ai.

“Anh gia nhập căn cứ này khi nào?”

“Không lâu, khoảng ba tháng trước.”

Ba tháng... Cũng không tính là dài.

Trước khi Ghazi rời đi, Tiêu Tự Trần bỗng hỏi một câu: “Chuyện nước uống ở đây các anh giải quyết như thế nào?”

Ghazi đứng nguyên tại chỗ, trả lời: “Bên cạnh có một giếng nước, cũng có bộ lọc, làm nước uống hằng ngày.”

“Không uống nước khoáng sao?”

“Không, cái đó rất đắt. Tất cả mọi người đều không dám mua.” Ghazi ngừng một chút, dường như nhớ ra điều gì đó: “Nhưng mà mấy tháng trước hình như thiếu úy có mang về mấy thùng nước khoáng.”

“Chia cho anh uống chưa?”

“Không chia cho tôi, chỉ chia cho những người bị bệnh trong căn cứ. Mấy ngày nay trời mưa, nước ở trong giếng không tốt, có rất nhiều người bị tiêu chảy, cho nên mấy thùng nước khoáng đó là chia cho họ.”

Tần Khanh nheo mắt, tại sao Tiêu Tự Trần lại đột nhiên hỏi cái này?

“Vậy có tổng cộng bao nhiêu người nhận được nước khoáng?”

Ghazi ngẫm nghĩ: “Có khoảng một phần ba!”

“Được rồi, anh có thể ra ngoài rồi, gọi người tiếp theo vào đi.”

*

Người thứ ba là Isa, rất gầy cũng rất cao. Tần Khanh nhìn không được âm thầm hít một hơi, phải nói là người này quá gầy, nếu như tối hôm qua tên sát nhân là quân giải phóng thì tên binh sĩ Isa này không phải chết trận trên chiến trường mà là chết vì bị người khác đè chết.

Tình hình chiến đấu ở Syria đã nghiêm trọng như vậy sao? Dường như là người gầy nhất trong căn cứ này. Hai gò má Isa nhô cao, giống như bị thiếu dinh dưỡng đã rất lâu.

Ánh mắt của hắn trống rỗng, không có điểm rơi, nhưng lại tường thuật lại đầu ra đấy, không khác biệt nhiều so với hai người trước.

“Lần thiếu úy chia nước khoáng, anh đã uống chưa?” Tiêu Tự Trần ôm cánh tay, đi đến trước mặt Isa, ánh mắt bắn thẳng về phía mắt hắn.

Isa im lặng vài giây, dường như không nghĩ Tiêu Tự Trần biết chuyện về nước khoáng, sau khi kịp phản ứng liền gật nhẹ: “Uống rồi.”

Tiêu Tự Trần thu hồi ánh mắt, “Anh xác định ngày hôm qua không nghe thấy âm thanh gì?”

“Không có!” Isa kiên định lắc đầu.

*

Ngoài cửa còn người nhưng sau khi Isa đi ra Tiêu Tự Trần liền cho tạm dừng cuộc thẩm vấn. Anh nói anh cần suy nghĩ một chút, sau đó ngồi một bên trầm tư.

Tần Khanh không hiểu suy nghĩ của hắn. Phương thức tư duy của người đàn ông này rất không bình thường nhưng vì sao anh lại hỏi đến chuyện nước khoáng? Chẳng lẽ vì thấy trong phòng Arafat có chai nhựa sao?

Cô ôm cánh tay cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy có một luồng khí nóng phun lên cổ, tê ngứa, rất khó chịu. Cô theo phản xạ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nasser cúi thấp đầu, ánh mắt ngưng lại trên phần cổ lộ ra ngoài của cô, chuyên chú nhìn cái gì đó.

Tần Khanh vô thức lấy tay che cổ, lui về sau vài bước. Chiếc ghế sau lưng kêu kít một tiếng, bị cô đẩy ra mấy cm.

Mạch suy nghĩ của Tiêu Tự Trần bị cắt đứt, anh cau mày, đứng dậy, bắt gặp Nasser còn đang nhìn chăm chú vào cổ Tần Khanh liền trầm giọng hỏi:

“Cậu nhìn gì vậy?”

Nasser đang suy tư, đại não không suy nghĩ lập tức trả lời: “Nhìn cổ.”

Tiêu Tự Trần híp mắt, đi qua bên người Nasser, nói với Tần Khanh: “Cổ bị làm sao?”

“AAAAAA——”

Tiếng kêu thảm thiết của Nasser cùng với âm thanh của Tiêu Tự Trần vang lên cùng một lúc. Tần Khanh nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần, sau đó lại nhìn Nasser đang ôm chân nhảy loạn xạ: “Trung tá Nasser làm sao vậy?”

Khuôn mặt Nasser vặn vẹo, đau đến nghẹn khí khom người, chốc lát sau mới nói: “Bị tên này giẫm vào đầu ngón chân.”

“Không nhìn thấy!” Tiêu Tự Trần ung dung đáp.

Sau khi cơn đau kịch liệt trôi qua Nasser đứng thẳng người hừ lạnh, trả thù Tiêu Tự Trần một câu: “Vị hôn thê của cậu không hợp khí hậu rồi, không tin cậu nhìn trên cổ cô ấy xem?”

Nói xong ‘xì’ một tiếng, đưa lưng về phía hai người đặt mông ngồi xuống.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 57: Cô Không Hiểu

Tần Khanh nghe vậy mới cúi đầu nhìn, nhưng tầm mắt chỉ nhìn đến tới bả vai, cô lại ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tự Trần, anh cau chặt lông mày, đi nhanh về phía cô.

Vài giây sau, bàn tay lớn của Tiêu Tự Trần đặt trên bả vai của Tần Khanh, ánh mắt bắn khoản dừng trên cổ cô, hơi cúi thấp đầu.

Những điểm đỏ lấm tấm nằm rải rác trên cần cổ trắng nõn của cô, vốn là làn da đẹp như bạch ngọc liền trở thành thế này, Tiêu Tự Trần khó chịu nhăn mày.

Lúc đến đây đã hứa sẽ bảo vệ cô lại không ngờ được lại xảy ra sự cố trên cơ thể.

Tiêu Tự Trần vươn tay xoa cổ Tần Khanh, thần sắc trong mắt trầm xuống, thầm nghĩ cần phải sớm trở về, nhiệt độ ở đây rất cao, nếu có thể tự điều chỉnh thì tốt, còn nếu không thể đẩy lùi...

Đành phải ‘Đánh rần động cỏ’ rồi.

Tiêu Tự Trần đã hạ quyết định!

Tần Khanh cảm giác được ngón tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve làn da của cô, sau đó hơi dừng lại. Tiêu Tự Trần liếc nhìn Nasser đứng phía sau, miệng đang mở lớn đến chảy cả nước miếng, chậm rãi đứng thẳng người, duỗi ngón trỏ chỉ vào Nasser: “Đi, chuẩn bị xe.”

Nasser nháy dựng lên khịt mũi: “Người bên ngoài vẫn còn chờ cậu đấy!”

Tiêu Tự Trần nghe vậy híp mắt, Nasser lập tức giơ tay lên, “Được được, tôi phục cậu rồi.”

Anh ta đi được hai bước lại dừng lại, giải thích: “Thật ra không hợp khí hậu cũng không phải bệnh nặng gì, vừa rồi tôi chợt phát hiện...”

Nasser còn chưa nói xong, khóe miệng Tiêu Tự Trần đã mím thành một đường, thần sắc khiếp người, ra hiệu ‘Nếu cậu còn không đi ngay tôi sẽ đá cậu’. Nasser thấy thế đành phải đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Tiêu Tự Trần và Tần Khanh.

Tần Khanh vô thức sờ sờ cổ, “Có thể do tôi không uống quen nước ở đây, qua mấy ngày liền ...”

“Á!!! Anh làm gì vậy?” Tần Khanh một tay giữ chặt góc dưới áo mình, tay còn lại cầm chặt bàn tay Tiêu Tự Trần đang để trên lưng cô, giọng hoảng sợ.

Tiêu Tự Trần chậm rãi nhìn cô, dễ dàng đẩy tay cô ra, dùng lực bế bổng người cô lên. Tần Khanh tựa vào khuỷu tay anh, kinh ngạc trong nháy mắt sau đó bắt đầu giãy dụa.

Tiêu Tự Trần rõ ràng không vui khi cô không biết phối hợp, anh mím chặt môi, rút một tay vỗ lên lưng cô, trầm giọng nói: “Đừng nhúc nhích, để tôi xem.”

Vừa nói xong, Tần Khanh đã được đặt lên bàn, Tiêu Tự Trần để cô nằm úp lên mặt bàn, mặc kệ Tần Khanh phản đối, thoáng một cái liền xốc áo Tần Khanh lên, lập tức, một mảng lớn da thịt lập tức tiến vào tầm mắt Tiêu Tự Trần.

Làn da đột nhiên tiếp xúc với không khí, Tần Khanh cũng không vùng vẫy nữa. Bản thân không thể nhìn thấy chi bằng cứ để Tiêu Tự Trần coi xem tình trạng thế nào.

Tầm mắt Tiêu Tự Trần lúc này đều đặt trên phần lưng trắng nõn của Tần Khanh, đường cong uyển chuyển, ưu mỹ. Mái tóc đen như mun ở phía trên; giữa lưng là sợi dây áo ngực mảnh màu trắng, dường như chỉ cần hơi mạnh tay một chút, nó sẽ đứt ngay lập tức.

Anh dĩ nhiên biết rõ đó là cái gì, nhưng mà ... nội y màu trắng... Anh cảm thấy cũng rất tuyệt, cho dù nó cũng không phải là gợi cảm cho lắm.

Tiêu Tự Trần đang mơ màng vội tỉnh táo trở lại. Tại sao anh lại đặt cô xuống? Có phải hơi vội vàng không?

Tần Khanh cảm giác người phía sau chậm rì rì không nói tiếng nào, lại nghĩ tình hình rất rất nghiêm trọng, do dự hỏi: “Sau lưng cũng bị sao?”

Tiêu Tự Trần thu hồi tầm mắt: “Cũng may, sau lưng không nhiều!”

Sau đó lại nói: “Cô tự xem ngực mình coi sao!”

“...Ừm!!!” Tần Khanh lấy tay kéo áo xuống, nhanh chóng nhảy khỏi bàn, ngón tay nắm góc áo phía trước, sau đó ánh mắt nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần.

Anh nhìn cô một chút, ngẫm hiểu, liền quay người rời đi. Tần Khanh nghĩ thầm người đàn ông này còn biết ý nhị!

Cô xốc áo lên, trên bụng có vài nốt đỏ, khẽ nhúu mào, không ngờ đề kháng của cô kém đến vậy, đến đây mới vài ngày đã bị dị ứng rồi.

“Như thế nào?” Tiêu Tự Trần phảng phất nghe thấy thanh âm thờ dài của Tần Khanh, cao giọng hỏi.

“Coi như cũng ổn! Không quá nghiêm trọng.” Tuy Tiêu Tự Trần không nói nhưng Tần Khanh biết anh nhất định lo lắng, nhưng mà cái này chỉ cần uống thuốc vài ngày là khỏi, không có vấn đề gì.

Tiêu Tự Trần rõ ràng không tin lời Tần Khanh, chỉ nhàn nhạt ‘ừm’ một tiếng, sau đó xoay người nhìn cô một cái, ngữ khí thập phần ôn nhu: “Lập tức báo Nasser đưa chúng ta đến bệnh viện một chuyến.”

“Không cần, không có gì nghiêm trọng đâu.” Tần Khanh bình tĩnh cự tuyệt.

Tiêu Tự Trần nhíu chặt mi, lạnh giọng ngắt lời: “Không được!”

Tần Khanh buồn cười.

Trong phòng không có một cơn gió, nhiệt độ dần dần nóng lên, oi bức, không mát mẻ. Tần Khanh cảm thấy khó thở, như có vật gì đó đè nặng tim cô, miệng mở lớn thở dốc.

Mấy phút sau, Tần Khanh từ từ đi đến sau lưng Tiêu Tự Trần, ngẩng đầu nhìn bả vai rộng lớn của anh, vươn tay kéo ống tay áo anh, nhác thấy ngón tay Tiêu Tự Trần khẽ động mới chậm rãi nói: “Thật ra, anh không cần lo lắng cho tôi nhiều như vậy.”

Dứt lời, Tiêu Tự Trần đột nhiên rút ống tay áo trong tay cô ra, lòng bàn tay Tần Khanh bỗng chốc trống rỗng, cô mấp máy môi nói: “Anh không cần thiết quy hết tội lỗi cho bản thân vì đã gây ra cái chết của Tait. Tôi sẽ không giống anh ta.”

Tần Khanh vẫn biết Tiêu Tự Trần rất miễn cảm, từng từng bao khóa nội tâm anh, anh luôn suy nghĩ nguyên nhân cái chết của Tait là do anh, anh sợ cô cũng có chung một kết cục. Do vậy, anh luôn khẩn trương, bảo vệ cô, sợ cô xảy ra chuyện.

Anh cần thận từng li từng tí, rất cố chấp, khoác vỏ bọc cứng rắn nhưng ẩn sâu bên trong chính là nội tâm mềm yếu.

Cô bỗng thở dài một hơi, lần đầu tiên gọi tên anh: “Tiêu Tự Trần!”

Hai mắt Tần Khanh mở lớn, không biết cô gọi cả tên lẫn họ anh thế này anh có khó chịu hay không nhưng điều cần nói vẫn phải nói: “Tuy tôi làm trợ lý cho anh không lâu nhưng tôi hy vọng anh có thể thả lỏng một chút. Anh Ty đã kể mọi chuyện cho tôi nghe, nhưng đó không phải lỗi của anh, anh không cần phải chịu trách nhiệm.”

Tiêu Tự Trần vẫn không nói lời nào, Tần Khanh miễn cưỡng nói ra câu cô muốn nói với anh từ lâu: “Tôi không phải Tait, tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân.”

Tần Khanh tỏ vẻ rất quyết tâm, đưa mắt nhìn về người đàn ông đứng trước mặt. Bóng lưng thẳng tắp, cô liêu, hai tay luôn đút trong túi quần, mái tóc dày mềm nằm gọn gàng, trông anh thật an tĩnh nhưng quạnh quẽ. Trong lòng Tần Khanh dấy lên một cảm giác không tên.

Thật sự anh rất lo lắng cho cô, có đôi lúc lo lắng thái quá cô còn nảy sinh cảm giác lệch lạc, tuy nhiên sau khi tỉnh trí, cô biết tất cả những điều anh làm cũng chỉ vì nguyên do cái chết của Tait trước đó.

Tiêu Tự Trần đứng yên một chỗ, nghe Tần Khanh tâm sự một phen, anh giữ vẻ trầm mặc như nước, đáy mắt thâm sâu không gợn sóng. Một lúc lâu sau mới im lặng xoay người lại, không nói một lời đi ngang qua người Tần Khanh, thanh âm cực kỳ trầm thấp: “Đừng tưởng rằng cô rất hiểu tôi.”

Tần Khanh khẽ giật mình, chỉ cảm thấy lòng bàn tay tê buốt. Cô không nhìn thấy nét mặt của anh, nhưng trực giác cho cô biết Tiêu Tự Trần đang không vui.

Tần Khanh mấp máy môi, không biết nên nói gì.. Tuy ngày thường anh rất ngạo mạn, tuy tính tính quái lạ nhưng Tiêu Tự Trần chưa từng nói chuyện với cô như vậy. Câu nói vừa rồi rõ ràng như một hành động đẩy cô ra khỏi thế giới của anh.

Cô nghĩ cô rất hiểu anh ư?

Anh trả lời cho cô biết: Không!

Những chuyện kia thật ra chẳng qua là một ảo giác, không phải là Tiêu Tự Trần thật sự.

Cô đứng nguyên tại chỗ, gục đầu xuống, khước miệng mím thành một đường, trong lòng oán hận: Tên đàn ông khó chịu, về nước chắc chắn sẽ giới thiệu anh cho Đệ Ngũ, để cô ta nhận tình tình khó ưa này của anh. Sau này có muốn cô hiểu, nửa điểm cô cũng không thêm!

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 58: Quân Đoàn Ma Túy

Sau một khoảng thời gian im lặng rất dài, tiếng đập cửa truyền đến từ phía cửa ra vào, sau đó Nasser đẩy cửa ra. Anh ta sững sờ nhìn Tiêu Tự Trần đứng chấp tay một bên, lại hồ nghi nhìn qua Tần Khanh, dùng tiếng Anh nói: “Chúng ta có thể đi rồi...”

Tần Khanh ngẩng đầu nhìn Nasser, mỉm cười: “Không cần phiền phức như vậy, tôi cũng biết không phải bệnh gì nghiêm trọng.”

Nasser nghe thấy thế trợn trừng hai mắt, lặng lẽ đưa mắt sang Tiêu Tự Trần, anh ta phát hiện bầu không khí không bình thường. Anh ta quơ quơ tay trước mặt Tần Khanh, nhỏ giọng dùng khẩu hình phát âm hỏi: “Hai người làm sao vậy? Cãi nhau?”

Tần Khanh lắc đầu. Cãi nhau? Rõ ràng là chủ nghĩa độc đoán của người đàn ông kia lại phát tác. Cô đi đến bên cạnh Nasser, cũng thì thầm: “Không có, chỉ là chúng tôi không thống nhất ý kiến thôi.”

“À!” Nasser gật gật đầu, ngón tay chỉ Tiêu Tự Trần: “Vậy cô nghe theo anh ấy đi!”

Tần Khanh chớp mắt mấy cái, Nasser dịch vài bước về phía cô, “Đừng chọc tên này. Mùa hè có thể đốt cháy cô, mùa đông có thể khiến cô chết vì lạnh.” Dứt lời, anh đi vài bước về phía Tiêu Tự Trần, đứng phía sau anh, vỗ vỗ lên bả vai. Tiêu Tự Trần cau mày quay đầu lại nhìn Nasser.

Đôi mắt đen láy sắc lẹm giống như vừa trở về từ trong ký ức sâu thẳm.

Nasser nhún nhún vai: “Có đi không? Chờ cậu thôi!”

Tiêu Tự Trần nhìn thoáng qua Tần Khanh, gương mặt bình tĩnh không gợn sóng. Lại quay đầu gật gật với Nasser, đi theo anh ta về phía Tần Khanh, lên tiếng: “Đi thôi!”

Thanh âm phảng phất vài phần ... dịu dàng.

Tần Khanh kinh ngạc nhìn anh, cô còn tưởng rằng anh sẽ ghi thù không nói chuyện với cô nữa chứ! Không ngờ lần này lại độ lượng như vậy.

Sau khi Tiêu Tự Trần đi ra ngoài, Nasser đi tới cười rộ lên với Tần Khanh: “Ares là như vậy. Tức giận đó rồi quên ngay thôi. Đừng để ý!”

Nasser nói xong vỗ vai cô: Người anh em! Con đường phía trước còn dài cần phải cố gắng nhiều.

“Không đâu. Chỉ là về sau xin anh kể nhiều chuyện của anh ấy cho tôi nghe. Anh ấy không nói nhiều, trong khi đó một số việc tôi vẫn chưa hiểu.” Tần Khanh dứt lời, khẽ mỉm cười. Tiêu Tự Trần đột nhiên đẩy cửa nhìn, ánh mắt đen thẫm dừng nơi khóe môi cong cong của cô, trầm giọng nói với Nasser: “Còn chưa đi?”

“Đến đây, đến đây.” Nasser nháy mắt với Tần Khanh một cái, ẩn ý là không vấn đề gì, sau đó đi ra ngoài cùng Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh đứng nguyên tại chỗ, bật cười cũng không được, mà nín cười lại càng không, đành vuốt vuốt trán. Xem ra tính tình Tiêu Tự Trần đã ăn sâu vào máu huyết rồi. Nếu không phải vậy tại sao anh vừa liếc nhìn cô một cái, nụ cười cô cũng cứng đờ theo cơ chứ?!?

***

Lên xe, Tiêu Tự Trần vẫn như cũ, ngồi bên cạnh cô, cau mày nhìn cô một cái, rồi tầm mắt dừng lại trên người Nasser ——

Sau khi xe rời khỏi căn cứ, Tiêu Tự Trần trầm giọng hỏi: “Căn cứ này thuộc quyền quản lý của cậu sao?”

“Không phải, lúc hai người tới là cấp trên muốn tôi tới đó kiểm tra, coi như là giao cho tôi.” Nasser nhìn Tiêu Tự Trần qua kính chiếu hậu: “Cho nên trước đó không thể nói là tôi quản, sao lại hỏi vấn đề này?”

Tiêu Tự Trần không trả lời, hỏi tiếp: “Vậy trước đây là không có ai quản lý?”

Nasser suy nghĩ một chút, sau đó trả lời: “Nghe theo lệnh cấp trên. Bởi vì lúc trước nội chiến còn chưa lan tới đây, vì vậy phiến quân tự do đóng quân ở đây không nhiều.”

“Cậu cảm thấy cái chết của Arafat như thế nào?” Tiêu Tự Trần nhướng mày.

“Tớ muốn cậu điều tra cũng bởi vì tớ cảm thấy nguyên nhân cái chết của hắn không bình thường.” Nasser dừng một chút, “Hơn nữa.... nơi đây từng có một người mất tích.”

Tần Khanh sững sờ, Tiêu Tự Trần lại dường như biết rất rõ, hừ một tiếng: “Cho dù cậu không cho tôi điều tra, tôi cũng vẫn sẽ làm.”

“Vì sao?”

Tiêu Tự Trần liếc nhìn Tần Khanh, chậm rãi nói: “Vì căn cứ này chính là một quân đoàn ma túy.”

Kítttttt!!!!

Nasser đạp thắng gấp, xe lập tức ngừng lại, anh ta dường như không tin vào tai mình, quay đầu nhìn Tiêu Tự Trần, thanh âm đè nén sự kinh ngạc: “Cậu nói cái gì?”

Tần Khanh cũng nghi hoặc nhìn Tiêu Tự Trần. Chỉ thấy anh khẽ cau mày, sau đó ngẩng đầu nhìn hai người, trầm giọng nói: “Rất bất ngờ sao?”

Tần Khanh còn chưa trả lời, Nasser cúi kính gầm nhẹ: “Làm sao có thể?” Sau đó lại quay đầu khởi động xe, “Không có khả năng, thuốc phiện ở đâu? Nói sao thì bọn họ cũng không có tiền.”

Tiêu Tự Trần nghe vậy thì nở nụ cười lạnh. Tần Khanh liếc nhìn anh, mấp máy khóe miệng: “Tôi cũng cảm thấy như vậy. Tuy phần lớn binh lính trong căn cứ hơi gầy nhưng cũng không có chứng cứ.”

“Đúng vậy, chiến tranh ở Syria nổ ra mấy ngày liên tiếp, tôi không tin bọn họ có thể như vậy.”

Tần Khanh nhìn thẳng vào mắt Tiêu Tự Trần, anh lại cau mày nhìn sang Nasser: “Cậu ồn ào quá!”

Nasser lập tức câm miệng, chỉ là hàng ria mép vênh lên rất cao, ánh mắt vẫn tràn đầy sự kinh ngạc.

“Tiền của anh ta bị Arafat lấy mất. Cô cảm thấy hẳn là người đầu tiên ư?” Thanh âm Tiêu Tự Trần nhàn nhạt vang lên.

Tần Khanh biết Tiêu Tự Trần đang nói đến Liên Ca, cô ngẫm nghĩ: “Vậy, tiền của anh cũng bị lấy mất sao?”

Tiêu Tự Trần lắc đầu, Tần Khanh vừa muốn nói tiếp liền nghe thấy anh hừ lạnh một tiếng: “Bởi vì căn bản tôi không để tiền trong đó.”

Tần Khanh sửng sờ, Nasser đang lái xe phía trước quay đầu lại trợn mắt nhìn Tiêu Tự Trần: “Gian thương!”

“Đương nhiên, tại sao tôi phải cho tiền bọn họ?” Tiêu Tự Trần khinh miệt nhìn Nasser, “Nếu như cho hắn, sẽ là hành động ‘Nổi giáo cho giặc’.”

Tần Khanh không chớp mắt nhìn Tiêu Tự Trần, “Vì sao anh nói bọn họ hút ma túy?”

“Theo cô tại sao Arafat lại xuất hiện trong rừng phía đông? Là tự hắn đến hay bị hung thủ ép buộc?”, anh nói những lời này bằng tiếng Trung, nhằm mục đích khiến Nasser nghe không hiểu.

“Là tự hắn ta.” Tần Khanh thốt ra, “Bởi vì cho dù chỗ đó cách nơi gác rất xa nhưng để ép buộc một người sống đi đến đó chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên Arafat tự mình đi đến đó.”

“Đêm hôm khuya khoắt, hắn đến đó làm gì?”

Tần Khanh trầm ngâm, nghĩ đến tình huống Baha kể lại, khẳng định nói: “Baha nói nhà vệ sinh trong rừng cây phía đông, Arafat phải đi vệ sinh.”

Tần Khanh dứt lời nhìn về phía Tiêu Tự Trần, hắn không phản bác cũng không đồng ý, khóe miệng vẫn giữ nụ cười lạnh, mắt nhìn ngoài cửa sổ, sau một lúc mới chậm rãi lên tiếng: “Ý của cô là trên đường hắn đi vệ sinh bị người sát hại?”

Tần Khanh gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Cũng không đúng, dựa theo thời gian tử vong, lúc đó người đi vệ sinh cũng không ít...”

Tiêu Tự Trần liếc nhìn cô, Tần Khanh không hề phát hiện chiếc xe đột nhiên thẳng gấp, cơ thể theo quán tính nghiêng về phía trước, đợi đến lúc cô phản ứng lại thì đầu đã sắp đập vào lưng ghế ngồi cứng rắn phía trước

---

Một lát sau không có cơn đau như dự đoán, ngược lại có một bàn tay xương khớp rõ ràng đang vịn trán cô, cách lưng ghế chỉ một centimet.

Tâm tư Tần Khanh bị gián đoạn, từ trong bàn tay ấm áp kia ngẩng đầu lên, liền trông thấy Tiêu Tự Trần thu tay lại đẩy cửa xe bước ra——

“Đến rồi!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 59: Phần Tử Khủng Bố

Cuộc đối thoại chấm dứt, Tần Khanh nghiêng đầu nhìn mới phát hiện đã đến bệnh viện.

Cô đẩy cửa xe bên kia, chân vừa chạm đất, điện thoại trong túi liền vang lên. Cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần, người đàn ông thế đứng đúng phong cách thường ngày đang nhìn cô không chớp mắt.

Đương nhiên không cần nghĩ cũng biết là điện thoại trong nước gọi đến.

Tần Khanh lặng lẽ thở dài một hơi, sau đó lấy điện thoại ra nhìn tên trên màn hình, quả nhiên là Tần Xuyên gọi tới.

Cô vội ra hiệu với Tiêu Tự Trần muốn nghe điện thoại, sau đó tìm một nơi không có ai, trong đầu thầm nghĩ, may là Đệ Ngũ Quý có nhiều bạn, cô ta nhờ một người bạn bên thông tin liên lạc nhờ giúp đỡ trước, chứ nếu không chỉ cần gọi đến Tần Xuyên biết cô đang ở đâu.

Tần Khanh nhấn nút trả lời, thanh âm trong văt nói: “Alo, anh?”

Tần Xuyên nhận nhạ ‘Ừm’ một tiếng, sau đó theo thói quen hỏi: “Ở đâu? Đang làm gì? Chưa về nước sao?”

Tần Khanh nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần, chân mày anh khẽ nhíu, thần sắc rất khó đoán. Tần Khanh đoán có lẽ anh đang giận, tám mươi phần trăm là không vui khi phải chờ đợi người khác.

Cô chớp mắt, vội nói: “Không phải gửi thư đã nói đang ở nước ngoài tham gia Hội nghị giao lưu sao, còn chưa xong, anh không cần lo lắng cho em. Em bây giờ đang ở trước cửa bệnh viện, đến chưa quen khí hậu nên dị ứng, đến khám thử coi sao.”

Tần Khanh dứt lời, trong lòng hơi áy náy, trên thế giới này người có thể lừa gạt được vĩnh viễn là người luôn tin tưởng mình.

Quả nhiên, Tần Xuyên ở bên kia nghe vậy, cũng không nói gì nữa, trầm giọng, lạnh lùng nói: “Vậy nhanh cúp máy đi! Mau đi khám, xong thì gọi lại cho anh.” Cuối cùng còn bỏ thêm một câu: “Nếu không có việc gì thì về sớm một chút, qua vài ngày nữa anh sẽ về.”

Tần Khanh còn chưa kịp đáp lời, Tần Xuyên đã cúp điện thoại, cô mấp máy khóe miệng, yên lặng thở dài một hơi, lừa gạt người thân thật sự không dễ chịu chút nào, nhưng mà Tần Xuyên sẽ mau chóng về nhà. Vậy cô có nên nói với Tiêu Tự Trần để bọn họ nhanh chóng thêm một chút không? Tuy nhiên lần này đến là để bắt trùm buôn bán ma túy, cho dù vừa rồi Tiêu Tự Trần có cho biết người ở căn cứ hút ma túy nhưng phỏng chừng để bắt được tên trùm buôn ma túy còn rất xa! Cũng không biết anh đã có đầu mối chưa.

Tần Khanh trầm xuống, cất điện thoại, vừa bước đi hai bước liền đứng lại, bởi vì dáng vẻ cao lớn của Tiêu Tự Trần đang đứng chặn trước mặt cô ...

Tần Khanh ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy? Đi thôi!”

“Vừa rồi là điện thoại của ai?”

“Vừa nãy sao?” Tần Khanh chớp mắt mấy cái, “Là anh họ của tôi!”

“Cô còn có anh họ sao?” Tiêu Tự Trần nhướn mày.

Tần Khanh không hiểu tại sao anh lại ra vẻ bí hiểm như vậy? Cô gật đầu: “Có, gia đình xảy ra trận hỏa hoạn tám năm trước chính là anh họ tôi!”

Tiêu Tự Trần nghe thế không nói gì, một lúc lâu sau mới thản nhiên nói: “Đừng để lộ hành tung, đi thôi!”

Tiêu Tự Trần dứt lời đi nhanh về phía trước. Tần Khanh ngẫm nghĩ, cho dù anh không nhắc cô tuyệt nhiên cũng không nói cho Tần Xuyên, nơi hỗn loạn như vậy nếu để anh ấy biết được, không chừng ngay ngày hôm sau sẽ bay đến đây tìm cách kéo cô về.

Ông anh họ này của cô... Thật sự là ... bảo vệ cô hơi quá mức.

Nhưng lúc này đây Tiêu Tự Trần đang suy nghĩ gì?

Sâu thẳm trong đầu óc của người đàn ông này đang đặc biệt nghiêm túc suy nghĩ.

—Ồ, thì ra trợ lý Tần có anh trai!

—Anh trai... Anh trai sẽ yêu em gái sao?

Như vậy thì không tốt rồi!

Trong đầu Tiêu Tự Trần đang bận rộn suy đoán, chớp vá hình dáng và tính cách của Tần Xuyên, nên không nghe thấy Nasser gọi mình. Mãi cho đến khi một thân thể mềm mại đâm xâm vào người anh, anh mới biết được trong bệnh viện này đang có phần tử khủng bố.

Anh cúi đầu nhìn. Hơi thở Tần Khanh gấp gáp, kéo kéo tay áo anh chạy. Tiêu Tự Trần phản ứng lại lật ngược, nắm tay cô.

Ngay quầy tiếp tân tại đại sảnh bệnh viện, có vài y tá bị bắn vào đầu, người dân ở đó bỏ chạy tán loạn.

Tần Khanh chưa từng thấy canh tượng như vậy bao giờ, nhất thời tim đập rất nhanh. Thế nhưng cuối cùng vẫn trấn định đi theo Tiêu Tự Trần trốn vào trong một gian phòng khám.

Sau vài giây Nasser lách mình tiến vào, anh ta thu lại vẻ vui đùa ngày thường, móc một khẩu súng bên hông đưa cho Tiêu Tự Trần: “Phần tử khủng bố rất đông, quân đội chính phủ đã tới trợ giúp nhưng mà phải mất một khoảng thời gian ngắn nữa mới tới nơi. Tự bảo vệ mình, tôi đi trước.”

Nasser nói xong liền đem súng đưa cho Tiêu Tự Trần, mở cửa quan sát vài lần mới nhanh chóng lách mình đi ra ngoài, vài giây sau một tiếng súng ‘Pằng’ vang lên, Tần Khanh đứng bên cạnh Tiêu Tự Trần sững sờ, ấp úng nói: “Nasser không sao chứ?”

Tiêu Tự Trần tay phải cầm khẩu súng ngắn, Tần Khanh vừa nói xong, anh vô thức giơ tay trái lên ra hiệu Tần Khanh đừng lên tiếng. Lúc này mới phát hiện từ nãy đến giờ anh vẫn chưa buông tay Tần Khanh ra.

Tay của cô rất mềm, không gian yên tĩnh lại càng nghe rõ tiếng tim đập kịch liệt của cô. Không biết có phải là do sợ hãi hay không, lòng bàn tay cô có một lớp mồ hôi mỏng, hơi nhớt. Vậy mà một người luôn thích sạch sẽ như Tiêu Tự Trần lại không có cảm giác ghét bỏ.

Tay trong tay, đôi mắt thâm sâu như đại dương. Tần Khanh xấu hổ nhìn Tiêu Tự Trần, cảm giác không tự nhiên kéo tay về. Người đàn ông này sau khi về nước sẽ ‘ra mắt’ bạn thân của cô, ý nghĩ này khiến cô có chút không thoải mái.

Tiêu Tự Trần không cho Tần Khanh cơ hội rút tay lại, anh xiết chặt tay, không cho Tần Khanh rời đi.

Tiêu Tự Trần thâm trầm nhìn Tần Khanh một chút, thanh âm đè nén nói: “Giấy dựa vô dụng, cô phải ở bên cạnh tôi.”

Tần Khanh nghe lời không cự quậy, trong lúc nguy cấp không muốn gây sự với anh, để khỏi mất công anh đẩy cô ra làm bia đỡ đạn.

Bên ngoài tiếng súng vẫn vang lên không ngừng, Tần Khanh không khống chế được nghĩ đến hình ảnh giây phút đầu bị bắn thủng, tim càng đập nhanh. Trước kia cô xem không ít phim đấu súng, không nghĩ tới lúc đối diện với cảnh này lại là một cảm giác khác.

Tiêu Tự Trần dường như nhận ra cảm xúc lo lắng của cô, anh đưa mắt ra hiệu cô yên lặng, khóe miệng hơi giật giật, Tần Khanh biết anh đang nói gì

Đến rồi!

Bên ngoài có người đến, là phần tử khủng bố? Hay là quân chính phủ?

Nghe tiếng bước chân bên ngoài, âm thanh ồn ào của đám người trong đại sảnh xa dần, trong đầu dường như chỉ có vài tiếng động.

Cạch!

Cạch!

Cạch!

Cuối cùng tới gần, Tần Khanh nín thở, giờ khắc này cô cực kỳ hối hận ‘Vì sao lúc trước không ngăn cản Tiêu Tự Trần đến bệnh viện’. Rõ ràng chỉ là dị ứng khí hậu chẳng có vấn đề nào nghiêm trọng cả. Chết tiệt! Nào ngăn nên mới đi cùng anh đến đây.

Tần Khanh cảm thấy ngay cả hô hấp của mình cũng chậm lại. Cũng chính trong mấy giây suy nghĩ ấy, thì cánh cửa bị đá tung, một người mặc đồ đen giơ một cây súng trường nhắm vào hai người.

Tần Khanh kinh sợ. Một khắc sau, hai tiếng súng vang lên cùng một lúc. Cô chỉ cảm giác hông bị siết chặt, cả người đều được Tiêu Tự Trần ôm vào ngực. Còn chưa kịp hưởng thụ hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái của anh, thì trong không khí đã ập đến mùi vị bất giác khiến người ta phải buồn nôn.

Là mùi máu.

Tần Khanh hoảng sợ, đẩy người khỏi lồng ngực Tiêu Tự Trần. Cánh tay vẫn ôm chặt ngang eo dần dần buông lỏng...

Tần Khanh không thể tin được ngẩng đầu lên ...

Tiêu Tự Trần bị thương ư?

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 60: Đầu Và Cổ

Độ ấm bên hông đột nhiên biến mất, một khắc sau, lòng bàn tay Tần Khanh siết chặt, chớp mũi lại đầy khí tức mát lạnh của Tiêu Tự Trần.

Ánh mắt Tần Khanh khoá chặt nửa thân trên của anh. May mà chiếc áo thun màu đen không có dính vết gì. Lúc này Tần Khanh mới yên lòng đưa nhìn về phía kẻ xông vào mặc đồ ngụy trang màu đen.

Người đó một tay ôm bả vai, nghiêng người dựa vào tường, dưới mặt đất là một vũng máu, xem ra Tiêu Tự Trần đã bắn trúng vào cánh tay hẳn.

Trong ánh mắt hằn mang đầy vẻ hung tợn, cánh tay bị thương không có khí lực, súng chỉ móc lại trên đầu ngón tay.

Tần Khanh chặn sau lưng Tiêu Tự Trần. Chợt tay phải anh giơ súng nhắm ngay đầu kẻ trước mặt, giọng nói đầy vẻ kiêu căng: “Tôi không muốn giết anh.”

Thanh âm Tiêu Tự Trần vừa dứt, hẳn nở nụ cười đầy quỷ dị, khước miệng nhếch lên, ý cười như ẩn như hiện, mang theo một chút hứng thú đặc biệt. Bên ngoài tiếng súng và tiếng gào thét càng ngày càng hỗn loạn.

Ngay lập tức Tần Khanh nhìn vào đôi mắt màu nâu xám của người đàn ông đối diện. Hẳn cười khanh khách, thanh âm phát ra từ trong cổ họng, giống như rên rỉ, âm ách khó nghe ...

“Nếu như mày không muốn người phụ nữ sau lưng chết thảm hơn so với Tait...” Hẳn nói đến đây, âm thanh kỳ dị hơi dừng lại, Tần Khanh chỉ cảm

thấy sống lưng lạnh buốt, cô ngẩng đầu nhìn hàm răng trắng bóng của hắn, hờ cả lợi.

“Tốt nhất bây giờ hãy thu tay lại. Về nước đi!”

Hắn vừa dứt lời, Tần Khanh chỉ cảm giác cánh tay Tiêu Tự Trần giật mạnh, sau đó khẩu súng rất nhanh liền chuyển hướng nhắm ngay đầu gối hắn ta.

Pằng ——

Tần Khanh không thể tin được, cô trợn mắt, vài giây sau cô nghiêng người trông thấy Tiêu Tự Trần nhếch miệng...

Càng không ngờ đến tên khủng bố đối diện vừa nói xong câu đó liền giơ súng tự sát, súng trên tay hắn giơ lên trực tiếp nhắm ngay đầu mình, cùng lúc Tiêu Tự Trần bóp cò.

Tần Khanh thấy rõ trong nháy mắt, ánh mắt hắn rời rạc, óc văng tung tóe, còn có mảng lớn máu tươi...

Tiêu Tự Trần vẫn nắm chặt tay cô như trước, nhìn người đàn ông té trên mặt đất run rẩy. Anh bước đến, ngồi xuống trước mặt hắn, nhìn chăm chăm vào đôi mắt không còn tiêu cự, thanh âm trầm tĩnh: “Người của Viper?”

Khóe miệng đang cười của hắn lập tức cứng lại, không chớp mắt, sững sờ, ngăn người nhìn Tiêu Tự Trần, không đáp lời.

Tần Khanh sợ nổi da gà, vô thức siết chặt tay Tiêu Tự Trần, cố gắng khắc chế cảm xúc, chậm rãi nói: “Hắn là ai?”

Tiêu Tự Trần quay đầu lại nhìn cô lắc đầu: “Không biết có phải là người của Viper không.”

Sau đó anh nắm tay cô trấn an rồi từ từ buông lỏng. Một tay anh cầm súng, một tay bắt đầu lục lọi quần áo người chết.

Tần Khanh ngồi xổm phía sau anh, nhìn lên khuôn mặt tinh xảo bình tĩnh của Tiêu Tự Trần. Anh nhanh chóng tìm được vài thứ trên người nạn nhân. Anh dừng tay trên túi áo của hắn, Tần Khanh nhìn lên, thì ra đó là chiếc bút màu vàng.

Phía trên thân bút có một nút bấm, là một cây bút ghi âm.

Tiêu Tự Trần nắm chặt cây bút đó, nhưng không mở ra ngay mà bỏ vào trong túi quần, sau đó đứng lên quay đầu lại nhìn Tần Khanh vẫn đang sợ phát run. Anh vươn tay xoa đầu cô, Tần Khanh từ từ tỉnh táo dần, trước mắt cô là một bàn tay với khớp xương rõ ràng.

“Đứng lên thôi!”

Tần Khanh sững sờ đặt tay mình vào lòng bàn tay anh. Tiêu Tự Trần dùng lực kéo Tần Khanh đứng lên khỏi mặt đất, ánh mắt thẳng tắp nhìn Tiêu Tự Trần.

“Quay về rồi nói.” Tiêu Tự Trần dùng một câu ngăn chặn tất cả nghi vấn đầy trong đầu Tần Khanh. Anh nhìn thoáng qua cửa ra vào, lúc này Tần Khanh mới phát hiện âm thanh ồn ào bên ngoài đã giảm hơn phân nửa, cô quay đầu lại nhìn về phía cửa sổ, trước cửa bệnh viện có rất nhiều xe quân dụng, hẳn là quân chính phủ đã đến.

Quả nhiên, không đến mấy phút sau, bên ngoài cửa vang lên thanh âm của Nasser: “Ares, hai người có sao không?”

Tiêu Tự Trần lên tiếng, Nasser đẩy cửa đi vào. Tiêu Tự Trần nhanh chóng đóng cửa lại, trầm giọng nói: “Một người chết.”

Nasser nhìn về phía người nằm trên đất, nhíu mày: “Cậu bắn chết à?”

“Không phải!”

Nasser nhìn qua, Tiêu Tự Trần trả lại khẩu súng trên tay cho anh ta: “Là tự sát!”

Nasser sững sờ, “Tự sát? Nói đùa gì vậy, làm sao lại tự sát?”

Tần Khanh đi ra từ sau lưng Tiêu Tự Trần, gật đầu với Nasser: “Quả thật là tự sát, chính tôi nhìn thấy.”

Tiêu Tự Trần nghe vậy bỗng bật cười, dường như không quan tâm chuyện người đàn ông tự sát kia, anh nhàn nhạt nói với Tần Khanh: “Chúng ta là người quen biết, cô có thể chứng minh được cái gì?”

Tần Khanh khẽ giật mình, Nasser nhếch hàm râu: “Chị dâu, tôi không nghi ngờ Ares, sau khi phần tử khủng bố tìm thấy hai người ở đây lại tự sát, chuyện này thật khiến tôi mở rộng tầm mắt.”

Tần Khanh nghe vậy, ấp úng không nói thêm gì nữa.

“Chính là tôi bắn chết.” Nasser dặn dò, sau đó nhìn Tiêu Tự Trần: “Chuyện này chúng ta trở về rồi mới nói, hai người còn muốn khám bệnh không?”

“Đương nhiên!” Tiêu Tự Trần cao giọng. Đến bệnh viện làm gì? Vì sao lại không khám? Sau đó lôi kéo Tần Khanh theo Nasser ra ngoài, bước chân hơi khựng lại: “Khoa nội lâu mấy?”

Tần Khanh cũng dừng theo anh, quay đầu nhìn Nasser, anh ta gãi gãi đầu: “Bệnh này nên đi khám khoa da liễu trước đi! Lâu ba.”

“Sorry, không biết.” Tiêu Tự Trần nhàn nhạt lên tiếng, sau đó kéo tay Tần Khanh đi ra ngoài.

Đợi đến hoàn toàn khuất khỏi ánh mắt Nasser. Tần Khanh mới nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang nắm thật chặt của bọn họ. Một lát sau, cô dờn tầm mắt, khẽ rút tay về.

Người đàn ông này nắm tay đến nghiện rồi.

Tiêu Tự Trần phát hiện cô vùng vẫy, quay đầu lại nhìn cô đây khó hiểu, nhẹ nhàng lên tiếng: “Đừng quấy!”

Tần Khanh im lặng, nhú mào, nhiều khi rõ ràng Tiêu Tự Trần mới là đứa trẻ hư, bây giờ lại dùng ngữ khí dạy dỗ nói với cô, cô nghiêng rằng: “Bây giờ đã an toàn.”

“An toàn?” Tiêu Tự Trần nghe vậy bước chân hơi dừng lại, thanh âm đầy ý cười, anh nhìn Tần Khanh chăm chú, nói từng câu từng chữ: “Cô không nghe thấy hẳn nói gì sao? Hay là cô chưa thấy tử trạng của Tait? Hoặc cô cho rằng hẳn không có đồng lõa?”

Tiêu Tự Trần dứt lời vẫn khuôn buông tay Tần Khanh. Trên đường đi cô một mực giữ im lặng, bây giờ Tiêu Tự Trần giống như con nhím chuẩn bị chiến đấu, tốt nhất đừng nên chọc anh.

Rất nhanh đến tới lầu ba, Tiêu Tự đứng ở cửa nhìn thoáng qua biển chữ Ả Rập, sau đó gõ cửa, bên trong lên tiếng, Tiêu Tự Trần đẩy cửa đi vào.

Bên trong là hai người đàn ông trung niên, mặc áo blouse trắng đang ngồi nói gì đó, nhìn thấy hai người tiến vào, một trong hai người đứng dậy đi tới, nhìn hai người họ một chút rồi hỏi bằng tiếng Anh: “Chuyện gì?”

Tiêu Tự Trần cũng quan sát người đàn ông trước mặt, một lúc lâu sau mới nghiêng người để lộ Tần Khanh đứng sau lưng, chỉ cổ cô: “Khám xem cô ấy bị sao vậy.”

Dứt lời, dắt Tần Khanh đến trước mặt, ấn cô ngồi trên ghế.

Người đàn ông kia đơn giản nhìn thoáng qua, “Chờ một chút.”

Sau đó quay đầu cầm mắt kính đeo lên, lại xoay người đứng trước mặt Tần Khanh, vươn tay sờ đầu cô hướng qua một bên, chậm rãi đến gần cổ cô, khí nóng phun ra: “Bị lúc nào...”

Bỗng nhiên, Tần Khanh chỉ cảm thấy bàn tay đặt trên đầu cô bị một lực hất xuống, quơ quơ trên đầu cô. Tần Khanh nghi hoặc ngẩng đầu, bỗng thấy khuôn mặt khó chịu của Tiêu Tự Trần ——

Anh dùng tay trong tư thế không ai được phép xâm phạm vùng đầu của cô, trầm giọng lên tiếng với vị bác sĩ đang lơ ngơ kia: “Cho ông khám cổ, ông sờ đầu cô ấy làm gì?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 61: Đêm Đầu Tiên

Những lời này của anh khiến Tần Khanh giật nảy mình, cô ngẩng đầu liếc nhìn bác sĩ đứng cách đó một mét, anh ta cũng đang nhú chặt mi, đưa mắt nhìn Tiêu Tự Trần đầy khó hiểu.

Tần Khanh cảm thấy trong lòng hồi hộp, ý Tiêu Tự Trần là gì? Người đàn ông luôn có tính sở hữu mạnh mẽ này ... lúc nào lại có sự yêu thích với cơ thể người vậy?!?

Cô vươn tay kéo cánh tay còn đang đặt trên đầu mình, ánh mắt tỉnh mịch của Tiêu Tự Trần nhìn cô: “Sao? Cô muốn để ông ta đụng vào đầu?”

Anh dùng tiếng Trung để nói, ngữ khí lạnh lẽo, hai bác sĩ trong phòng đều không hiểu.

Tần Khanh buồn cười, lắc đầu, thấp giọng nói: “Anh đang làm gì vậy? Bọn họ đang khám bệnh cho tôi cơ mà!”

“Khám bệnh đương nhiên chỉ cần khám, chứ không thì người ta đã gọi là sờ mò bệnh rồi?” Tiêu Tự Trần hừ lạnh một tiếng, kéo tay Tần Khanh ra, rồi vòng hai tay trước ngực.

Tần Khanh không cần soi gương cũng biết lúc này chắc chắn mặt cô đang đen xì xì, đúng là xuyên tạc ý người khác. Cô sờ cổ, lẩm bẩm nói: “Tôi cũng đâu chán ghét chuyện đó!”

Tiêu Tự Trần nghe thấy vậy lập tức liếc cô, hất cằm lên: “Nếu cô xảy ra chuyện gì thì chết là hết, còn tôi thì sao?”

Từng lời từng chữ của Tiêu Tự Trần rành mạch khiến Tần Khanh nghẹn họng — Đâu cần nguyên rủa người ta như vậy chứ?!!

Cô liếc Tiêu Tự Trần, quyết định mặc kệ anh, vừa định lên tiếng gọi bác sĩ, chợt nhớ ra người đàn ông này không cho cô nói tiếng Anh, từ ‘doctor’ của cô bị mắc lại nơi cổ họng, thầm nghĩ ... Đúng là tên Tiêu Tự Trần này đã tính toán từ trước, anh không cho cô nói tiếng Anh, thật khéo chuyện gì cũng phải nhờ anh nói lại.

Tần Khanh thầm oán than, quay đầu nhìn bóng lưng thẳng tắp kia. Bác sĩ trong phòng đã không còn kiên nhẫn, một người mở miệng nói: “Hai vị, nếu không khám bệnh xin mời ra ngoài, ở đây vừa bị khủng bố tập kích, tôi nghĩ hai người cũng không tiện ở lâu.”

Tiêu Tự Trần nhàn nhạt nhìn anh bác sĩ vừa lên tiếng, sau đó chỉ chỉ Tần Khanh: “Qua đây khám bệnh.”

Anh ta liếc nhìn Tiêu Tự Trần, ngắm ngẫm quan sát, rồi mới chậm chậm bước tới, đứng lại trước mặt Tần Khanh.

“Không được động tay động chân.”

Tiêu Tự Trần khẽ hừ một tiếng, anh ta cũng không phản bác, gật nhẹ, sau đó đến gần bên cạnh cổ Tần Khanh, cẩn thận quan sát, ánh mắt dừng lại trên cổ cô, sau đó quay lại chỗ ngồi của mình, cầm bút ‘xoạt xoạt’ ghi chép.

Tần Khanh cảm thấy vị bác sĩ này không hỏi han nhiều, nhất định là do vừa rồi mới bị khủng bố nên biết rõ những người có thể vào bệnh viện đều có chút lai lịch.

Đang trong lúc suy nghĩ, anh ta lên tiếng hỏi: “Tên?”

Tần Khanh nhìn thoáng qua Tiêu Tự Trần, anh đáp: “Julia!”

“Tuổi?”

Tần Khanh duỗi ngón tay, lặng lẽ ra hiệu với Tiêu Tự Trần nhưng người đàn ông ấy ngay cả một cái liếc mắt cũng không thêm : “Hai mươi lăm!”

Tần Khanh lấy làm kinh ngạc không hiểu tại sao anh biết lại nghe vị bác sĩ hỏi thêm: “Gần đây có sinh hoạt tình dục không?”

Cánh tay đang vòng trước ngực đột nhiên cứng lại, Tiêu Tự Trần chậm rãi hỏi lại: “Liên quan gì?”

“Đương nhiên có!” một tràng giải thích đã được công thức hóa vang lên, “Da cô ấy sừng đỏ, trên cổ có nhiều vết chấm đỏ; nguyên nhân có thể là do mao mạch bị vỡ, không loại trừ khả năng dị ứng tinh trùng.”

Tần Khanh mấp má môi, cô đương nhiên biết chuyện dị ứng tinh trùng, nhưng cô mới chỉ là khuê nữ hai mươi lăm tuổi lấy đâu ra dị ứng. Syria chiến loạn, chẳng lẽ cô còn có thời gian đi tìm tình ái sao?

Đang suy nghĩ, cô ngẩng đầu trông thấy Tiêu Tự Trần liếc nhìn cô qua, cô sững người khi nghe anh vô cùng bình tĩnh hỏi cô: “Lần đầu tiên còn chứ?”

Tần Khanh há hốc miệng, chuyện này... hỏi quá thẳng thừng đi mất! Không cho người ta có thời gian chuẩn bị tâm lý được sao?

Cô ngượng ngùng quay đầu, chỉ để lại cho Tiêu Tự Trần một gó mà trắng hồng, sau đó chậm rãi lắc đầu, giọng nói pha chút giận dỗi: “Đương nhiên còn.”

Sau đó không thèm để ý đến anh.

Tiêu Tự Trần nghe thấy thế liền gật nhẹ: “Cô bé ngoan!”

Sau đó anh sai những bước dài lướt qua Tần Khanh đi đến trước mặt bác sĩ, chống tay lên bàn, “Không có, loại trừ tình huống này.”

Bàn tay đang cầm bút của vị bác sĩ đột nhiên khựng lại: “À! Vậy là do dị ứng khí hậu rồi!”

“Không có khả năng khác?”

“Không có!”

Tiêu Tự Trần lại trầm tư một lát, nói: “Không phải dị ứng khí hậu đều bị tiêu chảy sao?”

“Cũng xuất hiện tình trạng này, nhưng tương đối ít.”

“Vậy anh kê thuốc đi!” Tiêu Tự Trần thản nhiên nói.

Anh ta trầm ngâm: “Thật ra không cần kê đơn, qua mấy ngày là khỏi.”

“Ông cũng nói là có khả năng!” Đôi mắt Tiêu Tự Trần sâu hun hút, bên trong dường như ẩn chứa ngọn lửa có thể thiêu cháy người đối diện. Ánh mắt của anh khiến vị bác sĩ sửng người, cuối cùng cúi đầu viết mấy hàng chữ, “Xuống lầu một lấy thuốc!”

Tiêu Tự Trần cầm toa thuốc đến trước mặt Tần Khanh, vươn tay kéo cô ra ngoài. Ra đến cửa, Tần Khanh chậm rãi thở phào một hơi, Tiêu Tự Trần nhìn qua ——

“Thật ra, nếu chỉ là dị ứng khí hậu thì không cần uống thuốc, qua mấy ngày là khỏi.” Tần Khanh đi theo sau Tiêu Tự Trần, bước chân của anh rất nhanh, cô chỉ còn cách rảo bước theo anh.

Nghe thấy lời cô nói nhưng Tiêu Tự Trần không dừng bước cũng chẳng trả lời, trực tiếp dắt Tần Khanh xuống lầu, đặt toa lên quầy thuốc. Y tá nhìn Tiêu Tự Trần vài lần, dường như là kinh ngạc vì vẻ ngoài anh tuấn của anh,

cũng có thể là do thái độ lạnh như băng ấy. Tiêu Tự Trần nhàn nhạt liếc nhìn, cô y tá lập tức cảm như hến đi lấy thuốc.

Sau khi lấy thuốc, Nasser lo xong việc cũng đi về phía hai người, liếc nhìn Tần Khanh, nói với Tiêu Tự Trần: “Sao rồi?”

Tần Khanh lắc đầu, tên Tiêu Tự Trần nhét thuốc vào tay cô, nhàn nhạt đáp: “Không hợp khí hậu.”

Nasser bày ra vẻ mặt: Tôi đã nói mà, đi theo sau Tiêu Tự Trần thì thào: “Bên ngoài căn phòng của cậu không phải là đám bình thường.”

“Tôi biết!” Tiêu Tự Trần dặn dò: “Đừng nói cho người khác biết.”

“Là người cậu muốn tìm sao?”

“Chưa thể xác định, trở về rồi mới nói.”

Nasser gật đầu, sau đó bước về phía chiếc xe. Tần Khanh ngồi xuống bên cạnh Tiêu Tự Trần, mười mấy phút sau, họ đã về đến nhà của Nasser.

Tiêu Tự Trần vừa vào đến cửa liếc nhìn Tần Khanh, rồi chỉ tay về phía ấm nước: “Đi uống thuốc.” Rồi theo Nasser vào thư phòng.

Tần Khanh biết Tiêu Tự Trần muốn cô tránh đi, cô đứng bất động tại chỗ ngẫm nghĩ, vừa uống nước vừa suy nghĩ một ngàn nghĩ vạn.

Tiêu Tự Trần cầm súng, một toán người xông vào cảnh cáo, cái chết của Tait...

Quá nhiều nghi điếm!

Trong thư phòng, Tiêu Tự Trần đứng trước bàn sách, một tay đút túi quần, cúi thấp đầu.

Nasser đóng cửa thật kỹ, kéo chiếc ghế rời ngồi xuống đối diện Tiêu Tự Trần, thu hồi vẻ vui đùa: “Hôm nay có chuyện gì xảy ra? Tại sao hẳn lại tự sát?”

Tiêu Tự Trần không đáp, quay người ngồi xuống, nhíu mày hỏi: “Làm sao cậu biết hẳn và tên côn đồ không phải cùng một bọn?”

“Tên côn đồ là thuộc tổ chức ‘Tự phát của dân chúng phía bắc’, trên người có hoa hình xăm đặc trưng.” Nasser nhìn về phía Tiêu Tự Trần, “Còn tên tự sát kia lại không có, hơn nữa tên côn đồ bị bắt cũng không biết hẳn.”

Tiêu Tự Trần khẽ nhếch khóe môi, rồi lấy từ trong túi ra cây bút màu vàng, đặt trên đầu ngón tay trắng nõn của Nasser.

Đôi mắt Nasser sáng ngời, “Đây là cái gì?”

“Bút ghi âm!” Tiêu Tự Trần hừ một tiếng: “Không biết là loại gì.”

“Tìm thấy trên người tên kia sao?”

Tiêu Tự Trần không có ý kiến, Nasser bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt hung dữ, hấp háy mắt: “Có phải là tên trùm buôn thuốc phiện cậu tìm không? Không gạt cậu, sau khi cậu nói, tôi đã lên mạng thông qua cảnh sát hình sự quốc tế tra cứu thông tin về chuyện một nhà tâm lý học tội phạm bị trùm buôn thuốc phiện bắt nhốt...”

Rồi anh nói thêm, “Chuyện lớn như vậy, làm sao lại không có tin tức? Cảnh sát hình sự quốc tế cứ để như vậy sao? Không cho cậu bất kỳ nhân nhủ nào sao?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 62: Cuối Cùng Cũng Hiểu

Tiêu Tự Trần không nói lời nào, xoa xoa cây bút ghi âm màu vàng trong tay, nở nụ cười sâu xa, sau đó nhìn thoáng qua cửa thư phòng đóng chặt.

Theo ánh mắt Tiêu Tự Trần nhìn về phía cửa, Nasser hiểu ý, lại quay đầu nhìn qua: “Cậu muốn tránh mặt cô ấy?”

Bàn tay đang cầm bút khựng lại, Tiêu Tự Trần chậm rãi nói: “Cậu biết trước khi chết hẳn nói gì không?”

“Về chị dâu nhỏ sao?”

Xưng hô của Nasser dường như lấy lòng Tiêu Tự Trần, anh cong cong khóe môi, chậm chậm lên tiếng: “Hẳn nói, nếu như tôi không về nước, chị dâu nhỏ của cậu có thể sẽ chết thảm hơn Tait.”

Đầu lưỡi Tiêu Tự Trần lưu luyến ba chữ chị dâu nhỏ, nội tâm càng thêm thỏa mãn.

Nasser khẽ giật mình, một lát sau nghẹn thở ra một hơi: “Hẳn rồi cuộc là ai? Trợ lý của cậu chết có liên quan gì với tên trùm thuốc phiện?” không cần Tiêu Tự Trần đáp lời, Nasser lại lăm lăm nói tiếp: “Không đúng, năm đó sau khi xuất ngũ, hoàn thành chương trình đại học chỉ trong vòng hai năm. Sau khi tốt nghiệp đại học đã công tác cho Interpol, Tait không phải chết trước khi cậu bị trùm thuốc phiện bắt đi sao?”

Tiêu Tự Trần gật đầu, “Tôi không biết người giết Tait và trùm thuốc phiện có phải cùng một người không, mục đích chuyến đi này của tôi sắp

đạt được, nhưng tại sao khi tôi vừa biết căn cứ của các cậu có người dùng ma túy, liền có người đến cảnh cáo tôi? Lại còn dùng cái chết của Tait cảnh cáo!”

Nasser dường như nhớ ra cái gì đó, chợt hỏi: “Cậu còn chưa nói tại sao binh sĩ trong căn cứ dùng ma túy?”

“Trong kẽ móng tay của Arafat có bột phấn màu nâu, chắc là phần morphine, tôi đoán xung quanh hẳn còn có lưu lại băng phiến, nhưng do cơn mưa đêm qua, nên khó nói được.”

Nasser vẫn không tin, lắc đầu nói: “Binh sĩ đều phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, tôi vẫn không nghĩ rằng họ sẽ làm như vậy.”

Tiêu Tự Trần không tức giận, chỉ nói: “Nếu không tin cậu có thể đưa vài người đi kiểm tra, còn nữa, có để ý những chai nhựa trong phòng Arafat không?”

Nasser lắc đầu, ánh mắt không còn kiên định như ban đầu.

“Cậu biết ma túy đá không?” Tiêu Tự Trần thản nhiên nói.

Nasser gật gật đầu, “Ý của cậu là những bình nước nhựa được bọn họ dùng để hút ma túy đá sao?”

“Coi như cậu có chút kiến thức.” Tiêu Tự Trần hừ lạnh: “Trên người Arafat có những vết máu bầm lớn, nhất định là khi đó lấy được tiền trong ví của Liên Ca liền mau chóng chạy đi mua thuốc về làm của riêng; không ngờ đến bọn binh lính theo dõi, chúng đang lên cơn nghiện nên buộc phải giết hẳn để lấy thuốc.”

“Nhưng mà binh sĩ trực đêm đó nói không nghe thấy tiếng động gì.”

“Tất nhiên sẽ không nghe thấy, nếu như cậu cùng một cặp huynh đệ song sinh cùng đi trong sa mạc, trên người không mang theo nước, may mắn nhất được một bình nước. Nhưng nước chỉ đủ để duy trì mạng sống cho hai người thoát khỏi sa mạc, cậu nói xem cậu có bị họ giết chết không?”

Lúc này, Nasser không nói nữa, anh ta hiểu ý Tiêu Tự Trần. Ba người gác đêm hôm đó thì có hai người là kẻ nghiện thuốc, còn người kia có thể là không trông thấy thật hoặc là bị sai đi làm chuyện gì đó, hoặc là bị chúng nắm lấy nhược điểm lôi ra uy hiếp.

Nasser nghĩ tới đây, anh ta nheo mắt, đến lúc cần phải điều tra kỹ một chút, lúc này chiến tranh đang trong giai đoạn căng thẳng, nội bộ xảy ra vấn đề làm sao có thể đoàn kết chống giặc.

“Tôi hiểu rồi.” Nasser trầm giọng đáp, sau đó lại hỏi: “Vậy cậu và chị dâu nhỏ phải làm sao đây?”

Tiêu Tự Trần không lập tức trả lời, đôi mắt đen đầy trầm tư. Nasser hiếm khi thấy bộ dạng ảo não này của Tiêu Tự Trần. Một người chỉ trong hai năm có thể hoàn thành bốn năm đại học thì làm sao có thể chứng kiến được dáng vẻ ôm đầu tiến thoái lưỡng nan như thế chứ?

Trong đầu Tiêu Tự Trần không ngừng nhớ lại lời nói của người đàn ông kia trước khi chết, trong lúc nhất thời cũng không biết nên tiến hay lui. Đối phương hiển nhiên biết rõ cái chết của Tait, cũng biết ý đồ của anh đến Syria.

Chuyện cho tới nước này, cho dù anh có muốn đi bắt hung thủ cũng phải cân nhắc đến Tần Khanh một chút.

Làm sao anh có thể để cô chịu kết cục giống Tait?

Đáy mắt Tiêu Tự Trần thoáng hiện tia lạnh lẽo, chậm rãi nói: “Tôi sẽ mau chóng về nước.”

Nasser kinh hãi: “Cậu trở về? Chẳng lẽ cậu sợ hãi sao? Thân thủ cậu như thế nào tôi còn không hiểu ư?”

Hai năm đi lính sớm đã rèn luyện cho người đàn ông trước mắt anh ta không giống người bình thường, hơn nữa với tư duy thông minh, Nasser không tin anh lại chọn đường lui!

Tiêu Tự Trần nghe vậy nở nụ cười khó hiểu, thanh âm trì hoãn nói: “Tôi đã nói sẽ bảo vệ cô ấy. Mặc dù tôi lợi hại, bây giờ bốn bề đều có địch không thể để xảy ra sai lầm được.”

“Cho nên, cậu định buông bỏ cơ hội lần này?” Nasser không thể tin vào mắt mình khi trông thấy vẻ kiên định của Tiêu Tự Trần, lần thứ hai hừ một tiếng coi như đáp lại.

Nasser lắc đầu, “Không nghĩ tới lại khắc sâu đến vậy.”

Lời này của anh ta ẩn chứa hàm thương xót, Tiêu Tự Trần nghe thấy thế liền không vui. Lần đầu tiên kể từ khi quen biết hai người mới nói đến chuyện cá nhân.

“Cô ấy bây giờ chỉ là phụ tá của tôi.” Tiêu Tự Trần thản nhiên nói, không đợi Nasser kinh ngạc, anh nói tiếp: “Nhưng mà với chỉ số thông minh của tôi, rất nhanh cô ấy sẽ trở thành chị dâu nhỏ của cậu thôi.”

Nasser dĩ nhiên bị khiếp sợ đến mức không nói thành lời, một lát sau đánh bạo nói: “Vậy là cậu gạt tôi?”

“Gạt cậu?” Tiêu Tự Trần đưa mắt nhìn qua.

“Cậu gạt tôi nói cô ấy là vị hôn thê của cậu.” Nasser nói giọng quả quyết.

Tiêu Tự Trần cười ‘xuy~’ một tiếng, sau đó đứng lên: “Bây giờ không phải nhưng chẳng phải sau này sẽ là thế ư! Không biết lúc nào mới gặp lại

cậu, cứ để cậu gọi trước một tiếng chị dâu nhỏ về sau không tiếc nuôi.”

Nasser rốt cuộc cũng không nói nên lời, đưa mắt nhìn Tiêu Tụ Trần đầy tức giận. Một lúc lâu sau ánh mắt sáng ngời, bước đến trước mặt Tiêu Tụ Trần lớn tiếng nói: “Không đúng, Angle làm sao bây giờ? Không phải cậu thích cô ấy sao?”

Ánh mắt Tiêu Tụ Trần nháy một cái, tinh thần Nasser lập tức phấn chấn, cái tên lãnh đạm đáng ghét này vẫn còn phản ứng với Angle, không sợ chết bồi thêm một câu ——

“Có phải cậu xem phụ tá của mình thành Angle không?”

Thời gian quay trở về trước đó một chút, Tiêu Tụ Trần dặn dò Tần Khanh uống thuốc, cô cầm ly nước ngồi trên sofa suy nghĩ vô số chuyện. Không biết suy nghĩ được bao lâu đột nhiên tiếng điện thoại trong phòng Tiêu Tụ Trần reo vang triệu hồi thần trí của Tần Khanh. Cô đặt ly nước lên bàn trà, đi đến phòng của Tiêu Tụ Trần, đẩy cửa ra tìm điện thoại.

Cô nhìn thoáng màn hình, là Cung Trầm.

Tần Khanh chớp chớp mắt, thật là một cơ hội tốt, điện thoại của Cung Trầm đến thật đúng lúc, vừa hít mượn cơ hội này nghe xem Tiêu Tụ Trần đang nói chuyện gì, vì sao lại không cho cô nghe.

Cô vừa đi ra khỏi phòng ngủ Tiêu Tụ Trần, điện thoại trong tay liền tắt máy. Tần Khanh nhíu chặt hàng lông mày xinh đẹp, thật sự là xui xẻo mà.

Lúc không cần gọi thì gọi, lúc cần kíp thì lại ngắt máy.

Tần Khanh đứng cách cánh cửa thư phòng vài bước, cô hít một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó đi về trước vài bước, đứng trước cửa ra vào, cô giơ tay lên muốn gõ cửa liền nghe thấy thanh âm mang ngữ khí trêu ghẹo ở bên trong ...

“Có phải cậu xem phụ tá của mình thành Angle không?”

Tần Khanh cảm thấy tay mình run lên, không biết có phải do cánh cửa bằng gỗ hay không mà cô cảm thấy hơi lạnh.

Trong nháy mắt cô nhận ra, cuối cùng đúng như lời anh nói ... Cô quả nhiên không hiểu gì về Tiêu Tự Trần.

Vì sao lại về nước điều tra bản án tám, mười năm về trước?

Vì sao lại tìm cô làm trợ lý?

Lục Hoành là ai? Angle là ai?

Tại sao phải một mình đến tìm tên trùm buôn thuốc phiện?

Vì sao lại luôn bảo vệ cô rồi lại tránh né cô?

Còn có... Tại sao phải dùng súng?

Những điều cô thật sự không thể giải thích được, giờ khắc này trong lòng cô mới hiểu rõ —— Con người Tiêu Tự Trần cách rất xa so với thế giới của cô, cô không chạm vào được, Đệ Ngũ Quý lại càng không.

Cô chậm rãi buông thông cánh tay, điện thoại trong tay lại đồng thời vang lên, cặp mắt cô nheo lại, nghe được âm thanh trong thư phòng truyền ra:

“Ai?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 63: Mười Năm Của Đại Thần

Rõ ràng thanh âm mới truyền đến tai Tần Khanh nhưng chỉ ngay sau đó cánh cửa gỗ đóng chặt đột nhiên mở ra, thoáng một cái ánh sáng trong phòng ủa đến khiến Tần Khanh nhắm chặt hai mắt.

Thân ảnh cao lớn của Tiêu Tự Trần đứng trước mặt cô, ánh mắt trầm tĩnh liếc nhẹ cô một cái, rồi chuyển bước đến trước mặt Tần Khanh, ngăn luồng sáng chói mắt.

“Nghe được gì?”

Không là lời thăm dò, cũng không phải biết rồi bỏ qua, Tiêu Tự Trần đứng trước cánh cửa gỗ sẫm màu, một tay đút túi quần, dáng người thẳng tắp tiêu sái, đôi mắt sáng ngời nhìn cô.

Tim Tần Khanh đập thành thịch như tiếng trống, cô chậm rãi hít sâu một hơi, nghiêng đầu qua không nhìn thẳng mắt anh, thấp giọng đáp: “Chỉ nghe thấy một câu.”

Tiêu Tự Trần nhướn mày, ánh mắt như muốn xuyên thấu Tần Khanh: “Câu cuối cùng?”

“Ừm!” Tần Khanh nhẹ nhàng lên tiếng. Cô không muốn nói nhiều về đề tài này.

Chẳng phải Tiêu Tự Trần không hài lòng với năng lực của cô hoặc là như lời anh đã nói, cô là người nhà của người bị hại.

Mà là chỉ vì Angle! Một cô gái không biết tên được Nasser dùng biệt danh ‘Thiên thần’ để gọi cô gái đó.

Cô nghĩ, mặc dù cô không có tình cảm với Tiêu Tự Trần, nhưng một người khi bị coi như là thế thân của người khác cũng chẳng dễ chịu gì.

Lúc này Tần Khanh đã hoàn toàn thu lại cảm xúc hỗn loạn vừa rồi, mới ngớ ra điện thoại trong tay vẫn còn đang rung, cô đưa điện thoại di động, ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, giải thích: “Tôi không cố ý nghe, anh Cung gọi cho anh.”

Nói xong cô nhanh chóng cúi đầu, sợ Tiêu Tự Trần đọc được bản thân cô đang nói dối — Thật ra cô cố ý muốn nghe, chỉ có điều ... đã nghe được những thứ không nên nghe mà thôi.

Tiêu Tự Trần không nói gì thêm, vươn tay cầm lấy điện thoại trong tay cô. Đầu ngón tay chạm nhẹ vào lòng bàn tay mềm mại của cô. Tay cô bất chợt run lên một cái, cảm giác có một dòng điện chạy vụt qua. Cô nhanh chóng thả tay, quay người rời đi dưới ánh mắt dị thường của Tiêu Tự Trần.

Tiêu Tự Trần khẽ nhíu mày, nhận điện.

“Đại thần, rốt cuộc anh cũng chịu nghe máy rồi.” Cung Trầm vừa thấy điện thoại kết nối, liền buông lời phàn nàn ngay lập tức.

Tiêu Tự Trần liếc nhìn thoáng qua Tần Khanh ngồi trên sofa cách đó không xa, trông thấy cô đưa một viên thuốc cho vào miệng, anh mới mở miệng nói chuyện với Cung Trầm: “Làm sao?”

Cung Trầm đổ mồ hôi, “Không phải cậu bảo tớ điều tra về gia tộc Océ Terry sao?”

“Ừ! Đúng vậy.” Tiêu Tự Trần nhàn nhạt đáp, dựa nửa người vào bên cửa, giống như vừa nhớ ra chuyện này thôi.

Cung Trầm nghĩ thầm, tên này thật đúng là ‘ông chủ lớn’ mà ... Nói chuyện cách xa vạm dậm mà vẫn phải cân nhắc xem sắc mặt của anh ấy như thế nào. Anh ta ho khan một tiếng, rồi lớn giọng nói: “Gia tộc Océ Terry rất lớn, cậu muốn điều tra làm gì?”

Tần Khanh đang uống nước, vị thuốc trong miệng lúc này mới từ từ tan đi.

Tiêu Tự Trầm đứng không xa Tần Khanh, ánh mắt lướt nhìn bờ vai mảnh khảnh của cô, trong đầu lại nghĩ tới giấc mộng xuân mộng hôm nào...

Cung Trầm nói xong, chờ một lúc lâu vẫn không nghe tiếng đại thân trả lời, đành phải lên tiếng hỏi: “Cậu có đang nghe không? Này này, không phải giận rồi chứ?”

“Nghe này!” Tiêu Tự Trầm thu hồi tầm mắt trên bả vai, không ngượng ngùng dời đến mái tóc dài mượt của cô, hừ lạnh: “Trách nhiệm của cậu chỉ là báo cáo thôi!”

Cung Trầm tức giận muốn xì khói, tâm tình cực kỳ khó chịu: “Có ai nhờ vả người khác như cậu chứ! Tốt xấu gì cũng phải mềm mỏng một chút!”

“Trả tiền cho cậu?” Tiêu Tự Trầm nhíu mày, “Bao nhiêu?”

“Không cần!” Cung Trầm cười lạnh: “Tớ biết Tiêu đại thần không thiếu tiền. Ông đây cái gì cũng không có, chỉ có tiền thôi.”

Tiêu Tự Trầm cười nhạt, “Cậu thực không có gì? Sao tôi nghe nói cậu có vợ?”

Cung Trầm thật sự là bị chọc trúng chỗ đau, không nói nhiều lời, tức run người, anh ta cầm tờ giấy, cất cao giọng: “Gia tộc này ở Mỹ đã có mấy trăm năm lịch sử, khởi đầu là buôn rượu nho, từ sau khi có súng ống đạn dược liền bắt đầu buôn lậu vũ khí. Sau đó một thời gian dài được sự đồng ý

của chính phủ, việc làm ăn phát triển khắp cả nước, Trước Perkin hai đời thì đã nổi danh là đệ nhất gia tộc về vũ khí trên toàn thế giới.”

Đúng lúc này Tần Khanh đã uống hết ly nước, chẳng còn lý do gì để nán lại chỗ này, thế nhưng nghi vấn trong lòng quá nhiều, cô còn muốn biết mục đích Cung Trầm gọi điện thoại làm gì nữa.

Cô cup mi, nhớ ra từ lúc ở bệnh viện về đây vẫn chưa nhận tin cho Tần Xuyên, cô vươn tay lấy điện thoại đang đặt trước mặt, ngón tay chậm rãi trượt trên màn hình.

Cô nghe loáng thoáng hình như sau lưng cô Tiêu Tự Trần nở nụ cười, rồi lên tiếng hỏi: “Chỉ có vậy thôi ư? Còn thông tin về Perkin thì sao?”

Dứt lời, tầm mắt của anh dừng trên tấm lưng đang căng cứng của Tần Khanh, đáy mắt anh chợt lóe sáng.

Đầu dây bên kia, Cung Trầm cầm lên một tờ giấy khác, số chữ trên trang giấy này lại ít đến đáng thương ...

“Thế hệ này của gia tộc Océ Terry có hai vị thiếu gia, một người là Perkin hiện đang nắm quyền, là người Mỹ; người còn lại là Monroe, mẹ anh ta là người Châu Á, do vậy chỉ mang một phần tư huyết thống người Mỹ.”

“Cậu nói Monroe chính là Liên Ca.”, Tiêu Tự Trần thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, tin nhắn của Tần Khanh cũng vừa gửi đi.

— Mọi chuyện đều tốt, chỉ do không hợp khí hậu, đã uống thuốc. Đừng lo! ^.^”

Trông thấy tin nhắn đã gửi thành công, ngón tay Tần Khanh chậm rãi trượt trên điện thoại, ngẫm nghĩ một chút liền mở Baidu bấm một chuỗi

tiếng Anh ——

M—o—n—r—o—e

Nhấn nút tìm kiếm, kết quả thu được chỉ sau vài giây; thế nhưng trên Baidu chỉ thấy hình ảnh một người đàn ông tóc trắng. Cô tìm trên trang baike.baidu, thông tin thu được là một ca sĩ.

Không phải Liên Ca.

Cũng đúng thôi, gia tộc Océ Terry tuy lớn mạnh, nhưng đâu phải là người thuộc giới giải trí, làm gì có chuyện có thể tìm được thông tin trên Baidu.

Cô đặt điện thoại xuống, lại nghe thấy thanh âm Tiêu Tự Trần vang lên phía sau lưng: “À, chúng tôi có gặp Liên Ca ở đây.”

“Hắn đến đó làm gì?” Cung Trầm hồ nghi, chợt bừng tỉnh: “À, ngày mai Perkin cũng sẽ đến Syria. Lần trước bán vũ khí cho quân chính phủ, lần này lại bán cho quân tự do mà số lượng còn gấp đôi, Perkin tự mình giao hàng, đoán chừng là người em trai này đi trước để tìm hiểu. Dù sao nếu tớ là phe chính phủ, tớ nhất định sẽ không tha tên cháu trai này. Kiếm tiền cũng không nên quá ham mê cái lợi trước mắt.”

Tiêu Tự Trần nheo mắt, sau đó mở miệng nói: “Tôi biết.”

Cung Trầm trầm ngâm một lúc, “Khi nào cậu về nước?”

“Chưa xác định, nhưng sẽ sớm thôi.”

“Có manh mối rồi sao?” Cung Trầm hỏi.

“Không có, ngày mai gặp Perkin rồi nói.” Tiêu Tự Trần lại nghĩ nghĩ, “Cậu cứ sắp xếp cho tốt đi, nhanh nhất khoảng ba ngày nữa chúng tôi sẽ về.”

Cung Trầm nghe vậy liền chấn động, “Sớm vậy ư?”, rồi hỏi tiếp: “Thời gian ba ngày đủ chứ?”

“Tôi chưa từng nói sẽ bắt hãn.” Tiêu Tự Trầm trầm giọng vừa nói vừa quan sát Tần Khanh, quả nhiên bóng lưng cô cứng đờ, ngồi bất động.

Cung Trầm thầm nghĩ đây không phải là phong cách của Tiêu Tự Trầm, trước kia người đàn ông này cho dù thế nào đi chăng nữa đều phải hoàn thành tất cả mọi việc. Sao bây giờ lại thế?

“Xảy ra chuyện gì?” Cung Trầm bổ sung một câu, “Tần Khanh xảy ra chuyện gì phải không?”

Tiêu Tự Trầm bình thường điều tra vụ án không màng sống chết, điểm yếu duy nhất của anh chính là trợ lý. Có điều ... bản thân Cung Trầm cũng không hiểu vì sao anh lại tìm một trợ lý nữ, nếu nhìn sơ còn có cảm giác chính anh đang bảo vệ cô trợ lý này.

“Ừm!” ngữ khí Tiêu Tự Trầm trầm thấp rồi lảng sang chuyện khác: “Không sao! Đã có tôi ở đây.” Dứt lời, không để cho Cung Trầm có cơ hội lên tiếng liền trực tiếp cúp máy.

Cung Trầm cầm di động đứng trước cửa sổ sát đất, đột nhiên nhớ đến thời điểm Tiêu Tự Trầm mười năm trước.

Năm đó, tuy mới chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, thế nhưng thâm trầm mà lão luyện. Anh đã sớm định vị mục tiêu của đời mình, mấy năm sau cũng không thay đổi. Vào một ngày của mười năm về trước, anh đột nhiên gọi một cú điện thoại, cũng như ngày hôm nay, luôn có ẩn ý sâu xa nào đó, mơ hồ dường như muốn buông bỏ.

Thế nhưng, mấy tháng sau, rất kỳ lạ anh lại kiên trì trở lại. Trong bốn người bọn họ, chỉ e cũng chỉ có mình Cung Trầm biết rõ, Tiêu Tự Trầm năm

mười bảy tuổi đã từng có đoạn thời gian muốn buông việc trở thành một nhà tâm lý học tội phạm.

Anh sinh ra trong một gia đình như vậy nhưng lại dám đi ngược lại vận mệnh, thậm chí bỏ nhà chạy đến thành phố Kỳ học trung học, không cần bất cứ sự trợ giúp nào về tài chính. Sau đó gia nhập quân đội hai năm, tiếp theo đạt được học bổng du học Mỹ ... Thoát cái đã được mười năm!

Mười năm!

Cung Trầm vô thức thở dài một hơi. Mười năm, kinh nghiệm của anh ta chính là trên thương trường ‘Giết người không đổ máu’, còn Tiêu Tự Trầm lại nhìn những sinh mệnh từ từ đi qua.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 64: Cả Đời

Tiêu Tự Trần cúp điện thoại, ngay lập tức, điện thoại trong tay Tần Khanh lại rung lên.

Cô đè nén sự khiếp sợ khi nghe những lời vừa rồi của Tiêu Tự Trần, cúi đầu nhìn màn hình điện thoại, là tin nhắn của Tần Xuyên.

Cô không biết anh trai mình đang ở nước nào, không biết ngày anh về, không biết tình trạng sức khỏe của anh, thân làm em gái mà còn không bằng giá còn không bằng bạn thân của anh trai.

“Biết rồi! Nhớ giữ gìn sức khỏe, trong nước anh đã tìm được việc khác cho em rồi, sau khi kết thúc giao lưu mau về nước, anh cũng sẽ nhanh chóng quay về.”

Lần này Tần Xuyên quyết tâm muốn cô đổi công việc, cô cảm thấy đau đầu, nghiễm nhiên quên mất sau lưng còn một người đàn ông mới vừa nói chuyện điện thoại xong. Im lặng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định nói dối để vượt qua kiểm tra đã rồi tính.

Cô trượt màn hình, nhấn vào nút ‘Trả lời’, ngón tay vừa đặt trên bàn phím, xung quanh ghế sofa liền tràn đầy khí tức mát lạnh, cô vô thức quay đầu lại ——

Tiêu Tự Trần đứng đằng sau, nhìn từ trên xuống. Ánh mắt bình lặng rơi vào màn hình di động. Nội dung tin nhắn của Tần Xuyên bày ra trước mắt, anh ngay lập tức nhú chặt mày ...

“Anh họ?”

Tiêu Tự Trần chậm rãi bật ra hai tiếng, ngữ khí không biết đang vui hay đang giận.

Tần Khanh nhanh chóng khóa máy, xoay người đứng lên đối diện với anh: “Đúng vậy.” Dứt lời liền sai bước chân rời đi.

Tiêu Tự Trần lại nhanh hơn một bước, anh nắm chặt cổ tay Tần Khanh, kéo cô sát về bên cạnh mình, sau đó lưu luyến buông tay ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Đổi việc?”

Tần Khanh cảm giác mình như bị ông chủ bắt gặp ‘đi ăn máng’ khác, cô ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tự Trần: “Trước mắt chưa có quyết định.”

“Sau này sẽ?” Tiêu Tự Trần lập tức bắt được sơ hở trong lời nói của cô, phong tỏa toàn diện ba trăm sáu mươi độ không một kẽ hở.

Muốn đi?

Không có cửa đâu!

“Chuyện sau này không ai có thể biết trước!”, Tần Khanh từ từ lên tiếng, “Tuy bây giờ tôi muốn làm pháp y nhưng tôi không thể dám chắc cả đời sẽ làm công việc này.”

Tiêu Tự Trần híp mắt, đang muốn nhắc lại quãng thời gian anh mười bảy tuổi; thế nhưng bây giờ anh không có tâm trạng, do vậy anh chỉ chậm rãi đáp lời cô: “Bằng lòng làm trợ lý cho tôi, cả đời không lo đói.”

Cho đến ngày hôm nay Tần Khanh thật tức muốn siết chết anh, không báo một tiếng liền đưa cô đến Syria; chuyện liên quan đến tên trùm buôn ma túy không mấy may nói cho cô một tiếng, hôm nay gặp tên sát thủ nói năng bừa bãi muốn lấy mạng cô.

Việc riêng tư của anh, anh không nói không sao, còn chuyện liên quan đến sự sống chết của cô tại sao anh cũng muốn lảng tránh? Chẳng lẽ ngay cả lý do vì sao mình bị giết mà cô cũng không được biết?

Nhất quyết để cô phơi thây ngoài hoang mạc, chết không nhắm mắt ư!

Nghĩ tới đây, Tần Khanh càng thêm tức giận, thanh âm phảng phất chút buồn bực: “Ai muốn cả đời làm trợ lý của anh? Nói không chừng công việc anh tôi giới thiệu lương còn nhiều hơn anh gấp ba lần không chừng.”

Tiêu Tự Trần nghe vậy, rút tay khỏi túi quần, khẽ chống cằm, đôi mắt sáng ngời lại có thêm phần nghi hoặc khó hiểu: “Cô cho rằng tiền lương của tôi ít sao?”

Không phải ... Tần Khanh không hề muốn tranh cãi với anh chuyện tiền lương, nếu anh tăng lương nữa cô thật sự không còn mặt mũi nào nhìn anh. còn một lần nữa tăng lương, cô không còn mặt mũi nhìn hẳn nữa. Công việc vốn không nhiều mà còn mặt dày nhận thêm tiền.

Tần Khanh lắc đầu.

Bàn tay đang xoa cằm chợt khựng lại, ánh mắt không còn sự nghi ngờ mà dường như đã thấu hiểu mọi sự: “Nếu như không phải vậy, nghĩa rằng cô chỉ không muốn cả đời làm trợ lý của tôi?”

Tần Khanh đang tính gật đầu, đã nghe giọng Tiêu Tự Trần: “Vậy cô muốn cả đời làm cái gì của tôi?”

Tần Khanh sửng người, vô thức nhìn thẳng về phía Tiêu Tự Trần, dĩ nhiên trọng tâm dồn vào từ ‘Làm’ và ‘Cả đời’.

Cô không biết là do trình độ ngữ văn của Tiêu Tự Trần có hạn chế hay anh cố tình xuyên tạc câu chữ: “Không muốn làm gì cả, nếu có ngày tôi từ

chức...” Tần Khanh ngừng lại một chút: “Nếu anh bằng lòng, trái lại tôi có thể làm bạn với anh.”

Dứt lời, Tần Khanh lại cảm thấy không ổn, vì vậy nói thêm: “Nhưng chuyện kết bạn tôi yêu cầu rất cao, thẳng thắn là điều kiện tất yếu.”

Tiêu Tự Trần không giận, bạn bè cũng rất tuyệt, bạn bè bình thường, bạn bè tri kỷ, tình bạn nam nữ cũng không phải đều là bạn bè hết hay sao? Có điều ... Người phụ nữ này hôm nay tâm trạng dường như không dễ chịu

---

“Cáu kỉnh?”

Tiêu Tự Trần bỗng cúi đầu, trán của anh cách Tần Khanh khoảng năm phân, tóc mái rủ xuống dường như đã chạm lên trán cô. Anh nhìn rõ sự kinh ngạc, hoảng hốt, và một tầng sương mù phủ kín đáy mắt cô.

Ánh mắt Tiêu Tự Trần dần dờn xuống, vầng trán cao, trợn láng; sóng mũi cao, thẳng tắp; đôi môi đầy đặn khẽ cong. Anh giống như đang đeo kính lúp, trong phút chốc mọi thứ đều thu hết vào ánh mắt anh, dường như cô bé ẩn rất sâu trong nội tâm của anh trở nên rất rõ ràng.

Tiêu Tự Trần cảm giác hô hấp trở nên bất thường, nhịp tim đập cũng không theo quy luật. Anh muốn gần cô hơn một chút, muốn nhìn xem cô gái này có giống như ký ức hay không. Đầu anh nhích thêm gần hơn chút nữa, Tần Khanh liền hoảng sợ lùi về phía sau nửa bước.

Lớp lớp sương mù trùng trùng điệp điệp trong mắt cô tan đi chuyển thành đờ phòng.

Hai hàng lông mày của Tiêu Tự Trần khẽ nhíu.

Tâm tình của cô không tốt? Nhưng mà lần này anh không muốn hôn cô.

Tần Khanh đứng đối diện Tiêu Tự trần, nghe thấy tiếng tim mình đập mãnh liệt, vang vọng trong tai. Cô cố lấy lại bình tĩnh.

Trong lúc giằng co, có tiếng bước chân truyền đến, khi ở trong thư phòng nói câu vừa rồi, Nasser thật sự hối hận. Bây giờ bên cạnh Tiêu Tự Trần đã có một nữ trợ lý, miệng anh ta đúng là thúì hoắc mà, khi không lại nhắc đến Angle? Nói cho cùng tên cô gái đó cũng chỉ là trong một trò chơi bị bọn họ ép nói ra, chứ thật ra mọi người chưa một lần thấy mặt, sau này cũng không nghe Tiêu Tự Trần nhắc đến.

Nasser cảm giác mình đã ngồi trong thư phòng đủ lâu rồi, anh ngồi sắp xếp người để kiểm tra sức khỏe cho binh sĩ trong căn cứ, tiếp một cuộc điện thoại của cấp trên, xử lý xong mọi chuyện, vừa bước chân ra cửa liền nhìn thấy hai người này đang giương cung bạt kiếm.

Nasser khẽ rùng mình một cái, không phải câu cuối cùng của anh ta đã bị chị dâu nhỏ nghe được rồi chứ!

Nghĩ tới đây, anh ta nhanh chân bước về phía Tần Khanh, nghĩ cách xưng hô nửa ngày trời vẫn cho rằng ‘chị dâu nhỏ’ phù hợp nhất, huống chi có người nào đó vừa ở trước mặt anh ta bày tỏ thái độ.

“Chị dâu nhỏ? Đói bụng chưa? Hôm nay bà nội đi dự tiệc hay là chúng ta ra ngoài ăn đi?”

Tần Khanh nghe vậy nghiêng đầu nhìn qua chỗ khác, cũng không thèm nhìn Tiêu Tự trần, hỏi Nasser: “Bây giờ bên ngoài có an toàn không? Chúng ta đi ra ngoài không có vấn đề chứ?”

Trống ngực Nasser đập ‘ầm ầm’, anh ta nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng như tuyết: “Yên tâm, không phải đã có tôi rồi sao?” Nasser nói xong liền nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên sau lưng, sau đó có một làn khí lạnh thổi qua bên người, thanh âm trầm thấp từ tính của Tiêu Tự Trần vang lên ——

“Hai người đi đi, tôi không đói bụng.”

Nasser nghe xong liền cảm thấy không đúng! Nếu anh ta đi cùng chị dâu nhỏ, lúc quay trở về Tiêu Tự Trần nhất định sẽ xử anh ta!

Vì vậy lập tức quay người giữ chặt góc áo của Tiêu Tự Trần, quay đầu nói với Tần Khanh: “Bên ngoài không an toàn, kỹ thuật súng của Ares đặc biệt chuẩn xác, đưa cậu ấy theo an toàn hơn.”

Tần Khanh liền liếc nhìn Tiêu Tự Trần, người đàn ông này hôm nay ở bệnh viện, thời khắc đối mặt với tên sát thủ, anh vừa phải bảo vệ cô và bản thân anh, còn phải chú ý hành động của hắn, trong tình huống nguy hiểm tính mạng nhanh tay bắn vào cánh tay đối phương khiến hắn không kịp trở tay, vô lực cầm súng.

Một chuyên gia tâm lý học tội phạm không thể nào có được thân thủ như thế này, giống như đã được trải qua huấn luyện đặc biệt.

Tiêu Tự Trần vẫn đứng nguyên tại chỗ im lặng, dường như là đang đợi Tần Khanh cho ý kiến.

Tần Khanh mấp máy môi, bỗng nhiên cô quay đầu nói với Tiêu Tự Trần: “Không phải gần đây anh đều ăn cơm đúng giờ sao? Không đói bụng à?”

Tiêu Tự Trần quay đầu nhìn cô một cái, trực tiếp đi vào phòng ngủ, Tần Khanh và Nasser đưa mắt nhìn nhau, không hiểu rốt cuộc Tiêu Tự Trần đang nghĩ gì. Đang lúc bọn họ còn đang suy tư, Tiêu Tự Trần bước trở ra trên tay cầm cây dù.

Tần Khanh quay đầu nhìn khí trời ngoài cửa, quả thật là sắp mưa, thời tiết khá âm u. Cô vừa định quay đầu mượn Nasser một cây dù, không biết người bên cạnh đã chạy biến từ lúc nào, lúc nhìn lại thấy trên tay anh ta cũng cầm một cây dù nhưng không to bằng cái của Tiêu Tự Trần.

Tần Khanh đi đến: “Còn cái nào không, cho tôi mượn một cái.”

Nasser liếc nhìn Tiêu Tự Trần, vẫn không nói thêm tiếng nào, cây dù gỗ xuống đất hai cái, ra vẻ không kiên nhẫn.

Nasser lập tức nghiêm mặt nói: “Trong nhà tôi chỉ có tôi và bà nội nên chỉ có hai cái này thôi.” Dứt lời lại chỉ về phía Tiêu Tự Trần: “Cô và Ares dùng chung một cái đi, dù của tôi hơi nhỏ.”

Nói xong liền đi qua ngang qua hai người, “Tôi đi lấy xe, hai người nhanh lên.”

Cửa mở, khí nóng bên ngoài lập tức tràn vào, Tiêu Tự Trần giương mắt nhìn Tần Khanh, sải bước chân, được vài bước không nghe thấy tiếng bước chân của Tần Khanh, anh đứng nguyên tại chỗ quay đầu nhìn lại ——

“Trợ lý Tần, còn không qua đây mở dù?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 65: Mưu Sát Tần Khanh

Thế nhưng, bữa cơm này rốt cục cũng không thành, vì khi ba người vừa ngồi lên xe, Nasser liền nhận được điện thoại.

Anh ta quay sang đằng sau nói Tiêu Tự Trần và Tần Khanh đợi, rồi bắt máy. Tần Khanh nghe ra anh ta đang nói chuyện bằng tiếng Arab, ngữ khí có vẻ không được vui.

Mấy phút sau, Nasser cúp điện thoại, Tiêu Tự Trần lên tiếng ngay: “Tôi cũng đi theo!”

Nasser trầm tư một lúc rồi gật đầu: “Tớ biết không ngăn được cậu. Đi chung cũng được, tuy nhiên Perkin này không phải tay vừa, chị dâu nhỏ vẫn nên ...”

Dĩ nhiên Tiêu Tự Trần nghe hiểu nội dung cuộc trò chuyện vừa rồi .... Tim Tần Khanh đập mạnh một cái, khả năng cú điện thoại này có quan hệ đến gia tộc Oze Terry.

Tiêu Tự Trần im lặng một lúc, rồi nhìn qua Nasser: “Nhà cậu an toàn không?”

“An toàn, cửa mở bằng vân tay. Chỉ có tôi và bà nội là mở được, kính chống đạn, chỉ cần chị dâu nhỏ ở yên trong nhà hoàn toàn sẽ không gặp rắc rối.” Nasser gật đầu với Tiêu Tự Trần.

“Ừm!”, Tiêu Tự Trần đáp lại rồi nhìn sang Tần Khanh, lần này không dám tự ý ra quyết định.

“Perkin đang ở Syria, tôi và Nasser muốn qua đó một chút!” Tiêu Tự Trần nói đến đây Nasser không nhịn được, nện một đấm vào tay lái, sắc mặt khó coi, khá tức giận: “Cái tên Perkin này lá gan thật lớn, không coi ai ra gì, hăn nghĩ rằng tôi sợ hăn sao? Coi như không bắt được hăn thì cũng phải cho hăn nếm mùi lợi hại của quân chính phủ.”

Dứt lời, anh ta đưa tay phải vào túi quần, rút di động, gọi một cuộc cho cấp dưới, dặn dò thủ hạ điều tra chỗ nghỉ của Perkin, chuẩn bị tặng hăn một món quà nhiều màu sắc.

Tần Khanh đã hiểu rõ, chuyến này đi nhất định có giao tranh, cô đi theo chỉ vờ tay vờ chân, còn khiến cho Tiêu Tự Trần phân tâm, lo lắng bảo vệ cho cô.

Cô đành gật đầu, ngón tay vừa chạm vào cửa xe, cánh tay phải cô đột nhiên truyền đến một tia ấm áp. Cô quay đầu nhìn, Tiêu Tự Trần đang nắm lấy bàn tay cô.

Tiêu Tự Trần lướt nhìn xung quanh, thấp giọng: “Xuống xe ngay lập tức về phòng, không được đi ra ngoài biết không? Tôi sẽ mau quay lại, chờ tôi điều tra rõ ràng một chuyện chúng ta sẽ về nước ngay.”

Tần Khanh gật đầu, Tiêu Tự Trần lúc này mới bỏ tay cô ra, để cô xuống xe.

Tần Khanh đẩy cửa xe, bước xuống, chân vừa chạm đất, ngay lập tức quay đầu, cô nhìn vào bên trong, ánh mắt bình tĩnh liếc nhìn Tiêu Tự Trần, rồi dừng lại trước bóng lưng Nasser: “Hai người chú ý an toàn.”

“Yên tâm!”, Nasser vỗ vỗ ngực, quay nhìn Tần Khanh, nở nụ cười.

Tiêu Tự Trần nhìn cô một cái, Tần Khanh đóng cửa, đi vào nhà.

Anh ngồi hàng ghế sau nhìn bóng lưng Tần Khanh rồi thu hồi tầm mắt. Cửa kính xe của Nasser là loại kính chống đạn, anh đưa tay kiểm tra, là loại tốt, điều đó chứng tỏ nhà của anh ta cũng trang bị vật liệu tương tự, anh không cần quá lo lắng.

Mới nghĩ đến đây, đột nhiên con người co rút mạnh ...

Trong ba giây ngắn ngủi, Tần Khanh chưa đến được phía cửa ra vào, Nasser còn chưa kịp đặt tay trên vô-lăng, anh đột nhiên nhận ra điểm bất thường.

Một chấm đỏ chiếu lên trên tấm kính màu đen trên ô cửa sổ.

Tiêu Tự Trần sững người, toàn thân anh căng cứng, da đầu tê rần, khí lạnh lan tỏa khắp sống lưng, đại não bỗng dừng ngừng hoạt động.

Nhưng ngay lập tức, Tiêu Tự Trần nắm bắt được tình huống, anh nhanh như điện xẹt, đẩy cửa xe, Nasser còn chưa rõ tình hình, Tiêu Tự Trần đã bắn ra khỏi xe, hai tay anh chống trên đất tạo đà phóng về phía Tần Khanh.

Còn đang lơ ngơ thì Tần Khanh ngã nhào xuống đất, tiếng nổ lớn cách cô khoảng nửa mét, cô ngẩng đầu nhìn.

Lòng bàn tay đau rát, đau đớn nhưng trong đầu dường như không chút cảm giác, rốt cục cô đã biết là ....

Là một viên đạn.

Có người muốn giết cô!

Nếu như vừa rồi cô chỉ cần tiến đến một bước, liên đạn ngay lập tức không lưu tình mà găm thẳng vào đầu cô, máu bắn tung tóe.

Cô co rúm người, sợ hãi đến mức ngay cả vết thương cũng không có cảm giác đau đớn.

Tiêu Tự Trần đẩy Tần Khanh tránh viên đạn, quay đầu ra hiệu cho Nasser, anh ta hiểu ý, bước vội xuống xe, rút súng chạy về hướng vừa bắn lên.

Tiêu Tự Trần nhìn Nasser đang chạy phía xa, ánh mắt lóe lên tia lạnh lùng, rồi biến mất, lúc này mới để ý đến người trong lồng ngực mình, Tần Khanh.

Đôi vai gầy nhỏ bé, phần lưng cân xứng và hoàn mỹ dán chặt vào lồng ngực anh, tư thế của hai người nằm chồng lên nhau trên nền đất, cơ thể anh vây kín thân hình cô, cánh tay ôm chặt lấy cô.

Tiêu Tự Trần nhận ra được sự sợ hãi, anh khẽ buông tay, vuốt nhẹ hai bờ vai cô, để cô lấy lại bình tĩnh, rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Đừng sợ! Không sao rồi!”

Hơi thở hai người quấn quýt, khoảng cách hai người chưa đến năm centimet. Hơi thở anh cực kỳ ấm áp thổi nhẹ bên tai Tần Khanh, tình hình vốn dĩ rất căng thẳng và nguy hiểm nhưng tư thế của hai người lại tràn đầy ấm muội, tuy nhiên lúc này tim Tần Khanh còn đang đập thình thịch nên không để ý.

Cô hít một hơi thật sâu, bộ não trống rỗng dần dần hồi phục, cô quay đầu nhìn ánh mắt sâu thẳm thăm thăm Tiêu Tự Trần. thì ra người giải thoát cho cô khỏi tình thế ‘ngàn cân treo sợi tóc’ chính là Tiêu Tự Trần.

Ngoại trừ là anh thì có thể là ai được chứ!

Ai là người có thể nhận ra được những tình huống bất ngờ, ra tay nhanh lẹ và chuẩn xác. Với tư duy hơn người, anh nhất định đã tính toán được cường độ và góc độ cùng thời gian, bảo đảm không hề gây thương tích mới phi ra ngoài cứu cô.

Tuy nhiên lần này Tần Khanh đã đoán sai rồi. Tiêu Tự Trần cũng như cô, bộ não trong vài giây trở nên trống rỗng, thế nhưng không hiểu sao đến khi anh tỉnh trí thì đã thấy mình nhào ra hướng về phía Tần Khanh.

Chuyện viên đạn anh chỉ loáng thoáng nhìn thấy, làm gì còn thời gian tính toán cường độ hay góc độ.

Anh thở ra một hơi, vẻ ngoài vẫn giữ được bình tĩnh nhưng đáy mắt như biển cả trước đợt sóng to gió lớn, hàng ngàn hàng vạn cảm xúc ủa tới dồn dập. Anh đặt tay lên bả vai Tần Khanh nắm chặt một cái rồi dời xuống phần hông, xoay người, hai người từ từ ngồi dậy.

Bớt hoảng sợ, bây giờ đã khá tỉnh táo, chớp mũi cô nồng nặc mùi máu tanh, cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, ánh mắt đen lay láy:

“Tay anh ....”

Còn chưa dứt lời, cô đột nhiên cảm thấy bàn tay ấm áp, Tiêu Tự Trần đang nắm chặt bàn tay bị trầy của cô, đưa lên miệng.

Một cảm giác nhẹ dịu như cơn gió lướt qua Tần Khanh, vết thương không còn đau rát ...

“Có đau không?”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 66: Cảnh Cáo Làn Thứ Hai

Tần Khanh quay đầu nhìn Tiêu Tự Trần, lắc đầu nói: “Không đau!”

Dứt lời, Tần Khanh đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh nồng, cô cúi đầu, ánh mắt liếc nhìn khuỷu tay Tiêu Tự Trần: “Anh bị thương?”

Tiêu Tự Trần chỉ ừ hử cho qua, khi Tần Khanh đưa tay về phía anh, ngay lập tức anh thu tay về, chống tay trên nền đất, dùng sức đứng thẳng dậy, rồi đưa tay ra trước mặt Tần Khanh.

Tần Khanh cũng không nghĩ ngợi nhiều, trước mắt chỉ thấy mình liên lụy Tiêu Tự Trần ... Không hiểu sao bỗng nhiên anh lại thu tay về. Trong lúc Tần Khanh còn đang hoang mang thì bàn tay Tiêu Tự Trần trùm lên cánh tay của cô, hơi dùng lực kéo cô đứng dậy.

“Tay cô bị thương!”, anh lạnh nhạt lên tiếng.

Ngay lập tức Tần Khanh hiểu được ý của anh ... Thì ra anh chỉ sợ làm tay cô lại chảy máu.

Tần Khanh nhòe miệng cười: “Không sao ... Không đau!” Cô liếc nhìn Tiêu Tự Trần, trên người vẫn là bộ quần áo màu đen, mỗi ngày thay một bộ, không biết lần này đến Syria anh thay bao nhiêu bộ quần áo.

“Cánh tay của anh thế nào rồi? Máu nhiều quá!”, Tần Khanh nhíu mày, ánh mắt dời sang vết thương nơi cánh tay của Tiêu Tự Trần.

Tiêu Tự Trần nương theo tầm mắt của cô, cũng liếc nhìn một cái: “Không sao! Chúng ta vào trong xử lý vết thương!”

Tiêu Tự Trần vừa dứt lời, phía sau truyền đến bước chân chạy thành thịch, hơi thở hỗn hển: “Người chạy rồi!”

Nasser đến trước mặt Tiêu Tự Trần, nhìn bọn họ lo lắng hỏi: “Hai người không sao chứ?”

Tần Khanh lắc đầu.

Tiêu Tự Trần liếc nhìn về xa xa phía sau, rồi quay đầu, khoác tay lên bả vai Tần Khanh, hướng về cửa chính: “Chúng ta vào trong rồi nói!”

Sau khi ba người vào trong, Tiêu Tự Trần ra hiệu Nasser, anh ta hiểu ý nhanh nhanh chóng chóng đến tủ thuốc.

Ở Syria bão cát rất lớn, cát đầy mặt đất, vì vậy khi Tần Khanh được Tiêu Tự Trần ôm nằm trên nền đất, bàn tay cô cũng dính đầy đất cát, trông khá buồn nôn.

Tiêu Tự Trần cũng không khá hơn, lúc nhảy khỏi xe lăn về phía cô, khuỷu tay cũng mất một mảng da lớn.

Tần Khanh nhìn hộp sơ cứu trên tay Nasser, thầm nghĩ, hai người bọn họ như đồng bệnh tương liên: ông chủ bị thương, trợ lý cũng bị thương; chỉ khác nhau ông chủ vì trợ lý mới bị thương chứ không phải trợ lý cứu mạng ông chủ.

Nếu không thể cứu được ông chủ, cô chỉ còn cách khắc phục hậu quả. Cô đưa tay lấy hộp sơ cứu Nasser để trên bàn, nhưng Tiêu Tự Trần vẫn giữ tay cô lại.

Tần Khanh đưa mắt nhìn Tiêu Tự Trần đầy nghi ngờ: “Tôi chỉ muốn giúp anh rửa vết thương.”

Tiêu Tự Trần nhú mày, chậm rãi nói: “Cô trước!”, tầm mắt của anh nhìn vào ngón tay thon dài của Tần Khanh bị trầy một mảng lớn.

Tiêu Tự Trần cảm thấy ... Không đẹp chút nào.

Bây giờ Tần Khanh mới nhớ ra cô bị thương ngay ngón tay, không cách nào lau rửa vết thương cho Tiêu Tự Trần, trái lại còn gây thêm phiền phức cho anh.

Trong lúc suy tư thì Tiêu Tự Trần đã mở hộp sơ cứu, lấy bông tẩm và nước khử trùng, sau đó xoay người, nửa quỳ nửa ngồi trước mặt Tần Khanh, kéo bàn tay Tần Khanh đặt trên gối anh.

Tiêu Tự Trần không ngờ rằng động tác của mình có thể nhẹ nhàng đến vậy, thậm chí có cảm giác không nỡ xuống tay ... Tần Khanh cảm nhận được sự do dự của Tiêu Tự Trần.

“Nếu không ... để tôi rửa tay trước! Như vậy cũng dễ xử lý hơn!”

Tần Khanh thu tay khỏi đầu gối Tiêu Tự Trần, anh khẽ cau mày, rồi mới gật đầu: “Đừng sợ đau ... rửa xong tôi có thể thỏa mãn yêu cầu của cô.”

Ngữ khí rất trôi chảy, giống như người lớn hay nói với đứa nhóc con ‘Bé con đừng quậy phá, nghe lời ba ba sẽ mua kẹo cho con!’

Hai má Tần Khanh nóng phừng phừng.

Thế nhưng, ... ‘Thỏa mãn yêu cầu của cô’ ... chuyện tốt không nên lãng phí.

Tần Khanh: “Vậy Nasser giúp anh lau rửa vết thương, tôi tự làm được!”

Tiêu Tự Trần đứng dậy, cầm chai nước khử trùng, không nói một lời đi đến toilet, mở cửa rồi quay sang cô: “Lại đây!”

Cô cũng chẳng đôi co với anh nhiều, thi thoảng đến, đứng trước bồn rửa tay.

Tiêu Tự Trần cầm tay cô: “Tôi bắt đầu đổ thuốc, ráng chịu một chút!”

Vừa dứt lời, thuốc khử trùng theo chiếc lọ chảy xuống, nước thuốc lan trên tay, Tần Khanh rất đau, từ từ lan tỏa khắp cơ thể. Cô cắn chặt răng, vịn tay để giúp bàn tay bớt đau một chút.

Tay đang cầm chai thuốc nước cứng lại, Tiêu Tự Trần nhìn Tần Khanh đang cắn chặt bờ môi, hàng lông mày cô khẽ nhíu, tầm mắt cuối cùng rơi vào vầng trán trơn bóng, không biết có phải là do tiết trời quá nóng hay vì quá đau nên trên trán lấm tấm mồ hôi khiến nó càng thêm óng ánh.

Tiêu Tự Trần tự trách mình.

Rõ ràng sáng nay trong bệnh viện đã có người cảnh cáo, anh nên mang cô theo mới đúng chứ ... tại sao để cô một mình xuống xe? Một mình về nhà?

Nghĩ đến đây Tiêu Tự Trần bỗng sợ hãi!

Đèn laser đỏ ....

Hung thủ sử dụng súng laser không phải súng hồng ngoại bởi vì súng hồng ngoại không phát ra ánh sáng.

Nếu hung thủ muốn giết Tần Khanh, tại sao không dùng loại súng ngắm bình thường, mà phải dùng ống ngắm laser?

Hay chỉ muốn nhắc nhở anh? Muốn cảnh cáo anh một lần nữa?

Bàn tay ngấm đầy thuốc sát trùng hoàn toàn mất cảm giác, cô liếc nhìn hai tay của mình, thuốc nước quện với vết thương trông càng thê thảm.

Cô thở dài một hơi, đầu tiên là bị truy sát trong bệnh viện, rồi chiều nay thì bị bắn một viên đạn ... lẽ nào ...

Tần Khanh nhìn thân ảnh Tiêu Tự Trần trong gương, giọng đầy kinh ngạc: “Chiều nay có người muốn giết tôi và người ở bệnh viện là một bọn ư?”

Gương mặt Tiêu Tự Trần bất động, cúi đầu nhìn bàn tay cô, cất chai thuốc sát trùng, trầm giọng nói: “Theo lý thuyết là vậy ... tuy nhiên ...”

“Tuy nhiên thế nào?”, Tần Khanh lập tức truy hỏi.

Không có gì quan trọng hơn sinh mệnh, huống hồ chi cô sống còn chưa đã.

Tiêu Tự Trần không ngờ Tần Khanh lại gấp gáp như vậy, anh nhìn cô, trầm ngâm: “Cô sợ sao?”

Tần Khanh liếc vẻ mặt đầy nghiêm túc của Tiêu Tự Trần, cô ghen lời, chỉ còn cách gật đầu, giọng đanh thép: “Dĩ nhiên là sợ, giống như vừa dạo một vòng quỷ môn quan.”

Nghe thấy thế, Tiêu Tự Trần nhếch môi, đi về phía sofa, một lúc lâu sau hai người ngồi đối diện nhau, Tiêu Tự Trần mới lên tiếng: “Hôm nay là do tôi cân nhắc không chu toàn. Xin lỗi!”

Tần Khanh ngẩn người, anh đang tự trách mình sao ... Không có thời gian lên mạng, chứ nếu không anh lại viết một bài sám hối trên blog?

Tần Khanh lại nhớ đến ‘Bài ăn năn’ đột nhiên trên môi nở nụ cười, Tiêu Tự Trần nhướn mày: “Cười cái gì?”

“Không!”, Tần Khanh lập tức phủ nhận, người ta xin lỗi mình mà mình lại cười hờn hờ thì quả thật khiếm nhã, cô lắc đầu: “Không phải lỗi tại anh ... anh không cho tôi đi vì muốn tốt cho tôi.”

Nasser bước đến, liếc Tần Khanh một cái: “Chị dâu nhỏ, vết thương có nghiêm trọng không?”

Tần Khanh quơ quơ đôi bàn tay sạch sẽ trước mặt Nasser: “Không sao rồi, mấy ngày là đỡ!”, rồi chỉ qua Tiêu Tự Trần: “Anh ấy cũng bị thương, anh giúp anh ấy đi, tay tôi không làm được.”

Lúc này Nasser mới chú ý đến cánh tay của Tiêu Tự Trần, anh ta vội đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống, cầm thuốc khử trùng và bông tẩm, vừa lau rửa vết thương cho Tiêu Tự Trần vừa nói: “Chiều nay không đi nữa, cấp dưới cũng mới báo lại Perkin và phiến quân tự do đã thay đổi thời gian, ngày mai gặp.”

Tiêu Tự Trần gật đầu: “Tùy ý!”, ngừng một chút, “Cậu không nhìn thấy tay bẩn lén?”

“Không thấy!”, Nasser lắc đầu, nói xong dường như nghĩ ra điều gì đó, anh ta đặt chai thuốc khử trùng xuống bàn, lấy một vật trong túi quân trang đưa ra trước mặt Tiêu Tự Trần.

“Tôi phát hiện cái này ở hiện trường!”

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 67: Con Số Thần Bí

Nasser vừa dứt lời, Tần Khanh liếc nhìn lòng bàn tay của anh ta, một cây bút màu vàng, giống hệt cây bút phát hiện trong túi tên sát thủ ở bệnh viện lúc sáng, giữa thân bút có một nút bấm nhô ra ngoài.

Tần Khanh xoay qua Tiêu Tự Trần: “Là bút ghi âm!”

Tiêu Tự Trần hạ tay xuống, nhíu mày không lên tiếng, đứng dậy, đi ngang qua hai người bọn họ trở vào phòng ngủ, Nasser nói với Tần Khanh: “Chị dâu nhỏ chiêu này thật hiểm!”

Tần Khanh cong cong môi, hàng mi cong dài khẽ chớp, ngẩng đầu nhìn Nasser, lạnh nhạt nói: “Đừng gọi chị dâu nhỏ, anh biết rõ quan hệ chúng tôi không phải như vậy!”

Tần Khanh nói dứt lời nhanh chóng đưa mắt nhìn về hướng khác, Nasser sửng người.

Anh ta nghĩ thầm: Tiêu đời! Cô ấy đã nghe thấy ... Giải thích thế nào đây? Ares còn muốn theo đuổi cô ấy, nếu khiến cô khó chịu, người đàn ông kia không đạt được mục đích sẽ giết chết mình mất ...

Nasser lúng túng ho khan một tiếng, nhìn về Tần Khanh, không còn cách nào khác đành giả ngu: “Quan hệ gì? Ares đã chính miệng thừa nhận còn giả sao? Hơn nữa Ares không phải là kẻ bội bạc ... Chị dâu nhỏ đừng đoán mò.”

Tần Khanh không tiện vạch trần câu nói của anh ta, tiện miệng cô nói luôn: “Không sao ... Thật ra tôi chỉ là trợ lý của anh Tiêu. Anh ấy nói tôi là vị hôn thê của anh ấy chỉ muốn bảo vệ tôi, không phải ở đây mọi người đối với phụ nữ rất ...”

Tần Khanh ngừng một chút ... Rất cái gì đây nhỉ? Rất lịch sự? Rất quan tâm? Sẽ không ép buộc? ... Quá nghiêm trọng làm như ở Syria không có nhân quyền vậy.

Nasser à lên một tiếng, gãi gãi đầu: “Là vậy sao ... Tôi đã nói rồi làm sao Ares đột nhiên lại lập gia đình chứ!”, Nasser nói xong liền quan sát sắc mặt Tần Khanh, thấy cô không biến chuyển, anh ta hỏi lại: “Cô nghe tôi nói chuyện chứ?”

Tần Khanh gật đầu: “Nghe được câu cuối cùng.”

Câu cuối cùng Nasser nói ra như tự vả miệng mình, anh ta vội vã giải thích: “Angle là chuyện của nhiều năm trước đây, tôi không nên nhắc lại. Thế nhưng, Ares thật sự quan tâm cô. Tôi cảm giác hai người rất xứng đôi, tại sao không bên nhau?”

Tần Khanh không trả lời, cô hỏi lại: “Anh biết Angle?”

Nasser suy nghĩ một chút, rồi gật đầu: “Biết! Có chuyện này!”, Nasser ho khan một cái, liếc mắt nhìn vào phòng ngủ Tiêu Tự Trần, thấy cửa phòng đóng chặt, anh ta bèn nói tiếp: “Cô biết không, Ares chỉ học trong vòng hai năm đã lấy được bằng thạc sĩ.”

Tần Khanh kinh ngạc mở to cặp mắt, lắc đầu: “Tôi không hề biết!”

“Cô không biết!”, Nasser cũng ngạc nhiên.

Tần Khanh lắc đầu thêm lần nữa để khẳng định: “Không biết!”. Cô chưa từng đọc qua lý lịch của Tiêu Tự Trần.

“Vậy chúng ta nói từ điểm này đi!”, Nasser liếc nhìn Tần Khanh đầy ám muội: “Ares tốt nghiệp trung học tại Trung Quốc, sau khi nhập ngũ hai năm, trúng tuyển một trường đại học của Mỹ. Từ khi ấy chúng tôi chính thức quen biết nhau.

Nhưng lúc đó tôi đã là sinh viên năm ba, còn cậu ấy mới chỉ là sinh viên năm nhất. Tuy vậy thành tích của cậu ấy cực kỳ xuất sắc, trường đại học trao cho cậu ấy bằng Thạc sĩ từ rất sớm, tốt nghiệp cùng lúc với tôi.”

Tần Khanh không ngờ Tiêu Tự Trần lại đỉnh như vậy, bốn năm đại học và ba năm nghiên cứu sinh anh chỉ học trong vòng hai năm. Xem ra tư liệu baike.baidu (1) của bên cô chưa cập nhật hoàn chỉnh. Cô chỉ nghĩ anh hai mươi bảy tuổi, như vậy thành tích của anh cũng bình thường .... Không ngờ anh còn nhập ngũ ... Chả trách thân thủ quá tốt.

(1) baike.baidu: một dạng từ điển bách khoa online, giống với wikipedia

Nasser thấy Tần Khanh có vẻ hiểu hiểu ý anh ta nói, đang chuẩn bị kế tiếp thì phía sau truyền đến tiếng bước chân. Tiêu Tự Trần đã ra khỏi phòng ngủ, một tay cầm bút, một tay vẫn đút túi quần, không hề có phát hiện là người đang bị thương.

Tiêu Tự Trần có lẽ biết hai người bọn họ nói chuyện gì, anh trừng mắt nhìn Nasser, sau đó ngồi xuống bên cạnh Tần Khanh, bàn tay cầm cây bút đặt trên bàn trà.

Nasser kinh ngạc thốt lên: “Cây bút ghi âm này sao cậu có được?”

“Trên người sát thủ ở bệnh viện sáng nay”, Tiêu Tự Trần lãnh đạm trả lời, “Có thể coi hẵn như ‘Cảm tử quân’, mục đích đến để truyền lại một câu cho tôi, và cây bút ghi âm này.”

Tần Khanh im lặng không nói, nhưng trong lòng cô rất hiếu kỳ với nội dung trong cây bút ghi âm này, vậy mà hai người bọn họ lại chẳng vội vã

một chút nào.

“Cậu cho rằng là ai?”, Nasser nheo mắt, nhìn chăm chú cây bút ghi âm.

Tiêu Tự Trần lắc đầu: “Rõ ràng mục đích của chúng là nhằm vào tôi, chiều nay cũng vậy!”

“Vậy tại sao lại muốn giết tôi?”, Tần Khanh cảm thấy lời Tiêu Tự Trần không đúng. Nếu như muốn cảnh cáo Tiêu Tự Trần quay về nước, tại sao phải truy giết cô đến cùng?

Nasser cũng đồng tình với thắc mắc của Tần Khanh, anh ta gật đầu: “Sáng nay rõ ràng hẳn có thể ra tay với cậu, bên cạnh cậu lại có chị dâu nhỏ, đâu dễ dàng tẩu thoát, trái lại là cơ hội rất lớn cho hẳn.”

“Sáng nay hẳn chỉ muốn cảnh cáo tôi mà thôi, hẳn muốn tôi về nước. Nguyên nhân vì sao không muốn cho tôi ở lại đây ... theo cậu thì thế nào?”

“Vì cậu phát hiện quân chính phủ chơi ma túy?”, Nasser ngẩng đầu, đôi mắt sáng rỡ: “Là cậu muốn truy ra tên trùm ma túy! Nhất định là hẳn, cậu phát hiện trong quân đội có người hít ma túy, hẳn sợ bị bại lộ.”

“Giết tôi diệt khẩu không phải tốt hơn sao? Hơn nữa tôi đâu gây sự với bọn chúng, tại sao cứ một mực muốn tôi về nước?”, Tiêu Tự Trần cười lạnh từng tiếng: “Cái chết của Tait rất ghê rợn, hơn nữa chỉ một mình tôi chứng kiến, tin tức này cũng đã được giấu nhem. Trên mạng chỉ lan truyền chuyện Tait bị giết, nhưng tất cả đều là tin đồn, trừ khi bọn họ đã điều tra ra .... Thế nhưng tôi cảm thấy Tập đoàn Viper không tế nhị như thế!”

Tần Khanh dĩ nhiên biết chuyện cái chết của Tait được giấu kín, vì lần đầu tiên cô tìm thông tin về Tiêu Tự Trần, trên mạng đều nhắc đến chuyện Tiêu Tự Trần chọn trợ lý rất nghiêm, từ trước đến nay anh chỉ có một trợ lý duy nhất. Nếu không phải chính miệng Ty Lạc kể cho cô nghe, cô vẫn còn nghĩ đó chỉ là tin đồn.

Nasser mù mờ: “Ý của cậu ... Không phải tên trùm ma túy Châu Mỹ? Vậy là ai?”

Tiêu Tự Trần dựa người vào chiếc ghế sofa, mím môi: “Không biết! Tôi cảm giác không phải Viper, nhưng vẫn chưa biết được là ai.”

“Tại sao không nghe thử đoạn ghi âm trên cây bút?”, Tần Khanh chỉ về cây bút ghi âm, “Có lẽ sẽ có manh mối!”

Tiêu Tự Trần nhìn cô chăm chăm, một lúc sau mới thu hồi tầm mắt: “Nhiều lắm hẳn chỉ cho biết hẳn biết rất rõ hành tung chúng ta, chỉ muốn làm chúng ta sợ hãi mà về nước. Cô hi vọng hẳn sẽ để lộ chân tướng sao?”

Tuy rằng nói như vậy nhưng Tiêu Tự Trần vẫn nhào người lấy cây bút trên bàn trà, anh nhấn nút, giọng của một người đàn ông trung niên phát ra.

Tần Khanh nghe được thanh âm khàn khàn, khá quý dị, tiếng gió rít khiến sống lưng cô lạnh toát, cô nhú chặt mi, khoảng nửa phút sau, thanh âm của người đàn ông im bật.

Tiêu Tự Trần không nghe rõ, anh nhấn nút bấm thêm lần nữa.

Âm thanh đầy ma tính ấy lại xuyên qua tai Tần Khanh, Tần Khanh cảm giác đầu cô muốn nổ tung.

— 1988030419630719196611212003062720050613

Không ai biết ý nghĩa dãy số này .... Một dãy số dài ... Ngay cả nửa đêm cô cũng bị dãy số này đánh thức.

NỮ PHÁP Y THIÊN TÀI

Thiên Định Phong Lưu

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 68: Một Chút Yếu Đuối

Gương mặt Tiêu Tự Trần tối xăm, anh nhướn mày nhìn Tần Khanh, giọng nói rất nghiêm túc: “Sao vậy?”

Hàng mi Tần Khanh khẽ run rẩy, cắn cắn đôi môi khô nứt, một lúc sau mới nghiêng đầu nhìn Tiêu Tự Trần, ngữ khí bình tĩnh nhưng Tiêu Tự Trần vẫn phát giác ẩn giấu trong đó là sự sợ hãi.

“19880304”, Tần Khanh nói ra tám con số, ngừng một chút rồi tiếp lời: “Là sinh nhật của tôi.”

Tiêu Tự Trần nhíu mày, ánh mắt đầy vẻ suy tư, tựa hồ bây giờ mới nhớ ra đã từng xem qua phần thông tin lý lịch trong hồ sơ của Tần Khanh, bốn chữ số cuối cùng chính là mật mã cửa của nhà Tần Khanh, không sai.

Anh nheo mắt, hỏi : “Vậy các dãy chữ số sau?”

“19630719, ngày sinh của ba tôi.”

“19661121, ngày sinh của mẹ tôi.”

“20030627, là ngày ba mẹ cô qua đời”, Tiêu Tự Trần lạnh nhạt, “20050613 là ngày cô của cô tử vong?”

Tần Khanh sửng người, đầu ngón tay đang đặt trên gối trắng bạch, Tiêu Tự Trần liếc mắt nhìn. Vài giây sau Tần Khanh cảm giác bàn tay mình trở nên ấm áp hơn, ngay sau đó thanh âm đầy chán ghét của Tiêu Tự Trần vang lên ...

“Làm tay cô thê thảm đến mức này.”

Tần Khanh chưa hiểu ý của anh, cô ngẩng đầu nhìn, nghe anh nói tiếp: “Nó bị thương rồi mà cô còn không thèm để ý đến nó.”

Theo bản năng cô nhìn bàn tay của mình, lúc này mới cảm thấy đau. Tiêu Tự Trần buông tay cô ra, vòng hai tay sau gáy dựa vào thành ghế, chậm rãi nói: “Khỏi cần nghĩ nữa, cây bút ghi âm thứ hai nhất định là ngày sinh của tôi, ba mẹ tôi và ngày mất của Tait. Còn có ...”

Không để Tiêu Tự Trần nói hết, Nasser chồm lên, nhấn nút ghi âm trên cây bút thứ hai. Giọng nói vẫn được qua xử lý, giọng đàn ông trung niên, ồ ồ đọc lên một chuỗi chữ số, Tần Khanh phảng phất còn nghe thấy tiếng hít thở của hắn ...

“19860727196008151964122920090731 ”

“Dĩ nhiên 19860727 là sinh nhật tôi, dãy phía sau là ngày sinh của ba mẹ và ngày tử vong của Tait.”

Tần Khanh khép hờ mắt, Nasser suy nghĩ một chút, bỗng nhiên lên tiếng: “Người này rất hiểu rõ hai người.”

“Là người bên cạnh chúng ta?”, Tần Khanh tròn tròn mắt, cô vừa nảy ra ý nghĩ này, tim vô thức đập loạn, trong đầu liên tưởng đến hàng loạt những người khả nghi.

Biết Tiêu Tự Trần và cô, ngoài đồng nghiệp trong Cục cảnh sát, còn có bạn bè ... Tần Khanh lắc đầu một cái. Không thể là Đệ Ngũ Quý, anh họ thì không biết đến sự tồn tại của Tiêu Tự Trần, chuyện cô cùng Tiêu Tự Trần đến Syria chỉ có đồng nghiệp bên Cục cảnh sát thành phố biết.

Tiêu Tự Trần lắc đầu phủ quyết: “Không nhất thiết, những chuyện này tra một chút là ra, vấn đề duy nhất là thời gian mà thôi.” Dứt lời, anh lại

khép mi mắt, thanh âm nửa phần nghi hoặc, nửa như tự lẩm bẩm ...

“Cái chết của chú hai ba năm trước cũng rất rúng động, sao hẳn không thêm ngày này vào? Nếu đưa vào không phải càng đe dọa thêm hay sao?”

Nasser cũng đồng tình: “Tôi cũng cho rằng nếu như thêm thông tin của chú hai cậu vào càng tăng tính thuyết phục.”

“Hắn ... Có lẽ hẳn không nghĩ nhiều như thế!”, Tần Khanh nhẹ giọng nói.

“Tại sao cô của cô thì thêm vào mà chú hai của tôi thì không?”, Tiêu Tự Trần nhíu mày, “Cô không cho rằng nếu thêm ngày tử vong của chú hai tôi thì nội dung của hai đoạn ghi âm sẽ đối xứng hơn sao?”

Đối xứng thì có quan hệ gì???

Tần Khanh không tiếp lời, cô cúi đầu nhìn bàn tay của mình. Ngoài cửa sổ có một tia sáng trắng lóe lên, cô đưa mắt nhìn đây cảnh giác, thì ra là chớp, tiếp sau đó là tiếng sấm nổ vang rền.

Trời mưa!

Ngay lúc này, điện thoại của Nasser reo lên, anh ta vội vã nhận điện, vẻ mặt khẽ nhăn lại, một lúc sau ngắt máy nhìn về phía Tiêu Tự Trần: “Liên Ca còn ở căn cứ. Bây giờ tính thế nào? Không có lý do gì bắt người.”

Tiêu Tự Trần đưa hai tay lên dang trước, đan vào nhau rồi đặt lên gối: “Tùy cậu! Nhưng tôi nhắc lại anh ta chính là em cùng cha khác mẹ với Perkin.”

Tần Khanh liếc thấy Nasser khẽ nhíu mày, sau đó anh ta gọi thêm một cuộc điện thoại truyền mệnh lệnh, rồi cúp máy.

Tần Khanh không biết Nasser nói gì, nơi đất khách quê người, khó lắm mới gặp được đồng hương ... Thật sự trong lòng Tần Khanh nghĩ Liên Ca không giống kẻ xấu.

Trong khi Tần Khanh đang suy tư, Nasser nhú mày hỏi Tiêu Tự Trần: “Sao cậu biết thân phận của Liên Ca?”

“Tôi tìm người điều tra!”

Nasser chỉ ừ một tiếng, lại nghe Tiêu Tự Trần nói tiếp: “Nhưng nghe nói mối quan hệ giữa anh ta và Perkin không tốt đẹp cho lắm, chẳng biết là tin thật hay giả.”

Nasser giậm chân: “Trời, sao cậu không nói sớm, ‘ông mày’ đây còn định bắt hãn làm con tin!”

Tiêu Tự Trần hé mắt, Nasser bụm miệng biết mình lỡ lời, ở trước mặt đại thần dám xưng hô ‘Ông mày’.

Sai lầm hết sức!

Anh ta lập tức lảng chuyện khác: “Vậy cậu tính sao?”

Đây cũng là vấn đề Tần Khanh muốn hỏi, cô cảm thấy ở đây chỉ tăng thêm số lần bị ám sát, địch trong tối, bọn họ ngoài sáng, không cách nào tra ra được.

Tiêu Tự Trần cũng hiểu chuyện, anh đáp: “Chuyện này chấm dứt tại đây. Ngày mai tôi gặp Perkin lấy một thứ rồi chúng tôi về nước.”

“Anh muốn lấy món đồ gì?”, Tần Khanh hỏi.

Tiêu Tự Trần nở nụ cười, ánh mắt rơi vào mái tóc đen như mun của Tần Khanh, sau đó lấy tay đặt lên đầu cô.

Tần Khanh cảm giác đầu nặng trĩu, một giây sau Tiêu Tự Trần đứng dậy xoa xoa tóc cô rồi trả lời: “Tóc!”

Tần Khanh sững người, một lúc lâu sau mới tỉnh trí, Tiêu Tự Trần đang trả lời câu hỏi của cô, cô còn muốn hỏi thêm tại sao lại muốn tóc từ Perkin thế nhưng Tiêu Tự Trần đưa mắt nhìn bàn tay cô rồi nói: “Lúc lau rửa vết thương, khi cô càng biểu hiện yếu đuối lại càng khiến đàn ông tăng thêm ý muốn được che chở.”

Tiêu Tự Trần dùng tiếng Trung để nói với cô câu này, do vậy Nasser nhìn Tần Khanh đầy khó hiểu.

Sau đó, anh lại quay sang Nasser hỏi bằng tiếng Anh: “Mấy giờ rồi? Nếu như không sai thì đã đến giờ chúng ta phải dùng bữa thừa thượng tá Nasser.”

Nasser đưa tay nhìn đồng hồ, quả nhiên đã quá giờ cơm, bình thường giờ này trong nhà anh ta cũng chẳng có anh; bà nội thì qua nhà bạn, còn anh ta thì ở căn cứ, do vậy anh ta quên bém mất điếm này.

Nasser quên mất tiêu phải hỏi ý nghĩa câu tiếng Trung vừa rồi của Tiêu Tự Trần, anh ta đứng phắt dậy: “Tôi đi nấu cơm. Hai người chờ một chút!” Nasser nói xong thì đi về phía nhà bếp.

Tần Khanh nhìn bóng lưng thẳng tắp của Nasser, cô bất giác cũng đứng dậy, vừa mới nhồm người thì bị Tiêu Tự Trần giữ lại, anh nheo mắt hỏi cô: “Cô đi đâu?”

“Giúp cậu ấy nấu cơm?” Không lẽ để đàn ông nấu cơm sao?

“Tay cô thế này thì giúp được gì?”, rồi anh xoay người, cúi xuống nhìn quần áo của mình, vẻ mặt hơi khó chịu. Lúc này cô mới phát hiện từ nãy đến giờ anh vẫn chưa thay bộ quần áo bẩn.

“Tôi đi tắm! Cô cũng thu dọn đồ đạc đi, hôm nay chúng ta về khách sạn.”

Tần Khanh gật đầu nhìn bóng dáng Tiêu Tự Trần khuất sau cánh cửa phòng tắm. Cô quay về phòng mình thu dọn quần áo. Lúc trước, Nasser ra lệnh cấp dưới mang hành lý của bọn cô từ khách sạn về đây. Ở đây lâu như vậy, có lẽ nên về thôi. Tuy ở đây khá an toàn nhưng dù gì Nasser còn có bà nội, cô chỉ sợ mình và Tiêu Tự Trần là mối họa cho gia đình nhà Nasser.

Thanh âm trong phòng tắm và từ phía nhà bếp vang lên cùng một lúc, Tần Khanh đứng tần ngần một chỗ ... thì ra cô cũng chẳng có gì để thu dọn, không còn cách nào khác, cô nằm lên giường nghỉ ngơi một lúc.

Một lát sau, Tiêu Tự Trần bước ra, sấy tóc rồi đi về phòng ngủ, chưa thay bộ quần áo mới anh đã đứng trước cửa phòng Tần Khanh, gõ gõ vài tiếng: “Dọn đồ xong chưa?”

Tần Khanh nằm lỳ trên giường, hai tay đặt bên hông, thanh âm của anh truyền đến, ánh mắt cô vô thức nhìn ra phía cửa sổ, nhớ đến lời anh lúc vừa rồi ... Cái gì mà đàn ông luôn có ý muốn được che chở ... cô bỗng nhiên nói vọng ra, giọng nũng nịu: “Tay tôi thế này làm sao dọn được?”

Lọt vào tai Tiêu Tự Trần là một giọng nữ mềm mại, anh lập tức đẩy cửa, trông thấy cô đang nằm trên giường, đôi mắt đen láy nhìn anh: “Là tôi suy nghĩ không chu toàn. Để tôi dọn!”

Tần Khanh nhìn Tiêu Tự Trần xoay người tìm vali của cô, sau đó ngồi chồm hồm xuống, ngón tay nhẹ nhàng kéo dây khóa ... Cô lập tức hoàn hồn ..

Ông trời ơi!

Tầng trên cùng của cô toàn là nội y, sáng hôm nay lôi ra còn chưa kịp cho vào túi con.